

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIET DARK

ŞEYTAN SEVGİLİ

Sisters Planet

ŞEYTAN SEVGİLİ

"Nefes nefese kalmıştım. Ağzım açıktı; ama çok zor nefes alıyordum. İnci gibi dişlerini ve ıslak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ciğerlerim bedeninin yüküyle sanki genişliyordu. Nefes verdiğimde verdiğim nefesi içine çekti ve teni, soğuk bir mermerken ısındı; yaşayan, sıcak bir beden oluverdi."

Callie McFray New York yakınlarındaki Fairwick Üniversitesi'nde hocalık yapmayı kabul eder. Bu kabulün ardındansa, her gece aynı erotik rüyayı görmeye başlar... Callie, odasına bir sis olarak giren, daha sonra erkeksi bir bedene bürünüp baştan çıkarıcı bir yabancıya dönüşen bir varlıkla karşı karşıyadır. Bu rüya belki de yazmış olduğu Şeytan Sevgililerin Seks Hayatları adlı çok satan kitabıyla ilgilidir. Ne de olsa Callie'nin en büyük tutkusu heyecan uyandıran peri hikâyeleri ve Gotik edebiyattır. Bu yüzden kendisini üniversitenin Halkbilim bölümünde ve Victoria dönemine ait bir evde bulur.

Fakat Callie daha sonra rüyalarının gerçek olabileceğini fark eder. Çünkü artık bir şeytan sevgilisi vardır. Bu iblis, eğer önüne geçilmezse onu baştan çıkaracak ve hayatını ondan alacaktır. Üstelik Callie daha sonra kasabadaki tek efsanevi karakterin bu iblis olmadığını da anlar. Okulun kadrolu cadıları ve civardaki ormanda yaşayan periler, şeytanı Callie'den ve kasabadan uzaklaştırmak için çabalarlar; yalnız Callie çok daha çetin bir işi başarmak zorunda ve bu doğaüstü yaratığı kalbinden söküp atmak durumundadır.

Optimum Kitap

İnternet satış sitesi
www.kitapsihirbazi.com

www.kitapsihirbazi.com/optimumkitap

www.kitapsihirbazi.com

www.kitapsihirbazi.com

5 20

ISBN 978-605-4688-42-5

9 786054 688425

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 037

Dünya Edebiyatı: 032

ŞEYTAN SEVGİLİ

JULIET DARK

Kitabın Özgün İsmi: The Demon Lover

Yayma Hazırlayan: Necdet Akkan

Çeviri: Melike Uzun

Editör: Şafak Tahmaz

Sayfa Tasarımı: Emir Tali

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Basım: 2015

ISBN: 978-605-4688-42-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

Copyright ©2012 Carol Goodman, 2015, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Basım ve Cilt: Sonsuz Matbaacılık

Sertifika No: 28487

Topkapı Davutpaşa Cad.

Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Optimum Kitap

Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1

Maltepe / İSTANBUL

Tel: 0216 442 16 42 Fax: 0216 442 16 42

www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ŞEYTAN SEVGİLİ

JULIET DARK

Çeviri:
Melike Uzun

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Optimum Kitep

Kalbimin anahtarının sahibi L için

TEŞEKKÜRLER
TK

KARA YABANCI

Dahlia LaMotte; kitabı yayınlanmamış yazar.

“Kapınızı kilitleseniz iyi olur, bayan.”

Uyumak için hazırlanırken oda hizmetçisinin sözlerini hatırladım. Deniz ve çalılardan başka komşumuzun olmadığı ıssız bir ev için tuhaf bir uyarıydı. Hizmetçilerden biriyle ya da gözleri fıldır fıldır dönen o küstah uşakla ilgili bir sorun mu vardı?

Yoksa Bayan Eaves’in endişelendiği kişi beyefendi olabilir miydi? Atının üzerinden buz gibi bir bakışla beni süzen ve o soğuk bakışlarıyla çelişkili bir şekilde ayak tırnaklarımdan saç diplerime kadar yanıp tutuşmama sebep olan William Dougall olabilir miydi peki? Yo, hayır. Kesinlikle olamazdı. Büyük William Dougall benim gibi aşağı sınıftan bir mürebbiyeyi rahatsız etmeye tenezzül etmezdi.

Yine de kapıyı kilitledim; ama ılık bir gece olduğundan pencere-
releri açık bıraktım ve tiril tiril lavanta kokulu çarşafların üzerine gömülürken okyanustan esen hafif rüzgârın tadını çıkarmaya koyuldum. Odamda yanan mumu üfledim ve tam o anda tuhaf bir şeyin farkına vardım. Kapının altından ışık geliyordu. Bayan Eaves benim için koridorda mum mu yakmıştı yoksa? Öyleyse ona bunun gerekli olmadığını söylemeliydim.

Üzerimdeki örtüyü kenara attım ve ne olduğuna bakmak için bacağımı yatağın kenarına sarkıttım; ama ayaklarım yere değmeden öylece kaldım. Kapının altından gelen ışık huzmesi sanki kapının arkasında biri duruyormuş gibi ikiye bölünmüştü. Ben neler olduğunu anlamak için kapıya doğru bakarken pirinç topuz sessizce dönmeye başladı. Bağırarak için ağzımı açsam da sesim çıkmadı. Boğazım kol ve bacaklarım gibi donmuştu. Kol ve bacaklarımsa kapının arkasındakinden kaçmak için kımıldatamayacağım kadar güçsüzleşmişlerdi. Tek yapabildiğim topun dönüşünü ve duruşunu izlemek oldu.

Kapı açılmadı. Kilitliydi. Topuz, kapının arkasındaki ne yapacağına karar veriyormuş gibi durmuştu. Kapıyı kıracak mıydı? Zorla içeri girecek miydi? Peki ya sonra?

Ancak kapıyı kırmanın çok fazla ses çıkaracağına karar vermiş olmalıydı. Topuz yavaşça geri döndü. Kapının altındaki gölge kayboldu ve ışık yavaşça söndü. Titrekçe nefes verdim. Kriz anı sona erdiği için kollarım ve bacaklarım da titrek bir jöleye dönmüştü. Bayan Eaves'i bulup neler olduğunu anlatmalı mıydım? Ama neyi anlatacaktım ki? Işık, gölge ve dönen bir kapı topuzu gördüğümü mü? Zaten kendi hislerime güvenim sarsılmıştı. Bir de ilk iş günümde histerik bir çocuk gibi görünmek istemiyordum.

Yeniden yatağa girdim, örtüyü üzerime çektim; ama gözlerim kapıdaydı. Ya anahtar alıp geri gelirse? Bu düşüncelerle yatakta uzanıyordum. Tiril tiril örtünün altında kaskatı kesilmiştim ve tüm dikkatim kapıdaydı. Ne kadar süre o şekilde kaldığımı bilmiyorum. Uyumadığıma emindim ama bugün yorucu bir yolculuk, yeni yüzler ve yeni görevler tanımakla geçirdiğim uzun bir gün olmuştu ve uçuruma çarpan dalgaların sesi ve bahçeden gelen hanımeli kokusuyla karışan tuzlu su kokusu hipnotize edici bir şekilde rahatlatıcıydı.

Derken uyuyakalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde oda aydınlıktı. Kapının altından giren ışığın odaya kadar yayıldığını düşünerek korkuyla uyandım; ama sonra ışığın kapının altından değil, açık pencereden geldiğini gördüm. Krem renkli ay ışığı odayı aydın-

latıyor, nevresime ve geceliğime ışığını düşüyordu. Sıcaktan terlemiştim. Ay pencerenin altındaki gölge hariç tüm odayı aydınlatıyordu.

Gölge, bir adam biçimindeydi.

O gece ikinci kez bağırarak için ağzımı açtım; ama üzerime düşen ay ışığı buzdan bir kabukmuş gibi boğazımda donmuştu. Adamın yüzünü göremiyordum; ama William Dougall olduğundan emindim şimdi. O kibirli duruşunu, geniş omuzlarını, yürürken çevik bir biçimde hareket eden ince kalçasını tanımıştım...

Yavaşça yürüyordu. Ses çıkarmamak için yerde kayıyormuş gibi ilerliyordu. Hala uyuduğumu düşünüyor olmalıydı ve böyle düşünmeye devam etmesini sağlamalıydım. Uyanık olduğumu fark ederse vahşileşebilirdi.

Bayan Eaves, "Beyefendinin pek keyfi yok. Öfkelenirmesen iyi edersin," demişti.

Gözlerimi kapattım. Belki sadece o sabah bana atının üzerinden baktığı gibi bakmaya gelmişti. Sadece bakmaya geldiyse çok sorun da etmezdim...

Üzerimdeki örtünün sanki hafif bir rüzgâr tarafından çekildiğini hissettim. Örtü kaymaya başladı. Göğüslerimin üzerinden kaydı ve gece sıcak olduğu için düğmelerini iliklemediğim geceliğim ortaya çıktı. Serin hava çıplak tenimi gıcıkladı ve büyük bir utançla meme uçlarımin ince kumaş altında sertleştiğini hissettim. Gözlerimi üzerinde hissediyordum ve bacak tüylerimin diken diken olmuştu... Çıplak bacaklarım! Geceliğim uyurken kalçama kadar açılmıştı. Serin hava kalçalarımı ve baldırlarımı yaladı ve üzerimdeki örtü akan su gibi yumuşak bir sesle kaydırdığında, sonunda ayaklarım da ortaya çıktı. Hala nefes almaya cesaret edemeden, en ufak sese veya harekete karşı tetikte uzanıyordum. Bana dokunursa bağırıacaktım. Bağırarak zorundaydım. Ama hiçbir şey olmadı. Hafif rüzgâr tenimi ürpertti. Çıplak yerlerimi (göğüslerimi, dirseğimi, bacaklarımin iç tarafını) gıcıkladı. Sonunda dayanamayacak hale geldim. Risk alarak gözlerimi araladım... Hiçbir şey göremedim. Oda boştu.

Penceredeki gölgeyi hayal mi etmiştim? Örtüyü kendim itmiş olabilir miydim? Ancak bunları düşünürken ayak tabanıma bir şeyin değdiğini hissettim. Dışarıdaki havadan daha sıcak, nefes gibi sıcak ve nemli bir şeyin... Gölge hala oradaydı. Yatağın ucunda ayaklarımmın dibine çökmüştü; ama gördüğümün gerçek mi hayal mi olduğunu artık ayırt edemiyordum. Beni bu kadar etkilediğine göre başka bir dünyadan olmalıydı. Sıcak ve nemli nefesiyle baldırıma üflerken ses çıkarmadan uzansam ne olurdu? Bacaklarımdan yukarıya doğru nefes vermeye devam ederken titreyip bacaklarımı aralasam ne olurdu? Gözlerimi kapatıp kendimi onun karış karış bacağıma yalayan şehvet dolu sıcaklığına teslim etsem ne olurdu? Tıpkı kıyıya vurup geri çekildiğinde arkasında ıslak bir kum bırakan ve her geri gelişinde biraz daha ilerleyen dalgalar gibi... Çatlaklara ve yarıklara sızmaya çalışan, taşlı kıyıyı aşındıran dalgalar gibi... Sıcak dili, tam merkezi-me ulaşip dalgaların hızla çarptığı, köpürdüğü, geri çekildiği, tekrar yaladığı ve doldurduğu derin sualtı mağaralarına benzeyen, önceden de farkına varmadığım derinliklerime inerken kendi sertliğim de yumuşadı. Geri çekildi, tekrar yaladı. Şimdi dalgaların üzerinde yükseliyor, daha yükseğe taşınıyordum. Oda, okyanusun tuz kokusu ve gürültüsüyle dolmuştu. Sonra birden dalgalar beni karaya oturttu.

Gözlerimi açtım ve gölgenin beni boğulmuş bir kadın gibi ıslak ve bitkin şekilde bırakarak geri çekilen dalgalar gibi uzaklaştığını izledim. Sonunda bana ne olduğunu anlamıştım. Gelen William Douglas ya da başka bir ölümlü adam değildi; karabasandı. Efsanelere konu olan şeytan sevgiliydi.

Birinci Bölüm

“Pekâlâ, Doktor McFay, şeytan sevgililerin seks yaşamlarıyla ne zaman ilgilenmeye başladığınızı anlatır mısınız?”

Gümüş rengi saçma inciler takıp topuz şeklinde toplamış ve üzerinde pembe yün kumaşlı Chanel marka elbise olan -sanırım 1981 dolaylarından klasik bir Chanel marka elbiseydi-evli kadının bu sorusu biraz rahatsız ediciydi; ama bu tarz sorulara alışkındım. *Şeytan Sevgililerin Seks Yaşamları* (bu ismi *Gotik Edebiyatta Şeytan Sevgili: Vampirler, Canavarlar ve Şeytan* isimli tezimden uyarlamıştım) isimli çok satan kitabımı yazdıgımdan beri başlığın “seks” kısmına odaklanan birçok okuma, ders ve şimdi de görüşmeye katılmıştım. Yine de Fairwick Üniversitesi Halkbilim Bölümü Başkanı olan Elizabeth Book’un başlığın “şeytan sevgili” kısmına daha fazla ilgili duyduğunu hissediyordum.

Benimle görüşme düzenleyen Halkbilim Bölümü’yüdü. Kesinlikle 1600 öğrenciye, 120 tam zamanlı ve 30 yarı zamanlı fakülteye sahip Fairwick Üniversitesi değildi. “Mükemmel öğretmen öğrenci oranımızla gurur duyuyoruz” demişti Dr. Book. New York’un 4.203 kişilik nüfusa sahip, dağlarla gölgelenen ve binlerce hektarlık bakır ormanla çevrelenmiş Fairwick kasabası da değildi beni konuk eden. Bu kasaba kar ayakkabılarıyla yürümekten ve kayak yapmaktan hoşlananlar için harika bir yerdi; ama benim gibi Whitney’de O’Keefe şovunu izlemekten, Barney’s alışveriş merkezinde alışveriş yapmaktan ve yeni Bobby Flay restoranında akşam yemeği yemekten hoşlanan insanlara göre değildi.

Onlarca başka görüşmede bulunmadığım için de değildi. Yeni doktora mezunlarının çoğu iş teklifi almak için uğraşırken, ben *Seks Yaşamları*'nın ünü sayesinde iki teklif almıştım (Midwest'in küçük üniversitelerinden aldığım bu teklifleri reddetmiştim) Lisans eğitimi aldığımdan ve New York'ta kalmaya kararlı olduğum için ilk tercihim olan New York Üniversitesi benimle ciddi şekilde ilgileniyordu. Yine de NYÜ'den emin değildim ve sadece halkbilim bölümü için Fairwick düşünölmeye değerdı. Çoğu üniversitenin halkbilim bölümü yoktu ve üniversitenin antropolojiyi, İngilizceyi ve disiplinler arası bir bölümde birleştiren yaklaşımı oldukça ilgimi çekiyordu. İlgi alanlarım olan masallar ve gotik romanlara oldukça uyuyordu. Üstelik vampirlerle ilgili ders verdiğim sınıftan farklı bir şeyle ilgilenen karma alanlı profesörlerden oluşan bir kurulla görüşmek beni heyecanlandırmıştı. Hepsi tarafgir değildi. Üzerinde kaslı kollarını göstermek için iyice kıvrılmış bir kot gömlek olan Frank Delmarco adındaki iri yarı Amerikan Tarihi profesörü saçma vampir kitapları çılgnılığına hitap ederek "en küçük ortak paydaya" hizmet ettiğimi düşünüp düşünmediğimi sordu.

Küçümseyen gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek "Derslerimde Byron, Coleridge ve Brontë'leri işliyoruz." diye cevap verdim. "Onların çalışmalarına *saçma* diyemem."

Sınıflarımda aynı zamanda *Karanlık Gölgeler* izlediğimizi ve Anne Rice okuduğumuzu söylememiştim. Burunlarını benim alanıma sokan akademik züppelere alışmıştım. Böylece Elizabeth Book'un ofisinde yalnız kalınca sorusunu dikkatlice cevapladım.

"Annemin ve babamın anlattığı İskoç masallarını dinleyerek büyüdüm." diye başladım; ama Dekan Book sözümü kesti.

"Tuhaf ismin de oradan mı geliyor, Cailleach?" Değişiklik olsun diye doğru telaffuz etmişti: *Cally-ack*.

"Babam İskoç'tu. Annem de İskoç öykülerini ve kültürünü o kadar seviyordu ki Aziz Andrew kasabasında üniversiteye gitti ve burada babamla tanıştı. İkisi de eski Kelt gelenekleriyle ilgilenen arkeologlardı. İsmim buradan geliyor; ama arkadaşlarım bana Callie

der.” Anne ve babamın ben yedi yaşındayken bir uçak kazasında öldüğünü ve beni Manhattan’ın Upper Batı Yakası bölgesinde Adelaide teyzemin büyüttüğünü söylemedim.

“Annem ve babam beni Kelt öyküleriyle büyüttüler...” Önceden üniversite ödevlerimde, lisansüstü eğitimimdeki görüşmelerimde ve kitabımın dayanağı olarak onlarca kez kurduğum cümlelere başvurdum. Annemin ve babamın anlattığı o eski öykülerin halkbilimine ve masallara büyük bir sevgi duymama sebep olduğunu ve beni perilerin, şeytanların ve vampirlerin varlığıyla ilgili çalışmalar yapmayı ittiğini anlattım. Bu öyküyü daha önce o kadar çok anlatmışım ki artık kulaklarıma tamamen palavra gibi gelmeye başlamıştı. Doğru olduğunu biliyordum. En azından öyküyü ilk anlattığımda öyle hissediyordum. Annemin ve babamın bana küçükken anlattıkları öykülerin ya da en azından bazı kısımlarının diğer dünyada gerçek olduğunu fark ettiğim zaman bu alana ilgi duymuştum. *Gizli Bahçe*’den *Prences ve Goblin’e*, *Jane Eyre*’dan *Dracula*’ya kadar birçok derleme masalda ve Gotik romanda öykülerinin izlerini bulmaya çalışıyordum. Bu öykülerin kaynağını bulursam onlar öldüğünde ve insafı ama kesinlikle soğuk teyzemin yanında kalmaya başladığımda kaybettığım çocukluğumu geri alabileceğime inanmış da olabilirdim. Ancak annemin ve babamın anlattığı öyküler daha açık hale gelmek yerine sanki çok kullandığım için daha da bulanıklaştı. Yetenekli bir araştırmacı olmuştum. Doktora derecesine sahiptim ve tezim için ödüller almışım. Üstelik başarısının bir kısmını popüler vampir çılgınlığına borçlu olan bir kitap yayınlamışım; ama işin aslı beni bu çalışmalara teşvik eden ilk kıvılcım kaybolmuştu ve sonraki kitabım için fikir üretmeye çalışıyordum.

Bazen çalışmalarımda yer verdiğim hikâye anlatıcılarının -hikâyelerini anlatırken kamp ateşinin yanında oturan şaman ile yün saran yaşlı kadının- tekrar tekrar anlattıkları bu hikâyelerden sıkılıp sıkılmadığını merak ediyordum.

Yine de bu ökü işe yarıyordu.

Öykümü bitirdiğimde Elizabeth Book “Tam aradığımız kişisiniz.” dedi.

Burada ve şimdi iş mi teklif ediyordu gerçekten bana? Görüş-tüğüm diğer üniversiteler bana geri dönmek için ortalama on gün beklemişlerdi ve NYÜ için iki kez görüşmüş ve örnek bir ders vermiş olsam da bana iş teklif edeceklerinden emin değildim. Dekan Book bana gerçekten iş teklif ediyorsa yaklaşımı gerçekten heyecanlandı-rıcıydı. Ya da biraz korkutucu.

“Bu onur verici.” diye konuşmaya başladım.

Dekan Book iki sıralı inci kolyesi şakırdatarak öne eğildi ve el-lerini kavuşturdu. “Tabii ki böyle popüler bir konu karşısında baş-ka teklifler de alırsınız. Vampirler şu an çok moda, değil mi? Ayrıca Kolombiyada geçirdiğiniz zamandan sonra Fairwick Üniversitesi’ni daha gösterişsiz bulacağınızı biliyorum; ama yine de sizi bizi değer-lendirmeye davet ediyorum. Fairwick’te halkbilim eğitimi okulun açıldığı günden beri verilir ve bölümde Matthew Briggs ve Angus Fraser gibi ünlü halkbilimciler ders verirler. Efsane ve söylence çalış-malarını çok ciddiye alırız...” dedi ve bir süre duygu yoğunluğundan devam edemeyecekmiş gibi durdu. Gözleri masasındaki çerçeveli bir fotoğrafa kaydı. Bir an ağlayacağını düşündüm. Sonra ellerini iyice sıktı. Parmak boğumları beyazlaştı ve çenesini sıktı. “Çalışmalarınız için ilham bulacağınızı da düşünüyorum.”

Öyle anlamlı bir şekilde gülümsedi ki ikinci kitabımla ilgili çek-tiğim sıkıntıyı fark ettiğine emin oldum. Heyecan verici bulduğum Halkbilim ve masallar hayatımda ilk kez gözüme sıkıcı ve basit gö-züktü. Tabii ki o bunu bilemezdi ve çoktan daha işine yarar konulara geçmişti.

“Kurulun bu öğleden sonra toplanması gerekiyor. Görüştüğü-müz son adaysınız. Ayrıca aramızda kalsın ama en iyisisiniz. Yarın sabaha kadar size haber veririm. Hart Brake Oteli’nde kalıyorsunuz, değil mi?”

B&B’nin tuhaf ismini telaffuz etmeye çalışmak yerine “Evet. Çok kibar bir sahibi var...” dedim.

Dekan "Diana Hart arkadaşımıdır." dedi. "Fairwick'te öğretmenlik yapmanın en güzel yanlarından biri kasabalılar ile akademisyenlerin uyumudur. Kasabalılar gerçekten iyi komşulardır."

"Güzel..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Diğer üniversitelerden hiçbiri ve tabii ki Manhattan'ın tamamını kapsayan NYÜ kasabanın imkanlarından söz etme zahmetine girmemişti. "Başvurumu değerlendirmeye zaman ayırdığınız için müteşekkirim. İyi bir üniversite. Burada öğretmenlik yapmak gurur verici olur."

Dekan Book başını eğdi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Çok mu kibirli konuşmuştum? Sonra birden gülümsedi ve ayağa kalkıp elini uzattı. Elimi ona uzattığımda şaşırtıcı derece güçlü bir şekilde elimi sıktı. Pembe elbisesinin altında iradesi kuvvetli yönetici yatıyordu.

"Haberini dört gözle bekleyeceğim," dedim ve çıktım.

Kampüsün içerisindeki yaşlı ağaçların arasında, sarmaşık kaplı Gotik kütüphanenin yanından geçerken burada yaşamaya dayanıp dayanamayacağımı düşündüm. Kampüs güzeldi; ama kasaba pis ve perişan bir haldeydi. Yemek yeri olarak birkaç pizzacı, paketlenmiş Çin yemekleri satılan bir dükkân ve bir Yunan restoranı vardı. Alışveriş olanakları ise ana caddedeki birkaç klasik butik ve ana yol üzerindeki bir alışveriş merkezi ile sınırlıydı. Manzaraya bakmak için kampüsün kenarında durdum. Bu noktadan kasaba kötü gözüküyordu ve ileride sonbaharda güzel gözükecek ama Kasım'da çıplak kalacak ve ardından karla kaplanacak ormanlık dağlar vardı.

Ben de altı yıllık sevgilim Paul gibi New York'ta yaşamayı istiyordum. NYÜ'deki ikinci senemizde tanışmıştık. O Connecticut'lı olsa bile New York'u tutkuyla seviyordu ve bir gün birlikte orada yaşayacağımızı kararlaştırmıştık. Lisansüstü eğitimine New York'ta başlamasa da o UCLA Kaliforniya Üniversitesi'ne giderken benim Kolombiya'ya gitmemde ısrar etmişti. Planımız onun iktisat üzeri ne doktora tezini yeniden yazıp sonraki sene mezun olduktan sonra New York'taki okullara başvurmasıydı. Bana kesinlikle şimdi şehr-

den ayrılmak yerine sabırla New York Üniversitesi'nden teklif beklememi söylerdi.

Ancak NYÜ'ye kesin kabul edilmeden Fairwick'i reddedebilir miydim? Dekan Book'a vereceğim cevabı ertelemenin bir yolu bulsam iyi olurdu. Yarına kadar bir erteleme taktiği düşünmeliydim.

Üniversitenin yüksek demir kapılarından kasabaya ve oradan Hart Brake Otel'i'ne giden yola çıktım. Buradan dekoratif bayrakları ve dışarı taşan saksılarıyla Victoria dönemine ait mavi bir ev görabiliyordum. Yolun karşısı yoğun çam ağaçlarıyla, korunan büyük ormanlık alanın başlangıcıyla sınırlanmıştı. Birkaç dakika dar bir yolun kenarında durup karanlık alana baktım. Aydınlık bir gün olsa da orman karanlıktı. Sarmaşıklar ağaçtan ağaca sarılıyor, her gediği dolduruyor ve değişik şekillere dönüyorlardı. Tüm hikâyelerin burada, karanlık ormanın girişinde başlığını düşündüm. Dekan'ın burada yaşamanın bana ilham vereceğini düşünmesinin sebebi bu muydu? Ormanın perilerin ve şeytanların doğal yaşam alanı olması mıydı? Bu düşünceye gülmeye çalıştım... ama gülemedim. Rüzgâr çıktı ve ormandan bana doğru eserken çam iğnelerinin, nemli toprağın ve tatlı bir şeyin serin kokusunu beraberinde getirdi. Hanımeli? Biraz daha yakından baktığımda karanlık ormanların beyaz ve sarı çiçeklerle süslü olduğunu gördüm. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Hafif rüzgâr beni çevreledi, nemli enseme gıdıkladı, uzun kırmızı saçımın diplerini kaldırdı ve biraz daha ormanın içine doğru çekti. Yaya yolundan kirli patikaya doğru bir adım attım. Çizmelerimin tabanları yumuşak, killi toprağa battı. Ormanda yürümeye uygun değildi bu çizmeler. Koşu ayakkabılarımı giyip geri gelebilirdim.

Tam dönecektim ki evi gördüm. Yoğun, çok büyümüş çalılar yüzünden yoldan gözükemiyordu. Çalılar olmasa bile evi görmek zordu çünkü etrafındakilere iyice karışmıştı. Bazı yerlerinden soyulduğu için benekli bir geyiğe benzeyen soluk çiğ renkli tahta kaplamaya sahip bir Kraliçe Anne Victoria dönemi eviydi. Tavanı barut rengiydi; yosun kaplı, dekoratif pervazlı, sivri uçlu saçaklıydı ve üzerinde koyu çam yeşili bir kule vardı. Sundurma parmaklıklarının üzerine

ormandan hanımelleri yayılmıştı. Aslında daha çok, evin bahçesindeki hanımelleri ormana yayılmıştı. Sundurmayı çevreleyen sarmaşıklar ve çalılar o kadar yoğundu ki ev bir yuvanın üzerine kurulu gibi gözüküyordu. Bir adım daha attım ve hafif rüzgâr kapının üzerindeki bir sarmaşık yaprağını kıpırdattı. Sanki biraz daha yakınlaşmamı işaret ediyor gibiydi.

Yaşam belirtisi görmek için etrafa bakındım ama araba yolu boştu, pencereler kapalıydı ve üzerinde ayak izi olmayan sundurma basamakları yeşil tozla kaplıydı. Bırakılıp gidilemeyecek kadar güzel bir eve benziyordu. Biraz daha yaklaşıncı sivri uçlu çatı saçağı boyunca pervazın sarmaşık yaprakları ve trompet şeklindeki çiçekler ile çok güzel biçimde süslenmiş olduğunu gördüm. Kapı boşluğunun üzerindeki ahşap oymada bir adam yüzü vardı. Dolgun uzun saçlarının üzerinde çam kozalağından halka olduğu için bu adamın ormanın pagan tanrısı olduğunu düşündüm. Aynı yüz ön kapının üzerindeki mozaik camlı kapı üstü penceresinde de vardı.

Şaşkınlık içinde basamaklardan yukarı çıkmış olduğumu ve ön kapının önünde durup elimi boynuzlu hayvan şeklinde oyulmuş bronz kapı tokmağına koyduğumu fark ettim. Ne düşünüyordum? İçinde kimse yaşamasa da bu ev hala özel bir mülktü.

Gitmek için arkamı döndüm. Yeniden başlayan rüzgâr ben basamakları inerken sundurma zemininden yeşil polenleri havalandırdı ve ayaklarımın etrafında küçük huniler şeklinde dönmelerine, çizmelerimin altında inildemelerine sebep oldu. Sundurma sütunlarının çevresinde dönen sarmaşık yaprakları gıcırdadı ve gerildi. Yere bastığımda başıboş bir bitki kolumu öyle aniden kaptı ki sendeledim. Tekrar dengemi sağlayıp hızla ön yoldan aşağıya inmeye başlamıştım ki taşların arasındaki yosunlar yüzünden ne kadar çok yosun olduğunu görerek yavaşladım. Çite vardığımda arkama dönüp eve yeniden baktım. Rüzgâr son bir uğuldama ile kesildi; tahta kaplamalı duvarları gittiğime üzülyormuş gibi inledi, yerlerine döndü ve bana bakarak oturdular.

İkinci Bölüm

Diana Hart ile verandada beş çayı içerken “Sokağın karşısındaki ev kimin?” diye sordum. Uzun boylu, bol kıvrıklı, ellili yaşlardaki Diana hasırdan sallanan koltuğunda kımıldadı.

Büyük kahverengi gözleri irileşti. “Hangi ev?” diye sordu. Kestane rengi saçları o kadar kısaydı ki gözleri çok daha büyük gözüküyordu.

Ev görüş açımızda olmasa da sokağın karşısını işaret ettim. “Çok büyümüş şu çalılıkların arkasındaki. Yeşil süslemeli güzel bir Kraliçe Anne evi. Ön kapının üzerinde çok garip bir boyalı cam penceresi var.”

Diana zarif porselen fincanını uyumlu fincan tabağına koyarak “Üst kata çıktın mı?” diye sordu.

“Ev boş gözüküyordu...” diye açıklamaya başladım.

“Evet, yirmi yıldan fazla süredir orada kimse yaşamıyor. Yani Dahlia LaMotte’nin yeğeni öldüğünden beri.”

“Roman yazarı Dahlia LaMotte mi?” diye sordum.

“Aa, onu tanıyorsun, öyle mi?” Diana başını eğip çayına biraz daha şeker ilave etti. Zaten iki çay kaşığı koymuştu; ama önümüzdeki hasır masanın üzerindeki pembe karışımla kaplı Victoria kekine ve çikolata parçacıklarına bakılacak olursa tatlıya düşkün olduğu belliydi. “Kitaplarının modasının uzun zaman önce geçtiğini sanıyordum.”

Diana bu konuda haklıydı. Dahlia LaMotte on dokuzuncu yüzyılın sonlarında yarım düzine romantik kitap yazmıştı. Genç bir kızın

anne babasını kaybettiği ve kendisini Gotik bir kuleye hapsedip bekaretini almakla tehdit eden; ama daha sonra ona âşık olup onurlu bir evlilik teklif eden zorba bir Byron kahramanının insafına kaldığı türden kitaplardı bunlar. Ann Radcliffe ve Brontë kardeşlerden açık şekilde etkilenmiş olan yazarın kitapları yirminci yüzyılın başında kapış kapış okunuyordu. Hatta o kadar çok okunuyordu ki çoğu kitabının orijinal kopyası zor bulunuyordu. Modaları geçene kadar, kelimenin tam manasıyla ölümüne kadar yoğun bir biçimde okunmuştu bu kitaplar. Altmışlı yıllarda Mary Stewart ve Victoria Holt gibi yazarlar Gotik Romansı yeniden popüler hale getirdiğinde bu kitaplar da yeniden basılmıştı. İnternette hala yırtık pırtık karton kapaklarında belli belirsiz kalelerden kaçan gecelikli kadın kahramanların yer aldığı bu yeni baskılardan bulabilirdiniz. Ben de bu kitapları Adelaide teyzemin kitaplığındaki “iyi kitaplar” bölümünün arkasında saklı bulmuştum. Adelaide’nin ciddi zevklerinin çok dışındaydı bu kitaplar. Bu yüzden kitapları çalıştığı yayınevindeki birinin ona hediye ettiğini düşündüm ve on iki yaşında olduğum o yazın tamamında bu kitapları bir solukta okudum.

“Peri masalları ile Gotik hayal gücünün birleşimiyle ilgileniyorum,” dedim. Resmi konuşmaya çalışmışım; ama favori Dahlia LaMotte kitabım *Kara Yabancı*’daki müstehcen bir sahneyi hatırlayarak yüzüm kızarmıştı. “New York’un dışında yaşadığını biliyordum ama burada yaşadığını bilmiyordum.”

“Evet, Fairwick’te birçok ünlü yazarımız oldu. Dahlia, Uzak Doğu’dan çay getirerek servet sahibi olan Silas LaMotte’nin kızıydı. Hanımeli Evi’ni 1893 yılında eşi ve kızı için yapmıştı. Eşi hanımeli kokusunu sevdiği için bütün evin çevresine Japon hanımcıları ekmişti. Ne yazık ki eve taşınmalarının üzerinden birkaç ay geçince eşi Eugenia ve ardından Silas öldü. Dahlia Hanımeli Evi’nde tek başına yaşadı. 1934 yılında ölene kadar o evde romanlar yazdı ve evi yeğeni Matilda Lindquist’e bıraktı. O da 1990 yılına kadar orada tek başına yaşadı.”

“Matilda hiç evlenmedi mi?”

“Hayır, hayır!” Diana’nın gözleri büyüdü. Başını eğdi, çay tabağına biraz çay dökülmüş olduğunu gördü ve üzerinde kalp ve çiçek desenleri olan kumaş bir peçete ile tabağı kuruladı. “Matilda tatlı; ama pek hayal gücü olmayan çocuksu bir kadındı. Hanımeli Evi’nde yaşamaya en uygun kişiydi.”

“Neden?” diye sordum.

Kendine bir fincan çay daha alarak “Ormanın girişinde tek başına yaşamak hayal gücü geniş olan bazı insanları korkutabilir.” dedi. Demliği benim fincanımın üzerinde getirdi ve alaca kaşlarından birini kaldırdı. Çaydan ziyade kahve insanı olsam da bir fincan daha almak için başımı salladım.

“Ama Dahlia LaMotte orada yalnız yaşamıştı ve kesinlikle geniş bir hayal gücü vardı.” diye dikkatini çektim.

Diana “Evet.” diye kabul etti. “Ama Dahlia kendini korkutmaktan hoşlanırdı. Kitapları için bu şekilde fikir üretirdi.”

“Hm, değişik bir yaklaşım.” dedim. “Evi görmek isterdim. Sahibini tanıyor musunuz?”

“LaMotte’nin Rochester’daki bir akrabası. Anahtar Browne Emlak’ın sahibi Dory Browne’de ve Bayan Browne tamir işleriyle ilgilenip evi ara sıra gelen ev avcılarına gösterir. Geçen sene şehirden sevimli bir çift eve baktı ve neredeyse evi alacaklardı. O eve çok uygundular ama fikirlerini değiştirdiler.”

“Yani istersem Dory Browne evi bana gösterebilir mi?”

Diana başını kaldırdı ve uzun koyu kirpiklerini kırptı. “Evi almayı mı düşünüyorsun?”

Almayacağımı söyleyecektim ki birden durdum. Aslında evi sadece meraktan görmek istemiştım; ama Diana’ya böyle dersem Dory Browne’yi evi bana göstermesi konusunda ikna edemeyebilirdi. “Burada öğretmenlik yapmam için teklif alırsam yaşayacak bir yer bulmam gerekecek. Küçük bir dairede yaşamaktan da sıkıldım.” En azından bu kısmı doğrudu. Inwood’daki stüdyo dairem dolap kadardı.

Diana dikkatlice bana bakıyordu. Bir an için yalan söylediğimi anlamasından korktum; ama sonra anlamadığını fark ettim. “Evin sana göre olup olmadığından emin değilim ama sen tam o eve göresin.” dedi.

Diana’nın bol bol demlediği çay bitince, yağlı çörekleri ve kaymağı eritmek için koşu yapamayacak kadar tok olsam da, en azından yürümem gerektiğine karar verdim. Ana caddeye doğru yürüdüm. Bazısı Hart Brake Otelı gibi güzel inşa edilmiş, diğerleri parçalanma ile restorasyon arasındaki Victoria evlerini geçtim. Ana caddeye yaklaştıkça evler büyürken aynı zamanda sefilleşiyordu. Fairwick kasabasının on dokuzuncu yüzyılın sonunda ve yirminci yüzyılın başında zenginlik içinde olduğu açıktı. Bir zamanlar çok güzel bir manzaraya sahip olan yeşil bir parkta bir Yunan Uyanış kütüphanesi vardı. Şimdi gül çalıları uzamıştı ve tüyl, gri tomurcuklu, tuhaf çalılar dev bir saçaklı gibi patikaları ve çiçek tarhlarını kaplamıştı. Evlerin bahçelerini de çalılar kaplamıştı ve her yerde yeşil heykeller vardı. Görünüşe göre Fairwick sakinleri kırmızı şapkalı cücelerden, plastik geyik heykellerinden ve metal oyma kanatlı perilerden hoşlanıyordu. Meryem Ana yoktu; bebek İsa yoktu; ama belki Noel’de olurdu.

Ana caddenin kendisi ise kasvetliydi. Vitrinlerin yarısı boştu. Gelişiyor gibi gözükten iş yerleri dövme salonu -son konferans tur-nemde üniversite kasabalarında her yerde olduklarını görmüştüm- , uyuşturucu dükkânı ve Fair Grounds adındaki bir kafeydi. En azından kafe, kahveleri içilebilirmiş gibi kokuyordu. Soya sütü latte, *New York Times* ve Diana’nın çayı ile yatana kadar tok kalacağımı tahmin etsem de daha sonra acıkacağımı düşünerek bir sandviç aldım.

Tepeden yukarıya otele doğru yürürken Browne Emlak’ın yanından geçtim. Pencereye yapıştırılmış ilanlara bakarken kasabadaki evlerin düşündüğümde çok daha ucuza satıldığını gördüm. Manhattanda bir odalı bir daireye verdiğim parayla burada beş odalı bir Victoria evine yerleşebilirdim. Hanımeli Evi’nin fiyatını merak ediyordum.

Yağmur çiselemeye başlayınca tepeden daha hızlı adımlarla çıkmaya başladım. Otele vardığımda yağmur çok da şiddetli yağmıyordu. Sokağın karşısında durdum ve Hanımeli Evi'nin çitlerinden eve baktım. Kırma alınlıktaki yüz bana bakıyormuş gibi gözüküyordu. Yanaklarından damlayan yağmur suları korkutucu bir şekilde göz yaşlarına benziyordu. Birden yağmur iyice bastırdı. Karşıya geçtim ve sundurma basamaklarını hızla çıktım; Diana'nın çengel biçimli halılarını ve renkli desenli kapitone eşyalarının her tarafına su sıçratmamak için durup ıslak saçımı ve ceketimi silkeledim. Arkamdaki tahta basamaklardan biri sırtıma dokununca döndüm. Basamaklardan çıkarken birinin beni izlediğine emindim ama etrafta yağmurdan başka bir şey yoktu ve yağmur, rüzgârda dalgalanan ve şişen gri hareli bir perdeye benziyordu. Bir an için şarıl şarıl akan suyun içinde bir şekil gördüm. Yağmur perdesinin arkasında bir yüz... Tanıdığım bir yüzdü; ama nereden tanıyordum? Ben hatırlayamadan yüz kayboldu. Ani rüzgârla geldi ve esip geçti. Ancak o zaman yüzü nerede gördüğümü hatırlayabildim. Hanımeli Evi'nin kırma alınlığına oyulmuştu.

Çok yumuşak sayvanlı karyolada uzanmış akşam boyunca hiç durmamış yağmurun sesini dinleyerek kendime bunun bir artıma¹ olduğunu söyledim. Alınlığa o kadar uzun süre bakmıştım ki yağın yağmurun içinde onu görüyordum. Rastgele biçimlerin içinde en kolay görülebilecek şekil bir yüzdü ve bu yüz-iri kara gözler, geniş kaşlar, yüksek elmacık kemikleri, gaga burun ve dolgun dudaklar-oldukça çekiciydi. Saatler sonra gözlerimi kapadığımda bile bu yüz ince yağmurdan perde yerine göz kapaklarımın arkasında gizleniyordu.

Gözlerimi yeniden açtım. Yorgundum; ama Paul'a Kaliforniya saatine göre dokuzda onu arayacağımı söylemişim ve bu yüzden gece yarısına kadar uyanık kalmaya çalışıyordum. Dokuza çeyrek

¹ Görsel imgenin tesirinin uyarım ortadan kalktıktan sonra da devam etmesi

kala akşam seminerinden erken döndüğünü umarak onu aradım. Erken dönmüştü.

“Hey.” dedi. “Görüşme nasıldı?”

“İyiymi galiba. Sanırım bana işi teklif edecekler.”

“Gerçekten mi? Bu kadar çabuk mu? İlginç.” Biraz kıskandığını düşündüm. Ben Kolombiya’ya geldiğimde o gelmediği zaman ve onun tezi jürisi tarafından reddedilirken benim tezimin yayınlanması için sözleşme imzaladığım zaman da aynı ses tonuna sahipti. “Teklif ederlerse ne diyeceksin peki?”

“Bilmiyorum. Burada yaşamayı hayal edemiyorum ve sen gelecek sene iş başvuruları yapacakken şehirden uzaklaşmam saçma gözüküyor. Sanırım reddetmeliyim...”

“Hım... daha iyi bir teklif alana kadar onları bekletmeye çalış, en iyisi. Şehirden ne kadar uzakta demiştin? Birkaç saat mi? Hafta sonları gelebilirdim.”

“Dağlık yollardan üç saat sürüyor. Gerçekten cehennem dibinde. Kaldığım yerin adı Hart Brake Otel.” dedim ve otelin adını onun için hecelediğimde güldü. “Yolun karşısında da Hanımeli Evi denilen bir yer var...”

“Dur tahmin edeyim. Her yerde plastik inekler var ve kasabanın meyhanesinin adı Çiy Damlacı Meyhanesi.”

Esneyerek “Plastik geyik.” dedim.

“Evet, kulağa oldukça katlanılmaz geliyor. Kesin kışın da dondurucu derecede soğuk oluyordur. Yine ve şehirden daha iyi bir teklif alana kadar köprüleri yakmasan iyi olur. Eminim seçeneklerini açık tutmanın bir yolunu bulursun.”

Biraz daha konuştuktan sonra birbirimize iyi geceler diledik. Telefonu kapattığımda odanın açık penceresinden gelen nemli hava esintileri kadar gelişigüzel bir üzüntü dalgasına kapıldım. Bunun uzun mesafe ilişkimizi sürdürme zorluğundan, kış veya yaz tatilinden daha uzun bir süre birlikte olmayı ne zaman başaracağımızın belirsizliğinden kaynaklandığını düşündüm. Ancak üniversite son sınıftayken ikimiz de “ilişki” için kariyerlerimizden ödün verme-

ceğimize karar verdiğimizde ne olacağımı biliyorduk. Çoğu arkadaşımızdan çok daha iyi bir ilişkimiz vardı ve ertesi yıl ülkenin aynı bölgesine düşme şansımız olmuştı. Gerçekten NYÜ'deki iş için direnmek bana mantıklı geliyordu. Dekan Book bana iş teklif ederse onu bekletmenin bir yolunu bulup New York Üniversitesi'ni arayacak, başka bir teklif aldığımı söyleyecektim. Belki bu şekilde beni işe almak için harekete geçebilirlerdi.

Sonunda karar verdiğim için üzerimden büyük bir yük kalktı. Gerginliğim azaldığından uyuyabilirdim. Uykuya dalmak üzereyken aklımdan geçen son şey içeriye yağmur girmemesi için pencereyi kapatmaktı... Ama gözlerim çoktan kapanmıştı.

Kımıldayamıyordum. Kalkıp pencereyi kapatmalıydım; ama bir milim kımıldayacak halim yoktu. Göğsümün üzerinde beni yatağa bağlayan, yumuşak yatağa gömen ve sıkıca saran bir ağırlık vardı. Tek bir kasımı hareket ettiremiyor, nefes alamıyordum. Göz kapaklarım bile sıkıca kapanmıştı. Gözlerimi açıp ışığı görmeye çalıştım.

Işık mı?

Yağmur dinmişti. Pencereden içeriye nemli esinti yerine ay ışığı giriyordu. Beni yatağa bağlayan ay ışığıydı. Ay ışığının geniş çam kalaslarının arasından düştüğünü, beyaz ışığın rüzgârda titreyen ağaç dallarının gölgelerinin arkasından bana ulaşmak için titrediğini görebiliyordum. Hanımeli Evi'ni çevreleyen karışık ağaçları ve çalıları hatırladım ve ay ışığı *oradan* geliyormuş gibi kafa karıştırıcı bir hisse kapıldım. Bu düşüncemde yanlış olan bir şey vardı ama ne olduğunu fark edemeyecek kadar yorgundum ve ay ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Gözlerim titreyerek kapandı ve *onu* gördüm. Yolun karşısındaki evde beni bekleyen adamın yüzü... Gözlerimi açtığımda hala oradaydı; tepede dikilmiş bana bakıyordu. Yüzü arkasından gümüş bir pelerin gibi dalga dalga dökülen ay ışığında karanlıkta kalıyordu. Sadece ay ışığının üzerine düştüğü yerleri görebiliyordum: Başını yana eğdiğinde bir elmacık kemiğini, kaşlarının üzerine dökülen bir tutam saç, kürek kemiğini. Ay ışığı-

nın üzerine düştüğü yerler biçimleniyor, somutlaşıyordu. Gölgeden yapılmış gibiydi ve sanki ay ışığı her bir vuruşuyla ona biçim ve somutluk veren, onu şekillendirerek canlandıran bir bıçaktı.

Ay ışığı göğsüne düştü ve göğsünü benimkinin üzerine bastırdığını hissettim. Yuvarlak kalçasını ve leğen kemiğimin üzerine yerleştiğini gördüm. Kaslı bacağı ve benim bacaklarımın üzerinde olduğunu gördüm.

Güçlkle nefes aldım. Daha doğrusu almaya çalıştım. Ağzım açıldı; ama göğsümün üzerindeki ağırlık yüzünden nefes alamadım. Sedefsi ıslak dudaklarını aralayıp ağzım için soktu. Ağırlığının altında ciğerlerim genişledi. Nefes verdiğimde nefesimi yuttu ve üzerimdeki ağırlığı soğuk mermerden sıcak yaşayan bir bedene dönüştü. Hareket eden bir beden... Göğsünün benim göğsüm üzerinde kalkıp indiğini, kalçasının benim kalçama baskı yaptığını, güçlü bacaklarının benim bacaklarımı ayırdığını hissettim... Nefesimi uzun uzun içine çekti ve penisinin sertleştiğini hissettim. Üzerimde sallanıyor, bacaklarımın arasına ve ardından içime girerken nefesini ciğerlerime doğru veriyordu. Üzerime çarpan bir dalga gibiydi. Beni köpüklü dalgaların içine ve oradan denize, dalganın doruğuna çeken, ardından yeniden, yeniden ve yeniden geri bırakan ay ışığıyla aydınlanmış bir dalga... Kim olduğumu, kim olduğunu unutana kadar, dalganın zirveye ulaştıktan sonra düz sert kumların üzerine çarpışı gibi okyanusun ritmiyle sallandık.

Sonra ter içinde, boğulan bir insan gibi hızlı hızlı nefes alarak sıvı bir ay ışığı havuzunun içinde yatağa tek başıma uzandım.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah çok iyi bir seksin ardından gelen gevşemiş kemiklerin verdiği hoşnutlukla uyandım; ama seksi tamamen kendi kafamda yaşadığımı fark edince büyük bir utanç hissine kapıldım. Kafamda yaşamış olmalıydım. Ne kadar gerçek gibi hissetmiş olsam da (*o kadar* gerçektir ki hala göğsümün üzerinde ayın ağırlığını hissedebiliyordum) bunun bir hayal olmadığına dair bir kanıt yoktu. Bastırılmış gerginliklerin bir sonucu olmalıydı. Neyse ki birkaç hafta sonra Kaliforniya'ya Paul'un yanına gidecektim.

Bu arada kafamdaki ve kanımdaki bu gevşeklikten kurtulmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Dekan Book bugün beni arayacaktı ve iş teklif ederse ona ne söyleyeceğime karar vermem gerekiyordu. Ayrıca, buradan gitmeden önce Hanımeli Evi'nin içine de girmek istiyordum. Tüm gecemi artı 18 fanteziler içinde yüzerek geçirmiştim. Gece bir ara Dahlia LaMotte'nin çalışmasıyla ilgili bir makale için aklıma bir fikir gelmişti. Bir makaleden de uzun olabilirdi belki. Hatta her zaman yatağımın yanında tuttuğum defterime bir şeyler karalamıştım.

Boş bir sayfaya büyük bitişik harflerle "Kapı girişi - Hanımeli Evi'nde" yazmıştım. Keşke bunun anlamını hatırlayabilseydim.

Kendimi toparlamak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Rüya-mın hayal etmediğim bir kısmında aydınlanan havayı görmüştüm. Kuru güneş ışığıyla aydınlanmış hava önceki gece ay ışığının içeri

süzüldüğü açık pencereden içeri dökülüyordu. Perdeleri açtığımda taze yıkanmış mavi gökyüzüyle karşılaştım. Sokağın karşısındaki çitler güneşte parılıyordu. Çalılarının arasında pembe kırmızı ısıtılar, egzotik bir hanımeli türüne benzeyen uzun boru şeklinde çiçekler vardı. Şaşırtıcı bir şekilde penceremin yanında dün gece gördüğüm gölgelere sebep olabilecek herhangi bir ağaç veya çalı yoktu. O zaman her şey bir rüya olmalıydı.

Hayalet benzeyen çalılarının gözümün önüne gelen görüntüsüne aldırış etmedim. Eşofmanımı, tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydim. Otelde kalan tek kişi olsam da gıcırdayan tahta basamaklardan olabildiğince sessiz bir şekilde indim. Diana'nın kahvaltı yapıp yapmadığını merak ediyordum; ama mutfaktan ses gelmiyordu. Saatimi kontrol ettim... 6:15. Hart Brake Oteli'nde kahvaltı servisi 8:30'daydı. Uzun bir yürüyüş ve duş için çok vaktim vardı.

Kapı girişine adım attığımda hangi yollardan gidebileceğimi düşündüm. Kampüs uygun bir seçim olurdu ama nedense üzerimde yürüyüş kıyafetim varken Dekan Book ile karşılaşmak istemiyordum. Aşağıya, kasabaya doğru gidebilirdim; ama o zaman da işaretler ve trafik yüzünden durmam gerekirdi. Şehirdeyken diz eklemleme daha iyi gelen kirli açık arazi yollarında yürürdüm.

Hanımeli Evi'nin arkasından ormana giden kirli bir yolun olduğunu hatırladım. Yolun uzunluğunu bilmiyordum; ama orman kilometrelerce uzunlukta olduğuna göre yol da uzun olmalıydı. Ormanın Dekan Book'un düşündüğü kadar ilham verici olup olmadığını görebilirdim.

Uzun adımlarla sokağın karşısına geçtim, ormanın artan karanlığına gözlerimi alıştırmak için yolun girişinde yavaşladım. Gözlerim alıştıktan sonra bile ağaç köklerine veya çalılara takılmamak için yabancı araziye dikkat ederek yavaş yavaş yürüdüm. Yolun yüzeyi ise oldukça düzgündü ve bir zamanlar bataklıkmiş gibi hoş bir şekilde yumuşaktı. Hafifçe kuzeye doğru kıvrılıyordu. Önceki gün baktığım haritadan yolun kampüsün sınırları çevresinde döndüğünü gözümün önüne getirebiliyordum. Yirmi dakika koşup -o anki hızımla

yaklaşık 3000 metre- geri dönmeye, bir on dakika daha koşup gevşemek için son 1500 metrede yürümeye karar verdim.

İlk 1500 metre boyunca Dekan Book'tan iş teklifi alırsam düşünmek için biraz zaman istemenin kibar yollarını prova ettim. Ardından çok hoş bir şekilde düşüncelerim durdu ve ciğerlerime giren temiz dağ havasının ne kadar güzel bir his uyandırdığını fark ettim. Yer, ayaklarımın altında o kadar yumuşaktı ki dizlerim hiç sızlamadı. Sabahın ilk ışığında kalkıp koşmama sebep olan endorfin patlamasının buna değdiğini düşünerek adımlarımı hızlandırdım. Koşmak için ne kadar harika bir yer! Hanımeli Evi'nde yaşasaydım, bu yol hemen evimin dışında olacaktı. Burada her sabah koşabilirdim.

Hanımeli Evi'nde yaşamayacaktım. Bu fikir de nereden gelmişti aklıma? Fairwick'teki işe başlasam da büyük ve eski bir evde ne işim vardı?

Sonunda tüm kitaplarıma ve ayakkabılarıma yetecek büyük bir odaya sahip olmak güzel olurdu. Her yıl hangilerini ardiyeye koyaçağıma karar vermem gerekirdi.

Yeterince büyük bir ardiye uğruna işi kabul edebileceğimi düşündüğüm için kendime güldüm. Ormanda sesler yankılanıyordu. Ağaçlar yolun bu kısmında daha kısaydı. Hatta artık ağaç bile sayılmazlardı. Daha çok yola doğru sarkan, birbirine geçerek kemerli sütunlar oluşturan, bazıları yerden iki buçuk ya da üç metre uzayan, büyük sarmaşık yığınlarıyla süslü, beyaz ve sarı çiçekler ile bezenmiş uzun ve aşırı büyümüş çalılara benziyorlardı. Çiçeklerin kokusu...

Ciğerlerime bolca hava çektim.

...enfesti!

Silas LaMotte'nin evinin etrafına diktiği hanımeli çalılıkları ve sarmaşıkları ormanın 1 kilometre içine kadar yayılmıştı! Tüm ev hanımeli kokuyor olmalıydı. Geceleri ormandan esen hafif rüzgâr açık pencerelerden giriyor ve odalara hanımeli kokusu taşıyor da olmalıydı üstelik.

Ay ışığı ve hanımeli kokusuyla dolu bir oda düşünürken önceki gece gördüğüm rüyadan bazı görüntüler yeniden aklıma üşüştü: Ça-

hıların ay ışığıyla yere düşen gövdeleri, ışığın o gölgelerin arasından ortaya çıkardığı adam, benimle bir dalga gibi sevişen gölge adam...

Tabii ki! Birden rüyamdaki adamın şeytan sevgili olduğunu fark ettim. Şeytan sevgili her zaman rüyalara gelirdi. İsimlerinden biri *karabasan* sözcüğündeki *basan* sözcüğüydü. (Önceki gece bana musallat olan karabasan gibi bir şey olmasa da.)

Yıllardır şeytan sevgili ile ilgili edebi yazılar yazıyordum. Bir şeytan aşığı da benim hayal etmem şaşırtıcı değildi; ama daha önce hiç şeytan aşığım olmamıştı. Peki neden şimdi? Dekan Book'un görüşmemizde burada ilham bulmak ile ilgili söylediği doğru muydu?

Hayır. Bunun sebebi evdi. Hanımeli Evi... Etrafını çalılar ve sarmaşıkların kapladığı, kapısına güzel bir erkek yüzünün oyulmuş olduğu terk edilmiş bir Gotik, Victoria tarzı ev... Yağmurda gördüğüm hayale bu ev sebep olmuştu ve rüyama giren de işte bu hayaldi. Rüyamda sokağın karşısından gelen ay ışığını fark ettiğimi de hatırladım. Ev beni büyülemişti. Neden olmasın? Gotik romanlarda ev daima kendi içinde önemli bir karakter olmuştu (Otranto Kalesi, Thornfield Malikânesi, Manderley gibi) ve kadın kahramanın macerası genellikle evin kapısından içeri girdiği an başladı.

Joseph Campbell'in *Kahramanın Sonsuz Yolculuğu*² isimli romanından bir satırı hatırladım: "...Bu sadece kişinin canlı veya ölü olarak o sınırları aşıp yeni bir deneyim alanına atılmasıyla olur."

Bu yüzden önceki gece kapı girişiyle ilgili not yazmıştım. Kadın Gotik roman kahramanın macerasının başladığı kapı bu evin kapısıydı; orman değildi. Bu evde hayatını sürdüren kadınların (Emily Dickinson veya Dahlia LaMotte gibi) kendilerini tamamen eve kattıklarını düşününce kulağa oldukça mantıklı geliyordu. Hanımeli Evi'nde yaşamanın Dahlia LaMotte'ler üzerindeki etkisi hakkında yazmak ilginç olurdu. Bu düşünceyle neredeyse ayaklarımı yere değdirmeyen bir hızla koşmaya başladım. Adı Hayaller Evi olurdu...

Uzun bir adım daha atıyordum ki kendimi yerde buldum. Yüzüm çamurun içindeydi ve nefesim kesiliyordu. Nefes almaya çalıştım; ama zemin göğsüme baskı yapıyordu. Zeminin kendiliğinden

² İngilizceden çeviren: Sabri Gürses

göğsüme kadar yükseldiğini fark edince kafam karıştı. Göğsüme, ağzıma, burnuma baskı yapıyor, beni karanlığa doğru çekiyordu. Belirsiz bir şekilde yumuşak, ılık toprağa tutunduğumu hissettim. Batıyordum...

Kısa bir süre bayılmış olmalıydım. Bilincimin gidip geldiğini hissedebiliyordum. Sonra karanlık sudan çıkarmış gibi karanlığın içinden çıkan yüzünü gördüm. Önceki gece ay ışığıyla bana gelen adamın yüzü... Yüz hatları bu kez daha belirgindi; ama daha aydınlık olduğu için değil (onun durduğu yer çok ama çok karanlıktı), daha büyük olduğu için. Büyüyordu, somutlaşıyordu. Bunu anladığım için beni ödüllendirir gibi gülümsedi. Güzel dudaklarını araladı, benim dudaklarıma değene kadar yaklaştırdı ve nefesini ağzıma üflledi.

Nefesi ciğerlerimi yaktı ama aç bir şekilde bütün nefesini içime çektim. Oksijen bilincimi açmıştı. Gözlerimi açtım. Yerde uzanmış iç içe geçmiş hanımeli sarmaşıklarından oluşan bir saçağa bakıyordum. Sarmaşıklar beyaz ve sarı çiçekler ile süslenmiş kubbeli yeşil bir şapel oluşturuyorlardı. Sersemlemiş şekilde düğün şapeline benzediğini düşündüm. Nefes alıyor olmasaydım cenaze şapeli de olabilirdi.

Ellerimi göğsümde gezdirerek kırık kemiğim olup olmadığını kontrol ettim. Sağlamdım; ama ağrılarım vardı. Sonra yavaşça oturma pozisyonuna geçtim ve ayak parmaklarımı kıpırdattım. Sağ ayak bileğim biraz ağrıyordu; ama onun dışında bir çizik bile göremedim. Nasıl düşmüştüm acaba? Arkamda ayağımın takılabileceği bir ağaç kökü ya da dal olup olmadığına baktım ama yoktu. Görünüşe göre kendi ayağıma takılmışım.

Kendi sakarlığımdan utandım. Eşofmanımı silkeleyerek yavaşça ayağa kalktım. Yavaşça kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve ayak parmaklarıma dokunmak için eğildim. Düştüğüm ve koşuyu yavaşlamadan birden bitirdiğim için ağrım olacağını düşündüm ama her şey yolunda gözüküyordu. Yine de o gün daha fazla koşmayacaktım. Geriye doğru yürümek zorundaydım.

Saatime baktım. 7:10'du. Yaklaşık bir saat boyunca ve oldukça hızlı bir şekilde koşmuştum. Kahretsin. Otelden dört kilometre

uzakta olmalıydım. Hemen yürümeye başlasam iyi ederdim. Gitmek için arkama döndüm... bir daha döndüm. İki kez 360 derece döndüm; ama hangi yoldan geldiğimi hatırlayamıyordum. Çamurlu yolda kendi ayak izlerimi takip edecektim ama yolun bir kısmından sonrası yumuşak killi toprak ayak izi gösteremeyecek kadar sıkı bir çamura dönmüştü. Yere çömeldim ve çamurda vücudumdan bir iz aradım. Hiçbir şey yoktu.

Tekrar, hızla ayağa kalktım. Başım döndü. Düştüğümde başımı bir yere çarpmış olabilirdim beyin sarsıntısı geçirmiştim. Kafa karışıklığının (ve onun yüzünün hayal etmemin) sebebi bu olabilirdi. Gerçekten ormanda kaybolmuş olamazdım, değil mi?

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Bunu çözebilirdim. Kuzeye doğru gidiyordum. Tüm yapmam gereken güneşi bulmaktı. Böylece doğunun nerede kaldığını bulabilirdim ve güneye doğru ilerleyebilirdim. Oldukça basit olurdu ama ormana baktığımda birkaç metre ötesini göremiyordum. Hanımeli çalıları ve sarmaşıkları öyle yoğun bir çalılık oluşturuyordu ki gökyüzünü göremiyordum. Çok büyük bir çalılığın içinde kalmıştım.

Yalnız da değildim.

Yolun birkaç metre ötesinde çalılığın altında bir şey hareket ediyordu. Kuru dallara çarptığını duyabiliyordum.

“Merhaba?” dedim ama sonra aptal gibi hissettim. Daha iyi görebilmek için bir dalı aşağı ittim. Dallar ve çalılar o kadar iç içe geçmişti ki tek bir dalı hareket ettirdiğimde tüm çalılık çatırdayıp hışırdadı. Hasır bir sepet ya da bir yuvaya benzediğini düşündüm...

Yuva olduğu düşüncesinin aklıma gelmesiyle elimin altında yumuşak ve tüylü bir şey hissettim.

Dalların arasında bir fare yuvası bulduğumu düşünerek elimi hızla geri çektim; ama eğer öyleyse terk edilmiş bir yuvaydı. İnce kemikler ayaklarımın dibine düştü.

Çalılıktaki çatırtılar hızlandı. Bir şey çalılığa takılmıştı. Midemin bulandığını hissettim. Bu kötü çalılık zavallı, savunmasız bir hayva-

nı öldürüyordu. (Muhtemelen kendi ağzından çıkan dokunaklı bir fısıltı duyduğum.)

Sinirlenerek bazısı dikenli olan çalılığa tünel oluşturan çalıları ve dalları aralamaya başladım. Tuzağa düşmüş yaratık benim yardımlarım üzerine daha fazla çırpınmaya başladı. Yardım ettiğimi hissetmişti ya da avcının geldiğini düşünmüştü; bilmiyorum. Ne düşündüğünü bilmediğimden ona uzanmak, onu serbest bırakmak için daha da fazla telaşlandım. Yaralı olabileceğini düşünerek büyük bir endişe duyarken onu ulaştığımda bana saldırabileceği düşüncesiyle de korkuyordum. Beynimin içindeki mantıklı bir ses kapana kısılmış vahşi bir hayvanı kurtarmaya çalıştığım için deli olduğumu söylüyordu; ama o sesi dinlemiyordum.

Bir kucak dolusu dikenli, böğürtlen dolu çalılığı çektim ve yanımdan hızla bir şey geçti. O kadar ürktüm ki pat diye yere oturdum; ama sadece bir kuştu... Yere düşmeden önce birkaç metre yükselen küçük siyah bir kuş. Bu küçük şey gerçekten bu kadar gürültü çıkarabilir miydi? Çalılıktan artık ses gelmediğine göre çıkarabiliyordu. O kadar sert çarpmıştı ki kanadı incinmişti. Uçup uçamadığına bakmak için kuşa yaklaşınca kuş dönüp keskin sarı gözleriyle bana baktı. Uzun bir süre sessizce birbirimize baktım ve sonra benden birkaç santimetre öteye zıpladı, kanatlarını çırpıttı ve uçmaya başladı. Aynı anda yolun karşısından, sağımdaki çalılıktaki delikten güneş ışığının geldiğini gördüm.

O taraf doğuydu. Kuş kuzeye uçmuştu. Kuşun uçtuğu yöne baktım ama çoktan ağaçların arasında gözden kaybolmuştu. Sonra döndüm ve güneye doğru yürüdüm.

Dördüncü Bölüm

Ana yola ulaştığımda saat 08:30'du. Önce Hanımeli Evi'ni gördüm. Panjurları ve pencereleri açıktı. Beyaz dantelden perdeleri hanımeli sarmaşıklarının arasında dalgalanarak, açık pencerelerden içeri ve dışarı doğru rüzgârla şişiyor; ev nefes alıyormuş gibi gözüküyordu. Emlakçı evi bana göstermeden önce havalandırmak için erken gelmiş olmalıydı. Evi almayı düşünmediğimden kadını zahmete soktuğum için utandım.

Yoksa pişman mı olmuşum?

İşin doğrusu sabahki aksilikten sonra buradan kurtulmak için her zamankinden daha kararlıydım ama ağırlarım olsa da, yorgun olsam da (ve aç olsam da) garip biçimde sevinçli hissediyordum. Kuşu çalılıktan kurtardığım için mutlu olmuşum. Farklı bir dünya ile karşılaşmışım gibi hissediyordum ve bu temas beni neşelendirmişti. Sokağın karşısından gelen kahve, yumurta ve akça ağaç şurubu kokusuyla birden koşmaya başlamak istedim; ama ağrıyan kaslarım yüzünden kendimi tuttum.

Ön kapıyı açtığımda mutfaktan Diana Hart'ın sesini duydum. "Sen misin, Callie?" Ellerini kırmızı ve beyaz kareli bir kurulama bezine silerek mutfaktan çıktı. Üzerinde "Sözü Dinlenecek Kadın" yazan geniş bir tişört giymişti. "Kahvaltı zamanını unuttun sanıyordum..." Beni görünce duraksadı. "Ah Tanrım, düştün mü? İyi misin? Buz getireyim mi?"

"İyiyim. Ormanda koşuyordum..." dedim.

Diana ile birlikte mutfaktan çıkan, kalp şeklinde yüzünü ve por-selen mavisi gözlerini çerçeveleyen küt, kahküllü sarı saçlarıyla otuz-lu yaşların başında minyon bir kadın “Ormanda mı düştün?” diye sordu. Üzerinde kot tulum, beyaz denizci bluzu, açık mavi ve beyaz renkli dans ayakkabıları vardı. Diana’nın mutfağını ve yemek odasını süsleyen Mary Engelbreit tablolarının birinden çıkmış gibi güzeldi.

“Ah Dory, haklıymışsın! Ormanda koşmaya gitmiş... Ah, özür dilerim!” Diana sarışın kadın ile beni tanıştırmak için ellerini ara-mızda salladı. “Callie McFay; Browne Emlak’tan Dory Browne. Sana evi göstermeye geldi ve senin erken saatlerde ormana gittiğini gördü-ğünü söylemişti. Koşuya gittiğini bilseydim sana başka bir güzergâh önerirdim. Orman... karmaşık olabilir.”

“Orman iyiydi. Ben biraz sakardım. Kahvaltıdan önce kısa bir duş alabilir miyim?”

Diana yüksek sesle “Tabii ki!” dedi. Diana’dan kahvaltıyı çatı-da servis etmesini istesem elinden gelenin en iyisini yapacağından emindim.

“Hemen gelirim,” diye söz verdim.

Hızla merdivenlerden yukarı, odama çıktım. Hala ağrım vardı ama sıcak su iyi gelmişti. İki Advil içtim, hafif pamuklu bir elbise (Dory’nin ciddi kıyafeti yüzünden kendimi yarı çıplak hissediyordum) ve sandalet giydim. Islak saçımı dağınık topuz yaptım ve hızla aşağı indim. İki kadın yemek masasına geçmiş, kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Odaya girdiğimde zemindeki tahtalardan biri gıcır-dadı ve Diana başını kaldırıp büyük kahverengi gözleriyle şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Daha iyi görünüyorsun. Sen otur, kendine kahve al; ben de gi-dip kahvaltını getireyim. Dory sana arkadaşlık eder.”

Neden arkadaşla ihtiyacım olduğunu anlamadım ama emlakçıya arkadaş canlısı bir biçimde gülümsedim ve karşısına oturdum. Fin-canıma kahve doldurdu, süt sürahisini uzattı; aldım. Ardından şeker kasesini uzattı, almadım.

Kahve fincanının yanındaki parlak dekoratif klasöre eliyle hafifçe vurarak “Birkaç liste daha getirdim.” dedi. Klasörün şal desenli tasarımının Dory’nin omzundaki kapitone taşıma çantası ile aynı olduğunu fark ettim. “Bir blok ötede tam sana göre küçük sevimli tek katlı bir Arts & Crafts³ evim var.”

Bir emlakçıdan mevcut gayrimenkul piyasasında bir ev göstermesini istemenin bir alkoliğe aperatif içki alıp almayacağını sormak gibi bir şey olduğunu anlamalıydım.

“Daha işim olup olmadığını bile bilmiyorum; ama sokağın karşısındaki ev çok göz alıcı.” diye cevapladım.

“Evet, Hanımeli Evi en görkemli eski Viktorya evlerimizdendir. LaMotte’ler en zengin ailelerdendi ve Silas LaMotte eşi için bu evi inşa ederken hiçbir masraftan kaçınmadı.”

Kahvemden bir yudum alıp “Bu evin keyfini yeterince sürecek kadar uzun yaşamamış olması ne yazık!” dedim.

Dory Browne çok farklı bir şey söylemişim gibi keskin mavi gözlerini kısarak “Evet, yazık *oldu*,” diye cevapladı. “Sanırım kır evini daha keyifli bulursun...”

Diana’nın bir tabakta yabanmersini reçeli ile kaplanmış Fransız usulü tost, bir kase taze çilek ve çeşit çeşit kek ve küçük ekmek dolu bir sepet ile gelmesiyle Dory’nin satış konuşması bölündü. Kahvaltıda genelde yarım kızarmış simit yerdim ama koşu yüzünden çok acıkmıştım. Tosttan bir parça ısırdım. O kadar yumuşaktı ki adeta ağzımda eridi.

Dory, bizimle masaya oturan Diana’ya “Ben de Callie’ye Yaşlı Bayan Ramsay’in kır evini Hanımeli Evi’nden daha sıcak bulabileceğini anlatıyordum.” dedi. “Şu büyük eski Victoria evlerini kışın sıcak tutmak çok zor ve bazıları arkadaki ormanın eve kasvetli bir hava verdiğini söylüyor.”

Tostumdan bir lokma çiğnerken “Ben arkadaki ormanı çok beğendim.” dedim. “Ormanda hanımeli çalılığına da rastladım. Sanırım evden ormana kadar yayılmışlar.”

³ Arts & Crafts: 19. yüzyılın ikinci yarısında İngiltere’de ortaya çıkan bireysel tasarım akımı (4, 11)

Diana, New York'u baştan aşağı koşmuşum gibi şaşkın bir sesle "Çalılığa kadar gittin mi?" diye sordu. "Çoğu insan oraya kadar gitmez."

Tabağımdan başımı kaldırdım ve iki kadının anlamlı bir şekilde bakiştıklarını gördüm. Ormana girişimle ilgili bir şey onları açıkça rahatsız etmişti. "Ormanların bir sahibi mi var?" diye sordum. "Herhangi bir özel mülkiyet işareti görmemiştim. İzinsiz mülke mi girmiş oldum?"

Dory "Orman LaMotte arazisinin bir parçası; ama her zaman tüm kasabaya açık olmuştur." diye cevapladı. "Sadece çalılıklar fazla."

"Evet, fark ettim. Çalılıklar o kadar yoğun ki bir kuş takılmıştı. Kurtulmasına yardım ettim."

Diana'dan şaşkınlık ve övgüyle bağırmasını bekliyordum. Ağzımdan çıkan neredeyse her kelimeyi neşeli bir şekilde onaylıyordu ve göze çarpan bir seramik orman canlıları koleksiyonu olduğundan yaban hayata karşı zaafı olduğunu düşünmüştüm; ama bu kez tamamen sessiz kalmıştı. Diana'nın çilli yüzü solmuştu ve gözlerini Dory'nin iri mavi gözlerine dikmişti.

Dory yavaşça ve dikkatli bir şekilde "Hanımeli çalılarında bir kuş mu kurtardın?" dedi.

"Kurtardım diyebiliriz. Sanırım er ya da geç kurtulurdu."

Diana başını sallayarak "Çalılığa takıldıysa kurtulamazdı. Oraya takılan yaratıklar genellikle orada ölürlər."

Yuvadan çıkan küçük kemikleri hatırlayıp ürperdim. "Ne kadar korkunç! Kimse orayı temizleyemez mi?"

Dory "Yeniden büyür." dedi. "Oranın neden gözde bir yer olmadığını anlayabiliyordursundur. Bayan Ramsay'in kır evi ise güzel bir yeşil alana bakıyor..."

Peçetemi masaya koyarak "Hanımeli Evi'ni görmek istiyorum." dedim. Tostun tamamını ve kabaklı bir çöreği silip süpürmüştüm. "Ayrıca pencereleri açma zahmetinde bulunmuşsunuz zaten."

Dory Browne gözlerini bana dikti. "Neden söz ediyorsun?" diye sordu. "Ben pencereleri açmadım."

Ben masadan kalkana kadar Diana ve Dory kalkmış, evden dışarı çıkmışlardı. O kadar gergindim ki çok yavaş ilerleyebiliyordum. Dışarı çıktığımda iki kadın çoktan sokağın karşısındaki çitlerin oradan eve bakıyorlardı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Eve yanıyormuş gibi bakıyorlardı.

Dory “Ah evet,” diye cevapladı. “Ulağım Brock’a temizlik için erken saatlerde eve uğramasını söylemiştim. Diana?” yavaşça Diana’ya döndü ve kısık bir sesle konuştu. “Bana bir iyilik yapıp şu konuştuğumuz telefon görüşmesini yapabilir misin?”

“Seninle içeri girmememi istediğine emin misin?” diye sordu.

“Hayır, gerek yok. Görünüşe göre ev gösterilmek *istiyor*.” Kapitone çantasından anahtarı çıkarırken gergin bir şekilde güldü.

Diana emlakçının kolunu sıktı. “Tamam, ben bir şeye ihtiyacınız olursa sokağın karşısındayım.”

İki kadının neden endişelendiklerine dair bir fikrim yoktu. Fareler belki? Çürüyen döşeme tahtaları? Ama sundurma basamaklarından çıkarken tahtaların oldukça sağlam ve bakımlı olduğunu gördüm. Alınlıktaki tahta yüz, önceki yağmurda iyice yıkanmış gibi parılıyordu. Sabah güneşinin altında iyi bir uyku çekmiş genç bir insanın yüzü gibi parlıyordu. Dory kilitle rahatça dönen uzun demirden bir maymuncuk ile ön kapıyı açınca burnuma ne küf ne de fare kokusu geldi. Aksine tüm görkemiyle önümüzde duran ev hanımeli kokuyordu. Dory kapıyı açık tuttu ve önce ben içeri, geniş bir giriş salonuna girdim. Boyalı kapı, üstü penceresinden süzülen ışık ziyaretimiz için yere saçılmış gibi duran gül yaprakları gibi cilalı tahta zemine düşüyordu.

Dory kapıyı arkamızdan kapatarak “Yerler meşe odunundan.” dedi. “Tırabzan da öyle.” Elini geniş bir merdiven basamağının ayaklarındaki oyulmuş tırabzanın üzerinde gezdirdi. “Silas odunları kendi tersanesinde işlemişti. Her şeyi gemi gibi inşa etmeyi severdi. Bu cep kapılar iki salona açılıyor.” Çift kanatlı bir kapıyı açtı; iki kanat büyük, boş evde yankılanan yüksek bir sesle duvarlara doğru kayd.

Panjurlar açık olsa da hanımeli çahları ve sarmaşıkları pencereden içeriye girerek ışığa engel oluyordu. Dory bir şalteri kaldırdı ve başımın çok üzerinden kristal bir avize ortaya çıktı.

Dory “Tavan 4 metre yükseklikte. Avize Venedik’te yapıldı.” diye bilgi verdi.

Kristal danılacıkların fantastik şekillerine ve renklerine hayretle bakarak “Çok güzel. Buralar için oldukça egzotik, değil mi?” dedim.

“Silas servetini gemicilik işine yatırmıştı. Dünyanın her yerinden hazineler getirirdi. Şöminenin çevresindeki döşemeler...” Eliyle şömineyi işaret etti. “... İngiltere’deki Wedgewood çini şirketinden. Maun şömine rafı İtalya’daki bir kaleden getirildi.” Şömineye doğru yürüdüm ve elimi karışık şekillerde oyulmuş tahtanın üzerinde gezdirdim. Ortadaki yuvarlak raftan bir satır⁴ bakıyor, en üstteki döşeme pervazını bir dizi Yunan tanrısı ve tanrıçası süslüyordu.

Dory gezi rehberi gibi konuşarak “Şömine rafı Aşk Tanrısı ile İnsan Ruhu’nun evliliğini betimliyor.” dedi. Dory büyük sekizgen bir odaya açılan başka bir ara kapıyı açarak “Yemek odasındaki pervazda da aynı tema işlenmiş.” dedi. Çam dalı ve meşe palamudu yığınlarının altında alçı figürler diziliydi. Her köşede odayı bir sekizgene çeviren çini gömme dolaplar vardı.

“Mutfak da burada. Korkarım altmışlardan beri modernleştirilmemiş...”

“Modernleştirme” olarak aynı çirkin küf yeşil tonunda Amana buzdolabı ve gazlı ocağı vardı. Zemin soluk bir dama tahtası desende yıpranmış muşambadandı. Dory “Bu bölümü Matilda inşa ettirdi ve vaktinin çoğunu burada geçirdi.” diyerek içerisinde bir çamaşır makinesi ve kurutucu bulunan çamaşır odasının kapısını ve ardından sarıya boyanmış; soyulan duvar kâğıdıyla kaplı oldukça kasvetli bir yatak odasının kapısını açtı. “Kireçlenmesi yüzünden merdivenden inip çıkmakta zorlanırdı ve alt katı ısıtmak daha ucuza mal oluyordu. Kütüphaneyi kapatmıştı...”

“Kütüphane mi?” diye sordum. Matilda’nın küçük odasını geride bıraktığımıza memnundum. Emekli evine benzer bir havası vardı ve

4 satır: yarı insan yarı keçi olan kur tanrısı (c.n.)

garip biçimde daha yeni bir oda olmasına rağmen evin geri kalanından daha eski gibi gözüküyordu.

“Matilda çok fazla okumazdı. O yüzden kütüphaneyi pek kullanmazdı. Teyzesinin tüm kitaplarını Fairwick Üniversitesi’ne bağışlayıp odayı kapattı.”

Dahlia LaMotte’nin kitaplarının hala kütüphanede olup olmadığını merak ediyordum. Kitapların boş kısımlarında notlar yazılı olabilirdi...

Dory kütüphanenin kapısını açarken derin düşüncelerimden ayıldım. Doğuya bakan bu odaya sabah ışığı vuruyordu ve bu ışık çalılıkları takip ederek odayı ormandaki açıklığa benzer bir yeşile bürüyor; ama oda ağaçlarla çevrenmek yerine yerden tavana kadar gömme kitaplıklarla çevrili görünüyordu. Dairemdeki ve ardiyedeki bütün kitapları koyabileceğim kadar yer vardı. Hatta *daha fazla* kitap da alabilirdim.

Dahlia LaMotte burada mı yazardı?” diye sordum.

Dory “Hayır.” diye cevapladı. “Çalışma odası üst katta, yatak odasının yanındaki kule odasıydı.”

Bir çalışma odası ve bir kütüphane! Inwood’daki dairemde mutfak masamın üzerinde yazardım. Dosyalarımı ve kitaplarımı mutfak dolaplarına koyardım. Doğru düzgün bir masamın ve ihtiyacım olan kitabı almak üzere kendi kütüphaneme gitmenin nasıl bir his olabileceğini düşündüm. Dahlia LaMotte elbette verimli bir yazar olurdu (hayatı boyunca altmıştan fazla roman yazmıştı). Bu ev tam yazı yazılacak bir evdi.

Dory’nin arkasından geniş meşe odundan merdivenleri çıktım. Benim krep gibi dümdüz tabanlı sandaletlerim çekirge sürüsü gibi gıcırdayan ve çatırdayan sesler çıkarırken onun yüksek topuklu dans ayakkabıları çıplak odunların üzerinde hafifçe tıkırdıyordu.

“Bu evde oturan biri merdivenlerden sessizce hırsız mı çıkıyor diye düşünmek zorunda kalmaz. Alarm sistemi gibi.”

Dory, ikinci merdiven sahanlığında bana döndü. Sözlerimi ciddiye alarak “Evet, içeriye herhangi birinin girip girmediğini düşünerek endişelenmez. Ayrıca kasaba oldukça güvenlidir.” diye cevap verdi.

Dört küçük yatak odası gösterdi. Silas'ın yatak odasında tıpkı bir gemi kamarası gibi gömme bir yatak ve küçük dolaplar vardı. Ardından bir çamaşır dolabı, kocaman ayaklı küveti olan bir banyo gösterdi ve son olarak koridorun sonundaki kapıyı açtı. "Bey odası." diyerek odayı gösterdi. "Aslında ismi yanlış çünkü bu odayı hep bir kadın kullandı."

Köşedeki oda evin doğusunda kalıyordu. İki büyük pencereden otlarla dolu bahçe ve uzaktaki orman görünüyordu. Yatak batı tarafındaki duvara dayalıydı. Böylece yatakta uzanıp dağlara bakmak mümkündü. Geceleri ayın doğuşu izlenebilirdi. Odanın güneydoğu tarafı sekizgen bir kuleye açılıyordu. Kulenin üç kenarı boyunca bir masa, diğer üç kenarı boyunca; pencerelerin altında gömülü kitap rafları vardı. İki kenarı yatak odasına açılıyordu. Oya işi yastığı olan düz sırtlı bir tahta sandalye masaya dönük duruyordu. Sandalyeye oturdum. Masanın onlarca çekmecesini ve rafı vardı. Çekmecelerden birini açtım ve mavi bir kızılgerdan yumurtası buldum.

Başka bir çekmece açarken "Sanırım Dahlia LaMotte'nin kâğıtları da kitaplarıyla birlikte kütüphaneye verilmiş." dedim. Bu çekmecede düz beyaz bir taş vardı.

"Aslında Matilda teyzesinin kâğıtlarını tavan arasına taşımıştır."

"Tavan arası mı?" diye sordum.

Dory Browne iç çekti. "Sanırım orayı da görmek istersin."

Günlerimin çoğunu apartman dairelerinde geçiren biri olarak çok fazla tavan arası görme fırsatı bulamamıştım. Köhne bir tavan merdiveniyle çıkılan, tozlu ve örümcek ağı dolu bir yer olduğunu düşünüyordum; ama dar bir merdiveni çıktıktan sonra karşımıza çıkan oda temizdi ve mis gibi çay kokuyordu. Tüm oda dikkat çekecek derecede küflü ama tozsuzdu. Çay kokuyordu çünkü Dahlia LaMotte'nin kâğıtları her biri LaMotte Çay Şirketi'nin ve içindeki çay türünün -Darjeeling, Earl Grey, Lapsang Souchong ve diğer yabancı türler- işaretini taşıyan çay sandıklarında saklanıyordu.

Dory "Babasının depolarından kalmışlardı." dedi.

On iki kasa vardı. Ormandaki deneyimim yüzünden üzerime fare atlayabileceğinden korkarak bir kutuyu dikkatle açtım ama kutudan sadece bergamot kokusu çıktı. Sandığın en üstünde her biri aynı benekli kâğıda sarılı üç defter vardı. Birini elime aldım. Onun altında da aynı defterden vardı. İlk sayfayı çevirince Dahlia LaMotte'nin imzasını ve 15 Ağustos 1901 – 26 Eylül 1901 tarihlerini gördüm. Tumturaklı ama okunabilir bir yazısı vardı. Kitabı aceleyle imzalamıştı.

Birkaç sayfayı karıştırarak “Bunlar neden kütüphanede değil?” diye sordum. Bir sayfadaki “Çılgın Ay *bugün başladı*,” cümlesini; bir başka sayfadaki “*Dün gece aynı rüyayı gördüm*,” cümlesini okudum.

“Dahlia vasiyetinde yazılarının evde kalmasını istedi.”

“Garip.”

Dory Ceylon etiketli bir çay kasasının üzerine oturup omuz silk-ti. “Dahlia garipti, evet. Yıllarca tek başına kendi fantezilerine gömül-
lü bir şekilde yaşaması yüzünden olsa gerek...”

“Vasiyetinde yazılarını nasıl kullanabileceğimiz yazıyor mu?”

Dory iç çekerek “Hayır.” dedi. “Yazılar bu eve yerleşenin olur. Fiziksel olarak evde kaldıkları sürece yazıları okuyabilir, onlar hakkında yazabilir, onları fotokopi çekebilir, hatta yayınlatabilirsin. Tabii yayınlanmış eserin gelirinin yarısı evin bakım giderleri için emlak şirketine kalır.”

Ellerimi bir defterin yırtılmış kâğıt cildinde gezdirerek “Hiç bu kadar ilginç bir şey duymamıştım,” dedim.

Dory küçümseyen bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Çok sıradan bir hayatın olmuş o zaman.” dedi. “Sanırım şu bungalova bakmak istemezsin?”

Dory'nin evi kapatmasına yardım ettim. Oldukça zahmetli bir işti. Panjurlar rüzgârda savruluyor, menteşelerini çatırtıyordu ve hiç beklemediğimiz bir anda parmak uçlarımızı sıkıştırıyordu. Alt-lı üstlü dörder çift kanatlı pencere pasta verilmeden doğum günü partisinden gitmeye zorlanan çocuklar gibi inleyerek yerlerinde ısrar ediyordu. Dory ön kapıyı kapatırken ve bir yandan bana istenen fiyatın gerçekten çok yüksek olduğunu söylerken (bana göre komik derecede düşüktü) başparmağını kapı dikmesine kısırdı.

Ön taraftaki çimenlikten eve bakarken “Gitmemizi istemiyor gibi.” dedim. Pencereleri kapalıyken üzgün ve öfkeli gözüküyordu.

Parmağını emen Dory öfkeyle “Anlaşılan öyle; ama istediğimiz her şeyi elde edemeyiz.” dedi.

Ne demek istediğini ya da neden bu evi *satmamayı* aklına koyduğunu sormadım. Onun yerine otele dönerken hesaplar yapmaya başladım. *Seks Yaşamları* için iyi bir avans almıştım. Paul’la eğer New York’ta bir işe girerse daha büyük bir daire almak için bu parayı kullanabileceğimizi konuşmuştum; ama aynı parayla bu evi alıp Inwood’daki sabit kirali dairemi garsoniyer olarak kullanabilirdim. Fairwick’ta işe girmesem de yazlık evimiz olurdu...

Düşüncelerime öyle dalmıştım ki otelin girişindeki merdivenlere gelene kadar Dekan Book’un ön sundurmada beni beklediğini fark etmedim. Diana Hart da kollarını göğsünde birleştirmiş, dudaklarını öfkeli bir ifadeyle sıkışmış şekilde hasır kayıkta oturuyordu. Tartışmışlar mıydı? Meraklanmıştım. O gün üzerinde fildişi rengi keten bir gömlek ile omuzlarında ona uygun pamuklu bir hırka olan Elizabeth Book ise oldukça keyifli gözüküyordu.

“Dr. McFay, lütfen bana eşlik edin. Diana da şimdi buzlu çay getirecekti.” Diana Dekan Book’a öfkeyle baktı; ama dediğini yapmak için kalktı.

“Aslında hiç gerek...” diye söze girdim ama Diana çoktan tel örgülü kapıyı çarpıp içeri girmişti. Dory Browne arkasından ona baktı; ama sundurmada kaldı. Birden bu tuhaf günün etkisiyle yorgun hissederek ben de bir diğer hasırdan yapılmış olan sallanan sandalyeye oturdum. Elizabeth Book konuya girmekte gecikmedi.

“Kurulumuz adına size İngilizce ve Halkbilim Yardımcı Profesörü pozisyonunu teklif etmek istiyorum. Tabii, başka teklifleri de değerlendirmek isteyebileceğinizi biliyorum. Bu yüzden zaman isterseniz...”

Birden ne istediğimden -yapmak zorunda olduğumdan- emin olarak “Buna gerek yok.” dedim. “İşi kabul ediyorum ve...” Dory Browne’ye döndüm. “Hanımeli Evi’ni satın alacağım.”

Beşinci Bölüm

Paul Fairwick'teki işi kabul ettiğimi şaşırıltıcı şekilde iyi karşıladı.

Şehre geri döndüğümde telefonda “Birkaç kişiye sordum da okul oldukça ünlüymüş. Ülkedeki ve dünyadaki en iyi öğrenciler için oldukça cömert mali yardımlar içeren onur programları var.” dedi. Arkadan parmaklarının klavyede çıkardığı sesi duyabiliyordum. Saatlerce üniversiteyi ve kasabayı Google’da aratmıştı muhtemelen. “MapQuest’e göre şehirden sadece üç saat uzaklıkta. Önümüzdeki sene orada bir işe girdiğimde fazla mesafe olmayacak. Ayrıca görüşe göre Newark’e en yakın havalimanı burada...”

Ona beş odalı bir Viktorya evi satın aldığımı söylediğimde kullaklarına inanmadı.

İnce ve incinmiş bir sesle “O parayı oraya geldiğimde şehirde daha büyük bir daire almak için kullanacağınız sanıyordum. En azından bunu benimle tartışabilirdin.” dedi.

Diğerimizin ne düşündüğünü önemsemeden kendimiz için en iyi olan işe girmemiz veya lisansüstü teklifini kabul etmemiz gerektiği konusunda anlaşmış olduğumuzu öne sürdüm.

“Evet ama bir ev, çok kalıcıdır,” dedi.

“Görev kalıcıdır. Ev...” Evin alınıp satılabileceğini söylemek istiyordum; ama Hanımeli Evi’ni satmanın kolay olmayacağını şimdi biliyordum. “...bir tatil evi. Hafta sonları geleceksin. Yazlarımızı orada geçireceğiz. Göreceksin; devamlı şehirde olduğunda New Yorklular gibi şehirden kurtulmayı dört gözle bekleyeceksin.”

“En azından önce benimle konuşmalıydın.” dedi.

Bunun için verebileceğim gerçekten iyi bir cevabım yoktu. Bir kız arkadaşın desteğine ihtiyaç duyarak şehir merkezine giden metroya binip Annie'nin pastahanesine gittim ve tartışmamızı ona anlattım. Liseden beri en iyi arkadaşımdı ve kendisi erkeklerle sevgili olmasa bile (onuncu sınıfta itiraf etmişti) her zaman onlar hakkında iyi tavsiyeler verirdi. Yıllarca Paul ile uzun mesafe ilişkimi bitirip başkasıyla şehre gitmemde ısrarcı olmuştu.

Ay çiçeği şeklindeki bir sıra çöreğe sarı şekerli krema fişkırtırken “Üzgünüm Cal ama bu konuda Paul'a katlıyorum. Erkek gibi keyfi davranmışsın. Hem kendiniz için en iyisi olanı yapıp saçmalığınızı da anlamıyorum. İlişkinizin içine ediyorsunuz. İkiniz de ilişkinizi bir fedakârlık yapıp yürütecek kadar önemsemiyormuşsunuz gibi gözüküyor.”

Annie'nin kız arkadaşı Maxine ile aynı evde yaşamaya başladığından beri bağlılık konusunda biraz katılaştığını unutmuşum.

Henüz bitmemiş olsa da, çöreklerden birini kaparak “Kariyerimden fedakârlık yapıp Los Angeles'a mı taşınmam gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordum. Canım çok şeker çekiyordu. Hart Brake Otel'i'nde yediğim tatlıları suçluyordum.

“Öyle demedim; ama ikiniz de gerçekten birlikte olmak istiyorsanız şimdiye kadar bir çözüm bulurdunuz ve kendin için bir ev almak âşık bir insanın yapacağı türden bir şey değil.”

Garip biçimde Arizona'dayken haberleri vermek için Adelaide teyzemi aradığımda -ben liseden mezun olunca Arizona'ya taşınmıştı- o da böyle düşünmüştü. Fairwick'in ününü hafife aldı: “İkinci sınıf kadroya sahip ikinci sınıf bir üniversite” ve bunun “Kaliforniya'daki çocuk” ile ayrıldığı anlamına gelip gelmediğini sordu. Ona ayrılmadığımı söylediğimde kısa süre içerisinde ayrılacağımızı, ilişkimizde ciddiye almadıkça şimdiye kadar ülkenin aynı tarafında yaşamayı başarmış olmamız gerektiğini söyledi.

Kaliforniya'da Paul'un yanına gittiğim zaman teyzemin ve Annie'nin düşünceleri aklıma geldi. İlginç şekilde Hart Brake Otel'i

nde gördüğüm rüya da haklı olabileceklerini düşünmeme ve Paul'e sadakatsizlik yapmışım ve ay ışığı aşığımınla birlikte olabilmek için Hanımeli Evi'ni almışım gibi hissetmeme yol açtı. Los Angeles'a gittiğimde ise Paul'a tavan arasında Dahlia LaMotte'nin yazılarını bulduğumu söyledim ve yumuşamaya başladı.

"Orijinal yazılar evde kaldığı sürece onlarla ilgili yazabileceksin, hatta onları kopyalayabileceksin yani, öyle mi?"

Ona vasiyetnameyi gösterdim.

Birinci sınıf İngilizce sınıfında ondan hoşlanmamı sağlayan çarpık gülümsemesiyle "Neden başında öyle söylemiyorsun?" diye sordu. "Bu harika, Cal. Bir sonraki kitabını yayınladığında Manhattanda bir ev almaya yetecek kadar paramız olacak!"

Beni affettiği için ne kadar mutlu olsam da sadakatsizliğimin sadece kazanç getireceği için affedildiğini fark ederek rahatsız oldum. Yüksek fiyata çalışan bir fahişe gibi hissederek iki haftamı Los Angeles'ta geçirdim. Ancak Los Angeles'ta gördüğüm kadınların yarısı gölgelendirilmiş sarı saçları, silikon göğüsleri ve ince uzun topuklarıyla en azından oldukça yüksek ücret alan korumalara benziyorlardı! Paul beni affettiğinde duyduğum mutluluk bulaşıcıydı. Günlerimizi sahilde, gecelerimizi onun gözde restoranlarından birinde geçirirdik. Connecticut eyaletindeki Waspy Greenwich'te doğup büyümüş Paul'un Los Angeles'a bu kadar iyi uyum sağlamış olması beni hep şaşırtmıştı. Onunla New York'ta tanıştığımda ise kendini bir New Yorkluya dönüştürmekle meşguldü. Belki sadece kolayca değişiklikler yapabilen insanlardandı. Son günümde öğleden sonramızı Getty'de geçirdik ve Malibu'da penceremizden bir su samurunu fark edebilecek kadar denize yakın bir restoranda akşam yemeği yedik. Paul'a baktığımda ne kadar rahat, bronz ve mutlu olduğunu fark ettim. Kaliforniya'da yaşamak ona iyi gelmişti. Belki şehirden bir süre uzaklaşmak da bana iyi gelirdi.

Ağustos'un son haftası Fairwick'e gittiğimde yaprak çoktan renk değiştirmeye başlamıştı ve Hanımeli Evi'nin önünde kiralık arabam.

dan indiğimde hava yakında kar yağacağını haber verir gibiydi. Yeni evimin gerisindeki ormandan doğrudan kutup tundrasına giden bir koridor vardı sanki.

Hanımeli Evi'ni alacağımı kesin olarak belirttiğimde bana çok yardımcı olan Dory Browne ile bir bahçıvan tuttuk. 23. Yol'daki Valhalla Yuvası'nın sahibi Ike Olsen ön taraftaki çitleri, evin etrafındaki çalıları ve sarmaşıkları budadı. Sonuç korkunçtu. İlk tıraşını olmuş küçük bir oğlan çocuğu gibi mahrum ve korkmuş gözüküyordu her yer. Valizimi sundurma basamaklarından çıkarırken çalıların yakında büyüyeceğini düşündüm.

El çantamdan anahtarı çıkardım. Dory kirayı imzaladıktan sonra anahtarı kırmızı bir kâğıt ve ip ile sarılı bir kutuda posta ile bana göndermişti. Büyük, eski moda demirden anahtarı görünce Narnia'nın⁵ anahtarını tutuyormuş gibi hissettim ama şimdi son ay içerisinde aldığım tüm tartışmaya açık kararlarımın etkisiyle elime ağır geliyordu. Hiç kimseyi tanımadığım uzak bir kasabadaki ikinci sınıf üniversiteden gelen iş için bildiğim dünyanın merkezi olan Manhattan'da olası bir kariyer şansını kaçırmıştım. Yetmemiş, sağlam kontrol raporuna rağmen, benim gibi ömrü boyunca apartman dairesinde yaşamış birinin hayal bile edemeyeceği bir bakıma ihtiyaç duyacakmış gibi gözüken yüz yaşındaki bir evi satın almıştım. En kötüsü de sevgili olduğuma inandığım düzgün bir adamla olan altı yıllık ilişkiyi zora sokmuştum. Tüm bunlar tavan arasında içinde eski yazılar bulunan birkaç kutu, ağaçlı bir patikada bulacağımı düşündüğüm ilham kıvılcımı ve ay ışığıyla aydınlanan yatak odasındaki hanımeli kokusu içindi.

Çılgınca ama en etkili sebep de sonuncusuydu. Son bir ay içerisinde onlarca kez bu hayali yeniden yaşamıştım. Şeytan aşığın hem yeniden performans göstermesini diliyor hem de bundan korkuyordum ve her sabah şeytan sevgili yeniden rüyalarımın ortaya çıkamadığı için hayal kırıklığına uğruyordum. Evi almakta bu kadar ısrarcı olmamın sebebiydi bu muydu? Eğer sebep buysa şimdi dönüp ara-

5 Narnia: C.S. Lewis'in *Narnia Günlükleri* adlı kitabında adı geçen, fundalıklar arasında uzanan kurgusal bir ülke (ç.n.)

bama -kırsaldaki yeni hayatım için almak zorunda kaldığım yepyeni bir Honda Fit- binmeli, New York'a dönüp Dory Browne'ye evi satılığa çıkarmasını söylemeli ve bir sonraki sene Manhattan'a yakın mesafedeki bir üniversiteye yeniden başvurana kadar ek dersler vermeliydim. Evet, yapmam gereken buydu; yalnız...

Bir şey tıkladı. Metal bir şey.

Elime baktım ve kapıdan birkaç santimetre ötede tuttuğum anahtarın şimdi kilitle olduğunu gördüm. *Bu* nasıl olmuştu? Anahtarı dışarı çıkardım ve kilitten bir santimetre uzakta tuttum. Havada titredi. Elim mi titriyordu? Ya da anahtar deliğini dokununca etrafının horoz şeklinde demir bir plaka ile çevrili olduğunu fark ettim. Anahtarın elimden çekildiğini hissettim ve yavaşça anahtar deliğine girişini izledim.

Kahretsin! Bir dakika kadar anahtara baktıktan sonra tıpkı anahtarın deliğe girdiğinde çıkardığı sese benzer bir sesle aklıma bir fikir geldi. Kilit manyetik olmalıydı. Bu, bir 19. yüzyıl evi için oldukça ileri teknoloji olurdu; ama sonra Dory Browne'nin Silas LaMotte hakkında söylediklerini hatırladım. Her şeyin gemi şeklinde olmasını seviyordu. Bu evi eşi ve kızı için inşa etmişti ve tuttuğum denetleyicinin söylediğine göre ilk el gibiydi. "Hafif bir boya, biraz kalafat ile oturmaya hazır olursunuz." deyip bu iş için kuzeni Brock Olsen'i önermişti ve Brock Olsen da bahçıvan Ike'nin kardeşiydi. Dory önceki hafta Brock'u eve kabul etmişti ve işleri kontrol etmesini önermişti. Endişeleneceğim bir şey yoktu. Evi almak çılgınlık olmamıştı ama şimdi evden kaçmak çılgınlık olurdu.

Anahtarı çevirdim. Kapı mandalı kilitle yavaşça döndü ve menteşeleri iyi yağlanmış kapı Gotik romanslardaki gıcırdayan kapılar gibi değil, sessizce açıldı. Ev, yeni yapılmış bir tablo ve vernik gibi kokuyordu. Brock, tablonun yanı sıra tüm zemini yenilemeyi, pencereleri yeniden kalafatlamayı ve "bakım gerektiren tüm diğer küçük ıvır zıvırları" tamir etmeyi önermişti. Brock'un salonun ve kütüphanenin ara kapılarını duvarların ve yerlerin kurumasına yetecek hava dolaşımını sağlayacak kadar açık bırakmıştı. Cilalanmış tahta zemin

donmuş bir gölün yansıtıcı yüzeyi gibi parıldıyordu. Spor ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımla üzerinde kaymak istedim. Onun yerine sakın bir biçimde salona doğru yürüdüm, elimi cilalanmış maun şömine raflarında gezdirerek yeni krem rengi boyanın Psyche'nin düğün kafilesindeki Yunan tanrıçalarına mermerden oyulmuşlar gibi bir ifade verdiği yemek odasına ve Matilda'nın dökük muşambasının parladığı mutfığa geçtim.

Dory, rafların ve buzdolabının temizliği için Yaşlı Meg dediği kendi kâhyasını göndermişti. Raflar hoş çiçekli duvar kâğıdı ile kaplanmıştı -tamam, çıkarmak gerekebilirdi ama yine de tatlıydı ve buzdolabının içinde süt, yumurta, tereyağı ve üzerinde içindeki sürpriz ton balıklı eriştenin ısıtma talimatlarını içeren bir kağıt yapıştırılmış bir güveç vardı. Akşam yemeği için pizza sipariş etmeyi planlamıştım ama iyi bir ... şey, *sürprizdi*. Arabamda sık sık kedilerini beslediği karşı kapı komşumun veda hediyesi olarak verdiği bir şişe şiraz vardı.

Mutfığı inceledikten sonra önceki hafta ardiyeden gönderdiğim ve eski boş kitap raflarına yerleştirilmek için bekleyen 43 kutu kitabın olduğu kütüphaneye gittim. Kitaplarımın kalanları ve dairemdeki diğer eşyalarım ertesi gün bir kamyonla gelecekti.

Kitapları kutudan çıkarmamak için zor duruyordum; ama önce evde resmi bir inceleme yapmam gerektiğini biliyordum. Dory evle ilgili bir sorunum olursa -defalarca "*Herhangi bir şey,*" diye tekrarlamıştı- hemen onu aramamı söylemişti. Özellikle yatak odasına bakmamı istemişti.

"Senin için bir sürpriz bıraktım. Benden, Diana Hart'ten, Liz Book'tan ve kasabadaki birkaç diğer kadından küçük bir evine hoş geldin hediyesi." demişti.

Çok pahalı bir şey olmadığını umuyordum. Dory'ye zaten yardımları için borçlu hissediyordum. Ona hizmetleri ödeme yapmak istediğimde şiddetle karşı çıkmıştı ve yaptıklarının iyi bir komşunun görevi olduğunda ısrar etmişti.

Üst katta daha küçük yatak odalarına açılan tüm odaların kapıları muhtemelen boyanın ve verniğin kuruması için küçük patilerini dışarı uzatmış tarla farelerine benzer; demirden kapı tamponlarıyla açık bırakılmıştı; ama koridorun sonundaki Bey Odası'nın kapısı kapalıydı. Tokmağı çevirdiğimde kapı hareket etmedi. Belki de boya hala ıslakken rüzgârdan kapanmıştı ve boya yüzünden yapışmıştı. Brock'u çağırmam gerektiğini düşünerek kapıyı omzumla ittim... ve kapı birden açılınca tökezledim. Öfkeli rüzgâr yarım açık pencerenin dantel perdelerini savurdu ve yataktaki kuş tüyü yorganı kabarttı.

Yatak.

Sleepy'nin internet sayfasından yeni bir yatak ve baza sipariş etmiştim ve Dory'den dağıtıcılar geldiğinde birinin onları eve sokmasını istemiştim. Dory başlık da alıp almadığımı sormuştu ve almadığımı söylemiştim. Çevredeki antika dükkânlarını ve açık artırmaları dolaşmayı planlıyordum.

Çok hoşuna gitmişti. "Antikaları sevdiğine çok sevindim! Harika, çok değerli şeyler bulacaksın!"

Yeni yatağımın başındaki devasa başlığı büyük bir hazine olarak gördüğüne emindim. Kesinlikle gösterişliydi. Dış gibi uzanan sivri uçlu demir küçük yapraklarla ve iç içe geçmiş sarmaşıklarla bezenmiş bir demir. Ona uygun ayaklıksa yatağa düşecekmiş gibi duruyordu.

Başlığa pembe kurdele ile bir kart bağlanmıştı. "Bunu Diana ile Antique Barn'da bulduk. Umarım beğenmişsindir!"

Sivri yapraklardan birine parmağımı dokundurdum. Pekâlâ, zevkler ve renkler tartışılmazdı. Kadınlar bunu görecektir kadar burada kalırdı, sonra tavan arasına kaldırıp yerine Pottery Barn'den bir başlık alırdım. Dory'nin yatağa Garnet Hill'den sipariş ettiğim ne-resimleri sermesinden memnun olmuşum. En azından onlar güzel gözüküyordu. Koyu mavi ve gümüş grisi ile süslenmiş beyaz koton bir yatak örtüsü ile üzerine koyu mavi yapraklar ve dallar işlenmiş bir yatak kılıfı seçmiştim. Kataloğa baktığımda bana bir şeyi anımsatmıştı ve o sırada yatağımda seriliyken ne olduğunu hatırladım.

Yaprakların ve dalların tasarımı rüyamdaki ay ışığı altındaki dal gölgelerinin görüntüsüne benziyordu.

Yeni evimdeki ilk akşamımı şarap yudumlayarak, Dory Browne'nin ton balıklı erişte sürprizini mideye indirerek -işler yünden kurtlar gibi acıkmıştım- ve laptopuma taktığım portatif hoparlörlerden üniversitenin radyo istasyonunu dinleyerek kütüphanede kitapları kutulardan çıkararak geçirdim. Masal öğeleri içerdiği için en sevdiğim şarkılardan biri olan The Decemberists'den The Crane Wife'i da içeren seçmeli bir indie rock miksi çalıyordu. Aklım bir yandan şarkı sözlerindeydi: *Tüylər, her biri o incelirken, yıpranana kadar tenden düşüyordu... Nasıl bu kadar kör olabilirdim? Tüylər, her biri tenden düşüyordu...* Bir yandan da eski çocuk kitapları ve karton kapaklı roman koleksiyonumu sınıflandırıyordum. Bu kitapların çoğunu yıllardır görmemiştim. Bu kitaplarla büyümüş-tüm; atmaya kıyamayacağım kitaplardı. Eski masal koleksiyonlarım vardı: Tüm Andrew Lang kitapları, yıpranmış bir Grimms koleksiyonu, Ivan Bilibin tarafından görselleştirilmiş Rus masalları, Hans Christian Andersen ve Charles Perrault -annemin çocukluğundan kalan Viktorya dönemi çocuk kitapları- ve babamdan kalan birkaç kitap daha. Bunların içlerinde muhtemelen babaanneme ait olan, boş sayfasında "Cailleach MacDonald – Özel Kompazisyon Ödülü- Strathcona Akademisi, Haziran 1937" yazılı bir İskoç halkbilim kitabı vardı. Sayfalar arasında göz gezdirmeye başlayacaktım ki Paul aradı. Gece yarısı olduğunu görünce şaşırdım.

Kitapları yerleştirmeye devam etmek için telefonun sesini hoparlöre vererek "İyi ki aradın. Kitap yerleştirici deliliğine kapılmış-tım." Dedim.

"Alfabetik sıraya mı koyuyorsun?" Sesi, bu kocaman ve yarısı boş odada adeta kayboluyordu. "Dewey Ondalık Sistemi'ne göre mi düzenliyorsun?"

Güldüm. Sesim yüksek tavanlarda yankılandı. “Hayır, okuyorum; ama iyi aklıma getirdin... Özel kütüphanemi Dewey Ondalık Sistemi’ne göre düzenlemem ne kadar hoş olurdu, değil mi?”

“Gerçek bir kitap hastası gibi konuştun. Nereden konuşuyorsun? Kuyudan falan mı? Sesin yankılanıyor.”

“Henüz eşyam ve halım yok çünkü. Kamyon yarın geliyor.”

“Ah... Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm.”

Homurdandım. “Tabii doğru. Narin sırtınla mı yardım edecektin? Lütfen söyle, en son ne zaman iktisat kitabından daha ağır bir şey taşıdın?”

“Hey, o iktisat kitaplarından bazıları oldukça ağırdır!”

Ben yıllar boyunca sergilediği erkeklik gösterilerini ezberden okuyarak -New York Üniversitesi’ndeysen yurdundaki bir hamam böceğini öldürdüğünü, Inwood’daki dairenin yangın çıkışındaki muhtemel bir hırsız korkuttuğunu, Big Sur⁶ yakınında lastik değiştirdiğini- egosunu yatıştırmaya çalışıyor gibi davranırken o da erkeklik gururu kırılmış gibi davranıyordu. Eskiden oynadığımız bir oyundu bu ve Oz kitaplarını seri sırasına göre dizerken oynayabilmiştim. İkimiz de keyif alıyormuş gibi gözükssek de nazıkçe şakalaşmaya döndüğümüz için rahatlamıştım. Esnediğimi fark edince uyumam gerektiğini söyledi.

“Orada gece yarısını geçti, değil mi?”

Laptopumdan saate baktım; 12:33’tü. Yarım saattir hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk ve üç raf daha doldurmuştum. “Evet, sanırım haklısın. Kamyon yarın sabah erkenden gelir. Uyumalıyım.”

Yaramazca “O büyük evde tek başına gergin değilsin, değil mi?” diye sordu.

“Şey, sen sorana kadar değildim!”

“Oralarda pek suç işlendiğini sanmam; ama yine de tüm kapıları ve pencereleri kapat.”

“Teşekkürler, Dedektif Köpek McGruff⁷. Hemen yapıyorum. Duyuyor musun?” Kanatlı pencerelerden birini kapattım.

⁶ Big Sur: Kaliforniyada dağlık, nüfusu az bir bölge (ç.n.)

⁷ McGruff the Crime Dog: Bir çizgi film kahramanı (ç.n.)

“Aman Tanrım! O ne sesiydi öyle? Birini mi öldürdün?”

Kanatlar arasındaki metal kilidi kapatırken “Pencere kapanmak-tan pek hoşlanmıyor.” dedim. En azından kilit kolayca kapanıyordu. Oldukça yeni gözüküyordu. Brock’un ilgilendiği ufak tefek işlerden biri de bu olmalıydı.

“Şükran Günü için geldiğimde onlara bir çift sözüm olacak.”

Bir daha birbirimize görene kadar ne kadar uzun zaman geç-çeğini hatırlayarak sohbeti bitirdik. Onu sevdiğimi söyledim; o da beni sevdiğini söyledi. Ancak o söylerken ben başka bir pencereyi kapatıyordum ve pencerenin sesi onun sesini boğmuştu. Rutin sevgi sözcüklerimiz sıradanlaştığından onu dinleme zahmetinde bulun-madığım için kendimi kötü hissederek “Ay, özür dilerim.” dedim; ama Paul muhtemelen duymadı çünkü çoktan telefonu kapatmıştı. “Güle güle.” dediğini de duyamamıştım.

Alt katta açık olan diğer pencereleri de kapattım ve kilitledim. Böyle güvenli bir bölgede belki aptalcaydı. Hem Dory Brown ne de-miştii? İçeriye kimsenin gireceğinden endişelenmeme gerek olmadı-ğını söylemişti; ama şehre çok fazla alışkındım. Ön ve arka kapıları kontrol ettim. Arka kapıdaki kilitte anahtar duruyordu. Ön kapıyı açan anahtarın aynısıydı. Çıkarıp çıkarmamakta tereddüt ettim. Kapı cam çerçevesiydi; yani bir hırsızın yapması gereken tüm şey camı kırıp kilide ulaşmaktı ama anahtarı çıkarırsam ve yangın çıkarsa... Anahtarı çıkarıp kapıdan 1 metre yükseklikteki bir kancaya asarak saçma düşüncelerime son verdim. Belli ki Matilda oranın anahtar için en güvenli yer olduğunu düşünmüş.

Alt katın yeterince güvenli olduğundan emin olduktan sonra ışıkları kapattım ve üst kata çıktım. Buradaki pencereler de açık-tı. Odalardaki açık pencerelerden giren rüzgârın koridor boyunca uğuldadığını hissedebiliyordum. İkinci kattaki pencereleri kapata-mayacak kadar yorgun ve paranoyak hissediyordum; ama bu açık kapılar beni bir şekilde rahatsız ediyordu. Bu yüzden tüm fare şeklin-deki demir kapı tutucuları alıp kapıların dışına koydum ve kapıları

kapattım. Yatak odamın kapısına gelip koridora yeniden baktığımda tüm fareleri kendime dönük olarak koyduğumu gördüm. Küçük patilerini o şekilde kaldırırken odamdan çıkan bir şeyden kendilerini koruyor gibi gözüküyorlardı.

Gülmeye çalıştım ama tüyler ürpertici bir şekilde güldüm ve o kadar yorgundum ki gülünce daha da kötü oldum. Odamın bir kez daha takılan kapısını iterek açtım. Tamir etmesi için Brock Olsen'i kesinlikle çağırmalıyım. Derken ayak başparmağımı sert ve soğuk bir şeye çarptım. Küfrederek duvardaki düğmeye doğru sekerek ilerledim ve ışığı açtım. Yerde demir bir fare daha vardı. Ben gelmeden rüzgâr kapıyı çarptığında düşmüş olmalıydı. Onu daha önce görmemiştim çünkü tüm dikkatim korkunç yataktaydı.

Sinir bozucu kapı tutucuyu almak için durunca göğsünde beyaz bir boya izi gördüm. Muhtemelen Brock odayı boyarken üzerine sıçramıştı. Farenin kuyruğunun ucu da yoktu. Yerde göz gezdirince kayıp kuyruk ucunu da gördüm. Daha sonra ayağımın ona takılmasını istemediğim için kuyruk ucunu yerden kaldırdım ve farenin küçük bıyıklı yüzüne doğru tuttum.

"Görev uğruna yaralandın, öyle mi?" dedim. "Her şey yolunda, asker. Bu gece izinlisin." Fare kapı tutucuyu koridordaki arkadaşları gibi dışarı koyup kapıyı kapattım. Daha sonra terli kıyafetlerimi çıkardım. Banyo yapmayı düşündüm; ama halim yoktu. Işığı kapattım, korkunç yatağa uzandım ve derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah kamyonun gelişiyle uyandım. Şort, tişört ve parmak arası terlik giyip gelenleri içeri aldım. Yeşil Nakliyat'tan -Annie'nin kız arkadaşı Maxine'in ekolojik nakliye şirketi- gelen iki adam ile iki kadının Inwood'daki dairemdeki eşyaları ve ardiyemdeki son kutuları kamyonundan indirmesi uzun sürmedi. Eşyalar taşındıktan sonra bile ev boş gözüküyordu. Onlara Deena's Deli'nin karşılama sandviçlerinden "Mahallemize katıldığınız için mutluluk duyuyoruz!!!" ikram etmek istediğimi söyledim. Ön verandada oturup ormandan esen hafif rüzgârın tadını çıkardık.

Kadınlardan biri "Burada yazlar harikadır. Eşim ile yaklaşık kırk metre doğudaki Margaretville'de bir yerimiz var. Kışları ise..." dedi.

Yvonne adındaki kadın buraya yaklaşık bir yıl önce taşınan ve biraz deliren bir çiftten söz etti ama daha sonra zaten her zaman "sorunları" olduğunu ekledi. Kasabada delireceğimi düşünüp endişelendiğim için güldüm ve hepsi benim durumumun farklı olduğunu, üniversitede çalıştığımı söylediler. Gittiklerinde ev oldukça sessiz ve onlar benim iki parça eşyama geldikleri zamandan çok daha boş gözüküyordu.

Melankoliden kurtulmanın en kesin yolunun evi kendi evim gibi hissedebileceğim hale getirmek olduğunu düşünerek eşyaları kutulardan çıkarmaya başladım. Kütüphaneye ve salona çerçevesiz tablolar ve fotoğraflar astım ve uyumsuz kupalarımı tabak çanaklarımı

gömme çini dolaplara yerleştirdim. Antika dükkânlarında ufak tefek şeyler bulmanın eğlenceli olacağını düşündüm.

Akşam yemeğinden sonra -Vito's Pizzeria'nın karşılama pizzası- Res Botanica adındaki bir dükkânın karşılama sepetinden "Yeni eviniz hayırlı olsun!" gül kokulu bir banyo yağı ile ayaklı küvette uzun bir banyo yaptım. Ardından bol bir gecelik giydim ve önceki geceden kalan şirazın kalanını içerek dosyalarımı ve kırtasiye malzemelerimi kule çalışma odasındaki masaya taşımaya başladım. Küçük çekmeceleri açmak eğlenceliydi. Evi ilk gördüğüm gün bulduğum kızılgerdan yumurtasından başka boynuzlu bir keçi kafasına benzeyen, parlak siyah, baklamsı bir tohum, mavi gözlerinden biri çıkmış porselen bir bebek başı ve bir kuş yuvası da buldum.

Bulduklarımı oldukları yerde bıraktım ve kendi taş ve deniz kabuğu koleksiyonumla birlikte kalemlerimi, bandımı, zımbamı, bir İskoç kalesinde hediye olarak aldığım hançer şeklindeki mektup açacağı, dosya kartlarımı ve defterlerimi de yerleştirdim. Yazarken yanımda bulundurmaktan hoşlandığım başvuru kitaplarımı, üniversiteden mezun olunca teyzemin hediye ettiği kısaltılmış Oxford İngilizce Sözlüğü, Penguin Semboller Sözlüğü, Roget Eş Anlamlılar Sözlüğü, *Altın Dal*, *Çirkinlerden Sarışınlara* ve Gilbert ve Gubar'dan *Tavan Arasındaki Deli Kadın* ile masallar ve halkbilim ile ilgili bir düzine diğer kitabı da kutudan çıkardım. Bir rafa en sevdiğim romanlar olan *Udolpho'nun Gizemleri*, *Jane Eyre*, *Rebecca* ve Dahlia LaMotte'den *Kara Yabancı'yı* koydum. Kalemlerimi Oxford Üniversitesi kupama -yurtdışındaki üçüncü senemden bir hatıra- koyup büyükannemin çeyizindeki porselenlerden geriye kalan, teyzemin dediğine göre yontulmuş bir porselen Fransız çay fincanına bir avuç dolusu ataş boşaltınca sonunda evimde gibi hissettim.

Oturdum, karanlık penceredeki kendi yansıyamda gözlerime baktım. Banyo için saçımı biraz gevşek bir şekilde yukarıdan toplamıştım. Birkaç bukle yüzüme doğru düşmüştü. Geceliğimin oldukça transparan olduğunu fark ettim. Bir an için dışarıdan bakan biri için nasıl görüldüğümü hayal ettim. Gotik bir Dahlia LaMotte romanı

nın kapağındaki gibi kuleye kapatılmış bir kız. Kısa bir süre sonra ben ince geceliğimle uçuruma doğru koşarken kule arka planda gözükecekti. Düşünceme gülmeye başlamıştım ki bahçenin gerisinde, bir beyazlığın kırıştığını gördüm. Dersler bir sonraki haftaya kadar başlamayacaktı; ama birinci sınıflar oryantasyon için gelmeye başlamışlardı ve yakında ormanın içmek için çok iyi bir yer olduğunu fark edeceklerdi.

Geceliğimin üzerine geniş bir Kolombiya yazılı tişört giyip pencereye yaklaştım. Ormanın hemen girişindeki çimenlikte, rüzgârda sallanan beyaz bir şekil vardı. Ormanın girişinde durup pencereme bakanın üzerinde beyaz tişört ve koyu pantolon olan bir adam olduğuna -vücudunun sadece üst kısmını görebiliyordum- emindim. Solgun yüzünü ve koyu gözlerini seçebiliyordum. Sonra gözleri büyüdü ve yüzünün geri kalanım gölgede bıraktı. Gözlerinin vücudunu saklamak için büyüdüğü izlenimine kapıldım ama sonra bunun bir göz yanılsaması olduğunu gördüm. Bu beyaz silüet aslında yerden kalkıp rüzgârda dağılan duman bulutuydu.

Harika. Şimdi de duyduğum sesler yüzünden ayağa fırlıyor ve duman içinde yüzler görüyor, yazdığım kitaplardaki kadın kahramanlara dönüşüyordum.

Düşüncelerimi gülerek geçiştirdim; ama yine de yatağa girmeden önce pencereyi kapattım ve kilitledim. Bunlara rağmen uyku sorunum yoktu. Aslında o kadar hızlı ve derin uyuyordum ki gece Paul aradığında dahi uyanamamıştım.

Ertesi gün evi yerleştirmeye ara verip kampüsteki ofisime gittim. Arabayla kampüsün içinden geçerken üniversite oryantasyon için gelen birinci sınıflar olmadığından oldukça sessizdi. Birinci sınıflar, kırların içindeki sarmaşık kaplı kampüsü sadece gruplar halinde aşılabilen tehlikeli bir ormanmış gibi sıkı sıkı dörder altışar gruplar halinde yürümelerinden belliydi. New York Üniversitesi'ndeki ilk haftamda şehrin dışından gelen gençlerin nasıl gruplar halinde gezdiğini hatırladım. Bir şehir çocuğu olarak ben onları korkaklıkları

ve bağımlılıkları yüzünden küçümserdim. Sonuç olarak üniversitede çok fazla arkadaş edinemedim ve Paul ile tanıştıktan sonra vaktimin çoğunu onunla veya kütüphanede geçirdim. Sanırım Kolombiya'ya gittiğimde -üniversitedeki kolay arkadaşlık burada yerini lisansüstü eğitimin rekabetine bırakmıştı- bunun acısını çıkarmıştım; ama güz renklerine bürünmüş görkemli ağaçların altında gülüşen ve birbirini itip kakan bu çocukları izlerken bir şeylerden mahrum olduğumu hissettim.

Halkbilimi ofislerinin bulunduğu dört katlı yarı ahşap sahte Tudor binası Fraser Salonu'nun önüne arabamı park ettim. Benim ofisim en üst kattaydı. Kısa süre sonra burada asansör olmadığını fark ettim. Kutu taşıyarak dik, dönen merdivenlerden yukarı ikinci çıkışımda bir çift kaslı el yükümü elimden aldı.

"Her an yorgunluktan cana verecekmişsin gibi gözüküyorsun." Mülakatım sırasında öğretim programımda vampir kitaplarına yer vereceğimi söylediğimde dudak büken Amerikan Tarihi profesörü Frank Delmarco'yu tanıdım hemen. Şimdi de görünüşe göre merdivenlerden çıkma kabiliyetimi eleştiriyordu.

Nefes nefese "Ben... iyiyim..." dedim. "Eşya... yerleştirmekle... uğraşıyordum."

"Tabii. LaMotte'lerin evini satın aldığını duydum. Tek bir kişi için çok büyük değil mi?"

Gözümün önüne Dr. Zhivago filminden Moskova'daki bir burjuva konağının komünist devrimciler tarafından satın alındığı bir sahne geldi. Frank Delmarco'yu proleter kıyafetlerinin içinde bir grup devrimci öğrenci ile birlikte Hanımeli Evi'ne zorla girerken hayal edebiliyordum. O gün üzerinde marangoz pantolonu ve üzerinde "Komünist Partiye Katılın!" yazılı parti şapkaları giymiş Marxve Engels fotoğrafları olan kırmızı bir tişört vardı.

O ana kadar bu ihtimali düşünmemiş olsam da "Odalardan birini kiralayabilirim." dedim. Kötü bir fikir değildi. Tüm birikimin eve ve yeni arabaya yatırdıktan sonra bu ek geliri kullanabilirdim:

ama bu kibirli yabancının benimle ilgili düşüncesine cevap vermeye çalıştığım için hemen kendime kızdım.

“Gerçekten mi? Bu iyi bir fikir...” diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

“Bilirsiniz; *ortak paydaya cevap vermeyi reddeden* birinin sosyalist olması ilginç.”

Kutulardan birini yeni ofisimin zeminine koyarak çabucak “Sosyalist mi? Ben sosyalist değil miyim?” dedi. “Başka kutun var mı?”

“Evet ama lütfen benim için zahmete girmeyin.” Dönüp merdivenlerden inmeye başladım. Peşimden geldi.

“Sorun değil. Biz sosyalistler yoldaşlarımıza yardım etmekten memnun oluruz. Tanrım. Sosyalist olsam da küçümseyen ticari vampir zırvalığının herhangi bir şeyle ilişkili olabileceğini sanmıyorum.”

“Zırvalık mı? Ne saçmalık! Hiç Anne Rice okudunuz mu?”

“Hayır.”

“Stephenie Meyer?”

“Tanrım, hayır!”

“Charlaine Harris?”

“Kim? Tüm kitaplarımı ve dosyalarımı taşımayı bitirene kadar tartışmaya devam ettik. Merdivenleri üç kez çıkmış ve sonunda nefes nefese ve ter içinde kalmıştık.

Kırmızı bir mendille alındaki teri silerken “Üf, çok sıcak. Bira ister misin?” dedi.

“Sabahın onunda mı?” diye sordum.

Ellerini havaya kaldırıp ofisimden çıkarken “Saçma olan kimmiş?”

Asık bir suratla kitaplarımı ve dosyalarımı kutulardan çıkardım. Öfke yavaş yavaş yerini doyumsuz bir bira ihtiyacına dönüştü ve tüm bu kutuları taşımama yardım ettiği için Frank Delmarco’ya teşekkür etmediğimden pişman oldum. Ofisini bulmak için koridora çıktım. Köşedeki kakhaha seslerini izledim ve açık bir kapıdan büyük bir masanın yanındaki bir sandalyeye oturmuş genç, güzel bir kız gördüm. Masanın arkasındaki adamın sadece bir yığın kitabın üstüne

koyduğu Timberland yürüyüş botlarını görebiliyordum. Kız da el bileklerine kadar uzanan parlak saçlarını omzunun üzerinden atıp çok uzun ve çıplak bacağına diğer bacağının üstüne atarak kahkaha atıyordu. Birden o gün için yeni meslektaşlarımla sosyalleşmekten sıkıldığımı hissedip eve gitmeye karar verdim.

Kapısını kilitlemek için yeniden ofisime geldiğimde ise bir ziya-retçim vardı. Solgun sütlü çay rengine ve yüzüne düşen orta boyda saçları olan bir öğrenci -bir öğrencinin küçük kız kardeşi de olabiliirdi; çok genç gözüküyordu- omuzlarını eğmiş, masamın yanındaki düz arkalı sandalyenin kenarına ilişmişti. Odaya girdiğimde irkildi, bana baktı. Gözleri iriydi ve saçları gibi sütlü çay rengindeydi.

“Özür dilerim Profesör McFay. Umarım içeri girmem sorun olmamıştır... Kapı açıktı ve koridor cereyanlıydı.”

Koridor seksen dereceydi ama bu kız yaz meltemiyle uçacakmış gibi gözüküyordu. O an gözlerinin bu kadar büyük gözükmesinin yüzünün çok ince olmasından kaynaklandığını anladım.

“Sorun değil.” derken sesim pek de sorun yokmuş gibi çıkmadı. Yorgundum ve eve gitmek istiyordum. “Ofis saatleri henüz başlamadı...”

“Ah, çok üzgünüm!” Sandalyeden fırladı. Üzerinde düz, ince göğsünün etrafını saran yumuşak mavi bir bluzu vardı. Kız aslında zayıf değildi, yeterince beslenmemişti. Anoreksik olup olmadığını merak ettim. “Okula geç kaldım ve kayıt yaptıramadım.”

Aksanım tanıdım. Doğu Avrupalı olduğunu düşündüm. “Pekâla. Lütfen, otur. Bugün öğrenci beklemiyordum ama burada yeniyim ve işlerin nasıl yürütüldüğünü bilmiyorum.”

“Ben de. Ben de yeniyim!” Gülümsedi. Dişleri Amerikalı diş he-kimi görmemişti belli ki. Aynı zamanda gülüşü soluk cildini ışıldatmamıştı. “Ben... Nasıl söylüyorsunuz? Değişme öğrencisi?”

Olabildiğince nazik bir sesle “Değişim öğrencisi,” diye düzelttim. En ufak bir kabalık karşısında dağılabilmemiş gibi gözüküyordu.

Görev duygusuyla “Değişim öğrencisi,” diye tekrarladı. Sonra kafası karıştığı için kaşını kaldırdı. “Bu doğru olamaz. Değişim ticarette bir şeye karşı bir başkasını satın almak değil mi?”

Başımı sallayarak onu onayladım.

“Ama Fairwick Üniversitesi’nin Amerikalı bir öğrenciyi benim geldiğim yere göndereceğini sanmıyorum.” O kadar duygusuz bir ciddiyetle konuşmuştu ki biraz ürperdim.

“Tam olarak nereden geliyorsun?” diye sordum.

Uzun saçıyla ince omuzlarını süpürerek başını salladı. Saç uçlarının kırık ve nemli olduğunu gördüm; sanki saç uçlarını çiğniyormuş gibi. “Sınırlar o kadar çok değişiyor ki artık emin olamıyorum.”

Odaya girdiğimde onun normal bir üniversite öğrencisinden daha genç gözüktüğünü düşünmüştüm ama artık kendi ülkesinden konuşurken birden daha yaşlı gözükmeye başlamıştı. Nereden olabileceğini düşünmeye başladım. Bosna? Çeçenistan? Sırbistan? Ama Doğu Avrupa’nın hangi savaş mağduru köşesinden geldiğini söylemek istemiyorsa benim burnumu sokmam yanlış olurdu.

Onun yerine “Nasıl yardım edebilirim?” diye sordum.

Çarpık dişlerini göstererek gülümsedi ve omuzlarını rahat bıraktı. Daha önce provasını yapmış gibi çabucak “Vampirler ve Gotik imgelem’ sınıfınıza katılmak istiyorum.” dedi. “Ama o sınıf dolu.” Kaşlarını çattı. Sonra yeniden gülümsedi. Biraz deli gibi gözükmeye başlamıştı. “Çok ünlü bir öğretmensiniz! Herkes sizin sınıfınızda olmak istiyor!”

“Burada ilk dönemim.” diye ona hatırlatmada bulundum. “Yani, benim yüzümden değil. Sınıf popüler çünkü bugünlerde vampirler ve doğaüstü şeyler çok popüler. Bu yüzden mi bu sınıfa katılmak istiyorsun; *Alacakaranlık* serisini beğendiğin için?”

“*Alacakaranlık* serisinin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Sınıfınızın tanıtımını okudum. Gotik romanda kadın kahramanının şeytan ile karşılaştığını ve sağ kaldığını söylüyordu. Bilmek istediğim de bu. Şeytanla karşılaşan biri nasıl sağ kalabilir?”

Kız öne eğilmiş, ellerini dizinde kenetlemiş, iri ve donuk çay rengi gözleriyle bakıyordu. Gözbebekleri irileşmiş, içinde karanlık bir şey yükseliyormuş gibi siyah kısımları açık renkli irislerinin üzerinde yüzüyordu. Gözlerine bakarken bir an için o gözlerin gördüğü dehşeti görür gibi oldum. İçimi okyanustaki bir akıntı gibi soğuk bir dalga kapladı ve titredim.

Bu kız için daha fazla şey yapabilmeyi umarak “Tabii ki bu derse katılabilirsin. İmzalamam gereken bir şey var mı?”

Mara Marinka’nın ders listesini imzaladıktan sonra eve gidip biraz uyumaya karar verdim. Merdivenlerden kutu taşımak beni çok yormuştu. Frank Delmarco’nun teklif ettiği birayı -aslında birçok bira- içmişim gibi hissediyordum.

Ancak binadan çıkarken, iki kutu taşımaya çalışan bir kadınla karşılaştım. Kutuların üstü açık olduğundan içlerindeki gazeteler ve dergiler de kaydığı için kadın bir iki adımda durup düşenleri topluyordu. Kutuların kendileri de parçalanmak üzere gibi gözüküyordu.

Kadının haline acıyarak “Yardım edeyim,” dedim.

Büyük mavi gözleriyle bana bakarak dramatik bir sesle “Tanrım, sen cennetten gönderilen bir Hızır’sın!” dedi. Üzerindeki bol yarsa kollu kimono ve dökümlü uzun etek ile bir şeyler taşımaya değil, dramatik hareketlere uygun giyinmişti. Bir tutam sarı saçını düşen kutularla ofisine çıkana kadar iki kez yerinden çıkan bir toka ile yukarıdan toplamıştı.

Kutunun içindekileri ofis zeminindeki diğer gazete ve dergilerin üzerine yığarak “Çok teşekkür ederim!” dedi. “Bu yıl kitabımla ilgili yorum yapan tüm gazete ve dergileri biriktirdim; ama düzenleyecek vakit bulamadım.”

Yığına hayranlıkla bakarak “Vay canına,” dedim. *The New Yorker*, *People* ve *Vanity Fair*’ın yanı sıra *The Hudson Review* ve *Blueline* gibi edebiyat dergileri ve *Poets & Writers* ve *The Writer’s Chronicle* gibi yazı dergileri de vardı. Daha sonra masasındaki kitaplara baktım. Birkaç tane *Phoenix* – *Küllerinden Doğanlar* nüshası...

"Siz Phoenix'siniz!" dedim. Sadece adını kullandığım için biraz tuhaf hissediyordum ama o da Cher ve Sting gibi sadece adını kullandı. "Biyografinizi okumuştum." Okuma yazma bilen Amerikalıların çoğu okumuştur. Pis, yoksul bir Appalaş deliğinde çocuk istismarı ve ensest ile büyümüş *Phoenix*'in korkunç hikâyesine onlarca sohbet programında yer verilmiş ve kötü eleştirileriyle tanınan bir *New York Times* eleştirmeninden övgü dolu bir eleştiri almıştı.

Kirpiklerini kırıştıtarak "Ah, öyle mi?" diye sordu. Güneyli aksanıyla konuştuğunu duyunca Kuzey Carolina'dan olduğunu hatırladım. "Herkes çok iyiydi. Bilirsin... Benim kitabım gibi zor bir kitap yazma sürecinden sonra insanların bundan etkilenmesi çok memnun edici. İnternet sitemde aldığım mesajların bazıları bende bir bebek gibi yüksek sesle ağlama isteği uyandırıyor!"

Seks Yaşamları'nm bana itiraf dolu e-postalar vermese de makul miktarda tanınırlık sağladığını düşünerek "Sanırım kendi sancılarınızla ilgili dürüstlüğünüz okuyucuları kendi yaşadıkları zorlukları rahatça konuşmaya teşvik ediyor." dedim.

"Kesinlikle!" Phoenix başını hevesle salladı. "Bunu anladığınıza göre siz de bir yazar olmalısınız."

Yazar olduğumu itiraf edip kendimi tanıttım. Kitabımı duyduğunu ama bu yıl kendi kitabı için düzenlenen turlarla meşgul olduğu için okumaya fırsat bulamadığını söyledi. Birbirimize imzalı kitaplarımızdan verdik. İmzasının yanına çırpınan küçük bir kuş resmi çizerek "Gerçek seni özgür kılacak!" yazdı ve sonraki hafta dersler başlamadan önce iyi ve çakırkeyif hissetmek için buluşma sözü verdik. Yazı semineri derslerine giriyordu. "Öğrencilerle ilgilenmeye başladıktan sonra kendim için bir dakika bile bulamayacağımı biliyorum. Ben böyleyim işte!"

O kendini Frank Delmarco'ya tanıttıktan sonra "Benim için birkaç minik kutuyu taşımak senin gibi büyük, güçlü bir adam için zahmet olmaz diye düşünüyorum. Değil mi?" diye sormuş ve ben de dışarı çıkmıştım. Şimdi sahiden, gerçek anlamıyla yorgunluktan tükenmişim. O kadar yorgundum ki evime girdiğimde birkaç basa-

mak daha çıkamadım. Kütüphanedeki koltuğa çöktüm ve derin bir uykuya daldım.

Ama rüya da gördüm.

Hanımeli Evi'nin gerisindeki ormanda koşuyordum. Kış olmalıydı çünkü nefesim beyaz dumanlar halinde çıkıyordu ve hanımeli çalılarının kıvrılan dallarında yaprak ve çiçek yoktu. Dallar bir tünel oluşturmuştu ve ben bu tünelin içinden gitgide daha hızlı koşuyordum. Bir şey beni takip ediyormuş gibiydi. Ben koştukça tünel daralmaya başladı. Yukarıdaki dallar neredeyse başıma değiyordu ve çalılar kollarıma çarpıyordu artık. Eğilmek zorunda kaldım... Sonra çalılığın içinden emekleyerek geçmeye başladım. Ta ki artık emekleyemeyene kadar. Kapana kısılmıştım. Etrafa bakınarak kurtulmak için bir yol aradım ama tüm gördüğüm hemen önümde çalılığa takılmış olan yaratıkların kalıntılarıydı. Kuş tüyleri, fare iskeletleri, Dahlia LaMotte'nin masasında bulduğuma benzeyen şeytan yüzüne benzer kafatası... Hepsi de çalılık tarafından boğularak ölmüştü. Tıpkı benim o anda başıma gelmek üzere olduğu gibi... Çalılar kollarımın ve bacaklarımın etrafına dolanmıştı; ama sıkıyorlardı. Aşağı bakınca kolumun etrafına dolanmış olan çıplak, yapraksız çalının yeşile dönmeye başladığını gördüm. Yapraklar filizlendi ve uzun kırmızı trompet şeklindeki çiçekler gözlerimin önünde tomurcuklandı. Çalılar beni sıkarak öldürmüyordu, bendeki hayatı emiyorlardı.

Karanlık kütüphanede ter içinde ve kafam karışmış bir şekilde uyandım. Ne kadar süre uyumuştum? Saatile bakmaya çalıştım ama çok karanlık olduğundan göremedim. Ağzım alkol aldığım için susuz kalmış gibi kurumuştı; ama Frank Delmarco'nun bira teklifini reddetmiştim, değil mi?

Odadaki tek ışık dışarıdaki bir ağacın dallarının arasından, pencereden içeri süzülen ay ışığıydı. Kafa karışıklığım devam ederken garip şekilde ay ışığının rüyalarımda çalılığa takıldığım ve dallara dolandığım gibi dışarıda kapana kısılmış olduğu izlenimine kapıl-

dım. Ormanda düşmüş olan siyah kuşu nasıl kurtardıysam onu da kurtarmam gerektiğini düşündüm.

Kalkıp tökezleyerek pencereye doğru ilerledim. Bacaklarım güçsüz kalmıştı. Hastalığa mı yakalanmıştım? Belki Mara denen kızdan bir hastalık bulaşmıştı. Hiç sağlıklı gözüküyordu. Sonra bu kadar kolay hasta olamayacağım aklıma geldi. Olabilir miydim? O zaman neden bu kadar sıcak hissediyordum?

Pencereye ulaştığımda “ay ışığını kurtarmak” fikri ortadan kayboldu ama kesinlikle açık havaya ihtiyacım vardı. Kilidi çevirdim ve pencereyi yukarı kaldırmaya çalıştım; ama kımıldamıyordu.

Tahta çerçeveye “Haydi! Rahat ver bana...” diye pencereye yalvardım.

Pencere o kadar hızlı ve büyük bir güçle açıldı ki cama dayadığım el iki alt levhaya geçti. O kadar şaşırdım ki başta acıyı hissetmedim. Ellerime bakınca sağ bileğimin üzerinde şeffaf bir kelebek gibi silindir şeklinde iki cam kesiği gördüm. Endişeyle, ellerim uzaktan kumanda ile kontrol ettiğim robotlarmış gibi ellerimdeki cam parçalarını çıkardım. Bileğimden kan fışkırmadı. Cam parçaları atar damarlarımı kıl payı kaçırmıştı. Artık odaya rahatça giren ay ışığında ellerime baktım. Kalan tek iz küçük birer böcek ısırtığına benzeyen iki küçük iğne deliği idi. Ya da... Düşünmeden edemiyordum... Dünyanın en küçük vampir ısırtığına benziyorlardı.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün pencereyi tamir etmesi için Brock Olsen'i aradım. On beş dakika sonra kapımdaydı. Kısa boylu, iri ve sakallıydı. Yüzü yakışıklı olabilirdi; ama muhtemelen gençken akneleri yüzünden yüzü epey pürüzlüydü. Ona kırık pencereyi gösterdiğimde ayak topuklarında yaylandı ve Mona Lisa'yı değerlendiriyormuş gibi sakalını okşadı.

Sonunda "Sana çarptı, öyle mi?" diye sordu.

"Evet!" diye onayladım. "Tüm pencereler çarpar ama genellikle aşağıya inerler, yukarı kalkmazlar."

Bana kulağına mantıklı gelen bir şey söylemişim gibi keskin bir bakış atıp başını salladı. "Bu eski bir ev. Tahtalar durumlarına göre daralıyor veya şişiyor. Bunu yeniden perdahlayıp diğerleri için ne yapabileceğime bakacağım. Sana bir şey oldu mu?"

Elimi göstererek "Sadece bir çizik," dedim. İki küçük yara gerçek birer böcek ısırığı gibi kaşınmaya başlamıştı.

Elimi kendi büyük ve nasırlı eline alıp iki yarayı da incelemeye başladı. Bu o kadar uzun sürdü ki rahatsız hissetmeye başladım; ama sonra parmak uçlarını izlerin üzerinde dolaştırdı. Daha rahatsız hissetmem gerekirken tam tersi etkiye sebep oldu. Elini okşadıkça vücudumu bir rahatlama ve huzur dalgası sardı. İnanç şifacılarıyla, dokunuşlarıyla iyileştiren insanlarla ilgili okuduğum öyküleri düşündüm. Brock Olsen'in kendi elleri çok acı çekmiş gibi gözüküyordu. Çentikli, yaralı ve esmer tenine karşı beyaz beyaz ortaya çıkan

vanık izleriyle delik deşikti. Sol yüzük parmağının ucu kesikti. Belki kendisinin çok fazla acı çekmiş olması ona diğerlerindeki acıyı hafifletme gücü vermişti. Elimi bıraktığında kaşınma hissi geçmişti.

Sıcak, kahverengi gözleriyle bana bakarak “Bir sonrakinde daha dikkatli olsan iyi edersin.” dedi. Dikkatli olacağıma söz verene kadar bekledikten sonra kamyonetinden aletlerini almaya gitti.

O sabah Brock Olsen evde kapılarımı ve pencerelerimi yeniden planlarken ben de Dahlia LaMotte’nin yazılarına göz gezdirdim. Arkadan gelen çekiç ve zımpara sesini garip bir şekilde arkadaş canlısı buldum. İkimiz için kahve yaptım ve Diana Hart’ın üzerinde önceki gece gelen misafirlerden kaldığını belirten notu bulunan bir tabak tarçınlı kurabiyeyi ısıttım. Kahve ve tarçının kokusu çam kokusuna benzer talaş kokusu ile hoş bir şekilde karıştı.

Küçük kule ofisimde çok fazla kutu olduğuna karar verdim ve kutuları boş odalardan birine yığdım. Brock ne yaptığımı görünce bana yardım etti. Kutuların içindekileri çıkardım, yere yığdım ve fare şeklindeki kapı tutucuları kâğıt ağırlığı olarak kullanarak kategorilere göre ayırdım.

Yazı defterleri vardı. Babasının gemicilik işinde tuttuğu defterler ebrulu kâğıtlara sarılmıştı ve üstlerinde dar yatay çizgiler ile kırmızı dikey sütunlar bulunuyordu. Bu defterlere Dahlia taslak yazılar, müsveddeler -daktilosunun nerede olduğunu merak ettim- ve mektuplar yazmıştı. Mektuplarını kronolojik olarak, hayatının her dönemi için yığınlar yaparak ve defterleri ile müsveddelerini kitaplarına göre düzenledim.

Öğleden sonra bir ara Brock bana bir tabak peynir, ekmek, elma dilimleri ve bir fincan kahve getirdi.

“Aa Brock! Ben *sana* yemek getirmeliydim!” diye bağırđım.

Zarar görmüş cildi kızaran Brock “Meşgul olduğumu gördüm. Bunlar Dolly’nin eşyaları mı?” diye sordu.

“Dolly?”

“Onu Fairwick’te böyle çağırırdık. Dünya onu Dahlia LaMotte olarak tanırdı.”

Kasabadakilerin bu kadar eskileri hatırlamasına şaşırarak “Onu hatırlayan insanlar var mı?” diye sordum.

Gülümsedi. “Küçük bir kasaba ve buradaki aileler uzun süredir burada yaşıyor. Benim atalarım başından beri bu kasabada yaşamış.”

“Gerçekten mi? İskandinavya’dan filan mı geldiler?”

“Öyle sayılır.” diye cevapladı. “Yol üzerinde birkaç yerde daha durduk. Dolly’nin ataları daha sonra ve karadan geldiler.”

Ne demek istediğini merak ederek “Karadan?” diye tekrarladım. Fairwick, Catskill Dağları’nda karayla kuşatılmış bir köydü. Buraya başka nasıl gelebilirlerdi ki? “Trenle veya at arabasıyla mı yani?”

Brock’un yüzünün sağ tarafında canlı kırmızı bir çizgi ortaya çıkarak elmacık kemiğindeki bir izi vurguladı.

“Evet, tabii ki at arabasıyla geldiler. Başka nasıl gelsinler? Sadece bazılarının iyi arabaları ya da tren parası olmadığını söylemek istedim. Benim atalarım ormandan, zorluk ve tehlikelerin içinden yürüyerek geldiler. Yaralı elinin tersiyle yüzündeki izi ovaladı. Kızgın gözüküyordu ama bana değil, kasabaya kızgındı. Kendini daha iyi ifade edemediği için kızgın gözüküyordu. Yüzündeki izlerin çocuklukta yaşadığı bir hastalıktan kaynaklanmış olabileceğini düşündüm. Suçiçeği veya kızamık gibi cildinin yanı sıra beyinde de iz bırakan bir hastalık olabilirdi.

“Ataların yaşayıp çocuk büyütecekleri güvenli bir yer bulana kadar çok zorluklar yaşamış olmalı. Bu gurur duyulacak bir şey.” dedim.

Başını sallayarak onayladı. Kırmızı çizgi yatışmıştı. Defter yığına baktı. “Dolly bunu anladı. Artık demirciler için ihtiyaç kalmadığında büyük amcamların bahçıvanlık atölyesi açmasına yardımcı oldu ve her zaman evde yapılması gereken işler için onları çağırırdı. Onların öykülerini dinlemekten hoşlanırdı.”

Defterlere bakarak “Gerçekten mi?” dedim. Dinlediği öyküleri kitabında mı kullanmıştı? “İlginç. Belki öykülerinin bazılarını nereden geldiğini öğrenmeme yardım edebilirsiniz.”

Gülümseyince çirkin yüzü güzelleşti. “Evet, mutlu olurum. Size yardım etmek için buradayım.”

Öğleden sonranın kalanında Dahlia LaMotte’nin defterlerinin ve mektuplarının bir envanterini yaparak geçirdim. Bulduğum mektupların hepsi işle ilgili olduğundan -ya New York’taki yayıncısına ya da Boston’daki avukatına- hayal kırıklığına uğradım. İçlerinde gizli aşk mektupları ya da karanlık aile sırları yok gibiydi ama yayıncısına yazdığı mektuplar yazı süreciyle ilgili bir tarih cetveli sunabilirdi. Bir mektuba baktım ve görev duygusuyla yazı süreci hakkında rapor sunduğunu gördüm. Bir mektupta “Bugün *Karanlık Talih*’in el yazması taslağını bitirdim ve yarın daktiloyla yazmaya başlayacağım.” yazıyordu.

Neden bir daktilograf çalıştırmadığını merak ettim. İnsan etkileşimine katlanamayacak kadar mı yalnızlığı seviyordu? Ama Brock yöre halkıyla konuşup onların hikâyelerini dinlemekten hoşlandığını söylemişti. Bu sohbetlerle ilgili kayıtlar bulabilseydim, bunları Dahlia’nın kitapları ile yerel halkbilime serpiştirdiği halkbilim referansları -hayaletler, periler, cadılar ve şeytanlar- ile karşılaştırmak mükemmel olurdu. Tarihleriyle ve her biri üzerinde çalıştığı romanların başlıklarıyla tüm defterleri ve daktilo yazılarını listelediğimde defterlerden birini incelemeye oturdum. En tanınmış romanı ve benim favorim olan *Kara Yabancı*’yı seçtim. Tanıdık satırları heyecandan ürpererek okudum.

Kaleye adım attığım an kaderimin belirlendiğini biliyordum. Burada duha önce bulunmuştum. Korkunç rüyalarımda ve ateşli hayallerimde... Buranın her zaman onun, kâbuslarımdaki şeytanın, rüyalarımın erkeğinin, kara yabancımın, şeytan aşkımın sonunda beni tuzağına düşüreceği yer olacağını biliyordum.

Okumayı bıraktım. *Kara Yabancı*'nın ilk paragrafından "karabasan" sözcüğünü ya da "şeytan sevgili" sözcüklerini hatırlamıyordum. Dahlia LaMotte rüyaları, kehanetleri, gıcırdayan merdivenleri, örtülmüş şekilleri ve telepatik sesleri kullanarak doğüstü şeylerle flört etse de bunu açık açık kullanmıyordu. Her kitabın sonunda olaylar düzgün bir şekilde açıklanıyordu. Kötü kahramanları Gotik Roman-sın gösterişli Byron kahramanlarının tüm özelliklerini taşıyordu; ama onlar karabasan, şeytan ya da vampir değil, et ve kemiktendi. Belki sadece imgeleme oynuyordu ama o imgeleme son taslaklarının da yer vermemişti. Ne zaman yazıdan çıkarıldıklarını merak ettim.

Kara Yabancı'nın daktilo yazmasının ilk sayfasını çevirdim. Sarı kâğıdın üzerindeki ilk paragrafı okudum. Son satıra kadar defterdekiyle aynıydı.

...rüyalarımın erkeği, kâbusumdaki adam.

İlginç.

Dahlia LaMotte taslak yazı ile daktilo yazısının arasına "karabasan" ve "şeytan sevgili" sözcüklerini sokmuştu. Daha kaç tane değişiklik yapmıştı acaba? Yaptığı çeşitli değişikliklerde izlediği belirli bir yol var mıydı? Bu tür değişiklikler Dahlia LaMotte'nin çalışmalarıyla ilgili neleri ortaya çıkarırdı?

Defter ve el yazması yığınlarına bakınca burada bir ömür boyunca inceleyecek çalışması olduğunu gördüm. Dahlia LaMotte ünlü bir yazar olmasa da kitaplarının birkaçı son birkaç yılda edebiyat eleştirmenleri tarafından değerlendirilmişti ve bu tür yazarların yeniden değerlendirmesi akademide popülerdi. Nina Auerbach, Daphne DuMaurier üzerine, John Anderson da Raymond Chandler üzerine yazmıştı. Aslında Dahlia LaMotte hakkında yazmaya *kesinlikle* en uygun (*tek uygun*) insan olduğuma dair kulağıma fısıldayan sese inancım gitgide artıyordu. Hanımeli Evi'ne başka nasıl bir sebeple rastlamıştım ki?

Kara Yabancı'nın ilk satırını yeniden okudum.

Kaleye adım attığım an kaderimin belirlendiğini biliyordum.

Hanımeli Evi'ne girerken aynı hissi ben de duymamış mıydım?

Odadaki daktilo yazılarına ve defterlerine bakarken tedirginlikle karışık bir heyecanla ürperdim. Gözümün önüne yangın, hırsız, hırslı edebiyat adamları geliyordu. Bunların hepsini *şimdi*, başlarına bir iş gelmeden okumak istiyordum. Bir deftere uzanmak üzereyken duyduğum bir ses ile irkildim.

“Geri döndüğünde burada olacaklar.”

Başımı kaldırdım. Koridorda elinde ceketi ve sağ elinde alet çantası ile Brock duruyordu. “Nereden döndüğümde?” diye sordum.

“Fakülte törenine gitmeyecek misin?”

Saatime baktım. Beşe çeyrek vardı. Tören altıda başlayacaktı. Tüm öğleden sonramı bu odada Dahlia’nın yazılarını ayıklayarak geçirmiştim ve zamanın farkında değildim.

“Hatırlattığın için teşekkürler Brock, gideceğim.” Ayağa kalkarken uzun süre aynı şekilde oturmaktan bacaklarıma kramp girdiğini fark ettim. Yardım etmek için bana elini uzattı. Geniş, kaba eli benim elimi kavradığı an garip şekilde daha iyi hissettim. Kâğıt yığınlarına baktım. Her birini demir fare nöbetçileri gözetliyordu.

“Haklısın. Geri döndüğümde burada olacaklar.” dedim.

Sekizinci Bölüm

Fakülte töreni Fraser gibi bir başka Tudor stilinde ama daha büyük bir alanda inşa edilmiş Briggs Köşkü'nde yapılıyordu. Fairwick'te öğretmenlik yapmış ve ardından evini üniversiteye bırakmış ünlü halkbilimcilerden biri olan Matthew Briggs görünüşte Tudor mimarisinden çok hoşlanıyordu. Gotik kulesine benzeyen kütüphane ve sadece tuğladan yapılmış olan yatakhaneler dışında kampüste binanın geri kalanı Tudor stilindeydi. Orta Çağ İngilizce köyünde yürüyormuşum gibi bir his uyandırabilirdi. Üzerinde kot pantolon ve tişört olan, iPod dinleyen ve frizbi fırlatan genç insanlarla dolu olmasaydı tabii.

Briggs Köşkü'nün kemerli kapı aralığından ana salona geçerken ise gerçekten orta çağa dönmüşüm gibi hissettim. Duvarın bir yüzü tamamen ağır goblen kumaşları ile kaplıydı. Kirişli tavan en az üç metre yukarıdaydı. Yukarı bakınca her girişin yaldızlı hat ve karanlık meşe kaplamadaki boyalı eklemelere yansıyan Kelt tasarımlarıyla süslendiğini gördüm. Odanın sonundaki taş şöminenin üzerinde dökümlü Orta Çağ kıyafetleri giyen anıtsal figürlerden kocaman bir resim asılıydı. Oda o kadar etkileyiciydi ki izlendiğimi fark edene kadar hayran hayran kapı boşluğunda durdum. Sırmalı elbisesi ve incileri ile hem şık hem de eski zamanlardaki gibi zarif gözükten Eli zabeth Book beni tamamen yeşil giyinmiş çekici, uzun boylu bir kadına gösteriyordu. Dekan ile göz göze geldik ve yanına gitmem için bana el salladı. Bir kraliçe tarafından çağrılmışım gibi hissederek yanına gittim.

Kadın Elizabeth Book kadar muhteşem gözüküyordu ve ondan çok daha uzundu. Narin vücuduna yapışan baldırı hizasındaki yeşil bir bluz giyen kadın en az 180 cm boyundaydı. Beline kadar uzanan dağınık saçları platin sarısıydı. Odanın karşısından genç olduğunu düşünmüştüm ama yakınlaştıkça yüzünde ince çizgiler olduğunu ve saçının aslında gümüş rengi olduğunu gördüm. Yeşil gözleri berrak ve zümrütler kadar keskindi. Gözlerini bana dikmesinden rahatsız olmuştum. Uzun oda boyunca yürürken bir dağ aslanı tarafından takip ediliyormuşum gibi hissettim.

Elizabeth Book ellerini bana doğru uzatarak “Ah, işte buradasın Cailleach. Çok güzel gözüküyorsun!” dedi.

“Teşekkürler.” En sevdiğim kokteyl elbisemi giymiştim. Kıvrımları gösterecek kadar dar olan, saçımın bakır rengi parlamasını sağlayan ve gözlerimdeki mavi ve yeşil renkleri öne çıkaran tavus kuşu mavisi, Dolce & Gabbana marka bir klasik elbiseydi. Yeşilli zarif kadının gölgesinde ise kendimi birden bulaşıkçı kız gibi hissettim.

“Cailleach McFay, seni Elizabeth dönemi uzmanımız Fiona Eldritch ile tanıştırayım.”

Fiona Eldritch yeşil kedi gözlerini kısarak sivri çenesini bana doğru eğdi. “Liz bana sizden çok bahsetti, Cailleach... Size Cailleach diyebilir miyim? Eski Kelt isimlerini çok severim. Çok romantiktirler.”

Dekan’ın benim hakkımda neler anlattığını merak ederek “Tabii. Ama benimki romantik olanlardan değil, korkarım ki. ‘Yaşlı cadı’ anlamına geliyor.” dedim.

Fiona başını sallayınca küçük zil sesleri duydum. Ses, gümüş zincirlerin ucundaki küçük gümüş toplar şeklindeki küpelerinden gelmiş olmalıydı. “Zamanla anlamını kötüleştirmişler.” diye ısrar etti. “Cailleachlar eski Keltler içinde saygı gösterilen tanrıçalardı. Liz senin ormanda ilginç şeyler yaşadığından söz etti.”

Akademik özelliklerim yerine bunları konuştuklarına şaşırarak “Aslında bir şey olmadı. Sadece çalığa bir kuş sıkışmıştı ve ben de kurtulmasına yardım ettim. Başka bir şey olmadı,” dedim.

Fiona Eldritch başını sallayarak “Bir şeyden çok daha fazlası olduğuna eminim ama neydi... Bunu zaman gösterecek,” dedi.

Bu esrarengiz yorumu ne cevap vereceğimi bilmediğimden tuhaf bir sessizlik oldu. Sonunda Fiona’ya özellikle hangi Elizabeth dönemi yazarlarla ilgilendiğini sorarak sessizliği bozdum.

Dünyadaki en kesin cevabmış gibi “Edmund Spenser, tabii ki.” diye yanıtladı. Sonra bir kadeh şampanya almak için izin istedi.

Dekan Book yanımızdan geçen bir tepsinden benim için şampanya kaparak “Fiona’yı kafana takma. O biraz kibirlidir. Seni Caspar Van der Aart ile tanıştırayım. Doğu Bilimleri Bölümü’nün başkanı. Sanırım ondan hoşlanırsın.” dedi.

Doğu Bilimleri profesörü ile ne gibi bir ortak yanım olabileceğine emin değildim; ama neşeli, kısa boylu, beyaz saçlı adamla beş dakika geçirdikten sonra bunun pek önemli olmadığını fark ettim. Elbiseme iltifat etti, ona Edinburgh Üniversitesi’nde öğretim görevlisi olduğu bir dönemde tanıyıp özlediği İskoç bir kızı anımsattığımı söyledi ve iş arkadaşlarıyla ilgili komik anılar anlattı.

Kötü kesilmiş saçları olan ve biçimsiz tüvitler giyinmiş pasaklı bir kadını göstererek “Psikoloji bölümünden Alice Hubbard. Geçen sene Montreal’deki bir konferansta biri onu Betty Friedan sandı ve gerçekte kim olduğunu söylemesine fırsat vermeden iki saat boyunca onunla röportaj yaptı. Yanındaki uzun boylu Viking de en yakın arkadaşı Kimya bölümünden Joan Ryan.” İki kadının saç kesiminin aynı olduğunu fark ettim. Fairwick’te tek bir kuaför olduğunu düşündüm ve kendi saçımı kestirmek için şehre gitmemin daha iyi olacağına karar verdim. “Joan iki yıl önce kimya laboratuvarını havaya uçurdu ve iki kaşını kaybetti. Bir daha çıkmadılar.”

Caspar Van der Aart kendi Grouch Marx tarzı gür kaşlarını kıpırdatınca öyle bir kahkaha attım ki az kalsın elimdeki şampanyayı yere döküyordum.

Kadehimle biri uzun ve sarışın, diğeri kısa ve kel iki adam ve kütüphanenin yeraltı raflarında yaşayan akademisyenlerinkivle ne redayse aynı soluk koyu bir takım elbise giymiş ufak tefek, kahve-

rengi saçlı bir kadından oluşan ve aramıza yeni katılan grubu zarifçe göstererek “Şu insanlar kim?” diye sordum.

Caspar kısaca “Doğu Avrupa ve Rusya Çalışmaları.” dedi. “Kendi kendilerine takılmayı severler. Sen de onlardan uzak dursan iyi edersin; ama işte şurada en sevdiğim kişi var: Soheila Lilly.”

Kadının zeytin rengi cildi, güzel kesimli koyu saçları -nerede kestirdiğini daha sonra sormayı unutmamalıyım- ve ufak tefek, kıvrımlı bir vücudu vardı. Üzerinde ılık hava için çok sıcak gözükene ama ona çok yakışan toprak tonlarında kaşmir kumaştan bir elbise vardı.

Kıyafetine iltifat ettiğimde “Ben hep üşürüm ve soğuğu çok şiddetli hissederim,” dedi.

Caspar “Soheila, Orta Doğu’dan,” dedi.

“Evet. Shah görevden çıkarıldığında İran’dan kara üzerinden geldim,” dedi.

Brock’un Dahlia LaMotte’nin ailesi hakkında kullandığı o sözcükleri kullanmıştı: *kara üzerinden*.

“Great Neck bölgesinden bir kızla üniversiteye gittim. Kızın ailesi de o zaman gelmişti... Ama neden *kara üzerinden* diyorsunuz?”

Omuz silkti ve kollarını göğsünde birleştirdi. Ellerini kollarının üst kısımlarına sürerken parmaklarındaki elmaslar ışıldadı. Caspar ile bakiştılar. “Sadece bizim gibi sürgünlerin kullandığı bir ifade” dedi.

Caspar “Burada, Fairwick’te muhacirlere sığınma evi sağlamak yıllardır süren bir gelenektir. Üç parçalı tablonun dış kapılarındaki resim bunu simgeliyor. Adı Perilerin Vedasıdır.” Odanın ucundaki büyük tabloyu başıyla işaret etti. Uzaktan üç parçalı bir tablo olduğunu fark etmemiştim; ama yakınlaştığımda ortasından aşağıya inen bir sicim ve muhtemelen tablonun açılması ve içindeki üç kapının ortaya çıkması için konulmuş iki küçük altın kaplamalı kulp gördüm. Kapalı bir tabloyu göstermenin tuhaf olduğunu düşündüm; ama tablonun dış kapısındaki resim de bakmaya değdi. Çayırılık boyunca sağdan sola, sık bir ormandaki kemerli açıklığa doğru at sırtında

ilerleyen bir adam ve bir kadının önderliğindeki kanatlı perilerin ve tilki yüzlü cinlerin geçidini gösteriyordu. Siyah atın üzerindeki kadının belinde bu odadaki resimli kirişlerin ve panoların üzerindeki benzer Kelt tasarımıyla süslenmiş altın bir kemer takılı uzun, yeşil bir Orta Çağ elbisesi giymişti. Uzun beyaz saçları çiçekler ve yapraklar ile sarılıydı. Şaşkınlıkla Fiona Eldritch'e çok fazla benzediğini fark ettim. Dönüp koyu kıyafetli Rusya Çalışmaları profesörleri ile sohbet eden Fiona'ya baktım.

Caspar, onunla tanıştığımдан beri ilk kez bana biraz gergin gelen bir sesle "Benzerliği fark ettin." dedi. "Fiona, Peri Kraliçe için modelik yapan tablo bağışçılarından birinin torunu."

Caspar'ın benden sakladığı bir şey olduğunu düşünsem de "Anladım." dedim. "O zaman o Peri Kraliçe ise, yanındaki adam kim?"

Caspar'a ya da Soheila'ya hangi adamdan söz ettiğimi söylememe gerek yoktu. Peri Kraliçe'nin yanında ata binen adam onun ışığının altında bir gölge, o ıslık ıslık parlarken karanlıkta gizemli ve etkileyici gözüküyordu. Derisi sıvı ay ışığı gibi parlayan beyaz bir ata biniyordu. Sadece adamın yine ay ışığı kadar solgun olan yüzü karanlık içinde parlıyordu. Onu da bir yerden tanıyordum.

Soheila "Onu tanımadığınıza şaşırdım," dedi. "Kelt efsanesindeki adı Ganconer. Anlamı Gönül Hırsızı'dır. Sümer efsanesinde Lulu derler. Atını, kâbus, baştan çıkardığı kadınların rüyalarına süren karabasan o. Rüyalarına girdiği kadınlar onun büyüüne kapılır ve tükenmeye başlarlar. Kadınları bir vampir gibi emer. Kitabını yazdığı şey o; Şeytan Sevgili." Soheila hırkasını göğsünün çevresinde daha sıkı sardı ve ellerini uzun kollarının içine soktu. Donuyormuş gibi gözüküyordu. "Benim ülkemde çok uzun yıllardır şeytanlarla uğraşırız." diye fısıldadı. Bir an için ağzından ufak bir duman çıktığını görür gibi oldum; ama yanlış görmüş olmalıydım çünkü oda sıcaktı. "Ama şeytanların en tehlikelisi çünkü en güzeli. Diğerleri..." Çenesinin resmin uzaktaki sağ kenarına, geçidin varış yeri olan ormana doğru eğdi. Yoğun çalılık belli belirsiz yaratıklarla doluydu. Geçitteki yaratıklar güzel kanatlı periler ve cinler olsa da çalılarının

arasında gizlenen yaratıklar bodur cinler ve kertenkele ciltli cüceler, çatal dilli şeytanlar ve yarasa yüzü iblislerdi. “Bu yaratıkların şeytan oldukları kolaylıkla fark edilebilir ama Ganconer kalbinin arzusunu tahmin eder.”

“Neden geçidin başında?” Garip bir kıskançlık duygusuyla Peri Kraliçe’yi göstererek “Onunla mı?” diye sordum.

Soheila cevaplamadan önce bana uzun uzun baktı. “Bazıları Kraliçe’nin onu genç bir adamken ölümlülerden çalıp büyülediğini ve onun ölümlü bir kadını baştan çıkarırken ruhunu emerek yeniden insan olmaya çalıştığını ama her zaman ölümlü olamadan önce aşığını kuruttuğunu söylerler.”

“Aa... Bu üzücü,” dedim. Sonra akademisyen kimliğimi hatırlayarak “Ama ilginç. Şeytan sevgili masalının bu versiyonunu daha önce duymamıştım.” Tabloya geri döndüm. “Nereye gidiyorlar?”

Soheila “Periler Ülkesine geri dönüyorlar.” dedi. “Efsaneye göre tüm periler ve şeytanlar eskiden ölümlülerle birlikte yaşıyor, ölümlülerin dünyası ile Periler Ülkesi arasında serbestçe gidip gelebiliyorlardı. Ama sonra ölümlülerin dünyası kalabalıklaştı ve ölümlüler eski tanrılara olan inançlarını kaybettiler. Dünyaların arasındaki kapılar kapanmaya başladı. Perilerin ve şeytanların iki dünyadan birini seçmesi gerekiyordu. Çoğu Periler Ülkesine gitse de insanlığa sevgili olan bir kısmı kaldı. Kapılar kapandı ve hatta kaybolmaya başladı. Sadece birkaç kapı kaldı. O kapılar da dikkatle korunan geçişi en tehlikeli olan kapılardı. Kapıların üzerinde sıkı çalılıklar büyüdü.” Soheila devam etti, “Bu çalılıklar iki dünya arasındaki yolu kapatıyordu. Her yıl biraz daha büyüdüler. Çok azı birkaç kez daha geçmeye çalıştı ve bunların çoğu iki dünya arasında kayboldu, vücutsuz bir acı zindanına hapsedildiler. Üçlü tablonun kapıları bu yüzden kapalıdır. Sadece yılda bir kez kış gün dönümünde açarız...”

Soheila kekeleyişinde sesindeki acıyı duydum. Şaşkınlıkla gözümü tabloda ayırıp ona döndüm. Badem şekilli gözleri yaşlarla parlıyordu. Sadece onun gözleri değil daire şeklinde toplanmış küçük bir grubun gözü yaşlıydı. Alice Hubbard ve Joan Ryan kol kola

girmiş, bez mendillerle gözlerini siliyorlardı. Yüzü acıdan kasılmış Fiona Eldritch'in yanındaki Elizabeth Book ufak bir Asyalı kadının elini okşuyordu. Grubun sonundaki üç Rusya Çalışmaları profesörü rahatsız gözüküyorlardı ama gözleri hala tablodaydı. Bu peri hikâyesinin onları neden bu kadar etkilediğini merak ettim. Hepsi de Mara Marinca ve Soheila Lilly gibi savaş mağduru ülkelerden sürgün mü edilmişlerdi?

Bu hüznü hava tanıdık bir sesle bozuldu.

"Siz hepiniz neye bakıyorsunuz öyle?"

Phoenix dikkat çekici, vücuda hoş bir şekilde oturan kırmızı bir elbise ve dizüstü piton baskılı çizme giymişti. Frank Delmarco'nun koluna girmişti ; ama Frank Delmarco bu gösterişli partnerle nasıl kol kola olduğundan pek emin değildi. Çember çabucak dağıldı. Özellikle Rus Çalışmaları profesörleri odanın uzak köşelerine çekilirken içlerinden biri omzunun üzerinden Phoenix'e baktı.

"Soheila bana bu tablonun hikâyesini anlatıyordu," diye cevaplayarak sohbeti başlattım. Caspar'ı tanıyan Frank onunla beyzbol konuşma bahanesiyle Phoenix'ten izin istedi. Peri masalını anlatmaktan yorulmuş ve üşümüş gözükten Soheila sıcak bir fincan çay almak için izin istedi.

"İçeri girdiğimde hepinizin bir tür toplantıda olduğunuzu düşündüm. Çok ciddi bir hava vardı. Ben çok empati kurarım; yani, bilirsiniz."

Sesimi azaltarak "Biraz *tuhaftı*." dedim. Tablonun hikâyesini ve herkesin tabloya gösterdiği tepkiyi yeniden anlattım.

Phoenix at sırtındaki karanlık adama gözlerini kısıp bakarak "Hım. O, benim rüyalarım girseydi sanırım asla uyanmak istemezdim."

Başımı sallayarak ona katıldım. Onu çoktan tanımıştım. Rüyalarımındaki ay ışığından sevgiliydi. Bunun mantıklı bir açıklaması olduğuna emindim. Üç parçalı tablonun ressamı aynı zamanda Hanımeli Evi'nin kapısının üzerindeki alınlığı da tasarlanmış ya da aynı modeli kullanmış olmalıydı...

“...ve Frank bana anlattığında kulağa harika geldiğini söyledim. Sen ne dersin?”

Resimdeki adama o kadar dalmıştım ki Phoenix’in anlattıklarını bir süredir duymuyordum. “Özür dilerim. Burası çok gürültülü... Ne demiştin?”

“Boş odan. Frank o oda için bir kiracı aradığını söyledi. Yurtlardan birinde kalacaktım; ama laf aramızda yurttan kalacak türden biri olduğumu sanmıyorum. Eminim ikimiz çok eğleniriz!”

Dokuzuncu Bölüm

Phoenix'i benimle taşınma fikrinden uzaklaştırmak Katrina Karsırganı New Orleans'tan başka bir yere vurmaya ikna etmek kadar kolaydı. Fikrine –söylediklerine- kendini o kadar kaptırmıştı ki törenden sonra her ayrıntı hakkında hararetle konuşarak Hanımelili Evi'ne kadar benimle geldi. Oyma alınlıktaki yüzün “yatak odası gözleri” ve şöminenin üzerindeki ve yemek odasındaki Yunan tanrıların “güzel kalçaları” olduğunu düşündü. Kütüphanemi görünce “bir yere kıvrılıp kıyamet gününe kadar okumak” istedi. Matilda'nın kızının odasını gördüğünde biraz sakinleşeceğini düşündüm; ama odanın sevimli olduğunu düşünmüştü ve ona St. Louis'de anı yazısını yazarken bir kadınlar otelinde kiraladığı odayı hatırlattığını söyledi.

Beni sertçe iri göğsüne doğru çekerek “Bu ev yazmak için mükemmel bir yer!” dedi. “Bilirsin, bazen işin başında oturmakta biraz zorlanıyorum. En çok da erkekler dikkatimi dağıtıyor... Sence de Frank Delmarco çok seksi değil mi? ...Bir de...” Serçe parmağım ve başparmağımı uzattı ve elini ağzının önünde eğerek evrensel içme işareti yaptı. “...şeytan romu var. Ama eminim burada ikimiz kilisedeki fareler gibi sessiz oluruz, akşamları sıcak kakao içer ve çok fazla üretiriz!”

Bana törende sözünü verdiği “eğlenceye” ne olduğunu merak ettim. Hala ona bir oda arkadaşı istemediğimi kibarca nasıl anlatacağımı düşünüyordum ama yanıma taşınması kaçınılmazsa gitgide

öyle gibi gözüküyordu- en azından yazacağım zaman rahatsız edilmeyeceğimi kesinleştirsem iyi ederdim.

O yukarı çıkarken ona bundan söz ederek fikrimin büyüsunü bozmayayı umarak “Yeni bir kitap için bir fikrim var ve çoğu zaman onun üzerinde çalışacağım.” dedim.

“Bu harika!” diye bağırdı. “Burada mı çalışıyorsun?”

Dahlia LaMotte’nin yazılarını düzenlediğim boş odaya gelmiştik.

Odanın kapısı fare kapı tutuculardan biriyle yarım açıktı. Phoenix gördükleri karşısında cıyıkladı: “Ne kadar şirin!” Kapıyı kapattığımı sanıyordum ama belki odadan benden sonra çıkan Brock bir sebeple kapıyı açık bırakmıştı. Pencereye de bir şey asmıştı: İsveçlilere özgü bir tür iyi şans tılsımı olduğunu düşündüğüm, huş ağacı dalları ve ardıç dallarından kırmızı bir kurdele ile bağlanmış küçük bir buket.

Ona Dahlia LaMotte’nin yazılardan ve kullanmayı tercih ettiği garip sözcüklerden söz ettim.

“Ne şanslısın!” Phoenix ellerini çırpı, daha sonra yazıları kutsuyormuş gibi ellerini kâğıt yığınlarına doğru uzattı. “Buradaki yaratıcı enerjiyi hissedebiliyorum. Ah, bu evde çok fazla üreteceğimi biliyorum. Hayatım kurtulacak. Sana yayıncıma vermem gereken taslağı altı aydır geciktirdiğimi söyledim mi?”

Yatak odama doğru giderken Phoenix ikinci kitabına *daha başlamamış* olmasının tüm sebeplerini anlattı. Turlar, röportajlar, kitap tanıtım yazısı yazma gibi zamansal engeller ve hayatlarına dokunduğu *sevgili okuyucularının* beklentilerini karşılama baskısı vardı. Odanın kapısını açarken -Brock sayesinde artık sıkışmıyordu- “Ama özellikle de kitap yazarken kendi hayatından parçalar kullanmak zorunda olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin. Şu hikâyedeki ipek dokumak için kendi göğsünden tüy yolan kuş gibi hissediyorum.”

Belki en sevdiğim halk hikâyesi The Crane Wife’a yaptığı referans, belki de Phoenix’in ikinci kitabını yazma çabasına duyduğum şefkat beni yumuşatmıştı ama kapıyı açarken çoktan evimde kalmasına izin vermeyi düşünüyordum.

Elini göğsüne koyup “AMAN TANRIM!” diye bağırdı. “Bu yatak harika!”

Sonra kabul ettim. “Tamam, tek bir şartla kalabilirsin. Bu ucube-yi kendi odana indireceksin.”

Phoenix ev arkadaşı olmak ve yatağı almak için o kadar heyecanlandı ki hemen o anda yatağın başıyla ayak parçalarını ayırıp yeni odasına getirmemiz için ısrar etti. Sonraki birkaç haftada Phoenix için karar verme ve eyleme geçme arasında zaman olmadığını öğrendim. Onun için bir şeyi düşünmek, bir şeyi yapmaktı. Phoenix gece ikide evimden gitmiş olsa da ertesi sabah sekizde kendi eşyalarıyla dolu, daha sonra Frank Delmarco’dan ödünç aldığını öğrendim bir kamyonla geri döndü. Dokuzda eve taşındı, öğlene kadar odası yıllardır orada yaşıyormuş gibi gözüktü. Demir karyolanın üzerine sarılı şal desenli örtüler, duvarlarda çerçeveli fotoğraflar -çoğunluğu turda tanıştığı çeşitli ünlülerin fotoğraflarıydı- ve eski baskılar, pencere eşiklerinde renkli cam şişeler ve pencere çerçevelerinden sarkan ışıltılı kristaller vardı. Fransiskan Çöl Gülü Porselen koleksiyonunu bile mutfak dolaplarına yerleştirmişti.

Krem rengi, pembe ve yeşil çay fincanlarını boş raflara yerleştirirken “Senin için sorun olmaz, değil mi?” diye sordu. “Bu eski moda dolaplarda çok güzel gözükyorlar. Bu takım bana annemden kaldı. Jacqueline Kennedy’nin Beyaz Saray için seçtiği çini, bilirsin.”

Nefeslenmek için durduğunda hiç sorun olmadığını söyledim. Doğruydı. Paul’a o gece telefonda söylediğim gibi Phoenix ve onun eşyaları varken ev eskisi kadar boş gözükmüyordu. Onun kirasından ek gelir elde etmemin (gerçi sorduğunda kesin ücret üzerinde karar vermeyi unuttuğumu itiraf etmek zorunda kaldım) mantıklı olacağı ve Phoenix’in misafir yazarlık döneminin sadece bir yıl için geçerli olacağından, korkunç bir ev arkadaşı çıkarsa sonsuza dek onunla yaşamak zorunda kalmayacağım konusunda bana katıldı.

En azından ilk birkaç hafta iyi bir ev arkadaşıydı. Programlarımız mükemmel şekilde uyuyordu. Derslerinin tamamı öğleden sonray-

dı ve geç uyanıyordu. Bu yüzden sabahları koşuya çıkıp (düşmemek için kampüs içinde kalıyordum) mutfakta kahve içtikten sonra sabah derslerimden önce ders notlarımın üzerinden geçecek vaktim oluyordu. Ben Fraser Salonu'ndan çıkarken onun ilk dersi başlıyordu. Bu yüzden eve gittiğimde ev bana kalıyordu ve o akşam gelmeden önce birkaç saat çalışabiliyordum.

Eve geldiğini mutfaktaki tabak çanak seslerinden anlıyordum. Kiranın ufacak bir kısmının karşılığı olarak tüm yemek işleriyle ilgilenmesinin sorun olup olmayacağını sordu. Beni "Harika bir aşçıyım." diyerek ikna etmişti. Zaman zaman değişse de çoğu zaman iyi bir aşçıydı. Bir gece Julia Child'ın programında gördüğü altı katlı bir yemeği hazırlayıp ertesi gün muzlu pankek ve sosisli börekler yapıyordu. Kızarmış bamya ve Coca-Cola'yla dövülmüş jambon gibi daha önce hiç yemediğim güneşe özgü yemekler ve güveçte ton balıklı erişte ile alevlendirilmiş lahana parçacıkları gibi ellilerden kalma yemekleri birleştirerek uydurma yemekler yapıyordu. Hepsini yiyordum. Dağ havası bana aç kurt iştahı vermişti; ama neyse ki kilo alıyor gibi gözükmüyordum.

Sömestr başlangıcından üç hafta önce Phoenix'e çok yağlı yemekler yememize rağmen bir kilo verdiğimi söylediğimde "Çünkü yaratıcı enerjimizi yakıyoruz." dedi.

Bunun nasıl olabileceğini anlamasam da aklıma başka bir açıklama gelmiyordu. Phoenix, ikimizin de çok fazla yazdığı konusunda haklıydı. Gece geç saatlere kadar daktilosunun ("Bilgisayar kullanmıyorum. Ne zaman bir bilgisayara dokunmaya kalksam kısa devre yapar!") tuşlarına bastığını duyabiliyordum. Ben de Eylül sonuna kadar girişi, ilk bölümü ve Dahlia LaMotte'nin biyografisinin taslağını yazmış ve satılıp satılamayacağına bakması için yayıncıma göndermiştim. Hâlâ yazmanın bu kadar kaloriyi nasıl yaktığını anlayamıyordum; ama rüyaların yakabilme ihtimalini düşünüyordum.

Phoenix'in evde kaldığı ilk gece başladı rüyalar. Önceki gece ya tağı taşıdıktan sonra Phoenix ile konuşup içtiğimizden gece geç saatlere kadar uyumadığımdan o gün erken yatmışım. Ertesi gün an-

tikacıya gidip demir karyola yerine güzel, meşe ağacından bir başlık almıştım. Derslerin ilk gününden önce uykumu iyice almaya karar vererek yatmaya çıkarken yanıma bir fincan papatya çayı almış, taşınma işlerinin yorgunluğuyla çabucak uykuya dalmıştım.

Gecenin bir yarısı ay ışığıyla aydınlanan bir odada uyanmıştım ya da uyandığımı düşünmüştüm. Onun karanlıkta olduğunu... onun karanlık olduğunu biliyordum... ve o ciğerlerime nefes verene kadar aynı şekilde hareket edemedim veya nefes alamadım. Sonra hareket edebildim; ama sadece onun emriyle ve ritmiyle.

Benim için hava hoştu.

Benim vücudumu kendi vücudu kadar iyi biliyormuş gibi... Benim vücudumun ve aklımın içindeymiş gibi, daha benim farkına varmadığım her arzumu öngörerek benimle sevişti. Üzerimdeki yüze bakınca dudaklarının dudaklarım üzerinde aralık olduğunu, karanlıkta kalan gözleriyle benim gözüme baktığını gördüm. Yüzünün tamamını görmek üzereyken, ay ışığı onun tamamını aydınlatmak üzereyken, karanlık ayın önünden geçen bulutlar gibi alnından geçti ve derin, sonsuz, sadece ikimizin olduğu ve tüm gece boyunca seviştiğimiz bir karanlığa doğru çekildiğimi hissettim.

Zamanı rüyalarda daha uzun hissedebildiğimizi ve bir dakikalık bir rüyanın tüm gece boyunca sürdüğünü hissedebileceğimizi biliyordum; ama kesinlikle böyle hissediyordum. Tüm gece boyunca sevişmişiz gibi... Uyandığımda ter içindeydim ve kaslarım ağrıyordu. Bacaklarımın arasına dokundum. Islak ve yumuşaktım.

İlk dersime hazırlanmak için yarım demlik kahve içmem gerekti. Kolay bir gün olmayacağından korkuyordum; ama sınıfın karşısına geçtiğimde iyi hissetmeye başladım. İyiden de öte. Notlarımı bir kenara bırakıp arkamdaki akıllı tahta Fuseli'nin "Kâbus" isimli resminin bir kopyasını gösterirken otuz dakika boyunca edebiyattaki şeytan sevgili hakkında konuştum. Konuşurken kendimi sabit, ilgili gözlerle sınıfın arka sıralarında oturan Mara Marınca'ya doğru bakarken buldum. Kitap turumda bazı insanların daha iyi "dinleyici yüzüne" sahip olduğunu fark etmiştim. Gerçekte düşündükleriyle

pek veya hiç ilgisi olmayabilirdi. Okumam boyunca kaşlarını çatıp sonrasında ne kadar keyif aldıklarını söyleyen insanlar görmüş-tüm; ama sıkılmış ya da kuşkucu gözükken birine odaklanmak sinir bozucuydu. Onun yerine yüzünde kibar bir ilgi ifadesi olan birine -Mara'nın yanında oturan, ay şeklindeki yumuşak yüzünde uyku isteğinden başka bir ifadeye sahip olmayan kız değil- odaklanmak daha iyiydi ve Mara'nın yüzünde mükemmel bir dinleyici ifadesi vardı. Her bir sözümü büyük bir zevkle dinliyormuş gibi gözüküyordu.

Soruları almayı başlatır başlatmaz öğrencilerim heyecanlı bir tartışmaya girdi. Daha sonra beş altı kişi başka sorular sordu ya da kapalı olmasına rağmen sınıfa girmek için izin istedi.

Mara Marınca'ya izin verdiğim için onları reddetmeyi istemedim.

Kalabalık dağıldığında Mara'nın kendisi ile koruması altındaki sıkılmış ay yüzlü kızla yanıma geldi.

Kıza "Gördüğün gibi. Dr. McFay'ın harika bir öğretmen olduğunu sana söylemiştim. Şimdi dersi almak istiyorsun, değil mi? Dr. McFay, bu benim oda arkadaşım Nicolette Ballard. Sizin dersinize girmek istiyor; ama kapalı."

Nicolette Ballard'a baktım. Yüzünün yuvarlaklığı kötü saç kesimiyle de tıpkı vurgulanmıştı. Tıpkı Alice Hubbard ve Joan Ryan'da da gördüğüm aynı saç stilindendi. Kasabada sadist bir berber olmalıydı. "Gotik edebiyatla ilgili misin?" diye sordum.

Nicollette esnedi. Yere, tavana, sonra da hâlâ duvara yansıyan Fuseli'nin "Kâbus" resmine kaşlarını çatarak "Bu romantik şeyleri sevmiyorum ama ders programınızda *Jane Eyre* olduğunu gördüm ve bu en sevdiğim kitaptır."

Mara "Nicollette bana İngilizce öğrenmemde yardım ediyor. Bu dersi alması birlikte çalışabileceğimiz için bana çok yardımcı olur." dedi. Sınıf listeme baktım. Zaten maksimum öğrenci sayısından altı kişi fazlaydı. Yeniden Mara'nın tahtadaki Fuseli'nin "Kâbus" görüntüsünün ışıyla altın gibi parlayan iri çay rengi gözlerine baktım.

Nicollette Ballard'ın ders listesini imzalarken "Tabii," dedim. "Bir kişi daha neden olmasın?"

Eve pembe bir memnuniyet ve sevinç bulutu içinde gittim. Yorulmuş olmalıydım; ama sohbet bana Dahlia LaMotte kitabımla ilgili bir fikir vermişti. Dört saat boyunca akşam yemeğinin kokusu beni kendine çekene kadar yazdım. Mısır ekmeği ile iki tabak Kerevit Etoufée ve tatlı patatesli turta yedim. Phoenix ile şarap içip ortak öğrencilerimiz hakkında konuşarak geç saatlere kadar uyanık kaldım.... "Bosna'dan gelen şu kimsesizlere benzeyen çocuk dersini alıyor mu? İlk ödevinde yazdıklarına inanamazsın. Yüksek sesle okudum ve sınıfta kuru tek bir göz kalmadı!"

Eve o kadar yorgun gittim ki tekrar rüya görmeyeceğime emin dim.

Ama gördüm. O gece de diğer gece de gördüm. Her gece aynıydı. Ay ışığı, karanlık aşığa doğru uzanan kara dallar, göğsümdeki ağırlık, ciğerlerime giren nefesini soluklanışım, yüzümün üzerindeki bulanık yüzü... ve günün ilk ışığına kadar süren uzun, derin, omurga sarsan, ayakları kıvıran seks.

Rüyaların Dahlia LaMotte hakkında yazıp sınıfa Gotik edebiyat dersi vermemle ilişkili olduğuna karar verdim. Bir yaratıcılık çemberi, sonsuza kadar kendini besleyebilen kapalı bir devre bulmuş gibiydim.

Dahlia LaMotte'nin bulduğu da aynı çemberdi.

Dahlia LaMotte'nin bibliyografyasına bakan biri üretken olduğunu söyleyebilirdi; ama ancak el yazması taslaklarını okuyan biri delice yazdığını söyleyebilirdi. Her yazısına tarih attığı için her gün ne kadar yazdığını görebiliyordum. Günde ortalama kırk sayfa; ince çizgili kâğıtlara küçük bir el yazısıyla yazıyordu. Bazı günler altmış ve altmıştan fazla sayfa yazdığı da olmuştu. En çok yazdığı günlerde genelde anlaşılır yazısı neredeyse anlaşılmaz hale gelir, kalemi havuz üzerinde sektirilen ve suya nadiren değen bir taş gibi sayfanın üzerinde atlıyordu sanki.

En çok yazdığı günlerdeki içerik diğer yazılarından farklıydı. *Kara Yabancı*'nın yayınlanmış versiyonu alttan işleyen bir cinsellik ile doluydu: Violet Grey adında parasız, yetim, arkadaşsız bir genç kadın, öğretmen olarak çalışmak için Cornish sahilindeki gözlerden uzak bir kaleye gelir. Patronu William Dougall, derin düşüncelere dalan ve davranışları gittikçe tuhaflaşan ve tehditkâr bir hal alan bir adamdır. Violet başına gelen kazalardan siyah pelerinli gizemli bir adam yani hikâyedeki nam-ı diğer kara yabancı tarafından kurtarılır. Violet Dougall tarafından öldürölmek istendiğini anlar. Dahası miras, karıştırılan kimliklere ve yanlış kişilere ulaşan mektuplar da dâhil olmak üzere sebeplere dair anlatılanlar kurgunun en zayıf noktalarını oluşturur. Violet, kendisini kurtaran kara yabancının Dougall'in uzun zamandır kayıp olan erkek kardeşinin, yani kaleyi miras olarak alması gereken iyi kardeşin hayaleti olduğuna inanmaya başlar. Gece onu düşünmeye ve onun odasına girdiğini hayal etmeye başlar. Kale, gizli koridorlar ve gizli kapılarla doludur. Özellikle bu paragraflarda yabancının belirsiz kimliğiyle artan sürekli bir erotizm var. Yabancı bazen maskelidir, bazen William Dougall'i anımsatır. Sonundaysa William Dougall'in kara yabancı *olduğu* ortaya çıkar. Violet'e kaba davranmıştır çünkü kaledeki tüm kadınların üzerindeki bir lanet, Dougall'in kimseyle sevgili olmayı istememesine sebep olmuştur. Violet'in başına gelen saldırılsa, Dougall çocuksuz ölürsa kaleye sahip olacak ölü erkek kardeşinin gayrimeşru oğlu tarafından gerçekleştirilmiştir. Tabii ki Violet'in başından beri sevdiği Dougall'dir. Dougall kara yabancıdır, cinsel gizeminde güçlü ve erkeksidir; ama kitabın son sayfasında uygun bir gelinle evlenecek kadar da düzgündür. Aynı zamanda adının lanetini kaldıran canavardır. Bay Rochester, deli eşinin hayatını yangından kurtarma girişimiyle kurtulur.

Kara Yabancı'daki cinsel gerilim güçlüdür ama hep alttan işler.

Dahlia'nın el yazması taslaklarındakinin aksine...

Taslaklarında odasına gelen kara yabancı ile vahşice ve tutkuyula sevişir. Beyaz bir ay ışığı dalgasıyla gelip Violet'i on dokuzuncu yüzyıl edebiyatından daha önce okuduklarıma benzemeyen bir or-

gaznıla mest eder (*Beni sertçe yatağa yatırdı. Erkekliği çarşafıya düşen kalın dalların gölgesi kadar sertti...*). Sonunda, Dougall'ın kara yabancı olduğu ortaya çıksa da Violet'i gece gerçekten kimin ziyaret ettiği belli değildir. Dougall mı, kötü yeğeni mi, Dougall'ın erkek kardeşinin hayaleti mi? Kitabın kargacık burgacık ve bulanık son sayfalarında (Dahlia bu kısımları yazarken yağmurda oturuyormuş veya ağlıyormuş gibi gözüküyordu) çözülmesi zor olan bu sorunun cevabıyla ilgili ipuçları veriliyor.

Gotik dörtlü? *Kara Yabancı*'nın el yazması taslağını okumayı bitirdiğim gece notlarımın arasına bunu yazdım.

O gece uyumaya isteksiz olduğumdan geç saatlere kadar uyanık kalıp Violet'in kara yabancı ve benim şeytan aşkım ile ilgili düşündüm. Tüm bu haftalar boyunca kendime rüyaların hayatım boyunca Gotik romanlar okumamla bu eski evin havasının bir araya gelmesinden kaynaklandığını söyleyip durmuştum; ama rüyalar Dahlia'nın taslaklarındaki ay ışığı dalgası tanımını okumadan önce başlamıştı. Günlerce boşuna cevap aradım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım yüz yıl önce yazılmış hayali bir karakterle aynı erotik rüyayı nasıl paylaştığıma mantıklı bir açıklama bulamadım. Sonunda çabalarım beni yordu ve uykuya daldım.

Geldiğinde onu bekliyordum. Karanlık dallar uzanıp büyüdüler; bembeyaz ve ısıllı ay ışığı üzerime düştü; ama gözlerimi acı vermesine rağmen parlak ışığa karşı açık tuttum. Üzerime doğru gelirken bedeninin biçimlenişini izledim. İlk kez onu izlediğim için biçimlendiğini fark ettim. İlk nefesini ancak ağzımın içine üfledikten ve benim nefesimi çektikten sonra aldı. Önce ben hareket etmeseydim hareket eder miydi? Vücudumdaki her hücre onun yapılmış olduğu karanlık cismin her hücresine doğru çekilse de kıpırdamadım. Gözleri gözlerime değdi ve şaşkınlıkla büyüdü.

Konuşabilecek gücüm olduğuna şaşırarak "Kimsin?" diye sordum.

Ama o benden daha şaşkındı.

Yüzüne, daha önce bu kadar tam veya bu kadar güzel gözükmeyen yüzüne şaşkın bir ifade geldiğini gördüm. Sonra gitti. Ay ışığı sert çakıl kıyıya çarpan bir dalga gibi boğuk bir sesle karanlığa doğru geri çekildi. Ardından gölgelerin şekli bozuldu ve küçülüp duman gibi kayboldular. Öfkeli, geri çekilen bir dalga tarafından kıyıya fırlatılmış bir balık gibi ağzım açık kalmıştı.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah asabi ve huysuz uyandım. Başım ağrıyordu ve kendimi grip olacaktım gibi hissediyordum. Sıcak bir duşun iyi geleceğini düşündüm; ama suyu açtığımda soğuk su akıyordu. Termosifon, denetleyen adamın sağlam olduğunu onaylamasına rağmen bozuk olmalıydı. Aklımın bir kenarına Brock'u aramayı yazarak, aslında aramam gereken kişinin o olduğundan emin değildim bir içimlik kahve yaptım. Ancak sütün ekşimiş olduğunu fark ettim. Birkaç artık ekmeği ısıtmaya çalıştığımda ise ekmek kızartma makinesi kısa devre yaptı, alev aldı ve ben ateşi söndürene kadar ekmekleri yaktı.

Açık havanın ve egzersizin kötü durumuma iyi gelmesini umarak kampüse kadar yürümeye karar verdim; ama dışarı çıktığım an ılık pastırma yazının birden sona ermiş olduğunu fark ettim. Sıcaklık 5 derecenin altında olmalıydı. Soğuktan korkmamaya kararlı bir şekilde azimle devam ettim ama evden çıktıktan on dakika sonra yağmur yağmaya başladı. Hatta sulu kar yağıyordu. Buz gibi yağmur yüzüme ve enseme dokundukça ürperiyordum. Simit ve kahve almak için öğrenci kantinine ulaştığımda sırlısklandım ve donuyordum. Derse geciktim ve ilk on dakika boyunca kafası karışmış bir grup öğrencime New York büyük şehir bölgesinin dışındaki simitlerin ne kadar kötü olduğuyla ilgili dert yandım.

Sınıfta *Rebecca*'yı izletmeyi planlamıştım; ama DVD'yi disk sürücüsüne yerleştirdiğimde bilgisayarımın sürtünme sesi çıktı ve bir tıslama ile bilgisayarım DVD'yi geri çıkardı. Küfrettim ve birkaç öğrencinin Anglo-Sakson küfrüm üzerine kıkırdadığını duydum.

DVD'yi yeniden içeri ittim. Disk sürücüsünden mavi bir kıvılcım çıkıp beni sarstı. Laptopum hasta bir kedi gibi inledi. Her şey kötü gittiği için gözlerimin yaşardığını hissediyordum. Nicky Ballard yanıma gelip kibarca görevi devralmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

“Bana bırakın. Birkaç yıl kampüsün teknik destek bölümünde çalıştım ve genellikle bu tür durumları çözebilirim.” Nicky laptopuma birkaç komut girdi. Birkaç dakika içinde Mac'im yeniden mırıltılı sesini çıkarıyor ve filmi oynatıyordu.

Nicky'ye teşekkür ettim; o da hafifçe tebessüm etti. O sırada kilo kaybettiğini fark ettim. Yuvarlak yüzü incelmışti ve elmacık kemikleri daha belirgindi. Perçemlerini kenara doğru taramış, büyük alnı ve iri turkuvaz rengi gözleri ortaya çıkmıştı. Güzel gözüküyordu ama biraz endişeli gibiydi. Birinci sınıftakiler çoğunlukla kilo alsalar da bazılarının üniversitenin akademik ve sosyal stresi yüzünden anoreksik olduğunu da görmüştüm. Dersten sonra onunla konuşmaya karar vererek filmi izlemek için oturdum.

Kendimden başka birini düşündüğüm an kötü ruh halimden biraz uzaklaşmıştım; ama filmi izlerken yeniden öfkelenmeye başladığımı hissettim. *Rebecca*'yı izletmeyi severdim çünkü romanı klasik bir Gotik tema uyarlamasıydı ve Hitchcock'un filmi oldukça güzeldi ve değişik duygular içeriyordu. Ancak ne yazık ki İkinci Bayan de Winter, zavallı kadının adı bile yoktu, tam bir ahmaktı. Onun buyurgan Bayan Danvers'in karşısında korkudan sindiğini ve suçlu bir çocuk gibi kırık porseleni sakladığını izlemek can sıkıcıydı. Neden kendini savunup kadım işten çıkarmıyordu?

Filmin yarısında dersi bitirdim ve öğrencilere sonraki dersten önce kitabı sonuna kadar okumalarını söyledim. “Kitabın sonu filmden farklı. Yani okumayarak kaytarabileceğinizi sanmayın.” Sonra, ani bir dürtüyle ekledim: “Kendinize şunu sorun: Bayan de Winter'in yerinde olsaydınız; ya da bu yıl gördüğümüz diğer kadın kahramanların birinin yerinde olsaydınız ne yapardınız? Bu kadınlar bu kadar çaresiz olmak zorunda mı?”

Ödevi verirken Mara'nın gözlerini üzerimde hissettim. Bakışlarındaki her zamanki saygılı ifadenin yerini şaşkın bir ifade almıştı. Bunun üzerine soruyu biraz öfkeli sormuş olduğumu fark ettim. *Kahretsin*, gerçekten baltayı sıyrıyor olmalıydım.

Nicky Ballard ile konuşmayı ertesi güne ertelemeye karar vermiştim; ama o yanımdan geçerken durdu ve "Bayan Danvers'ı kovardım!" dedi.

"Bayan de Winter olsaydım. İlk yapacağım şey bu olurdu. Daha sonra Rebecca'nın tüm eşyalarını Selamet Ordusu'na ya da Britanya'da neye karşılık geliyorsa oraya verirdim. Sonra da Max'e evliliğimizi kurtarmak istiyorsa ölü karısını unutup benimle ilgilen-se iyi edeceğini söylerdim."

"Aferin." dedim.

"Ama Rebecca'nın nasıl öldüğünü öğrenince ne yapardın?" Kapıdan bir ses geldi. Oda arkadaşını kapıda bekleyen Mara konuşmuştu.

"Şükrederdim ve kimsenin o botu bulmadığından emin olur-dum." Nicky'nin gözlerine beni endişelendiren ani bir sertlik geldi.

Kurnaz bir ifade ile "Nicky, biraz kalıp bilgisayarımı nasıl düzelttiğini gösterebilir misin?" diye sorduktan sonra Mara'ya dönüp "Sınıfa gitsen iyi olur. Derse gecikmeni istemem." dedim.

"Ama Nicky de aynı sınıfta..."

"Phoenix'e birkaç dakika içinde geleceğini söyleyebilirsin."

Mara, omzunun üzerinden Nicky'ye endişeli bir bakış atarak isteksizce ayrıldı. Onun da benim gibi Nicky'deki değişikliği fark edip etmediğini merak ediyordum. Nicky bilgisayarımı düzeltir; yaptığı işlemleri tekrar gösterirken onu daha iyi inceledim. Kilo kaybetmiş olmasının yanı sıra gözlerinin daha ateşli ve cildinin daha solgun olduğunu fark ettim.

"Teşekkürler, Nicky. Gerçekten hayatımı kurtardın. Evde bilgisayarla ilgili sorunum olduğunda seni arayabilir miyim?"

"Tabii ki. Dediğim gibi yıllarca teknik destekte çalıştım."

"Ama sen birinci sınıf öğrencisi değil miydin?"

“Evet ama burada, kasabada yaşıyorum ve lise ikinci sınıftan sonraki yaz bu işe girdim. Öğretmenlerimden biri beni önerdi çünkü devamlı lisedeki bilgisayarları tamir ediyordum. Dekan Book ile tanıştım...” Nicky gülümsedi ve sesini alçalttı. “Akıllı bir kadın ama bilgisayarlarla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bana burada, üniversiteye iş için başvurmamı önerdi. Oneonta’daki devlet üniversitesine gitmeyi planlıyordum ama Dekan Book bana burs programından söz etti ve işte buradayım.”

“Memnun musun peki?”

“Şey, biraz değişik. Hayatım boyunca kasabadaki üniversite öğretmenlerini izledim ve bana hep başka bir dünyadan gelmiş gibi gözükürler. İngilizce öğretmeni gibi. Bayan Eldritch... Hiç nasıl yürüdüğünü gördünüz mü? Havada süzülüyormuş gibi gözüküyor. Tüylər ürpertici Rusça profesörleri var bir de. Hep birlikte tepenin yukarısındaki eski, korkutucu bir Viktorya dönemi köşkünde yaşadıklarını biliyor muydunuz? Evin pencereleri gün boyu kapalı ve hiçbirini gece olana kadar göremezsiniz. Dersleri bile gecedir. Kasabadaki çocuklar onların garip bir tür seks üçgeninin parçası olduğunu söylerler...” Nicky’nin yüzü kızardı. “Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim. Sadece tüm hayatımı bir tarafta geçirmiş olmam biraz tuhaf ve şimdi diğer taraftayım. Aynanın içindeki Alice gibi. Biliyor musunuz onu?”

Başımı sallayarak onayladım. Nicky’nin sorununun ne olduğunu artık anladığımı düşündüm. Her öğrenci gibi üniversiteye alışmanın yanı sıra sınıf değiştirme derdiyle de başa çıkmaya çalışıyordu. Dekan Book, mülakatımda kasabalılar ile akademisyenler arasındaki ilişkilerin samimi olduğunu söylemişti; ama bahse girerim ki bu ilişkiler pizza getiren, babaları tesisat işleriyle uğraşan ve anneleri yurt zeminlerini süpüren çocuklara farklı gözüküyordu.

“Ailen Fairwick’e gelmenle ilgili ne düşünüyor?” diye sordum.

“Şey... Sadece annemle ve anneannemle yaşıyorum. Anneannem mutlu oldu. Annem de herhangi bir şey için para harcamak zorunda kalmadığı sürece onun için uygun olduğunu söyledi; ama kullanışlı

bir bölümde okuyup kazançlı bir işe gireceğimden ve vaktimi entel dantel saçmalıklarla harcamayacağıma emin olmam gerekiyordu. Özür dilerim... “Sesi çatallaştı. Bu uzun, soluksuz konuşması göz-yaşlarıyla engellendi. “Bunları dinlemek istemezsiniz.”

Elimi Nicky’in incecik koluna koydum. “Tabii ki isterim, Nicky. Küçükken annemi ve babamı kaybettim. Beni büyüten teyzem çok yaşlıydı ve ‘aile yaşantısı’ sunamayacak kadar işleriyle meşguldü. Yani aileleri zarar görmemiş insanların yakınında olmanın ne kadar zor olduğunu bilirim.”

Nicky başını sallayarak onayladı. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı akıyordu. Eliyle kollarını çektiğini kazağının koluyla gözyaşını sildi. “Sanırım Dekan Book bu yüzden Mara’yı oda arkadaşım olarak seçti. Mara her şeyini kaybetmiş. Benim sorunlarım onun yaşadıklarının yanında gerçekten çok ufak kalıyor.

Bu sabahki huysuzluğumdan utanarak “Bence sorunlara her zaman geniş bir açıdan bakmak gerekir.” dedim. “Ama arkadaşım Annie’nin annesi her zaman ‘Ayakkabın ayağını sıkarsa, canını acıtır.’ derdi. Yeni bir çevreye girdiğinde stresli olman ve konuşacak birine ihtiyaç duymak çok doğal. Peki liseden arkadaşların ne yapıyorlar? Hala buradalar mı?”

“Sadece erkek arkadaşım Benny burada. SUNY Oneata”ya onunla birlikte gitmeyi planlamıştık ama ben burs alınca burada kalıp bölge üniversitesine gitmeye karar verdi. Ona aptalca davrandığını, hafta sonları görüşebileceğimizi ve benim için fedakârlıklarda bulunmaması gerektiğini söyledim; ama bana bazılarının fedakârlık yapması gerektiğini, yoksa ayrılacağımızı söyledi. Şimdi burada, okulunda çok mutsuz ve tabii ki bu yüzden beni suçluyor.”

“Umarım bunun hiç adil olmadığını biliyorsundur, Nicky. Bu kararı o verdi; sen vermedin.” Tanrıya şükür Paul ile işin o tarafını atlattık, diye düşündüm. Artık Nicky’nin neden bu kadar mutsuz ve yorgun gözüküğünü anlıyordum. Ailesinden destek alamıyordu, erkek arkadaşı kendi başarısızlığı ve aptalca tercihleri için onu suç-

luyordu ve bunların yanı sıra üniversitenin yol açtığı akademik stres ile mücadele ediyordu.

“Bak... Eğer konuşma ihtiyacı duyarsan, yanıma gelmekten çekinme. Kampüsün yakınında oturuyorum...”

Nicky, biraz neşelenerek “LaMotte’lerin eski evinde,” dedi. “Küçükken evin arkasındaki ormanda oynardım. O evin her zaman kasabadaki en güzel ev olduğunu düşünmüştümdür. Orada tekrar birinin yaşadığına sevindim. Perili olduğunu söylediler de.”

Kendi sorunum yerine Nicky’nin sorunlarıyla ilgilenince moralim düzelmmişti; ama Fraser Salonu’ndan çıktığımda aklıma Nicky’nin Hanımeli Evi’nin hayaletli olduğuyla ilgili söyledikleri ve sonraki konuşmalar gelince keyfim yeniden kaçtı. Bu konuşmayı zararsız bir yerel dedikodu olarak görmeye çalıştım. Bir zamanlar tuhaf bir kadın yazarın oturduğu, yıllarca boş kalmış eski bir ev... Elbette perili ev olduğu söylentisi çıkardı. Ancak tüylerimi diken diken eden Nicky’nin sonraki dediğiydi. Kasaba halkının evde Dahlia LaMotte’nin hayaletinin olduğunu mu düşündüğünü sormuştum.

“Hayır,” diye cevaplamıştı. “Âşığının olduğunu söylüyorlar.”

“Âşığı mı? Ama ben Dahlia LaMotte’nin inzivada olduğunu düşünüyordum.”

“Evet ama kendini o eve kapatmasının nedeninin gizli âşığı olduğu söyleniyor. Evinin arkasındaki ormanlıkta bir adamın durduğunu ve daha sonra adamın karaltısının Dahlia’nın yatak odası penceresinde görüldüğünü söyleyenler var. Bazıları Dahlia’nın onu terk eden bir adamla nişanlı olduğunu, adamı öldürdüğünü ve pencerede gördüklerinin o adamın hayaleti olduğunu söylüyorlar.”

Kahkaha attım. “William Faulkner buna benzer bir hikâye yazmıştı. *Emily için Bir Gül*.” Phoenix’in sınıfının önünde Nicky’den ayrılıp canlı bir şekilde bahçeye doğru yürürken hikâyeyi düşünüp gülmeye çalıştım ama önceki gece ormanda gördüğüm insan şeklindeki buğu aklımdan çıkmıyordu ve rüyalarımda gördüğüm adamın, kendisiyle yüz yüze geldiğim an kaçan adamın yüzünü hayal ediyor-

dum. İşin aslı rüyam şeytan sevgili ile sevişmeden bittiği için bütün sabah berbat bir ruh halindeydim.

Bunu fark edince olduğum yerde durdum. O kadar ani durdum ki iPod'unda çalan şarkıyı mırıldanan bir çocuk bana çarptı. Benim neyim vardı? Gerçek cinsel hayatım bir fanteziye bağımlı olmama neden olacak kadar mı kötü durumdaydı?

Tam da buydu, değil mi? Bir fantezi.

Sadece önceki gece yaşadığım fanteziye ya da rüyaya benzemiyordu. Sağımdaki geniş gövdeli çınar ağacı ve etrafıma düşen sarı yaprakları kadar gerçek, yolun solunda yükselen granit kütüphane kuleleri kadar somuttu.

Birden doğaüstü yaratıklar vampirler, periler, şeytanlar hakkındaki yazmama rağmen bir kez olsun onların gerçek olabileceğini düşünmediğimi hatırladım. Edebiyattaki şeytan sevgili kavramını psikolojik bir tecelli, edebî bir kinaye, bastırılmış arzusunun bir işareti, baskınlık fantezileri ya da mevcut duruma başkaldırı olarak görmüşüm. Ama ya kadınların şeytan sevgiliyle ilgili bu kadar fazla kitap yazmasının nedeni gerçek olmasıysa?

Bu tarz bir düşünceyi kaçırabilmiş aklımın geri dönmesini beklerken çalmaya başlayan kütüphane kulesinin saatine bakarak birkaç dakika daha olduğum yerde bekledim. Etrafımda eşofman üstü ve altından sarkan atlet giymiş öğrenciler yürüyor, yapraklar düşüyor, sincaplar yerden meşe palamudu koparıp kuyruklarını şaplatıyorlardı; ama rüyalarımnda benimle sevişen adamın bir şekilde gerçek olduğu düşüncesi bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Kendi kendime yüksek sesle konuştum. "Eğer gerçekse, onun hakkında bulabileceğim her şeyi bulsam iyi olur."

Hiç kimse yolda durmuş kendi kendine konuşan öğretmene bakmıyordu. Telefon mikrofonuna konuştuğumu düşünüyor olabilirlerdi. Gerçekten şeytanlara inanmaya başladıysam deliliğimi ne kadar saklayabileceğimi merak ettim. Saklayabildiğim süre boyunca kendi şeytanımla ilgili her şeyi bulmak için kütüphaneyi kullanmam iyi olurdu.

Şeytan sevgililerle ilgili daha önce de araştırma yapmıştım; ama hiç gerçek olduklarını kanıtlayacak bir gözle yapmamıştım. Bu yüzden doğru yere gelmiştim. Fairwick Üniversitesi Kütüphanesi'nin halkbilim koleksiyonu muazzamdı. Aslında, Arthur Rackham Odası adında, sanatçının peri masalı çizimlerinin kopyaları için peri masallarına ve halkbilime adanmış bir oda vardı. Odanın sonunda Kipling'in *Pooks Tepesi Cini* kitabından İngiltere'nin tüm perilerinin sahilden Fransa'ya sürgüne aktığı "*Dymchurch Uçuşu* isimli sahneyi gösteren bir cam resmi vardı. Hayal meyal bir balıkçının karısını biri kör biri dilsiz olan oğullarını iyileştirme sözü vererek oğullarının onları kanaldan geçirmelerine izin vermeye ikna ettiklerini hatırladım. Ama oğulları iyileştirilmemişti. Onun yerine aileye hediye olarak olağanüstü şekilde keskin hislere sahip; ama bunun dışında bir ahmak olan *doğuştan hünerli birini* verdiler. Perilerin masum insanlar üzerinde oynamayı sevdiği bir oyun türü. Ansiklopedileri ve dergileri çıkarmaya başladığımda resmin kütüphanede bulunan perilerle ilgili muazzam bilgilere güvenmemek gerektiğiyle ilgili bir uyarı işareti olarak konulmuş olabileceğini düşündüm. Sonuçta periler insanlara oyun oynuyorsa, insanların onlarla ilgili gerçekleri yazdığından kim emin olabilirdi ki.

Yine de bir yerden başlamam gerekiyordu.

O ana kadar bildiklerime göre karabasan uyuyan kadınlarla yatan ve bazen çocuk sahibi olan, mesela Merlin, bir karabasan ile bir kadının çocuğuna en sık verilen örnekti; ama çoğunlukla kadının yaşama gücünü boşaltan erkek bir şeytandı.

Pekâla, hamile kalmamıştım ve bu sabaha kadar oldukça iyiydim. Sadece... Kilo vermiştim.

Karabasanın ziyaretine sıklıkla göğüste bir baskı hissi de eşlik ederdi. Evet, bunu hissetmiştim; ama uykuda nefessiz hissetmemin muhtemelen psikolojik bir açıklaması vardı. Astım olabilirdi; ya da uyku apnesi...

Bulabildiğim en eski gelenek antik Sümerlerden geliyordu. Gılgarnış'ın babasının karabasan Lilo olduğu söyleniyordu. Soheila

Lilly'nin ondan söz ettiğini hatırladım; ama birçok isimle birçok başka kültürde de vardı: Şili'de El Trauco, Almanya'da Alp, Zenzibar'da Popo Bawa, Macaristan'da Liderc ve aynı zamanda Gönül Hırsızı olarak da bilinen Kelt Ganconer. Bunun Briggs Salonu'ndaki üç parçalı tablodaki karabasanın adı olduğunu hatırladım.

Önceden karabasandan kurtulmanın tek yolunun şeytan çıkarma duası olduğunu okumuştum; ama şimdi bu işe yaramaza kapılara ve pencerelere demir kilitler takılabilirdi.

Brock Olsen'in kapılarıma ve pencerelerime yeni demir kilitler takmasının ve Diana Hart ile Liz Book'un dökme demirden bir kar-yola vermesinin nedeni bu muydu? Onların şeytan sevgiliden haberdar olduğu düşüncesiyle kızardım ve bazı gecelerde bir şeytanla seviştiğimi başka kimin bildiğini merak ederek etrafıma bakındım; ama Arthur Racham odasında benden başka sadece açık tarih kitabına başını koymuş, derin bir uykuda olan, atkuyruklu bir erkek öğrenci vardı.

Oxon'da edebiyat doktorası almış olan A.E. Forster'in Halk-Bilim ve Demonoloji'sinde, İsveç'teki evlerde namuslu kadınların şeytan âşığı içeriyormuşuna engel olmak için huş ağacı dallarından yapılmış muskalar ve kırmızı kurdele ile bağlanmış ince ardıc dalları astığını okudum. Brock'un küçük oda spreyleri gibi.

Ancak bir karabasani uzak tutmanın en iyi yolu onunla doğru-dan yüzleşmekti.

"Karabasan geldiğinde konuşmak çok büyük bir çaba gerektirir; ama kurban olağanüstü bir gayretle ondan konuşmasını ve kendisini tanıttirmasını isteyebilirse şeytan kesinlikle sonsuza dek uzaklaşırdı."

Başımı kitaptan kaldırıp uyuyan arkadaşımın başının üzerinden resimli camda hızla yürüyen perilere baktım.

Sen kimsin? diye sormuştum.

Gözümün önüne baklava biçimli renkli bir cam geldi. "Olağanüstü bir gayretle ondan konuşmasını" isteyebildiğim için memnun olmalıydım ama sadece kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

On Birinci Bölüm

O gece rüya görmedim... Sonraki gece de ya da sonraki gece de.

Memnun olmalıydım ama sadece huzursuzdum. Ay evimi geçip ay ışığı kaybolana kadar ay ışığında titreşen dalların gölgelerini izliyordum. Sonra, uyuyamadığım için çıplak ayakla boş odada ayağa kalkıyordum ve Dahlia LaMotte'nin el yazısı metinlerini alıp yatağa dönüyordum. Mürebbiyelerin ve derin düşüncelere dalmış efendilerin, yetimlerin ve gizemli yardımseverlerin seks sahneleri eklenmiş heyecan uyandıran öykülerini hızla ve eleştirmeden okuyordum. Daha önce ay ışığının kaybolduğu yerde şafak sökene kadar okuyordum.

Zaten çoğunlukla erken uyandığımdan dersler başlamadan önce koşuya çıkıyor ve yine yürüyüş için ormanı seçiyordum. Hanımeli çalılığına kadar koşuyor, orada durup bir süre hafif rüzgârda birbirine çarpan sıkıca iç içe geçmiş dalları dinliyordum. Çalılığa takılan kuşları dinliyordum ama çalılık boş ve kasvetliydi. Briggs Salonu'ndaki tüm bu perilerin ve şeytanların buna benzer bir çalılığın içinden bu dünyadan çıkıp bir başkasına girdiğini düşününce yüreğim cız etti. Evini bırakıp gitgide sıkışan ve her geçen yıl arkada biraz daha darlaşıp biraz daha dolanan bir labirentin içinden sonsuzluğun peşine düşmek nasıl bir histi? Sakin yürüyüşlerimde garip şekilde aklıma sürgünü getiren bu metafor ile ben de sürgündeymişim gibi hissederek eve geri dönüyordum. Bunun aptal olduğunu, New York'tan üç saatlik uzaklıkta bir kasabaya taşınmanın sürgün olmadığını ve

hayali aşığımyı kaybetmenin *gerçek* bir kayıp olmadığını biliyordum; ama yine de koşularımndan eskiden egzersizden aldığım endorfini, enerjiyi almadan geri dönüyordum.

Uzun koşuların ve soğuyan havanın iştahımı artırmasına rağmen Ekim'in ilk haftalarında daha az yemek yediğimi fark ettim. Neyse ki Phoenix birden yemek yapmayı bırakmıştı.

Bana kasabadaki pizzacının ve Çin restoranının eve servis menülerini uzatarak "Sorun olur mu?" diye sordu. "Bu ara öğrencilerimin çalışmalarını okuduğumdan işim başımdan aşkın. Gerçekten çok heyecanlılar. Özellikle de Mara."

"Yaşadıklarını mı yazıyor? Şeydeki..." deyip Mara'nın nereden geldiğinden hala emin olmadığım için sustum. Phoenix Bosna'dan geldiğini söylemişti; ama aynı zamanda diğer öğrencilerin ondan Sırbistan ya da Karadağ'dan gelen değişim öğrencisi olarak söz ettiğini duymuştum. "Memleketindeki?"

"Bir bakıma. Yüzleşirken çok acı çektiği gerçek hayat tecrübelerini *temsil eden* bir hikaye yazıyor. Sonunda hayatının gerçeklikle riyle yüzleşeceği umuduyla tüm diğer öğrencilerimi teşvik ettiğim gibi onu da yazmaya teşvik ediyorum; ama hikayenin kendisi o kadar güçlü ve vahşi, o kadar *rahatsız edici* ki sadece arkasındaki gerçeğin ne kadar korkunç olduğunu düşünebiliyorum."

"Gerçekten mi? Bunu birine, bir *profesyonelle* göstermeyi düşünüyor musun?" Birkaç yıl önce Virginia Teknik Üniversitesi'nde gerçekleşen silahla yaralamayı ve silahlının yaratıcı yazı derslerinde teslim ettiği, bir ruh sağlığı uzmanı tarafından görölseydi uyarı olarak alınabilecek şiddette olan yazılarını düşündüm. Ancak Phoenix önerim karşısında dehşete kapıldı.

"Ah, hayır! Onun güvenini tamamen kaybederim! Ona üzerinde birlikte çalışana kadar yazısını kimseye göstermeyeceğime söz verdim. Taslaklarını gözden geçirmek için onunla her gün görüşüyorum." Phoenix eline beş santimetre kalınlığında mor bir klasör aldı. Her öğrenci için farklı bir renk kullanırdı. "Yani durumu kontrol altına aldığıma eminim."

Durumu ne kadar kontrol ettiğini merak ettim ve Phoenix'in bu öğrencinin çalışmasına gösterdiği yoğun ilgisinin kendi ruh sağlığına zarar verip vermediğini merak ediyordum. Phoenix'in günlüğüne evvelikle göz gezdirmiştim ve böyle bir geçmişe sahip birinin açıkça şiddet içeren bir materyali okuması kolay olamazdı; ama yine de aksatmadan okuyordu. Şafak vakti koşu için alt kata indiğimde Phoenix'i kütüphanedeki koltukta uyurken buluyordum. Mor klasörü yerde açık, kırmızı işaretli sayfaları da kan damlaları gibi yerlere saçılmış bir haldeydi. Öğlen Fraser Salonu'nda karşılaştığımızda da elinde her seferinde mor klasör oluyordu.

Bir keresinde koridorda bir öğrenci beni durdurup bir ödevi için fazladan not istediğinden ve gözyaşlarıyla bunu gerekli kılan yaşam şartlarını anlattığından, derse on beş dakika gecikmiştim. Ancak o sırada Phoenix'in sınıfının önünden geçiyordum ve öğretmensiz sınıfın moda cep telefonlarıyla mesajlaşan ve oyunlar oynayan öğrencilerle dolu olduğunu fark ettim. Nicky Ballard ile göz göze geldiğimde kızı koridoru çıkarmasını işaret ettim.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Phoenix burada mı?"

Nicky çatlamış ve soyulmuş olduğunu fark ettiğim dudağını ısırarak "Öyle sayılır." dedi. Biraz daha kilo vermiş gibi gözüküyordu. Suçlu bir biçimde Nicky Ballard'a göz kulak olmayı planladığımı hatırladım; ama kendi bunalımına o kadar dalmıştım ki onun ne kadar kötü gözüküğünü fark edememişim. "Ofisinde Mara ile yeni bir 'yazı konferansı' yapıyor." Nicky dibine kadar yediği tırnaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. "Bizi konferans için çağırana kadar anı bölümlerimiz üzerinde çalışmamızı söyledi; ama Mara'dan başkasına zaman ayırmıyor."

"Ah. Pek iyi gitmiyor olmalı. Kimse Dekan Book'a söylemedi mi?"

Nicky omuz silkti. "Hiç kimsenin bunu istediğini sanmıyorum. Mara'nın sınıfta okuduğu yazı çok *üzücü*. Hiç kimse Phoenix'in ona ayırdığı vakitten şikâyetçi olmak istemiyor."

"Ama tek bir öğrencinin sınıfın kalanının zamanını çalması adil değil..." diye başladım; ama Nicky'nin ne kadar rahatsız olduğunu görünce konuyu değiştirdim. "Sen nasılsın? Fairwick'e alışabiliyor musun?"

Yeniden omuz silkti. Bunun onda gerginlikten kaynaklanan bir tik haline gelmeye başladığını görüyordum. "Çok fazla ödev var. Benjamin'e ondan daha fazla ödevim olduğu için sürekli takılamayacağımı açıklamaya çalışıyorum; ama o beni 'pahalı özel üniversitede' okuduğu için onu küçük görmekle suçluyor."

"Bir ilişkide bir tarafın, özellikle de kadının, diğerinden daha başarılı olması zor bir durum." O yanıma gelemezken ben Kolombiya'ya gittiğimde ve o danışmanının isteğiyle tezini yeniden yazmak zorunda kalmışken, benim tezim için büyük bir ticarî yayın sözleşmesi imzaladığım zaman Paul'un önemsemiyormuş gibi davranmakta ne kadar zorlandığını düşünüyordum. "Ama bu yüzden kazandığın fırsatlar için suçlu hissetmemelisin ya da bu fırsatlardan yararlanmamayı düşünmemelisin. Benjamin sana gerçekten değer veriyorsa anlayacaktır."

Nicky başını salladı; ama neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Evet ama bölge üniversitesindeki kız Cumartesi gecesi kütüphanede kalmak zorunda değil. Onlardan biriyle takılmanın daha kolay olduğunu acaba ne zaman fark edecek?"

İç çektim. Tabii ki ben de Paul için aynı şeyi merak etmiştim. UCLA bölge üniversitesi olduğu için değil ama Los Angeles sadece birkaç km uzaklıkta uzun bacaklı sarışınlar ve sörfçü piliçlerle dolu olduğu için... Kıskançlık fantezileriyle kendime acı çektirmemek için beynimin ve itiraf etmem gerekirse kalbimin bir kısmını kapatmak zorunda kalmıştım. Bazen onu yeterince sevmediğim sonucuna vararak endişeleniyordum. Son zamanlarda geceleri konuşurken telefonu kapatmak için sabırsızlanıyordum. Şükran Günü'nde gelişini iple çekiyor olmalıydım ama onun yerine hayalî bir aşığın ardından üzülüyordum. Şeytan sevgiliyi hayal etmemin nedeni bu muydu? Paul'a karşı ilgisizliğimi telafi etmek?

Nicky'ye verebileceğim daha az kusurlu bir tavsiye düşünerek "Yolunda gitmesi gerekiyorsa gidecektir." dedim. Bilgece bir şey söylemişim gibi başımı salladı.

"Teşekkürler, Dr. McFay. Bana vakit ayırmanız ne hoş. Meşgul olduğunuzu biliyorum."

Suçlu bir biçimde evdeki masamın üzerinde duran puanlanmamış kâğıt yığını ve göğsüm üzerinden çapraz bağladığım çantadaki kâğıtları düşündüm. İşlerimi geciktirdiğimi hissediyordum. Çanta vurarak "Evet, ödevlerinizi puanlamahıyım." dedim. "Gitsem iyi olur... Ama lütfen, konuşmaya ihtiyacın olursa..."

"Teşekkürler Profesör. Gelirim."

Nick sınıfa dönüp kampüsü izledi. Ekim'in son ayı olsa da yaprakların çoğu çoktan dökülmüştü ve hava kaban giyecek kadar soğuktu; ama ben giymiyordum. Üzerimde favori sonbahar kıyafetim olan Armani tüvit ceketim, yüksek yakam, dar kotum ve yüksek topuklu botlarım vardı. Şehirdeyken Noele kadar bu kıyafeti giyebilirdim; ama burada Şükran Gün'üne kadar uzun bir kaban ve termal içlik giymem gerekeceğini anladım. Bahçeden geçerken o kadar üşüdüm ki kütüphaneye uğrayıp biraz çalışmaya karar verdim. Evde ne zaman ödevlere not vermeye çalışsam sonunda boş odada bir Dahlia LaMotte kitabı okuyor oluyordum. Kütüphanede çalışmak belki bu ödevlere not vermeyi tamamlamak için ihtiyacım olan disiplini bana verebilirdi.

Kütüphanede ödevleri puanlamaya koyuldum ama öğrencilerimin *Udolpho'nun Gizemleri* ile *Northanger Manastırı* hakkında neler yazdıklarına çok az odaklanabiliyordum. Birkaç cümlemin ardından küçük kayıkların üzerinde karşıya geçen solgun yaratıkların benim dikkat süremden daha istikrarlı ve gerçek gözüktüğü resimli cam pencereye bakıyordum.

Kendimi kâğıtlarından birine bakmaya zorlayarak neyim olduğunu merak ettim. Daha önce odaklanmada hiç bu kadar sorun yaşamamıştım. Uykusuzluktan mıydı? Yoksa hasta mı oluyordum? Kafam hayali hastalıklarla doluyken sonraki kâğıdı okudum: Domuz gribi, Lyme hastalığı ve Alzheimer başlangıcı düşünceleri pencerede-

ki alaycı iblisler gibi kafamın içinde dans ediyordu. Belki de karaba-san görmemin sebebi bir beyin tümörünün habercisiydi.

Teşhisimi doğrularcasına kâğıda baktığımda harfleri çift gördüm ve yazı kaymaya başladı. Bulanık görüntü felç belirtisi değil miydi? Gözlerimi kapatıp başımı masaya koydum. Alnımda cilalı tahtanın soğuğunu hissettim. Önceki gelişimde burada uyuyan öğrenciye şaşırmamalı. Burası uyumak için harika bir yerdi. Muhtemelen havalandırmadan kaynaklı ama kulağa deniz kabuklarıyla dolu bir sahildeki minik yaratıklar topluluğu gibi gelen alçak, zar zor duyulan ses dışında çıt çıkmıyordu...

Uyuyakalmış olmalıydım. Rüyamda sonu olmayan, dalgalı bir çayırda kalabalık içinde yürüyordum. Bacaklarım ve ayaklarım kilometrelerce yürümüşüm gibi ağrıyordu. Aşağı bakınca bacaklarımın ıslak çimenlik üzerinde çıplak olduğunu gördüm. Bacaklarım çizilmişti ve kanıyordu. Elbisem dizime kadar yırtık pırtık olmuştu. Tellaşlandım. Bacaklarım kanıyor olamazdı. Derim soyuluyor olamazdı. Düşmeye başladım... Derimin hassaslığı gücümün ve gayretim son kalıntısını da elimden almış gibiydi. Bu nemli çimenlikte uzanıp uyuyacaktım. Pencerede gördüğüm periler ordusu canlanıp üzerimden geçse - beni görünce duracaklarını düşünemiyordum zira- beni ayaklarının altında toz haline getirip toprağa karışana kadar çiğnese umurumda olmazdı. Düşerken atların sesini duyabiliyordum ve toynaklarının altında çabucak toprağa döneceğimi biliyordum. *Tamam, dünyaya dönmeme yardım edin...* Ama sonra üzerimde bir gölge düşünce başımı kaldırdım. Beyaz bir atın üzerindeki adam ellerini uzatarak bana bakıyordu. Başımı kaldırıp koyu gözlerine baktım.

Ürkerek uyandığımda alnım tahta masadaki nemli bir kısma dayalıydı. Ağzımı hızla silip kimsenin uyurken salyamın aktığını görmediğini umarak doğruldum. Ama umudum kırıldı. Elizabeth Book karşımda oturuyordu ve zarafeti daha dağınık hissetmeme ve daha fazla utanmama neden oluyordu.

Gülümsedi; ama gözlerinden üzüntü okunuyordu. "Rüya görüyordun." dedi.

“Not verirken uyuyakaldım.” Masaya dağılmış kâğıtları topladım. Uyurken dağıtmış olmalıydım. Dekan Book öğrencilerimin çalışmalarıyla yeterince ilgilenmediğim için beni uyarsa haklıydı; ama ödevlerle ilgili pek endişeli gözüküyordum.

“Rahatsız edici rüyalar mı görüyordun?” diye sordu.

Kâğıtlardan başımı kaldırıp yumuşak mavi gözlerine baktım. Bir şekilde nasıl rüyalar gördüğümü bildiğini düşününce yüzüme kan yükseldiğini hissettim; ama bir süredir bu rüyaları görmüyordum ve beyaz bir ata binen şeytan sevgilimle ilgili son gördüğüm rüya... kitaplarda yer alan eski bir klişe değil miydi? Ata binen cesur bir adam ölmek üzere olan kızı kurtarır...

“Hayır.” dedim. “Puanlanmamış ödevlerle ilgili rüya görmenin rahatlatıcı edici olduğunu düşünmüyorsanız. Korkarım biraz geri kaldım.” Acınacak bir halde gülümsedim ve utancımın ahlaksız bir hayali seks hayatım olmasından değil, iş üzerindeyken uyurken yakalanmaktan kaynaklandığını düşündüğünü umdum. “Ama yetişeceğime ve ileride daha canlı olacağıma söz veririm.”

Elizabeth Book masanın karşısından uzanıp elini elime koydu. “Performansınla ilgili endişeli değilim, sevgili Cailleach. Seninle ilgili endişeliyim. Herkes Fairwick’e kolay uyum sağlayamaz. Burada olmak bazen bazı meselelere yol açar. Ayrıca o evde tek başına yaşadığın için endişelerim var...”

“Yalnız değilim.” diye sözünü kestim. “Phoenix benimle birlikte yaşıyor.”

“Ah, evet. Phoenix’in yanında olması oldukça iyi; ama belki mükemmel bir ev arkadaşı sayılmaz. Ayrıca yolunda gitmeyen bir şey olduğunda onun fark edeceğini sanmıyorum.”

“Her şey yolunda, Dekan Book. Sadece...” Rüyalarımındaki bir adama kafayı taktım? Deliriyorum? “İş programına alışıyorum. Benim için endişelenmeniz gerekmediğine emin olun. Şimdi izninizle bunları eve götürüp puanlayacağım. Kütüphane en iyi çalışma ortamı değilmiş.”

On İkinci Bölüm

O gece Dekan Book'a ileride performansıyla ilgili herhangi bir yakınma nedeni vermemeye kararlı bir şekilde kendimi öğrencilerimin kâğıtlarını puanlamaya zorladım. Sempatik ve ilgili gözükseler de beklentilerini karşılamadığım takdirde Fairwick Üniversitesi'nde uzun süre kalacağımdan şüpheliydim.

Sonraki birkaç hafta boyunca Paul'un Şükran Günü ziyaretinin de teşviği ile çalışkan ve dikkatli bir öğretmendim. Sömestr ortası sınavlarını düzeltirken kendime hayali bir sevgiliye ihtiyacım olmadığını, daha fazla ilgiyi hak eden gerçek bir sevgiliye sahip olduğumu hatırlattım. Dersler için hazırlanmadığım ya da not vermediğim zamanlarda kendimi onun gelişi için eve çeki düzen vermeye ve Şükran Günü yemeği planlamaya verdim.

Teyzem Arizona'ya taşındığından beri Şükran Günü için Brooklyn'deki Annie'ye gidiyordum. Daha öncesinde Şükran yemeğini teyzemle birlikte her zaman eski resmi yemek odasında verdik. Kendim için hiç hindi yapmamıştım ve dairemde mikrodalgada pişirilebilir hindi yemeğinden daha fazlasını yapamazdım. Ama artık televizyon reklamlarındaki eve benzeyen, arkada Pachelbel'in çaldığı türden güzel büyük bir evim vardı. Paul'a Şükran Günü yemeğimle ilgili uygun bir e-posta göndermenin yanı sıra yeni meslektaşlarımdan birkaçını da davet edebilirdim. Dekan Book'u bile davet edebilirdim. Bekâr olduğunu ve yalnız yaşadığını öğrenmiştim. Bu ona Fairwick'e alışmaya başladığını gösterirdi.

Phoenix'e bana yardım edebileceğini ve projenin onu Mara Marınca'nın yazılarındaki dehşetlerden uzaklaştıracağı umuduyla planımı anlattım. Hevesliydi; hemen bir menü ve alışveriş listesi hazırladı. Yerel ürünleri araştırmak için o hafta sonu Çiftlik Pazarı'na gitme planı yaptık.

O yemek işiyle ilgilendiği için ben yerleştirme işine odaklanmaya karar verdim. Üç aydır Hanımeli Evi'nde yaşıyordum; ama ev hala gecekonduya benziyordu. Seyrek eşyalı görünümü sıcak havalarda insana kendisini ferah hissettiriyordu; ama havalar soğuduğunda daha sıcak bir çevre özlemi duyuyordum. Sabahları pencereleri kırırağı kaplıyordu ve evin arkasındaki ağaçlarda sadece tek tük turuncu ve kırmızı yapraklar vardı.

Anayoldan alışveriş merkezine gittim ve misafir salonu için orman yeşili, kadife kaplı iki kişilik koltuk aldım. Sonra bir halı, biri koyu sarı, biri pas rengi, diğeryse zümrüt yeşili kırilentlerle, kadife perdeler aldım. Ne kadar çok para harcadığımı fark ederek masa için cam eşya ve servis tabakları ile alt kattaki tualete misafir havluları ve banyo paspası almak için züccaciye'ye gitmeye karar verdim. Farkında olmadan Paul ve kendim için birbiriyle uyumlu tüylü bornozlar ve terlikler de almıştım.

Dönüşte Valhalla adındaki bir bahçe ve peyzaj merkezinin yanından geçerken buranın Brock ile kardeşi Ike'nin işlettiği dükkân olabileceğini fark ettim. Arabayı durdurdum. Çok geçmeden arabaya elimde kasımpatı, saraypatı saksıları, akça ağaç yaprakları, yaban yasemini sarmaşıkları, elde örülmüş güzel çelenkler ile masanın ortasında çok hoş duracağını düşündüğüm bir sepet dolusu kurutulmuş çiçekle geri döndüm. Bitkilerin ve çiçeklerin arasına bitki kancaları, şapka askıları, küçük raflar ve fare şeklindeki kapı tutucuları gibi birçok dekoratif eşya konduğunu fark ettim. Tabii ki daha sonra Brock'un büyük amcalarının peyzaj işine girmeden önce demirci olduklarını söylediğini hatırladım. Evime yerleştirdiği tüm kilitlerin demirden olmamasını şaşırmamak gerekirdi. Fare kapı tutucularını da şüphesiz o yapmıştı. Demir aksesuarlar şeytan sevgiliyi uzak

tutma tertibinin bir parçası değildi. Sadece Brock'un nezaketinin bir göstergesiydi. Dükkandan çıkmadan evvel el arabama geyik boynuzu şeklinde demir bir şapka askısını da eklemiş; kendimi azarlayarak eve dönüş yoluna koyulmuştum.

Phoenix aldıklarımı görünce öyle heyecanlandı ki evi kendisi düzenlemeye başladı. Birkaç hafta boyunca alt kattaki odalar büyültü bir şekilde işlenmiş kırlentler, yumuşak alpaka örtüler, kokulu mumlar, güzel kokulu bitkiler, şekerleme ve çikolata dolu kristal kaseler ile doldu. Phoenix dolmalar, turtalar, şekerli patatesler, pudingler, soslar, kızılıcık soslarından oluşan tarifleri ve onlarla giden tüm şarapları denediğinden ev tekrar yemek kokuyordu.

Bir akşam yemeğine indiğimde "Şu proseccoyu⁹ bir dene. Bence bununla başlayalım. Sonra çorbanın yanında Şiraz içeriz." dedi.

Şarapları denemeyi bitirdiğimde ben hafif sarhoş olurken benden daha önce içmeye başlayan Phoenix enerji saçıyordu. Hala gece yarısına kadar Mara'nın yazdıklarını okuyordu; ama şimdilerde kırmızı işaretli kâğıtların arasında boş şişeler buluyordum. Kırmızı işaretlerin bazıları mürekkepten çok bordo şarabına benziyordu. "Ufak bir içme sorunu" hakkında anlattıklarını hatırladım ve ona bir şey söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ama sonra, Şükran Günü'nden bir hafta önce Mara'nın yazılarını okuduğu için strese girip girmediklerini sorarak konuyu açmaya karar verdim. Ben bunun daha fazla içmesine yol açabileceğini söyleyemeden Şükran Günü için Mara'yı davet etmesinin sorun olup olmayacağını sordu.

"Hiç ailesi yok ve Nicky Ballard onu evine davet etmemiş. Tatilde yapayalnız kalmasına izin veremeyiz."

Nicky Ballard'ın Mara'yı evine davet etmemesinin nedenini bildiğimi düşünüyordum. Bir hafta önce Nicky'nin Elm Sokagından üç blok ötedeki çürüyen, sarkan verandası kırık eşyalar ve yavlu divanlarla dolu bir Viktorya binasından çıktığını görmüştüm. Nicky'nin ardından evin içinden tiz bir kadın sesi "...Pall Mall'ımı almayı da unutma!" diye bağırırdı. Bu Nicky'nin eviyse onu tatilini kimseyle

⁹ prosecco: tatlı bir İtalyan şarabı (ç.n.)

paylaşmak istemediği için suçlamazdım. Belki o da tatilini o evde geçirmek istemiyordu.

“Tamam,” diye kabul ettim. “Ama Nicky’yi de davet edebilirsek.”

Puligny-Montrachet dolu asit ile yapılmış züccaciye den aldığım harika kadehleri reddettikten sonra Anthropologie’den sipariş ettiği Horta kadehini, maden suyu dolu bardağıma tokuşturarak “Ne kadar çok. O kadar iyi” dedi.

Hala Phoenix’in içmesinden endişeleniyor olsam da şen şakrak bir toplantı olacakmış gibi gözüktüğünü kabul etmeliydim. Soheila Lilly, Caspar Van der Aart ve kasabada bir antika dükkânı işleten eşi Oliver’ı ve büyük evimi sadece kendime saklamadığımı görmesi için Frank Delmarco’yu çağırdım. Hepsisi de teklifimi kabul ettiler. Dekan Book da kabul etti ve sürekli kendi misafirleriyle meşgul olduğu için gerçek bir yemek masasına oturmaktan mahrum kaldığını söylediği Diana Hart’ı davet etmemi de önerdi. Diana’ya fırınlanmış yemek paketlerinin karşılığını vermek için bir yol bulduğuma mutlu olduğumu söyledim.

“Ama lütfen ona borcunu ödediğini söyleme. Bu konuda biraz hassastır. Ayrıca turta getirmekte ısrar ederse şaşırma ve reddetme! Kalbi kırılır... Hem bence yardımını değerlendirebilirsin. Çok yoğun çalışıyormuş gibi gözüküyorsun. İyi uyuyor musun?”

“Aaa evet,” diye yalan söyledim. “Sadece yabancı bir eve alışmak biraz zamanımı aldı.”

Ama işin aslı tüm günümü son derece yoğun bir tempoda geçirmeme rağmen neredeyse hiç uyuyamıyordum. Kütüphanedeki o günden beri rüya görüyordum ama hiçbir başlangıçtaki gibi erotik değildi. Artık yarı aydınlanmış şafak vaktinde, terk edilmiş bir fundalığa doğru bitmek bilmeyen bir yürüyüş görüyordum. Ben ve yüzlerini göremediğim insanlardan oluşan bir grup irili ufaklı tepelerden aşağı yukarı yürüyorduk. Her yanlarını kuşatan bir sis yüzlerini görmemi engelliyordu ve sisin ardında karaçalı kaplı tepeleri ve aydınlanan gökyüzünü görebiliyordum. Rüneyı gördüğüm zamanlarda sisin neden sadece gezginlere takıldığını merak ediyordum. Çok

uzaklardaki ormanın kemerli girişini bile görebiliyordum. Grubun kemerden geçip kalın böğürtlen çalıları arasında gözden kaybolduğunu görebiliyordum. Korkudan kalbim kasıldı. Nereye gidiyorlardı? Nereye *gidiyorduk*? Orman ağaç kaplıydı. Karanlıktı ve kim bilir nereye gidiyordu. Korkularımın çevremde fısıltılar halinde yankılandığını duydum: Kapı her zamankinden daha dardı. Kimse kapının hala Periler Ülkesi'ne açılıp açılmadığını bilmiyordu. Bir insanın böğürtlen çalıları arasında yolunu kaybetmesi çok kolaydı. Peşi sıra *sınırlarda* sonsuza denk yürüyebilirdi. Bu sözcüklerin söyleniş şekline *bunun* nasıl bir kâbus olabileceğini anlayabiliyordum.

Ama kalabalık ormandaki kapıya doğru yürümeye durdurulmaz bir şekilde devam ediyordu. Gitmek zorunda mıydık? Başka seçeneğimiz yok muydu? Bu soruları yanımdaki birine sormak için döndüm. Büyük bir çabayla, en yakınımdaykinin sisin arkasından doğan güneş ile aydınlanmaya başlamış yüzünü görmeye çalıştım. Bir dakika içinde güneş ışığı sisin ardından doğacak ve adamın yüzünü gösterecekti. Pütürlü karaçalının yakınından ışıktan bir ok kaydı ve sisin içinden, yanımdaki adamın yüzünün *içinden* geçti. Bir anlığına adamı acı veren detaylarla görmüştüm. Bir odun parçası gibi kırış kırış ve eğri bürü, yaşlı biri gibi gözüküyordu. Derken adam yavaşça ortadan kayboldu. Kendisini oluşturan sis, sabah güneşi ve rüzgâr ile dağılınca geriye üzgün gülüşünden son bir iz kalmıştı. O anda tüm bu gezginlerin farklı yoğunluklarda sisten yapıldığını fark ettim. *Bu* yüzden gitmeliydik. Burada biraz daha kalırsak hiçliğe dönüşecektik. Tanıdığım *birini* bulmak için telaşla etrafa bakındım. Sonra onu gördüm. At üzerinde yaklaşıyordu. Beyaz atı güneş ışığında şeffaflaştırmıştı; ama yine de onun yüzünü, geniş kaşlarını, badem şeklindeki gözlerini, beni görünce kıvrılan dolgun dudaklarını görebiliyordum. Bana doğru eğilip elini uzattı... Elimi uzattım... Ellerimiz birleşti... Birbirlerinin içinden geçti.

O sırada uyandım. Ellerim boş havayı tutuyor gibiydi. Dudaklarım uyandığım an unutacağım bir ismi telaffuz etmek üzere açılmıştı.

Şükran Günü'nden bir gün önce Soheila Lilly'yi görmeye gittim. Şeytan Sevgili'nin Ganconer adını verdiği hikâyesi hakkında çok fazla bilgisi varmış gibi gözüküyordu. Belki bana rüyamı açıklayacak bir şeyler anlatabilirdi. Ofisi Fraser'ın zemin katında, merdivenlerin arka tarafında olduğundan önünden hiç geçmemiştim. Son dersimden sonra çok az öğrenci geldiği için dersi erken bitirdim. Evden çıktığımda içecek tariflerini denemekle uğraşan Phoenix de dâhil olmak üzere çoğu öğretmen dersleri iptal etmişti zaten. Soheila'nın ofisini ararken dar koridorların oluşturduğu labirentte kayboldum. Fraser'ın bu bölümü yüzyılın sonunda üniversitede ders veren Angus Fraser'ın gerçek yeri idi ve labirentli zemin katının yapısı korunmuştu. Birkaç dakika yürüyünce çömelmiş iki aslanın yanında duran ve yanında iki iri baykuşun uçtuğu pişmiş topraktan yapılmış bir kanatlı kadın levhasını gösteren bir İngiliz Müzesi afişinin üzerinde Soheila Lilly'nin adının yazdığı kapıyı buldum. Kapıyı tıklamak için elimi kaldırdım; ama afişin altındaki efsaneyi okumak için durdum. Üzerinde "Gece Kraliçesi" yazıyordu. "Eski Babil MÖ. 1800-1750." Kadına daha yakından bakınca biçimli bacaklarının altında, iki yanında duran baykuşlara benzer kıvrılmış pençeler olduğunu gördüm. Bu ayrıntı tüylerimi ürpertti ama ürpertiği üstümden atıp kapıyı tıklattım.

Hoş tınlı bir ses beni içeri davet etti. Kapıyı açtığımda bir Yakın Doğu Çarşı'sına geldiğimi hissettim. Yerde Acem halısı vardı; duvarlardan ve tavandan parlak, renk renk goblenler sarkıyordu. Benim ofisimi solgun bir ışıqla aydınlatan floresan ampullerin yerine üç biri parlak mavi, biri zümrüt yeşili, biri kehribar sarısı üç cam fener odayı mücevher gibi aydınlatıyorlardı. Cilalı masanın üzeri eski, deri ciltli kitap ve cam bir çay fincanı dışında boştu. Kaşmir şalından süet çizmelerine ve rujuna kadar karamel rengi tonlarına bürünmüş olan Soheila sandalyesinde geriye doğru eğiliyor, pencereden dışarı avludaki neredeyse çıplak kalmış ağaçlardan düşen son güz yapraklarına bakıyordu. En azından ben öyle düşündüm. Bakabileceği başka bir şey yoktu. Kampüs ıssız sayılırdı. Herkes tatil için gitmişti.

Pencereden başını çevirip bana baktı. "Ah, Cailleach. Bugün bana eşlik edersen çok memnun olurum." dedi. Gülümsedi; ama gözleri dalgın ve üzgündü. "Çay ister misin?" Meşeden bir dosya dolabının

üzerindeki buhar veren gümüş renkli bir semaveri işaret etti. Benim semaverlerimin metal grisine döndüğünü hatırladım.

Masasının önündeki oymalı sandalyeye oturarak “Tabii.” dedim. Sandalye omuz çantamın ağırlığını taşıyamayacak kadar narin gözüktüğü için çantamı dizlerimin üzerine koydum. “Sorun olmazsa, sana fakülte karşılaşmasında anlattığın öykü hakkında birkaç şey sormak istiyorum. Şeytan Sevgili’nin Kraliçe Peri tarafından kaçırılması ile ilgili olan hikâye hakkında?”

Soheila gümüş çerçeveli bir bardağa koyu karamela rengi çay doldururken iç çekti. Yarisını kadar doldurduğu bardağı pencere hizasına kadar kaldırıncaya çayın rengi karamela renginden altın rengine döndü. Daha sonra Soheila semaverden kaynar su ekledi. Fincanı bana üzerinde kristal bir kesme şeker kasesi olan bir tepside getirdi ve kendisine de bir fincan çay aldı. Fincanını alıp masasının arkasındaki sandalyeye oturduğunda kibarca bir yudum çay içtim. Kakule, karanfil ve adını bilmediğim bir çeşit baharat tadı aldım.

Sıcak fincanı bırakırken “Çok lezzetli ve hoş.” dedi.

“Çay içme ritüelinin öğrencilerimi rahatlattığını düşünüyorum.” Başını yana eğip güzel altın rengi gözlerini kıstı. “Ama sende işe yaramıyor, değil mi? Bana soracağın sorular hakkında endişelisin.”

Güldüm. Biraz tiz bir tonda. “Orta Doğu çalışmalarının yanı sıra psikoloji dereceniz de mi var?” diye sordum. Sesim istediğimden biraz daha fazla kurnaz çıkmıştı. Gergin olduğumda sesin biraz kibirli çıkardı. Bazen bu alışkanlığı, memnun olmadığı zamanlarda sesi çok daha soğuk çıkan teyzemden aldığımı düşünürdüm. Ama Soheila Lilly alınmayacak kadar iyi yetişmişti.

“Evet, aslında. Jung’la okudum...”

Şaşırmış ifadem karşısında duraksadı. Carl Jung’un öğrencisi olması için seksen yaşlarında olmalıydı ve gözleri o kadar yaşlı gözükse de bedeni yaşını yansıtmıyordu.

“Tabii ki demek istediğim... Zürih Jung Enstitüsü’nde okudum.”

“Bu harika. Eminim Jung’un şeytan sevgililer hakkında söyleyecek bazı ilginç sözleri vardır.”

“Vardı ama buraya Jung hakkında konuşmaya geldiğini sanmıyorum.”

"Hayır. Kraliçe Peri tarafından kaçırılan şeytan sevgili hakkında anlattığın öykü ile ilgili bir kaynak kitap arıyordum... Sanırım ona Ganconer diyordun. Yazdığım bir kitap için gerekiyor. İnternette ya da şu zamana kadar halk bilim ile ilgili yazılmış her şeyi barındırıyormuş gibi gözükken kütüphanede bu efsane hakkında hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden bana anlattığınız öykünün kaynağını söyler misiniz diye merak ediyordum."

"Sözlü kaynaktan." diye yanıtladı. "Bunun hakkında yazılan bir kitap bilmiyorum."

Hissettiğim hayal kırıklığını sesime yansıtmamaya çalışarak "Öyle mi?" dedim. Bilimsel ilgileri ne kadar şiddetli olursa olsun akademisyenler genellikle kayıp kaynaklar için ağlamazlar. "Çok kötü... ya da değil..." Neşelendim. "Hakkında bir makale yazmak için bir fırsat bu. Birlikte çalışabiliriz. Kaynakla hala görüşüyor musun?"

"Hayır. Yıllar önce öldü..." Gözleri buğulandı ve pencereye döndü. Ama bu kez avlunun yeşil çimenlerinin üzerine düşen yapraklara baktığını sanmıyordum.

"Üzgünüm." dedim. "Acı veren anılardan söz etmek istemedim. Gerçekten önemli değil..." Kalkmak üzereydim ki dönüp aniden bana diktği gözleriyle beni kıpırdayamaz hale soktu.

"Ama senin için *önemli*, değil mi? Neden özellikle bu şeytan sevgili hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

Ona rüyaları anlatmadan verebileceğim bir cevap düşündüm. "Şey, şeytan sevgililerle ilgili birçok araştırma yaptım; ama bunun gibi bir öyküye hiç rastlamadım. İblisle ilgili, neden kadınları baştan çıkardığı ile ilgili bilgiler sağlıyor. Bu onu daha... şey, daha insan gibi yapıyor. *Jane Eyre*'de Rochester'ın nasıl kandırılıp Bertha ile evlendirildiğini öğrendiğimiz gibi ya da Canavarın bir lanet altında olduğunu öğrendiğimiz gibi... Onların davranışlarını açıklıyor ve onları..." Sevimli diyecektim; ama onun yerine "itibarlı yapıyor." dedim.

"İhtiyacın olan her peri masalı gerekçesine sahipsiniz gibi gözüküyor." derken sesi onunla tanıştığımдан beri ilk kez soğuk çıkmıştı.

İncinmiş bir şekilde yeniden soğuk akademisyen şeklinde oturdum. “Ama olağanüstü olaylar için gerçek bir halkbilim kaynağım yok. Ganconer hikâyen halkbilimdeki iblis ile Gotik edebiyatın Byron kahramanları arasında bir bağlantı olabilir. Ama kaynak hakkında yeterince bilgi hatırlamıyorsan...”

Ayağa kalkıp karamel rengi şalını sabırsızca omuzlarından alırken “*Her şeyi hatırlıyorum.*” dedi.

Birkaç adım atıp dosya dolabının yanı gitti. Dolabı açtığında daha fazla meşe dolabının sıralı olduğu geniş bir gömme dolap ortaya çıktı. Bana döndü, karamel rengi dudaklarıyla gülümseyerek “Lütfen. Çayını iç. Sadece bir dakika sürer.” dedi.

Benim ofisimdeki ufak dolaptan kat kat büyük olan dolapta gözden kaybolurken çizmesinin topuklarının sert tahtada çıkardığı sesleri dinledim. Soğuyan çaydan bir yudum daha alıp yanımdaki kitap rafına baktım. Kitapların çoğu Farsça, birkaçı da Almanca, Fransızca, Rusça ve tanımadığım birkaç başka dildeydi. İlgimi çeken kitap ise İngilizceydi. Kırmızı deri cildinin üzerinde altın rengi tek bir sözcük basılıydı: *Demonoloji*¹⁰.

Kitabı raftan alınca sayfa uçlarının altın varakla süslendiğini fark ettim ve içindekiler tablosu sayfasını açtım. Gözlerim bölüm üçe takıldı: İblis Çağırma ve Uzaklaştırma.

Dolaba baktım; ama Soheila hala görünürde yoktu. Bir dosya dolabının daha açıldığını duydum. Yeniden dizimdeki kitaba baktım. Kitap çantamın üzerinde duruyordu. Kitabı içeri sokmak için hafifçe ittirmem yetti.

Soheila, elinde küçük mavi bir zarf ile “Burada.” dedi. “Elimdeki tek kopyası bu. Lütfen kaybetme.”

Zarfı çantamın içindeki çaldığım kitabın arasına soktum. Soheila kitaplığındaki boşluğu fark etmeden gitmek için gergin bir şekilde ayağa kalktı. “Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Umarım yardımı olur.” dedi. “İçindeki bilgiler için yüklü ödeme yapıldı. Akıllıca kullanın.”

¹⁰Demonoloji: Şeytan ve cinlerin varlığını araştıran bilim (ç.n.)

On Üçüncü Bölüm

Her an Profesör Lilly'nin kitabını iade etmem için kampüsün güvenlik görevlisi tarafından durdurulmayı bekleyerek eve doğru hızla yürüdüm. Kampüsten çıkınca rahatlamıştım; ama Diana Hart'ın evinin yanındaki özel araba park yerinden bana el salladığını görünce mutsuz oldum. Muhtemelen bir misafirine ait olan parlak sarı bir Toyota FJ Cruiser'ın yanında duruyordu. Diana araba kullanıyor olsa da bu kadar gösterişli bir araba alacağını sanmıyordum.

“Callie, bir dakika vaktin var mı? Tam da şehirden gelen bu genç hanıma senden söz ediyordum.”

“Şehirden gelen genç hanımın” sadece arabasının arka kapısından çıkan güçlü kalçasını görüyordum. Annie takdir eden bir ses tonuyla “*Yoga poposu*.” dedi. Kadın şüphesiz yoga yapıyordu. Sanskritçe Namaste sembolüyle süslenmiş vücudu saran çorabında bunun meyvelerini gösteriyordu. Yüzünü dönünce her yerinin güçlü ve vücudunu sıkı sıkı saran likra ve tüylü kumaş ile kaplı olduğunu gördüm. Omzunun üzerinden arkaya attığı uzun siyah saç örgüsü bile kaslı gözüküyordu. Ondan iki adım ötede durmak sabah altıdaki Javamukti yogalarını ve soy chai latteleri, şehri özlememe neden oldu. Sadece üç aydır oradaydım ve çoktan büyü yapan, çuval gibi eşofman üstleri giyen aklım kaçırmış cadı kadınlara dönmüştüm. Tamam, belki gerçekten çuval gibi eşofman üstleri giymiyordum; ama bu kadının taytının yanında ve verdiğim kilolardan sonra kot pantolonum çuval gibi gözüküyordu.

Bayan Yoga-Poposu pürüzlü bir Avustralya aksanıyla “Selamlar.” dedi. “Diana bana seksi vampirlerle o kitabı sizin yazdığınızdan söz etti ki bence harika bir kitaptı. *Times* Moda bölümünde serbest yazılar yazıyorum ve sizinle röportaj yapabileceğimi düşündüm. İsmim Jen Davies. Bu arada...” Elini uzattı; tokalaştık. Elimi alabildiğine kuvvetli sıkması beni şaşırtmadı. Normalde hiç tanımadığımı birinin kitabımı okuyup beğendiği düşüncüsüyle utansam da ona sevinçle bakıyordum.

“Elbette,” diye yanıtladım. “Tatilde ailenizi ziyaret etmeye mi geldiniz?”

“Hayır, ailem dünyanın öbür ucunda. Yerel bitkilerin ve hayvanların fotoğraflarını çekmek istedim.” Pahalı ve karmaşık gözükten bir fotoğraf makinesi vardı.

Diana zoraki neşeli bir ses tonuyla “Jen sizin evinizin arkasındaki ormanda yürüyüş yapmayı planlıyor.” dedi. Bu misafirin bir şekilde onu üzdüğünü fark ettim. Nedenini anladığımı düşünüyordum. Diana tüm misafirlerinin tatilde Şükran Günü yemeği için planlar yaptığına güveniyordu. Ertesi gün benim evime gelmek için bu seferkinden vazgeçmek onu endişelendirmiş olmalıydı. Belki evde yardımcı olabilirdim. Diana gergin bir şekilde Jen’e ormanı nasıl sevdiğimi anlatırken ben aklımdan masadaki yerleri hesapladım. Biraz daha sıkışsak...

Diana her zamankinden çok daha tiz bir sesle “...ve ormanda kaybolabilirsiniz. Anlat ona, Callie,” diye sözünü bitirdi.

Jen’e kibar bir sesle “Ormandaki bitkiler çok büyümüş,” dedim. Timberland yürüyüş ayakkabıları giyiyordu ve yün yeleginin fermuarına bağlı küçük bir pusulası vardı. Kendini koruyabilir gibi gözükiyordu. “Ayrıca tüm gününü yürüyüş yaparak geçiremezsin. Neden Şükran Günü’nde bize eşlik etmiyorsun? Aile yok. Sadece iş arkadaşları ve yeni arkadaşlar...”

Jen ellerini dua eder gibi birleştirip başını eğerek namaste selamı verdi. Göz kamaştırıcı dişlerini gösteren bir gülüşle “Çok nazıksınız,” dedi. “Sevinirim.”

Yeni misafirlerimiz olduğunu söyleyince Phoenix'in büyük bir telaşa kapılıp kendini işe güce vereceğini ve benim yukarıda kaybolduğumu fark etmeyeceğimi umarak eve vardım. Endişelenmeme gerek yoktu. Phoenix kütüphanedeki koltukta yüksek sesle horlayarak uyuyordu. Mutfakta Phoenix'in Williams-Sonoma'dan sipariş ettiği üç içecek kasesinin üç farklı içecek türüyle dolu olduğunu gördüm. Birinin tadına baktım. Boğazımı yaktı; ama karnıma hoş bir sıcaklık yaydı. Biraz daha içip çalıntı kitapla mutfaktaki masanın başına oturdum. Büyü için olağandışı bir şeye gerek varsa örneğin; sukeleri gözü, şansım yoktu. Gayri ihtiyari kitabı elime aldım ve o ana kadar yakalanacağımı düşünmekten kitapla ne yapacağımı gerçekten düşünmediğimi fark ettim. Gerçekten *şeytan çağırmayı* mı düşünüyordum? Çünkü bölümün başlığı bir şeytanı uzaklaştırmadan önce çağırarak gerektiğini akla getiriyordu. Hangisinin daha endişe verici olduğundan emin değildim: Şeytan çağırmayı düşünmem mi; yoksa bunun gerçekten işe yarayacağına inanmam mı?

Bölüme göz atınca büyü için gerekli olanların zaten evde olduğunu gördüm. Malzemeleri kibritler, akşam yemeğinden sonra ekstra çay yapmak için Crate and Barrel'dan aldığımız elektrikli su ısıtıcısı ve kapalı boş şeker kabı ile birlikte Phoenix'in Pier One'dan aldığı dekoratif sepetlerden birine koyup odama çıktım.

Demonoloji kitabı şeytanı "gelmeye *alışık* olduğu yere" çağırmaktan söz ediyordu. Pekâlâ, yatak odama gelmeye *alışıktı*. Aslında yatağıma. Ama bunu yatağımda yapmak istemiyordum. Nevresimleri yakma riskinin yanı sıra yanlış mesajı göndereceğini düşünüyordum. Şeytan sevgiliyi seks için çağırmıyordum ya da geceyi burada geçirmesi için davet etmiyordum. Yerde mumlardan bir daire oluştururken ne yapmak istediğimi yüksek sesle söyledim. Yoga öğretmemiz her dersin başında "*Amacınızı belirleyin.*" derdi. Amaçlarımda kararlı olduğum bir an varsa işte bu andı.

Su ısıtıcıyı duvardaki prize takarak "Eğer o gerçekse ve sadece rüyalarımda değilse, onu ilk ve son olarak çağırıyorum." dedim.

Mumların dışında tuzdan bir çember oluştururken “Onu kim olduğunu sormak için çağırıyorum,” diye ekledim. “Sonra ona elveda diyeceğim ve onu uzaklaştırma büyüsünü yapacağım.”

Karanfilleri, kakuleyi ve tarçını şeker kabının içine serptim. Şansına balkabağı turtası için gereken baharatlardı her biri... Kabı su ısıtıcının yanına koydum. Çemberin içine koyacak bir eşyaya daha ihtiyacım var. Demonoloji kitabında şeytan için bir “hediye” , büyüünün çağırıcısı olarak görev yapacak bir şey koyulması gerektiği yazıyordu. Masama gidip küçük çekmeceleri açmaya başladım... Birine koymuştum... Aradığım eşyayı bulunca Paul’un Los Angeles’ta sevdiği restoran olan Sapphire’den aldığım bir kutu kibrit ile birlikte cebime koydum.

Paul. Geleceğini unutmamıştım. Şimdi bunu yapmamın başlıca nedeni oydu. Paul’un hala etrafta gezinen bir şeytan sevgilinin bulunduğu bir evde güvende olamayacağını hissediyordum. Rüyalarımdeki yaratıkla vedalaşınca yeniden tamamen Paul ile birlikte olmaya hazır olacaktım. En azından öyle umuyordum.

Saatime baktım. 16:20’ydi; internette yazılanlara göre güneşin batmasına on dakika vardı. Kaliforniya’da saat 13:20’ydi. Paul hala evde olmalıydı. Bu geceki son derslerinden sonra John F. Kennedy Havalimanı gece uçağına binip yarın sabah arabayla buraya geliyordu. Cep telefonumu çıkarıp numarasını tuşladım.

“Hey.” dedi. “Valizimi hazırlıyordum. Hava durumu uygulamama göre Binghamton’da sıcaklık 10 derece civarlarında. Sizinle aynı, değil mi?”

“Aa, aslında burası 10 derece daha soğuk.” dedim. Aslında Fairwick herhangi bir hava durumu haritasındaki çevre şehirlerin hepsinden yaklaşık yirmi derece daha soğuk olan garip bir soğuk hava bölgesindeydi; ama ona bunu söylemeye cesaret edemedim.

“Vay... Buraya gelmek istemediğine emin misin? Bugün 28 derece ve güneşli.”

Şaka yaptığını biliyordum; ama bir anlığına sorusunu ciddi ciddi düşündüm. Şeytan sevgiliyi çağırdıktan sonra uzaklaştırabileceğimi

den emin miydim? Uzaklaştıramazsam Paul'u bir tehdit olarak görür müydü? Ama rüyalarındaki yarattığın, yatağında karşılaştığım ve beyaz ata binen bu adamın, Paul'u tehdit olarak görmesi onun var olduğu düşüncesinden de saçmaydı.

Sesimin ateşli çıkmasına çabalayarak "Gerçekten soğuksa yataktan çıkmayız." dedim.

Paul karizmatik bir sesle "Tabii ki." diye yanıtladı. "Dekan'ın aşığıda Şükran Günü yemeğini yerken hem de! Her neyse... En azından hava durumu açık gösteriyor. Görünürde fırtına yok. Uçuşta sorun olmamalı."

Odamın penceresinden dışarı bakarak "Olamaz" dedim. "Gökyüzünde tek bir bulut bile yok." Doğudaki dağlar açık mavi bir ufuk boyunca sıralanmıştı. Çam ağaçlarının uçlarını ya da akçaağaçlarının ve meşe ağaçlarının çıplak dallarını titreten bir rüzgâr da yoktu. Birden kendimi koyu yağmur bulutları ve şiddetli fırtınalar, yağmur, dolu ve kar, Paul'u uzakta tutacak herhangi bir şey dilerken buldum. Ya çağırma kısmını başarırısam; ama uzaklaştırma kısmını başaramazsam? Paul burada tehlikede olurdu. Onu gelmemesi için uyar-mak üzereydim ama sınıfa girmesi gerektiğini söylüyordu.

"Yarın görüşürüz. Seni se..." Birbirimize "Seni seviyorum" diyemedi bağlandı kesildi. Sözcükler sıradanlaşmış olabilirdi; ama onu özlemiştim. Şeytan sevgiliyi sonsuza dek uzaklaştırdıktan sonra Paul'a tekrar aynı cümleyi kurmayı ve bunu gerçekten hissetmeyi umuyordum.

Elektrikli su ısıtıcıdaki su fokur fokur kaynıyordu. Suyu şeker kabındaki baharatların üzerine döküp kabı yeniden kapattım. Daha sonra kolumun altına demonoloji kitabımı alıp, iki elimle sıcak kaseyi tutarak çemberin içine adım attım ve ortasında bacaklarımı birleştirerek oturdum. Şeker kabını önüme koyup Soheila'nın bana verdiği zarfla işaretlediğim iblis çağırma ve uzaklaştırma bölümünü açtım. Büyüyü başlatmadan önce endişelenerek bir an tereddüt ettim; ama Soheila'nın "kaynağının" bu yaratık ile ilgili bana anlatacağı yararlı bir şey varsa bunu şimdi öğrensem iyi olurdu. Zarfı açıp katlan-

miş kâğıtları çıkardım. Bunlar, faksılar ve e-postalar kullanılmadan önce insanların uçak mektubu göndermek için kullandığı ince mavi kâğıtlardı. Annemin bu kâğıtlara yazılı mektuplardan bir hazinesi vardı. “Eski günlerden...” derdi. Babam ile annemin St. Andrew’da tanıştıktan sonra yazıştıkları 1970’li yılların yazından değil şövalyelerin, ejderhaların ve peri prenseslerin zamanlarından söz ettiğine inanırdım.

Hala annemin “Bana mektupla kur yapardı,” dediğini hatırlıyordum. “Eski romantik romanlardaki gibi.”

Bazen romantik romanlara olan sevgimin konuşma sırasında söylenmiş bu sözden gelmemiş olması mümkün mü diye düşünüyordum.

Katli kâğıdı açarken çıkan ses bana onu hatırlattı; ama mektupta yazanlar tüm dikkatimi mektuba çekti.

Her satırın sonuna ulaşmak için acele edilmiş gibi kâğıdın sağ kenarına doğru yatık bir el yazısıyla “Sevgili Soheila” yazılıydı. “Her zaman en iyi dinleyicimdin! Sana son bir öykü anlatmak için yazıyorum. Ganconer’m öyküsü... Bu ülkeye onu bulmak, tabir-i caizse onun izini sürmek için geldim; ama korkarım onun izini sürmek yerine başından beri takip ediliyordum. Çocukluğumdan beri...”

On iki yaşında bir çocukken, kardeşim Katy köy doktorununalandıramadığı ve durduramadığı, ömür tüketen bir hastalığa yakalandı. Enerjik ve güzel bir kız olan kardeşimin cildi soldu ve o kadar zayıf düştü ki odasından çıkamıyordu. Köy doktoru, öksürmemesine ya da ateşi olmamasına rağmen verem olduğunu söyleyip aileme hava değişikliği için kız kardeşimi dağlara götürmeyi tavsiye etti; ama konuyu Katy ile konuştuklarında Katy sinirden çılgına döndü ve yataktan çıkarılırsa öleceğini haykırdı. Annem gerekirse onu evden tekmeler ve çığlıklarla çıkarmamız gerektiğini söylerken Katy söz konusu olduğunda her zaman yumuşak kalpli olan babam buna dayanamadı. Böylece evde kaldık ve Katy her geçen gün biraz daha kilo verip biraz daha soldu.

Bir gece bağırdığını duydum ve bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünerek odasına girdim. Kapıyı açtığımda hala uykuda olduğumu ve rüya gördüğümü düşündüm. Odaya ay ışığı dolmuştu; ama ay ışığı beyaz bir at ile atın üzerinde siyah bir pelerin giymiş bir adam şeklindeydi. Kapı eşiğindeki karanlıkta dilim tutulmuş bir şekilde Katy'nin yatağından yükselip adama gidişini izledim. Adam elini uzattığı an adamın da *karanlıktan* yapıldığını gördüm. Ağaç dallarının yere düşen gölgelerinden daha katı değildi. Kardeşimin adamın elini tutuşunu, ay ışığından atın üzerine çıkarılışını, kollarıyla ona sarılışını ve başını sırtına dayayışını izledim. Yüzü ay ışığında parlıyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı; ama karanlığın onu canlı canlı yiyerek karanlığa dönüştürdüğünü de gördüm. Bağırmağa çalışsam da bağıramadım. Bir el, karanlık bir el, uzanmış boğazımı sıkıyor gibiydi. Şaşkınlıktan kalakaldım ve ölesiye korktum ama bağırmasam kardeşimi sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum. Nasıl yaptığımı hiçbir zaman bilemedim; ama bir şekilde konuşacak gücü topladım.

“Bırak onu!” diye bağırdım.

Gölge adam yüzünü bana döndü; ama artık gölge adam değildi. Ay ışığı şekillenip bir bütün oluşturunmuş gibi solgun beyaz bir beden kazanıyordu. Gözleri... Korkunç gözleri ise... hala iki karanlık kuyuydu ve onlara baktığımda yoğun bir üzüntü, dizlerimin üzerine çöküp karanlığa çekilmeme neden olan bir üzüntü duyuyordum.

Sabah annemin bağırıışlarıyla soğuk zeminde uyandım. Yerde yanımda uzanan kardeşimin cansız bedenini tutuyordu.

Uyandığımı görünce “Ne oldu?” diye sordu.

Bana inanmayacağını aklımın ucundan geçirmeden; gördüğüm her şeyi ona anlattım ve anlatmayı bitirdiğimde bana tamamen inandığını gördüm.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Gönül Hırsız Ganconer. Kadınların hayatını çalan bir şeytan. Bir zamanlar sen, ben gibi bir insan olduğumu ama bir gün ormanda yolunu kaybettiğini, uyuyakaldığını ve Kraliçe Peri'nin atlılarıyla birlikte gelip onu bulduğunu söylüyorlar. Adam o kadar yakışıklıymış ki Kraliçe Peri ona sahip olmayı ve onu kendisiyle birlikte Periler Ülkesi'ne götürmeyi istemiş. O zamandan beri oradaymış. Geçen

yüzyılların ardından insandan ziyade öbür dünyadan, karanlık ve ay ışığından oluşan bir yaratık haline gelmiş. İçinde kalan küçük bir insan kıvılcımı insanlığı özlüyormuş; ama yalnızca insan olan bir kadın ona âşık olursa yeniden insana dönüşebilirmiş. Bu yüzden birinin kendisini seveceğini umarak kızları kendine hayran bırakıyormuş ama başaramazsa kız ölüyormuş.”

“Ama bizim Katy’miz ona âşıktı.” dedim. “Adamın insana dönüşüğünü gördüm. Gözleri hariç, her yeri ete kemiğe bürünmüştü. Sonra beni gördü...”

“Katy durdurmasaydı şüphesiz öldürürdü seni. Aşk o anda bitmiştir. Ondan kurtulup seni kurtarmaya çalışacaktı...”

“O zaman benim yüzümden öldü.” dedim.

Annem, Tanrı onu korusun, ölü kızının başında ağlarken olduğu kadar üzgün gözüküyordu. Bana öyle olmadığını anlatmaya çalıştı. Bir süre sonra beni ikna ettiğini düşünmesini sağladım; ama hep aksine inandım.

O şeytan Katy’i öldürmüştü; ama onun ölümünde benim de parmağım vardı. Bu yüzden o şeytanın izini sürüp onu cehenneme ya da Periler Ülkesi’ne ya da hangi karanlık kuyudan geliyorsa oraya göndermeyi hayatımın amacı haline getirdim. Evet, annemin öyküsüne göre bir zamanlar o bir insandı; ama bu onu affettirecek bir neden olabilir miydi? Aksine, bu onu kınamak için daha geçerli bir sebepti. Tüm çalışmalarım, Edinburgh, Oxford ve Cambridge Üniversitelerinden aldığım dereceler, payeler ile makaleler ve yayınlar, hatta Kraliyet Halk Bilimciler Cemiyeti’nin kuruluşu bu amaca hizmet ediyordu. İşte sonunda onu geri gönderecek büyüü bulduğuma inanıyorum.

Planımı sana anlatırsam beni durduracağını biliyorum; ama başka şansım yok: Onunla yüzleşmeliyim. Gözlerinin arkasındaki karanlığa baktığım an, bir yanım o karanlığa çekildi. Son haftalarda gücümü kaybetmeye başladığımı fark ettim. Katy’nin yaşamını çaldığı gibi bir şekilde benim yaşamımı da emiyor. Onunla yüzleşmezsem asla bütün olamayacağım. İşte bu yüzden bu son yolculuğuma çıkmadan önce uygun görürsen elinden çıkarabileceğin son kitabımı

taslağını gönderiyorum. Senden başka güvenebileceğim başka kimse yok, *azizem*. Karanlığa girerken her zaman yüzünün hatırımda olduğunu ve geri dönmezsem seni sevmediğim için olduğunu düşünme.

*Dooset daram*¹¹

Angus Fraser

29 Ağustos 1911

İmza ve tarih beni şaşkınlığa uğrattı. Mektubun Soheila'ya olduğunu sanıyordum. Yazanın yakın bir arkadaşı olduğunu söylememiş miydi? Ama Angus Fraser yüz yıl önce Fairwick'te öğretmenlik yapıyordu. Yüzyılın dönümünde Kraliyet Halkbilimciler Cemiyeti'ni kuran ve Kelt Halkbilimi ile ilgili onlarca kitap yazmış ünlü bir halkbilimciydi. O anda bu kitaplardan birinin Demonoloji ile ilgili olduğunu hatırladım. Dizlerimin üzerindeki kitabın başlık sayfasını açtım ve başlığın altında adını gördüm. Angus Fraser, Oxford Üniversitesi Edebiyat Doktoru; Edinburgh Üniversitesi Halkbilim Bölümü Fahri Doktoru; Cambridge Üniversitesi Arkeoloji Bölümü Fahri Doktoru, 1912.

Bu, Soheila'nın büyü annesine yayınlaması için gönderdiği kitap olmalıydı. Geri dönmüş müydü? Merak ettim. Soheila'nın bana anlattıklarına göre geri dönmemiş olmalıydı. Peki şeytanla yüzleşmek için bu büyüü kullanırken öldüyse kız kardeşini kim öldürmüştü...? Güzel, aynı şeytanı çağırmak için aynı büyüü kullanmam iyi bir fikir miydi?

Aynı şeytan olduğunu düşünürsek...

Şeytanın var olduğunu düşünürsek...

Kitap dizlerimde açık bir vaziyetteydi. Kaynayan suyun bulunduğu şeker kabı da önümde duruyordu. Yakında kullanılacak kadar soğumuş olacaktı. Talimatlara göre büyücü çemberin içine girdikten sonra dışarı çıkmamalıydı. O zaman bunu yaparsam...

Angus'un mektubundaki iki cümle sonunda karar vermemi sağladı. Gözlerinin arkasındaki karanlığa baktığım an, bir yanım o karanlığa çekildi... Onunla yüzleşmezsem asla bütün olamayacağım.

Aynısının benim için de geçerli olduğunu biliyordum.

¹¹Dooset daram (Farsça): Seni seviyorum (ç.n.)

On Dördüncü Bölüm

Fraser'ın kitabında listelenen isimleri ezbere okurken mumları yaktım. Soheila'nın karşılama sırasında söz ettiği isimlerle aynıydı.

Lilu, Liderc, Ganconer, beni duyun.

Lilu, Liderc, Ganconer, sizi çağırıyorum.

Lilu, Liderc, Ganconer, bana gelin.

Mumların tümünü yakmayı bitirince şeker kabının kapağını açtım. Havaya baharat kokulu bir buhar yükseldi. Balkabağı turtası gibi kokuyordu. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de tuhaf.

Çekmecedan çıkardığım nesneyi aldım. Adağı... Çocukken babamın bana verdiği bir taşı. İskoçya'daki Loch Ness canavarının yaşadığı göle benzer bir gölün kıyısında bulunduğunu söylemişti. Kireçli beyaz renkteydi ve ortasında bir delik vardı. İnsanların bu tür taşlara peri taşları dediğini çünkü gün ağarırken deliğin içinden bakan birinin perileri görebileceğini söylemişti. Bir keresinde lisedeyken Annie'yi şafak vakti benimle Central Park'a gelmeye ikna ederek de nemiştim. Onun deyişiyle ölü anne babalar kozumu kullanarak onu ikna etmiştim. Ot içerek Sheep Meadow'a¹² bakan büyük kayaların üzerinde oturup doğudaki binaların arkasından güneşin ortaya çıkmasını bekledik. Güneşin ilk ışıkları çimenlikte uzanırken taşı görme kaldırdım. Hiç peri görmemişim ama başımın üzerinden bir arı kovanı uçuyormuş gibi bir cızırtı duymuştum. Sonra taşı çimenliğe koymuştum ve uykum gelmişti. Üç ismi ezberden okurken taşı steak suyun içine bıraktım.

¹²Sheep Meadow: Central Park'ın ortasındaki çimenlik alan (ç.n.)

Lilu, Liderc, Ganconer, adağımı kabul edin.

Havada uzanan buhar titreşip taşın ortasındaki deliğin içerisinden bacaymış gibi geçerek ince bir çizgiye döndü. Bir rüzgâr ile havada sarmal konfeti gibi dalgalandı...

Daha önce rüzgâr yoktu, değil mi? En azından telefonda Paul ile konuşurken yoktu. Ama şimdi açık pencereden sert bir rüzgâr esiyordu. Mumlardan yükselen alevler dans ediyor, fitiller erimiş mum birikintilerine akıyordu. Dışarıda ağaç dallarının rüzgârda savrulduğunu görebiliyordum. Buhar, kedi kuyruğu gibi dalgalanarak havada dönüyordu. Birkaç saniye, şeker kabından daha fazla buhar yükselmeyene kadar, büyülenmiş şekilde buharı izledim. Kaynağından ayrılmış, kendi yaşamına başlamıştı.

Rüzgâr bir kez daha sertleşince mumlar söndü.

Kendi kendime sadece rüzgâr ve su moleküllerinin neden olduğunu söyledim.

Ama bu su molekülleri de kendi yaşamlarını kazanmışlar gibi ısıtılı planktonlara¹³ benzer şekilde parıldıyorlardı.

Derin bir nefes aldım. Buhar, nefesimle bağlantı kurmuş gibi fırl fırl dönerek bana doğru yükseldi. Nefes verdim ve buhar yeniden hareket etti. Bir yüz şekli aldı. Onun yüzü...

Ağzımı açtım... Evet, şaşkınlıktan ama birden ne söyleyeceğimi bilemez bir halde. Ortaya çıkarsa ne diyeceğimi düşünmemiştim. Aklıma gelen tek şey “Kimsin?” diye sormaktı ve bu daha önce pek işe yaramamıştı. Başka ne söyleyebileceğimi düşünmeden o benden önce davrandı.

Önceki soruma cevap veriyormuş gibi “*Sen kimsin?*” diye sordu.

Yüksek sesle güldüm. Birden verdiğim nefes ile geri gitti. “Ben Cailleach McFay,” dedim.

“*Cailleach.*” İsmimi evin içinde hafifçe dalgalanan rüzgârda bir iç çekiş gibi söylemişti. “Bu ismi biliyorum...”

“Şüphesiz. Belki İskoç atalarımın birini baştan çıkarmışsındır. Senin adın ne?”

¹³ plankton: sulara bulunan ancak mikroskopla görülebilen yaratıklar topluluğu (TDK sözlük)
(ç.n.)

Gülümsedi. Ağız kaslarını gülmek için kullanmaya alışkın değilmiş gibi sert bir gülüştü. Kasları var mıydı ki? Görüntü önceki ziyaretlerinden farklıydı. Sadece uzak bir yansımaymış gibi gözüküyordu. “Benim birçok adım var.” dedi. Sesinin ağzından çıkmadığını fark ettim. Pencereden içeri esiyordu. Dışarıda ağaçlar çırpınıyordu. “Beni çağırırken kullandıkların ve daha birçoğu. Ganconer diyebilirsin.”

“Sen Angus Fraser’ın öyküsünde anlattığı...” Ona ne diyeceğim konusunda tereddüt ettim, “...*adam* mısın?”

Angus Fraser’ın adını duyunca kaslarını çattı ve pencereden giren rüzgâr soğudu. “O adamın söylediği her şeye inanma.”

“Onun kardeşini baştan çıkardın mı? Öldürdün mü?”

“*Katy*.” İsmi rüzgârı delerek geçen bir iç çekti. “*Katy*’yi kaybettim ve bu onun hatasıydı.”

Sabırsızlanmaya başlayarak “Bundan şüpheliyim. dedim. Uyanık ve gözlerim ardına dek açık iken rüyalarımdeki kadar çekici değildi. “Dinle.” dedim. “Buraya seni gitmen için çağırdım...”

Sis dalgalandı, rüzgâr gürlledi. Sonra güldüğünü fark ettim. “*Bu* yüzden mi çağırdın? Sanmıyorum, Cailleach McFay. Bence beni çağırdın; çünkü *daha fazla* istiyorsun.” Sis çözülüp uzun ipekten bir şal gibi etrafıma dolandı. Odadaki hava çok soğumuştur ama yüzüme değen sis sıcaktı. Sıcaklık kanıma sıcak bir likör gibi yayılarak içime süzüldü, leğen kemiğimi sardı, Tanrım yardım et!, tam bacaklarımın arasında durdu.

Başımı salladım. “Hayır,” dedim. “Sen bir hayaletsin. İblis değilsin. Beni kurutur, canımı alırsın...”

“Tabii eğer beni sevmezsen.” diye fısıldadı. Sesi kulağıma çarpan ılık bir dalga gibiydi ve arzularımı harekete geçiriyordu.

“Bu büyük bir *“eğer”*,” diye cevap verdim. “Deneyimlerime göre aşk gelir ve gider. Bu konuda hayatım üzerine bahse giremem.”

Beni saran sarmal durdu. *Onun* tereddüdünü hissettim. Tekrar konuştuğunda sesi farklı çıkıyordu. Daha sert, daha *gerçekçi*... O ana kadar rol yaptığını fark ettim. “Deneyimlerine göre mi?” diye sordu.

“Seni zavallı kız...” Sonra yumuşak sesi geri döndü. “Benimle deneyimin böyle olmaz. Belki de *insan* sevgilin sana böyle hissettiriyordur ama benim hissettirdiğim bu değil.”

Paul’a olan sadakatimden mi yoksa “*insan*” derken ya da ne istediğimi bildiğini söylerkenki kendinden emin halinden mi bilinmez; birden bu yaratık gözümden düştü.

Kaslarımı sıkarak “Kadınlarla ilgili daha fazla şey öğrenmelisin, dostum. Aşk, yatakta iyi olmaktan çok daha fazlasıdır.” dedim. “Belki o kadar uzun süredir insan değilsin ki bunu bilmiyorsun.”

Kollarımı savurarak sisten oluşan sarmalı paramparça hale getirim. Yeniden toparlanıp kulağıma tatlı sözlerini fısıldamadan şeker kabının kapağını kapattım ve Angus Fraser’ın kitabından ezberlediğim üç satırı okudum.

Defol, iblis!

Seni uzaklaştırıyorum, şeytan!

Seni karanlığa gönderiyorum, Ganconer!

Ardından gelen garip sessizlikte, dağılmış sis toplanıp bir yüz şekli almaya çalıştı. Dışarıda rüzgâr, efendisinden bir işaret bekliyormuş gibi durmuştu. Onun yeniden biçim kazanıp konuşmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Angus Fraser’ın kitabında yazmıyordu; ama Bowery’deki bir barda rahatsız edici yapışık bir satıcı adamda işe yaramıştı. Şeker kabını elime aldım, havada bir yüz biçimi oluşmaya başlarken sıcak suyu içine döktüm. Bir an için iblisin yüzünde yapışık satıcı adamın yüzüne mojito attığımdaki oluşan ifadenin aynısı gördüm. Sonra yüzü kayboldu. Sis pencereden o kadar güçlü bir rüzgârla çıktı ki sırtüstü yere düştüm. Sağ elim mumlardan birine çarpınca elime sıcak mum döküldü. Güçlükle dizlerimin üzerine dönüp pencereyi kapatmak için dökülmüş mum ve tuzların üzerinden emekledim; ama pencere eşiğinde gördüğüm şey yüzünden olduğum yerde kalakaldım.

Bir dakika önce sallanan ağaçlar artık sakindi ama yukarıya bakmıyorlardı. Doğuya bakıyorlardı ve her dal, her yaprak karşı konulamaz bir manyetik gücün etkisindeymiş gibi evden uzağa gerilmişti.

Dışarıdaki tek hareket avluda koşan hayvanlara... tümü orman ya-
nıyormuş gibi kaçışan rakunlara, sincaplara ve hatta geyiklere aitti.
Kafa derimin çekildiğini hissedip aşağı bakınca saçımın yukarı kal-
kıp aynı yönde çekildiğini fark ettim. Dışarısız tamamen hareketsiz-
di. Dünya nefesini tutmuş gibiydi...

Bu bana birkaç yıl önce Endonezya'daki bir tsunamiden kurtulan
birini ve son dalga vurmadan önce tüm suyun sahilden çekildiğini
hatırlattı.

Geldiğini görmeden önce sesini duydum. Eve doğru ilerleyen bir
yük trenine benzer bir sestti. Sonra ormandan yaklaşan, 100 yıllık
meşe ağaçlarını titreten, dev hava dalgasını gördüm. Bir an için oldu-
ğum yerde kaldım. Derken dalga eve çarptı. Camlar parçalanıp üze-
rime sıçradı. Yere kapanıp ellerimle başımı korudum. Bir şey başıma
çarptı. Kokusuna bakılırsa mum olmalıydı. Bir durum epey sinirimi
bozmuştu. Dirseklerimin üzerinde kalkıp rüzgâra doğru bağırdım.

“Bir kız hayır dediğinde böyle davranıyorsan seni uzaklaştırdı-
ğım için memnunum. Sana kesinlikle âşık olmazdım.”

Ev gök gürültüsü ile sarsıldı. Ardından düşen bir yıldırım ile
aydınlandı. Pencereden uzaklaşıp odadan çıkmam gerektiğini an-
ladım. Dikkatle ayağa kalkmam gerekiyordu. Yerde çok fazla cam
olduğundan daha fazla emekleyemezdim. Çizmelerimle camları ve
tuzları çatırdatarak yürümeye başladım. Kapıyı açamayacağımdan
korkuyordum; ama demirden kapı topuzuna dokunduğum an kapı
sonuna kadar açıldı. “*Teşekkürler Brock.*” diye fısıldadım. Odadan
dışarı attığım ilk adımda kapı arkamdan kapandı. Kapının sesi, aşı-
ğıdan gelen başka bir kapı sesiyle yankılandı. “*Lanet olsun,*” diye dü-
şündüm. Phoenix tamamen aklımdan çıkmıştı.

Alt kata indiğimde Phoenix'i gözleri korkudan büyümüş, saçları
Andy Warhol peruğu gibi havaya kalkmış bir halde koltukta oturur
ken buldum. Alt kattaki tüm pencereler kapalıydı ve mucizevi bir
şekilde rüzgâra karşı durmuşlardı. Ön kapı vuruluyordu.

Phoenix “Bakmamız gerekmiyor mu?” diye sordu.

Cansız bir yaratık kapıya vurabilir miydi? Belki vurabilirdi; ama bu benim iblisim için fazla kibar bir yöntem olurdu.

Gözetleme deliği olmasını umarak kapıya doğru gittim. Kim olduğunu sorabilirdim; ama dışarıdaki sert rüzgâr ve yağmur yüzünden cevabı duyabileceğimden emin değildim. Kapıyı açtım.

Ön verandamın ışığında duran üç kişi o kadar kat kat giyinmiş ve sarılmıştı ki başta tanıyamadım. Üç müneccim ya da Macbeth'teki üç cadı olabilirlerdi. Ortadaki kürklü kabanmın yakasını aşağı indirip konuşmaya başlayınca müdürümü tanıyabildim: Elizabeth Book.

“Merhaba, sevgili Cailleach, içeri girebilir miyiz?”

Daha sonra eskimo ceketinin fermuarını kocaman açık gözlerine kadar çekmiş olan Diana Hart'a ve şarap rengi yün bir mantoya gömülü Soheila Lilly'ye baktım.

“Şükran Yemeği için biraz erken,” dedim.

Dekan Book iç çekerek “Buraya Şükran Günü için gelmedik, canım,” dedi. “Müdahale için geldik.”

On Beşinci Bölüm

“Phoenix’e mi?” diye fısıldadım. “Çok fazla içiyor.”

Dekan Book tekrar iç çekerek “Hayır canım,” dedi. “Sana. İçeri girebilir miyiz lütfen? Çok soğuk bir havaya sebep oldun.”

Diana Hart içeri girmeden önce kırmızı kabanının üzerinde toplanan suları sallayarak “Üstelik gece ilerledikçe daha da soğuyacak gibi,” dedi. “Umarım don olmaz. Son kar fırtınasında çok fazla ağaç kaybettik.”

Antreye girdiler. Kapıyı arkalarından zar zor kapattım. “Nereden biliyorsunuz...?”

Soheila montunu bana uzatarak “Ofisimden demonoloji kitabını aldığım gördüm.” dedi. “Rüzgâr başladığı sırada Liz’in evindeydim.”

Diana ıslak montunu bana uzatarak “Ben de hayvanların ormandan kaçtığını gördüm ve sonra rüzgârı duydum.” dedi. “Hemen Liz’i aradım ve Hanımeli Evi’nden geldiğini doğruladım.”

Liz, ağır kürk montunu bana uzatıp statik elektrik kıvılcımına neden olarak “Angus’un iblisleri uzaklaştırma büyüsünü denediğini düşündük.” dedi.

Soheila “Sana büyünün bazı sakıncaları olduğunu söyleyebilir dim.” dedi. “Asla iblisin ele geçirdiği kişi tarafından yapılamaz.”

Kızgın bir biçimde “Ben *ele geçirilmedim*.” dedim. Haklı olabirdim; ama üç tane ağır kadın montunun ağırlığı altında, Elizabeth Book’un kürkü tek başına 10 kilo ederdi, sesim daha çok kızgın bir

hizmetçinin sesi gibi çıkmıştı. Ya da kadınların aralarındaki acıyan bakışlarını görünce fark ettiğim gibi inkârcı bir esrar bağımlısı gibi.

Diana kolumu okşayarak “Hiç kimse ele geçirildiğini düşünmez, canım,” dedi. “Hadi o montları kaldır da biraz sıcak çay içip konuşalım. Ev yapımı tatlı çöreklerden getirdim.” Kapitone el çantasından güzel kokulu bir kâğıt torba çıkardı.

Tabii ağır montları antre gömme dolabına taşıırken somurtkan bir şekilde on iki adımlı programların iksiri tatlı ve kafeini düşündüm. İyileşmeden söz etmişken... Phoenix neredeydi? Kapıyı açmaya gittiğimde kütüphanedeydi. Dışarı mı çıkmıştı?

Mutfağa girdiğimde onu bir dolabın kapağını açarken buldum.

“Elektrikli su ısıtıcımız vardı.” diye konuşuyordu. “Ama nerede bilmiyorum. Şeker kabını da bulamıyorum...”

“Hım... Ben almıştım. Odamdalar.”

“Tamam, gidip alayım.”

Diana “Çaydanlığı kullanabiliriz,” dedi. “Sanırım alt katta kalmalısınız, değil mi, Callie? Odan biraz dağınık olmalı.”

Başımı sallayıp mutfak masasının önüne oturdum. Diana ve Elizabeth, Phoenix’in arkasından endişeyle baktılar.

Elizabeth “Ona uyutma büyüü yapabiliriz sanırım.” dedi.

Soheila, Phoenix’e bakarak “Manik depresifler için uygun değil.” dedi. “Özellikle Depakote¹⁴ kullanıyorsa.”

Phoenix başını fincanların olduğu dolaptan çıkararak “Kim manik depresif?” dedi. *Büyü* yerine bu kelimelerin dikkatini çekmiş olmasına şaşırdım.

Diana, Phoenix’in omuzlarına kolunu atarak “Sensin, tatlım.” dedi. “Bunun anlamı sihirlere iyi yanıt veremezsin. Korkarım bu gece yanımızda olacaksın. Daha sonra sinirlerin için sana bazı bitkiler veririm.”

Kendi mutfağımda unutulmaktan yorularak “Siz üçünüz nesisiniz?” diye sordum. “Cadı?”

Diana kahkaha attı. “Şey, Liz öyle, tabii. Tanıdığım en güçlü cadılardan biri o.” Diana, Dekan Book’a sevgiyle gülümsedi. Çift oldukla-

¹⁴Depakote: bipolar manik depresyonda kullanılan bir ilaç

rını neden bu kadar uzun süredir fark edemediğimi düşündüm. Görünüşe göre eş cinsel radarım da cadı radarım kadar çalışıyormuş. “Ama ben sadece sıradan bir periyim.”

“Ah canım, sen hiç de sıradan değilsin.” Elizabeth, Diana’nın dar omuzlarına kolunu attı. “Diana çok eski zamanlarda Kraliçe Peri’nin peri geyiğine bakan Sidhe¹⁵ soyundan.”

Şaşırmamış olmama şaşıarak “Anladım,” dedim. “Peki ya sen Soheila, peri misin, cadı mısın?”

Soheila gülümseyerek “İkisi de değilim,” dedi. “Ben bir şeytanim.” Yüzümdeki ifadeyi görünce kahkaha attı. “Ya da sınıfımın artık kendine verdiği daha politik bir isimle; *iblis*.”

“Soheila, soyundan utanıyor olamazsın. Soheila’nın soyu büyük bir Mezopotamya rüzgâr ruhuna dayanıyor.”

“Gerçekten Liz, şu an o konuya girmemiz gerektiğini sanmıyorum. Cailleach’ın bilmesi gereken önemli şey çoğumuzun perilerden daha tehlikeli olmadığıdır. Bu çok fazla şey açıklıyor olmasa da. Daha fazla vaktimiz olduğunda sınıfları ve türleri tartışabiliriz. Korkarım büyü yaparak başarabildiğin tek şey sadece iblisini sinirlendirmek olmuş. Zor bir iş bizi bekliyor.”

O gece beni bekleyen çok fazla sürpriz vardı ama ilki Phoenix’in periler, cadılar ve şeytanlarla dolu bir üniversitede olmamız fikrin-den bu kadar kolay hoşlanmış olmasıydı.

Hepimiz çay ve tatlı çörekler üzerine koyduğumuz mutfak masasının etrafında oturduğumuzda “Biraz peri kanına sahip olduğumu biliyordum.” diye sevinç çılgılığı attı.

Diana, Phoenix’in elini ovarak “Üzgünüm, canım.” dedi. “Bir damla bile olmadığına eminim. Ama Callie’de ise... Hemen fark ettim.”

“Pekâlâ, o zaman cadı olabilirim ben, değil mi? Uzun süredir Wicca’nın hayranıyım. Beni eğitebilir misin?”

Soheila, bence biraz kaba bir şekilde “Akli sağlık durumun düşünlürse bu pek iyi bir fikir değil.” dedi. Üçünün arasında iblisi uzak

¹⁵Sidhe: insanlara aşkı karşılığında ilham veren kadın peri (ç.n.)

laştırmak için sabırsız olan açıkça oydu. Belki bir şeytanın birinin neler yapabileceğini anlaması biraz zaman alıyordu; ama benim soracak başka sorularım vardı.

“Tüm fakülte periler, cadılar ve...” Hala Soheila’ya şeytan derken rahatsız oluyordum, “diğer doğaüstü yaratıklarla mı dolu?”

Elizabeth “Ah hayır, kesinlikle değil!” diye bağırdı. “MLA¹⁶ ile başımız nasıl bir belaya girerdi düşünsenize! Ama soyu öbür dünyaya uzanan ya da gizli büyücülük yeteneklerine sahip insanları işe almak için gözümüzü dört açtık. Ayrıca tabii burada bir üniversite olmadan önce bile kasaba siyasi nedenlerle sürgün edilenler için bir sığınma eviydi. Salem cadı duruşmaları sırasında benim atalarım buraya kaçtılar...”

“Bir saniye,” dedim. Bu peri öyküsünü biraz daha dinlemek istiyordum ama tarihi bir hata tespit etmiştim. “Salem cadı duruşmaları 1692 yılındaydı. O zamanlar New York’un bu taşra kısmında herhangi bir Avrupalı yerleşim yoktu. Sadece ıssız bir yer ve Yerli Amerikalılar vardı.”

Diana masanın ortasına doğru eğilerek “Bir de öbür dünyadan gelenler. Anladın mı?” dedi. “Burada Periler Ülkesi’ne açılan bir kapı var...” Gözlerini evin arka kısmına doğru çevirdi. “Ormanda... Öbür dünyadan gelenler Periler Ülkesi’ne gitmek için eski dünyadan ayrıldıktan sonra bazıları dünyaya açılan bu kapıyı buldular.”

Soheila “Bazı iblisler de,” diye ekledi.

Diana “Burada karşılaştığımız insanlar...” diye devam etti,” yani Yerli Amerikalılar topraklarını bizimle paylaşmaktan mutluydu. Daha sonra bölgeye gelen ilk sömürgeler Salem’den sürgün edilen cadılar ile eski dini kabul etmeyen diğer sömürgelerdi.

“Anladın mı...” Elizabeth, Diana’nın anlattıklarını kaçırdığı bir ilmeği düzeltirmiş gibi dikkatle dinliyordu. “Eski dünya cadıları eski tanrılara, boynuzlu tanrılara inanırlardı.”

Diana “Cernunnos,” diye fısıldadı.

Soheila iç çekerek “Mithra,” dedi.

Elizabeth “Ve Üç Tanrıça,” diye devam etti.

¹⁶MLA: Modern Diller Derneği’nin daha çok edebiyat ve sanat alanındaki alıntı sistemi

Diana "Morrigan," dedi.

Soheila "Anahita," diye ekledi.

Dekan Book "Sonra bu iki grup kasabayı oluşturdu." diye devam etti. "Perilerle cadıların birliğini kutsamak için de kasabaya Fair-Wick¹⁷ adını verdiler."

Diana "Cadılar öbür dünyadan gelenlere yardımcı oldular. Yeni gelenler çoğu zaman zayıftı ve kafaları karışmıştı." dedi.

Elizabeth "Öbür dünyadan gelenler de cadılara kendi uzmanlık alanlarının gizemlerini öğretiler." diye ekledi. "Toplanan bilginin saklanması için bir üniversite kurulması gerektiğine karar verildi. Ancak kasabaya gelenlerin sayısı arttıkça kapıyı korumak da zorlaştı..."

Soheila "Çünkü o kapıdan gelen her şey zararsız değildir." dedi. "Örneğin, senin karşılaştığın iblis. O bir yüzyıl önce geldi ve Dahlia LaMotte'ye bağlandı. Ben bizzat onu uzaklaştırmaya çalıştım..."

"Bir yüzyıl önce mi?" diye sordum. "Yani sen..."

Soheila cümlemi tamamladı. "Göründüğümde daha yaşlıyım. Oldukça çok. Ama ben bile bu yaratığı Periler Ülkesi'ne geri gönderemedim. O çok güçlü. Sonunda Angus Fraser onu çalığa, sınırlara uzaklaştırebildi ama kapıdan Periler Ülkesi'ne gitmesini sağlayamadı. Bunu yapamadan öldü..." Duraklayıp bakışlarını çevirdi. Dekan Book elini Elizabeth'in elinin üzerine koydu; Diana gözyaşını sildi. Bir dakika sonra Soheila derin bir nefes çekip devam etti. "İblis sınırı gönderildikten sonra Brock'a sorduk..." Lafa girmek üzere olduğumu görünce ekledi, "Evet, o da bizim İskandinav daevalarımızdan¹⁸ biri. Bir zamanlar tanrıların demircisiydi. O ve kardeşi yüz seneden uzun zamandır buradalar... İblisi dışarıda tutmak için Brock'tan pencere- lere ve kapılara demir kilitler takmasını istedik. Dahlia'nın onu hala zaman zaman zaman içeri aldığına inanıyoruz."

"Ama o uzun yaşadı," dedim. "İblisin kurbanlarını canlarını alana kadar bırakmadığını sanıyordum."

¹⁷fair: İngilizce'de peri, wich: İngilizce'de cadı, wick: İngilizce'de kasaba (ç.n.)

¹⁸daeva: Zerdüşt dininin kutsal kitabı olan avestada kaosa neden olduğu söz edilen doğaüstü varlık (ç.n.)

Soheila ve Elizabeth Book endişeli bir şekilde bakiştılar. Dekan devam etmesi için Soheila'ya başını salladı. "İblis, kurbanını nasıl uzun süre hayatta tutacağını biliyor olmalı. Hakkında anlatılan doğruysa bir zamanlar canlıydı ve şu an bir insan ona aşık olduğunda yeniden canlı olduğuna inanıyor. Dahlia'nın onunla barışmak için bir yol bulduğunu düşünüyoruz. İblis ona ilham verdi ama Dahlia güçsüzleşirse onu bir süre daha sınırdan uzaklaştırabilirdi."

İblisi bu kadar öfkeliendirenin Dahlia'nın ona yaklaşımı olup olmadığını merak ederek "Kulağa biraz acımasızca geliyor." dedim.

Soheila "Onun kendisine kötü davranıldığı için böyle düşünüyorsunuz; ama Angus'un mektubunu okudun. Şeytan onun kardeşini öldürdü. Lütfen onu hafife alma ve ona iyi davranmayı dene. Dahlia uzun yaşamış olabilir; ama kitaplarından başka hiçbir şey için enerjisi yoktu. Brock'un onu çok sevdiğini biliyorum; fakat Dahlia'nın normal bir ilişkisi olamıyordu." dedi.

Eski bir İskandinav tanrısıyla ne tür bir normal ilişki yaşanabileceğini sormak üzereydim; ama Phoenix benden önce konuştu. Sohbeti istekli bir şekilde çayından yudumlayarak fal taşı gibi açık gözlerle takip ediyordu. Kokusundan çayının viskili olduğunu tahmin ediyordum. "Bir süredir çok yorgun hissediyorum. Belki iblis benim gücümü çekiyordur."

Diana, Phoenix'in çayını tazelerken "Sanmıyorum." dedi. "Callie'ye onu korumak için verdiğimiz demir karyolada uyuyorsun."

"Ah." Phoenix hayal kırıklığına uğramış gözüksü, sonra neşelendi. "Ama sık sık kanepede uyurum."

Elizabeth masaya vurarak "Onun istediği Cailleach!" dedi. Sesi panjurlara vuran rüzgârın sesiyle yankılandı. "Ama seni ele geçirmesine izin veremeyiz. Bizim için çok önemlisin. Şimdi bir sürü sorun olduğunu biliyorum; ama inan bana bu soruları şeytanı evinden uzaklaştırdıktan sonra cevaplasak iyi olur."

"Bunu yapabilir misiniz?" diye sordum.

“Evet, üçümüz birlikte yapabiliriz. Tabii sen onun gitmesini gerçekten istiyorsan. Bu yaratık için herhangi bir gizli... Nasıl desem, duygu beslemediğine emin misin?”

Soruyu değerlendirdim. Bir zamanlar insan olduğunu öğrendikten sonra ona karşı biraz sempati duymuştum; ama üst kattaki kibirli tavrından hoşlanmamıştım. Kendini beğenmiş ve buyurgan davranmıştı. Kesinlikle böyle bir adama âşık olmazdım.

“Kesinlikle.” dedim. “Hadi ona kapıyı gösterelim.”

Yeniden malzemeleri, tuz, baharatlar, yeni bir kapaklı kap, ağır bir kapağı olan demirden mavi renkli bir Creuset marka emaye tencere, yeni mumlar, süpürge ve farası toplayıp yukarı çıktık. Dekan Book ile ben önden gittik. Sonra Soheila ve en arkadan Diana ile Phoenix çıktı.

“Phoenix’i de bu işe karıştırmak gerçekten iyi bir fikir mi?” Rüzgâr o kadar güçlüydü ki bağırsam bile sesimi duymazdı. Yine de alçak sesle sormuştum.

“Başka seçeneğimiz yok.” diye cevapladı. “Çemberin içindeyken dışında olduğundan daha güvende olur.”

Bu beni biraz ürküttü; ama kendi kendime bu kadınların ne yaptıklarını bildiğini ve yalnız olduğum denemeden daha güvende olduğumu söyledim. Kapı topuzunu tuttuğumda Diana koridorun sonunda “Dur!” diye seslenince kısmen her şeyi iptal etmeyi önereceğini umdum. Dahlia LaMotte’nin yazılarının bulunduğu boş odanın kapısının önünde duruyordu. Gözleri büyümüştü.

“Çemberin yerde sağlam durması için biraz demire ihtiyacımız var.” dedi. “Burada demir var ama ben alamam. Soheila da alamaz.” Phoenix’e döndü. “Sen alabilir misin?”

Phoenix kapıyı açıp tiz bir sesle bağırdı. “Ah şuraya bak, bizi bekliyorlarmış!”

Koridorun sonuna gidip odanın içine baktım. Yazıların aralarına ağırlık olarak koyduğum yan yana sıralı beş demir kapı tutucum kucağa alınmayı bekleyen çocuklar gibi patilerini uzatıyorlardı.

Diana “Harika,” dedi. “Phoenix, onları...”

Phoenix çoktan kapı tutucuları almak için eğilmişti. Üç taneden fazla alamayacağı için üzerinde boya izi olan ve kuyruğu kırık olan son ikisini de ben aldım.

“Küçük yaralı askerim.” dedim. “Yeniden savaşa çağrılmış.”

Diana bana sorgulayıcı bir ifadeyle bakıp Elizabeth’in kulağına bir şey fısıldadı.

Dekan bana endişeyle bakarak “Olabilir.” dedi.

“Ne?” diye sordum. Sesim dışarıda uğuldayan rüzgâra karşı tiz çıkmıştı.

Diana “Sen de öbür dünyadan sayılırsın; yani demire dokunmaktan hoşlanmaman gerekir ama hiç rahatsız oluyormuş gibi gözükmüyorsun.” dedi.

Dekan “Vücudun demirin gücünü nötrleştirmenin bir yolunu bulmuş.” dedi. “Bu yüzden demir iblisi uzaklaştırmaya yaramamış olabilir.”

Soheila “Etkileyici.” dedi. “Caspar bununla ilgili bir yazı yazmak isterdi.”

Elizabeth pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümseyerek “Sabahleyin ona anlatırız.” dedi. “Tabii hayatta kalırsak.”

Yatak odamın kapısını açana kadar abartmış olabileceğini düşünüyordum. Oda, koridordan gelen ışıkla ki yatak odamdaki tüm ampuller patlamıştı, vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi gözüküyordu. Yerler su, erimiş mum ve kırık camla kaplıydı. Nevresimler yırtılmıştı. Döşegün dikişleri parçalanmıştı. Tahta karyola başlığında vahşi bir hayvanın pençelerinin izine benzeyen beş uzun kesik vardı.

Soheila pençe izine bakarak “Onu kesinlikle kızdırmışsın.” dedi. Sesinde bir hayranlık izi de yakaladığımı düşündüm. “Ona ne dedin?”

Kısa diyalogumuzu hatırlamaya çalıştım ama çoğu sevgili münakaşası gibi bunun mantığını, tabii varsa, çözmek zordu. Bir şekilde onun benim adımları sormasından çok kısa süre sonra ona sinirlenmiştim. Ah evet, şimdi hatırladım.

“Ona aşkın yatakta iyi olmaktan çok daha fazlası olduğunu söyledim.”

Soheila’nın gözleri büyüdü. Diana kahkahasını bastırmak için elini ağzına koyup Elizabeth Book’a baktı; ama Elizabeth Book yerdeki bir şeye bakıyordu.

“Sanırım bu onun cevabı.” dedi.

Yatağın yanına gelip yere baktım. Yerde tuzlarla bir şey yazılıydı: *Başka?*

Soheila “Etkileyici.” diye fısıldadı. Rüzgâr kırık camdan içeriye uğuldadığından onu zar zor duyuyordum. Yerdeki sözcükten başlayarak, birden utanmış gibi, tuz ve cam kırıklarını süpürdüm ve bir an için bir şey yüzünden içim cız etti. Ne yüzünden? Sadakatsizlik? Onu bu dört kadına alay konusu yapmışım gibi hissettim.

Duyguyu içimden uzaklaştırdım. Bir de onun bana yaptığına bak! Patronum, komşum, ev arkadaşım ve meslektaşım odamı temizliyordu. Yani yolunda gitmemiş bir doğaüstü oyunumun parçalarını topluyordu. Bağırına taş basıp çalışmaya giriştim. Soheila için çöp kutusunu tuttum ve kalıntıları masamın altındaki çöp sepetine boşalttım. Küçük çekmecelerin hepsini açmış, ataşları her yere dağıtmıştı. Kitabım için aldığım notlar yerlerdeydi. Utanmalıydı. Bu da nasıl bir soruydu? *Başka? Başka ne?*

Yerdeki bazıları yırtılmış ve ıslanmış kağıtları toplarken, masamın altında peri taşını buldum. Taşı cebime koydum. Yeniden kaybetme riskini almak istemiyordum. Çemberin içinde Diana ile Elizabeth’in arasına oturdum. Soheila çemberin etrafına tuz dökerek Farsça bir şeyler söylüyor; böylece tuz taneleri rüzgâra rağmen yere yapışıyordu. İş bitince Diana ile Phoenix’in arasına oturdu. Her birimizin önünde her birini demir kapı tutucularımın tuttuğu birer mum duruyordu. Üzerine boya damlamış ve kuyruğu kırılmış olan benim önümde durduğu için memnundum.

Soheila “Fareler çemberin dışında durursa daha güvenli olur.” dedi. Sesi alışılmadık bir biçimde huysuzdu. “Demirlerle korunacağız.”

Liz öfkeyle “Ama o zaman Diana çemberde duramaz.” dedi. “Senin demir karşısında durabilmeyi öğrenmiş olman onun da durabileceği anlamına gelmez. Bu durumda bile iyi hissettiğinden emin değilim...”

Diana alışıldık neşeli sesini zorla taklit ederek “İyiym ben.” dedi. Bu ışık altında bunu söylemek zordu; ama solgun gözüktüğünü ve acısını bastırmaya çalışmış gibi dudaklarını birbirine bastırdığını düşünüyordum.

Elizabeth Book kibritle mumunu yakıp kibriti bana uzattı. Hepimizin mumu yanınca Elizabeth ve Diana ellerimi tuttular, Diana Soheila’nın sağ elini ve Soheila Phoenix’in sağ elini tuttu. Dekan Book Phoenix’in sol elini tutunca çember tamamlandı. İçimden bir elektrik yükünün geçtiğini hissettim.

Elizabeth fakülte toplantısındakileri yerlerine geçmeye davet ediyormuş gibi canlı bir sesle “Çember tamamlandı.” dedi. “Böyle devam edelim. Soheila uzaklaştırma ayınının sözlerini ezbere okuyacak. Diğerlerimiz bu sözleri içimizden tekrarlayacağız: *Defol, iblis. Seni uzaklaştırıyorum, şeytan. Seni karanlığa gönderiyorum.* Tekrarlamaya devam edin ve aklınızdan başka bir düşünce geçmesine izin vermeyin...”

Phoenix neşeyle “Yoga mantra gibi.” dedi.

Phoenix’e bakınca korkmayan tek kişi olduğunu fark ettim. Tabii öyle olurdu çünkü neyle karşılaşacağımızı bilmeyen tek kişiydi o.

Elizabeth Book ince bir espriyle “Evet, tıpkı yoga mantra gibi. Hayatını kurtaracak bir yoga mantra,” dedi.

Soheila Farsça konuşmaya başladı. En azından ben öyle düşünüyordum. Sözcükler, birbirine karışan iki nehir gibi dışarıda esen rüzgârın sesine karışıyordu.

Defol, iblis. Seni uzaklaştırıyorum, şeytan. Seni karanlığa gömüyorum.

Kırık pencereden içeri giren hava soğudu. Üzerime rüzgârla birlikte buz parçacıkları geliyordu. Gözlerimi açınca havada dönen ve yerde biriken kar taneleri gördüm.

Tıpkı canlı bir adam gibi çizmelerinin altındaki pisliği umursamıyordu.

Defol, iblis. Seni uzaklaştırıyorum, şeytan. Seni karanlığa gömüyorum.

Başka? diye sormuştu. Bu da tıpkı canlı adamın sorusu gibiydi. Herkes başka nelerin gerektiğini bilirken çaresiz gibi davranmak. Mesela terbiye, önemseme ve zahmet edip...

Defol, iblis. Seni uzaklaştırıyorum, şeytan. Seni . .

...kimi baştan çıkarmaya çalıştığını anlayabilirdi. Beni tanıyan hiç kimse kesinlikle masamı ya da notlarımı dağıtmazdı.

...karanlığa gömüyorum. Defol, iblis. Seni...

Beş para eden her insan da konuşmanın cinsellik kadar önemli olduğunu bilirdi. Kendisine ait bir şeyleri paylaşırdı.

...karanlığa gömüyorum. Defol, iblis. Seni uzaklaştırıyorum, şeytan. Seni . .

Gerçi bana yürüyen perilerle ilgili o rüyaları göstererek yaptığı şey belki de buydu. Ona "Sen kimsin?" diye sormuştum ve seks rüyaları sona ermiş, yürüyüş rüyaları başlamıştı. Yapmaya çalıştığın şey bu muydu? Bana kim olduğunu anlatmak?

Bana doğru çok daha sert bir rüzgâr esti; ama soğuk değildi. Kar, çember arkadaşlarımın başlarında ve omuzlarında birikmeye başlamış, pencere camlarındaki kırım camlar üzerinde buz oluşmaya başlamıştı; ama yüzüme çarpan rüzgâr Karayip esintisi kadar ılıktı. Kulağıma "Eveet." diye mırıldanıp ayak parmaklarıma kadar sıcak dalgalar gönderdi. *Seni tanımak ve senin beni tanımanı istiyorum. Daha önce tanışmıştık.*

Kahkaha attım. Kitaptaki en bilinen satırdı: *Sizi bir yerden tanıyor muyum?*

Ama gülerken bile kafamın içinde bir görüntü oluşuyordu. Rüzgarda sallanan çalılıklar, gezginlerin oluşturduğu kuyruk,kapıdan önce Atlılar geçtiğinden biz kapıya ulaşmadan sise karışan *yoldaşlarım* ve geri gelen bir at. *Benim için.* Benim için geri geliyordu. Ona uzandım. Vücutlarımız birbirine değdi. Görüntü her zaman bura da sona ererdi ama bu sefer değil. Belki çemberde olduğumlandı.

Belki de çok yakınımda olduğundan ılık nefesi enseme sürtünüyor, yakamdan içeri kayıyordu. Ellerimizin birleştiğini, vücutlarımızın birbirine değdiğini hissettim. Gözlerini gözlerime dikmiş, beni yu-karı çekiyordu. Ama birden elleri dondu. Elleri koyu karanlık çukur-lara döndü. Biri onu çağırıyordu. “Hayır,” diye bağırdım. Hanımeli Evi’ndeki rüyamda ve yatak odamda... “Beni bırakma!”. Ama çoktan dönmüş, omzunun üzerinden ona bakıyordu. Ona gelmesini emre-den ve karşı çıkamadığı siyah atın üzerindeki yeşil kıyafetli kadına...

Hemen gözlerimi açtım.

Beni onun için bıraktın...

Kendime engel olamadım, Cailleach. Ilıklık hissi ensemden aşağı inip göğsüme oturdu. Sağ elimi Diana’nın gevşek elinden çekip elini şap diye bıraktım.

Dışlerimin arasından “Çık dışarı!” dedim. “Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Bir an için ılık hava bir ele dönüştü ve benim elimi tuttu; ama onun bana çok önceden izin vermesi gibi gitmesine izin verdim ve sıcak hava lastik bir bant gibi sarmal bir hal alıp camdan geriye ne kaldıysa pencereye vurdu. Öfkeli bir kedinin kuyruğu gibi evi kır-baçlayıp ormana karıştı. Ağaçların çatırdadığını ve yakındaki bir şe-yin patladığını duydum.

Aşağı bakınca demir kapı tutucularımdan birinin çatladığını gördüm. Diğer dördü kızarmıştı. Biri daha patlayıp havaya parçalar saçtı. Bir parça Phoenix’in tam sol gözünün üzerine çarptı.

“Eğil!” diye bağırdım.

Soheila Diana’yı tutup yere yatırdı. Sırtımda üçüncü fare patlar-ken beni oradan iten Elizabeth’in elini hissettim. Diana’nın acıdan bağırdığını duydum ve parçalardan birinin onu yaktığını tahmin ettim. Yere yatarken kuyruksuz farenin küçük arka bacakları üzerin-de sallandığını gördüm. Fareyi tutup parmaklarımı sıcak demirden yakarak çemberden uzağa attım. Küçük ayaklarıyla koşturduğunu duyar gibi oldum ve ormandan son bir uğultu duydum. Sonra etraf sessizleşti.

On Altıncı Bölüm

Elizabeth ile ben Diana'ya yardım ederken Soheila alt katta Phoenix'e yardım etti. Kanaması olan ve bağırarak Phoenix olsa da ben daha çok Diana için endişeliydim. Bilinci tam açık değildi. Elizabeth ile ben onu oturma odasındaki koltuğa taşımak zorunda kaldık.

Elizabeth, Diana'nın yumuşak saçını nemli alnından iterken "Bu kadar çok demire yaklaşmasına izin vermemeliydim." dedi. Yüzündeki lekeler kan damlaları gibi duruyordu.

"Ona verebileceğimiz bir şey, bir ilaç var mı?"

"Mutfakta biberiyeniz mevcut mu?"

"Sanırım Phoenix dolma için biraz almıştı."

"O zaman biraz su kaynatıp içine siyah çay ve nane ile birlikte biberiye ekle. Bir bulaşık bezi de getir. İçecek hale gelene kadar çayla kompres yapabiliriz."

Soheila mutfakta rahatlatıcı sözler mırıldanarak Phoenix'in yarasını temizliyordu. "Geçti. Korkacak bir şey yok. Hayır, delirmiyorsun."

Phoenix beni görünce "Sende gördün, değil mi Cal?" diye sordu. "Rüzgârı duydun, mumların söndüğünü ve farelerin patladığını gördün, değil mi?"

Su ısıtıcıyı ocağa koyarak "Evet." diye cevapladım. "Her şey geçti... Değil mi?" Soheila'yla göz göze gelmeye çalıştım. Rahatlatıcı sözlerle ihtiyacı olan sadece Phoenix değildi.

Soheila “Evet, her şey geçti,” dedi; ama Phoenix’in alnını sarmakla uğraştığı için konuşurken bana bakmadı. En azından ben gözlerini bakmamasının nedeninin bu olduğunu umuyordum.

Su kaynayınca bir fincan biberiye ve nane çayı hazırlayıp derin bir kase ve ekoseli bir bulaşık bezi ile birlikte bir tepsiye koyup oturma odasına getirdim. Diana’nın bilinci hala yerinde değildi. Elizabeth yumuşak sevgi sözleri mırıldanarak bezi çaya batırıp Diana’nın alnına bastırırken karşısındaki koltuğa oturdum. Onları baş başa bırakmam gerektiğini hissediyordum; ama Diana’nın iyi olduğunu görmeden yanından uzaklaşamazdım. Bu tamamen benim hatamdı. İblise karşı daha sert olsaydım daha erken gidebilirdi. Ya da daha erken yardım isteseydim... Kafamın içinde kendimi suçlamaya devam ediyordum; ama su sesi ile yatıştırıcı nane ve biberiye aromasının kokusu ile birlikte Elizabeth’in yumuşak sesi ninni gibi gelmeye başlamıştı.

Birkaç saat uyumuş olmalıyım çünkü uyandığımda buz kaplı pencereden içeri hafifçe günün ilk ışıkları giriyordu. Elizabeth Book sandalyemin yanındaydı. Genelde düzgün olan şapkası fare yuvasına dönmüş, soğuk sabah ışığında yüzündeki kırışıklıklar ortaya çıkmıştı. Elinde bir telefon vardı.

Bana telefonu uzatarak “Erkek arkadaşın, Paul.” dedi.

Telefonu ondan aldım ama açmadım. Diana’nın nasıl olduğunu sordum.

“Sanırım en kötü kısmı atlattık.” Diana’nın kıpırdamadan uzandığı kanepeye baktı. Üzerinde Elizabeth’in kürk montu olduğundan dev bir ayı uyukluyormuş gibi gözüküyordu. Alpaka şallardan birinin benim üzerimde olduğunu fark ettim. Geceleyin Elizabeth üzerimize örtmüş olmalıydı. “Ama başka sorunlarımız var. Telefon görüşmeni bitirince konuşuruz.”

“Paul?” dedim. “Her şey yolunda mı? Neredesin?”

“Buffalo’dayım!” diye bağırды. Sesi Yankee’lerin kupayı kazanmasından beri ilk kez bu kadar heyecanlı çıkıyordu. “Uçağım neredeyse yere çakılacaktı! Durduk yere aniden garip bir fırtına çıktı! Pilot

mısır tarlasına acil iniş yaptı. Herkes hayatta kalmamızın bir mucize olduğunu söylüyor!”

“Çok üzgünüm...” Garip bir fırtına mı? Bu o olabilir miydi ...?

“Hayır, üzülme!” Paul o kadar hızlı ve heyecanlı konuşmaya başladı ki söylediklerini takip etmekte zorlanıyordum. Aynı zamanda benim yol açtığım fırtınanın onu az kalsın öldüreceği düşüncesi de kafamı karıştırıyordu. Konuşmasına odaklanmaya başladığımda şöyle dediğini duydum: “Hayatımdaki en ilginç tecrübeydi. Yıldırım görmeliydin! Rüzgâr hızının 150 mil/saat olduğunu söylüyorlar. Gerçekten öleceğimi düşündüm; ama ölmedim. Sadece *şeylere açıklık kazandırıyor*.”

Paul’un ölümünden dönmesinin tam olarak nelere açıklık kazandırdığını merak ederek “Vay canına!” dedim. “Bu harika, sanırım. Ayrıntıları dinlemek için sabırsızlanıyorum. Buffalodan uçağa binebilir misin? Ya da karayolundan gelebilir misin? Sanırım beş saatlik bir mesafe var...”

“Tanrım! Dışarı çıkmadın ya da henüz haberleri izlemedin, değil mi? Pencereden dışarı bak.”

Pencereden dışarı bakıyordum; ama camlar buzla kaplıydı. Ön kapıyı açarak Diana’yı rahatsız etmek istemediğimden kalkıp mutfaktan arka kapıya geçtim.

Ben kapıyı açarken Paul “New York Fairwick’in fırtınanın merkezi olduğunu söylüyorlar.” diyordu. “Kasabının otuz kilometre çevresine kadar tüm yönlerdeki yollar kapalı. Şu ana kadar kaydedilmiş en büyük buz fırtınası. Orada nasıl gözüküyor?”

“Şey gibi...” Gördüğümü anlatacak bir sözcük bulmaya çalışıyordum. Arka bahçemden ormana kadar uzanan, doğan güneşin ilk ışıklarında erimiş buzlu camlar gibi parıldayan berrak bir buz örtüsü... Güneş ağaçların ardından doğarken ağaçlar da ısıldamaya başlamıştı. Çoğu kırılmış her bir dal, çubuk, çam dalı, çam yaprağı ve başıboş kahverengi yapraklar güneşin dokunuşuyla parıltılı bir göz alıcılık kazanan berrak bir buz örtüsüyle kaplanmıştı. Sonunda “Peri ülkesi gibi...” dedim.

Paul ile konuştuktan sonra tekrar mutfağa gittim. Birkaç saat uyumak için havayolu şirketinin kendisi ve “sağ kalan” diğer yoldaşları için sağladığı otele gidecekti ve başka bir seyahat yolu bulduğunda beni arayacaktı. Elizabeth ve Soheila masada kahve içiyor, küçük televizyonumda CNN’i izliyorlardı. Kendime kahve makinesinden bir fincan kahve alıp izlemek için oturdum.

Üzerinde kalın bir kürkle ceket olan bir kadın sunucu “Şükran Günü Buz Fırtınası bir anda ortaya çıktı.” dedi. Fairwick için çıkış işaretini gösteren bir yerde durmuş arabalardan oluşan bir kuyruğun önünde duruyordu. “Her yerde yolda kalmış araçlar var. İlginçtir ki bu Fairwick kasabası ilk kez anormal havanın kurbanı olmuyor. 1893 yazından kasabaya canlı kurbağalar getiren dolu taneleri yağmıştı...”

Soheila gözlerini devirerek “Caspar’ın kimya deneylerinden biri ters gitmişti.” dedi. “Ona havaya karışmamasını söylüyorum ama...”

“1923’te de kasabada bir kum fırtınası ortaya çıktı.”

Elizabeth “Ferrishyn¹⁹ Savaşları?” diye sordu.

Soheila başım salladı. “Kötü yaratıklar. Hala bazen kıyafetlerimde kum buluyorum.”

“Kaynaklarımızdan aldığımız bilgiye göre kasabada gece yarısından beri elektrik yok.”

Elektrikli kahve makinesine ve televizyona baktım. “Bunlar nasıl çalışıyor?” diye sordum.

Elizabeth “Soheila’nın nezaketi.” dedi. “Geçen gece onun bir rüzgâr ruhu olduğundan söz etmedim mi? O da enerji üretebilir. Şimdi biraz sus. Buz nereye kadar ulaşıyor duymak istiyorum.”

Ekranı New York’un kuzeyinin bir haritası gösterildi. Fairwick, doğu ve kuzeydeki eyalet parkının tamamı, batıda Batı Thalia’ya, güneyde Bovine Corners’a kadar kenarları tırtıklı, mavi mürekkepli bir kalemle çevrelenmişti. Muhtemelen bir grafik sanatçısı bunu simgelemek için yapmıştı; ama bence daha çok kötü bir mikroba benziyordu.

Elizabeth “Ah Tanrım,” dedi. “En azından sadece küçük vadimizde böyle. Sanırım yeterli malzememiz varsa üstesinden gelebiliriz.

¹⁹Ferrishyn: Savaşçı Periler kabilesi (ç.n.)

Yaşlıların ve sakatların kontrol edilmesi, jeneratörleri yoksa yeterince yakacak odunları ve yiyecekleri olduğundan emin olunması için bir ziyaret komisyonu oluşturması için Dory'yi arayacağım.

Soheila "Brock ve Ike tuz kamyonuna ve sabanlara liderlik edebilirler." dedi.

"Tanrıya şükür öğrencilerin çoğu tatil için evlerine gittiler. Caspar ve Oliver'a yurtlarda geriye kalanları kontrol etmelerini söyleyeceğim."

"Mara Marinca eve gitmedi." diye yardımcı oldum.

Dekan Book'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Evet, gitmeyecekti. Ama iyi olduğuna eminim ve Şükran Günü yemeği için buraya gelecek."

Ne kadar çok insanı davet ettiğimi ilk kez fark ederek "Phoenix'in yemek yapacağından eminim." dedim. "Dün gece olanlardan oldukça korktu."

Soheila "Onun için endişeliyim." diye itiraf etti. "Ama bu sabah ikide onu yatağına götürdüm ve yemek yapmak olanları zihninden uzaklaştırmasına yardımcı olabilir."

Elizabeth "Dory de yardım etmek için yanında olur." dedi. "Bunun için endişelenme. Fairwick'te hepimiz acil bir durumda yardımlaşırız. Ama şu an bir konuda senin yardımına ihtiyacım var. Benimle biraz yürür müsün?"

"Tabii ki."

"İyi. Çizmelerinin kaymadığına emin ol. Gideceğimiz yerdeki zemine pek güvenilmez."

Tüm kasaba 10 santimetrelik bir kar tabakası ile kaplı olduğundan, Elizabeth Book'un uyarısının gereksiz olduğunu düşündüm; ama ormana yöneldiğini görünce herhangi bir uyarının yeterli olabileceğinden dahi şüpheliydim. Rüzgâr sıcaklık düşmeden evvel dalları ve hatta bazı ağaçları devirmişti. Döküntülerin üzerini o kadar fazla kar kaplamıştı ki hepsi ısıtılı, kumıldamayan bir karışıklığa dönüşmüştü. Yolun nerede olduğunu bile göremiyordum. Elizabeth

ormanın kenarında tereddütle durmuş yıkıntıya bakarken, ben de geri dönüp evime baktım. Yatak odamın penceresinin panjurları tamamen yırtılmıştı ve panjurlardan geriye kalanlar menteşelerinden çarpık çurpuk bir şekilde sarkan sunta parçalarıydı. Bakır oluk, çiğnenmiş bir kokteyl pipeti gibi bükülmüş gevşekçe sarktığı kuzeydeki saçaktan eğilmişti. O kadar fazla barut rengi kiremit çatıdan uçmuştu ki çatı artık bir dama tahtasına benziyordu.

“Ne şımarık çocuk!” diye bağırdım. “Şeytanın minik öfke nöbeti bana binlerce dolarlık bir tamir masrafına patladı.”

Elizabeth Book dönüp evimin arkasına baktı. “Evet, iblislerin sorunu bu. Hepsi çok egoistler. Ayrıca şeytanlığını bir mazeret olarak kullanamaz. Soheila bir şeytan ama nasıl uygar olduğuna baksana! Açık söylemek gerekirse ben hasarın daha kötü olmamasına şaşırdım. Bu ormanın durumuna bakarak çıkardığı rüzgârın 125 mil/saat hızda estiği söyleyebilirim. Evine bu kuvvette vursaydı evin hala ayakta olmazdı. Bir şey etkisini azaltmış olmalı...” Bakışlarını evden bana çevirdi. “Rüzgâr eve vurmadan bir büyü yapabilmişsin gibi...”

Dekan Book’un evimdeki zararı yeterince ciddiye almamasına sinirlenerek aksi bir sesle “Ben büyü bilmem.” dedim. “Ayrıca bu ormandan geçebileceğimizi nasıl düşünebildiğini de bilmiyorum...”

Ama Dekan Book öfkemi görmezden gelip buzun bir Noel dekorasyonuna dönüştürdüğü yıkılmış bir çam ağacı dalının üzerine çoktan zarifçe bir adım atmıştı. Kaymamak için buzla kayganlaşmış dalları tutarak onun peşinden tırmandım. Önden gitmeye devam ederken parlak kırmızı montu buz kaplı ormanda iyi bir yol gösterici oluyordu. Üstündeki Diana’nın montuydu. Kendisinininkiye hala uyuyan Diana’nın üzerindeydi.

Bilinmeyen ve yabancı bir dünyanın kalıntılarının arasından yürüyormuşuz gibi hissediyordum. Venüs’ün buzlu yüzeyi ya da İskandinav buz devlerinin buzul evi olan *Jotunheim* olabilir... Yıkıntıya yol açan şiddet korkutucuydu; ama etkisi garip şekilde güzeldi. Dev ağaçlar iyiye ayrılmıştı; ama çam kozalakları, meşe palamutları ve hatta güvercin ağaçlarının narin sarı çiçekleri ek üzerine konu-

lan şekerli malzemelere benziyordu. Hanımelerinin olduğu çalılığa ulaştığımızda, etki baş döndürücüydü. Buzla kaplı sarmaşıklar ve dallar da şekerden yapılmış gibi gözüküyordu. Mücevhere benzeyen şekiller çam iğneleri ve dallarda Noel ışıkları gibi ışıldıyordu. Daha yakından bakınca çalılıkta ölen tüm minik yaratıkların, küçük kuşların, minik farelerin, sıçanların ve sincapların görüntülerini seçebiliyordum. Elizabeth durup eldivenli eliyle donmuş bir baştankarayı aldı. Avucunun içindeki kuş egzotik bir mücevhere benziyordu.

“Burada neden bu kadar çok yaratık ölüyor?” diye sordum.

“Burası sınır.” dedi. “Küçük yaratıklar yollarını kaybediyor. Büyük yaratıklar, çok daha güçlü yaratıklar bile dünyamız ile Periler Ülkesi arasında yollarını kaybeder. Korkarım dün geceki fırtına bazılarını geçiştiren yakalamış. Burada... Sadece biraz daha yolumuz kaldı...”

Elizabeth, buz yüzünden mor kuvars damlacıklarına dönmüş mor böğürtlenlerle dolu ağır bir sarmaşığı iterek çalılığın içine adım attı. Yolun nerede olduğunu artık nasıl anlatacağını veya yoldan devam etmeye çalışıp çalışmayacağını merak ederek peşinden gittim. Donmuş çalılığın iyice içine doğru giriyormuşuz gibi gözüküyordu. Bir anda gerçek amacının beni sınıra götürüp orada bırakmak olabileceğini düşündüm. Belki kasabasına tüm bu felaketi getirdiğim için? Tam geri dönmeyi isteyecektim ki birden durup elimi tuttu.

“Ah, zavallı güzel şeyler!” diye bağırdı.

Hanımeli çalılığındaki çember şeklindeki bir açıklığa bakıyordu. Önce bir şey göremedim; ama çalılığın üzerine güneş ışığı vurup karmaşık dalların üzerini aydınlatınca havadaki ışıltılı şekilleri seçmeye başladım. Dev bir örümcek ağı dalların arasında donmuş gibiydi. Sadece ağdaki desenin karmaşık dokusunda yüzler vardı: erkek ve kadın yüzleri, hayvan yüzleri ve insana da hayvana da benzemeyen bazı yaratıkların yüzleri. Bazılarının insana benzer yüzleri, boynuzları, boyalı kulakları veya sürüngenlere özgü ciltleri vardı. Bazılarının gözlerinde ışıldayan insan zekâsı ile hayvan yüzüne sahipti. Hepsi acıyla bükülmüştü.

“Onlara ne olmuş?” diye sordum.

“İblisin iki dünyada da fırtına çıkarmış. Genelde bir seferde bir veya iki yaratık geçer; ama fırtına birçoğunu sınıra itmiş olmalı. Buz geldiğinde de yolda donmuşlar.”

“Onlar... ölü mü?”

Elizabeth kocaman kedi gibi gözleri olan ve boyalı kulaklarından bir öbek kürk sarkan bir kadın yüzüne yaklaştı. Dokunmamaya dikkat ediyordu; ama ılık nefesi değince buz çatırdadı ve tıngırdayarak yere dağıldı. Örümcek ağındaki yırtık ve ardından tüm yüzler çatırdayıp çözölmeye başladı.

“Onları kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?” diye bağırdım.

Elizabeth bana döndü. Yüzü o kadar gerilmişti ki o da çatırdayıp kırılacak gibi gözüküyordu. “Belki. Kapıyı başka bir yaratık için açtın. Şu kurtardığın kuş... Kanında öbür dünyadan bir şeyler olabileceğini ilk o zaman anladık. Birini seç ve ellerini başının üzerine koy...”

“Seçeyim mi? Nasıl seçebilirim?” Etrafımdaki tüm yüzler çatırdayarak parlak buz kırıklarına dönüyordu. Yakında seçim şansım da kalmayacaktı. Hala kırılmamış olan ilk yüzü buldum. Kocaman kulakları ve sivri dişleri olan tilki yüzlü küçük bir yaratık... Uzanıp bir parmağımı dikkatle alnına koydum. Buz yerine kürkünü hissettim. Elimi hemen bataklık kumu gibi bir yerine koydum ve kürklü ensesinden tutup çektim. Yaratık buzun içinden çıkınca dişleri de ortaya çıktı; ama beni ısırarak yerine uzun zımpara kağıdı gibi diliyle bileğini yaladı. Sonra iki toynaklı ayağı üzerinde ormana koştu.

“Bu da ne...”

“Bir satir. Eski Yunan mitolojisinde yer alan yarı keçi yarı insan kır tanrısı!” Elizabeth güldü. “Yıllardır bir tane bile görmemiştim. Peri Ülkesi’nde nesillerinin tükendiğini sanıyordum. Endişelenme, üniversiteye ulaşır ve ona bir iş teklif ederiz ya da onu hoş bir Yunan topluluğunun bulunduğu Batı Thaila’ya göndeririz.” Gözlerindeki yaşları silip birden bana sarıldı. “Bize gelmenin bir nedeni olduğunu biliyordum. Hadi. Yapmamız gerekenler var.”

On Yedinci Bölüm

Eve dönerken bir şey fark ettim.

“Dekan Book...”

“Ah, lütfen bana Liz de. O kadar şey yaşadık!”

“Hım, peki... Liz.” Buna alışmakta zorlanacaktım. “Açıklıkta bir-çok yüz gördüm; ama onu görmedim. Yani, iblisi.”

“Kimden söz ettiğini biliyorum. Evet, ben de fark ettim. Periler Ülkesi’ne dönmüş olabilir ya da...”

“Ya da hala buralarda mı olabilir?”

Eliz—Liz iç çekti. “O, yüz yıldan daha uzun süredir bu ormanda. Muhtemelen nerede saklanacağını bilir. Ama bunun hakkında fazla endişelenmezdim. Dün gecedен sonra muhtemelen senin evine kolay kolay dönmez... Tabii sen davet etmezsen.” Bana keskin bir bakış attı.

“Ah, tabii ki vermem. Dersimi aldım.”

“Öyle zannediyorum.” Omzuma hafifçe dokundu. “Sen akıllı bir kızsın.”

Eve döndüğümüzde mutfak çok hareketliydi. Diana kalkmış, mutfak masasında bir kase yulaf ezmesi yiyordu. Solgun; ama keyfi yerinde gözüküyordu. Üzerinde bir kayak pantolonu, kürklü çizme, hindiler ve yaprak dökümü aplike edilmiş bir kazak olan Doty Browne lavabomda bulaşıkları yıkıyor, Caspar van Aaart Phoenix’in dün gece olanların biraz mübalağalı versiyonunun dinlerken bir hıncı dolduruyordu. Herhangi bir mübalağanın mümkün olabileceğini

düşünmüyordum ama Phoenix kulağa Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı*²⁰ kitabından bir sahne gibi gelen hayali eklemelerde bulunuyordu. Gözlerindeki ateşli ışıltı dışında doğaüstü güçlerle burun burun geldiği için çok zarar görmemiş gibi gözüküyordu. Hatta Şükran Günü yemeğini pişirmek için hevesliydi.

“Yine de tonlarca yiyeceğimiz, çalışan bir gazlı ocağımız ve elektrikliğimiz var. Kasabadaki herkes bu kadar şanslı değil. Dürüst olmak gerekirse, bence *daha fazla* insan davet etmeliyiz. Elektriği olmayanlardan...”

Dory Brown ve Diana bakiştılar ve Diana başını salladı. “Kötü fikir değil. Ocakları elektrikli olduğu için yemek pişiremeyecek insanlar var.”

Dory “Ev ev dolaşıp insanların iyi durumdalar mı diye bakmamız gerekiyor,” diye ekledi. “Yemek pişiremeyecek insanlara sorabiliriz.”

Dekan Book araya girerek “Kimse Callie'ye sormadı.” dedi. “Burası onun evi. Belki yabancılarla dolmasını istemez.”

Mutfağımdakilere baktım: bir cadı, bir şeytan, bir peri, bir... Caspar *neydi*? İnsanların bahçelerine koyduğu seramik cücelere, Dory Browne de eski Brownie kitapçığımdan çıkmış bir görsele benziyordu. Mutfaktaki en “normal” insan alkolik bir manik depresif anı yazarıydı. Daha ne kadar *yabancı* olabilirlerdi ki?

“Tabii,” dedim. “Ne kadar çok o kadar iyi.”

Diana, Phoenix ve Caspar yemek yapmaya başlarken Dory Browne bana onunla ev ev dolaşma görevini verdi. Kulaklarının üzerine koalaya benzemesine neden olan tüylü kulaklığını takarken “Komşularını tanıman için iyi olabilir.” dedi. Kasabayı sokaklara göre ayırmaları için çoktan Dulcie ve Davey adındaki iki kuzenine telefon etmişti.

“Ailen zaman konusunda çok cömert...” diye konuşmaya başladım ama mavi gözleri ışıldayan Dory karşı çıkmak için ellerini salladı.

²⁰Bir Noel Şarkısı; orijinal adı “A Christmas Carol” (çevirmen: Müge Camcı)

"Ah, bu bizim *görevimiz*. Biz Brownie'ler iki yüzyıl önce iltica karşılığında kasabanın koruyucuları olmayı kabul ettik."

İzci kızlar olmak için yetiştirilen türden söz edip etmediğini merak ederek "Brownie'ler?" diye sordum.

"İskoç olduğun için bizi yaşlı adamlar olarak tanırırsın belki. Benim halkım Galler Ülkesinden geliyor. Orada bize...Tanrım!" Şaşkın ifademi görünce sustu. "Diana bana artık kasabayla ilgili her şeyi bildiğini söyledi. Ben de anlatabilirim sandım."

"Evet, sadece alışmam biraz zaman alacak sanırım. Annem ben küçükken bana izci kızlar hakkında, insanlara çalışmalarında nasıl yardımcı oldukları hakkında öyküler anlatırdı; ama onlara bir giysi verirken ya da teşekkür edersen..."

"Evet, bize teşekkür edilmesinden hiç hoşlanmayız! Bazılarımız o kadar alındılar ki hayaletlere dönüp insanlarla dalga geçmeye başladılar. Mesela kuzenim Hamm yıllarca Bovine Corners'daki bir çiftçiye rahatsız edip duruyor. Ama çoğumuz uygarlaştık. Üniversitede hayalete dönme tehlikesindeki izci kızlar için öfke yönetimi dersi veriliyor."

İşiltılı gözlü, tatlı Dory Browne'un öfke yönetimi dersine ihtiyaç duyduğunu hayal etmek zordu; ama öfkesini kısa süre sonra görmeye başladım. Ziyaret ettiğimiz üçüncü evde... Ziyaret ettiğimiz ilk iki ev sahibi geçenlerde kasabanın veterinerlik hizmetini üstlenen Abby ve Russal Goodnough ile seksenlik bir emekli kütüphaneci olan Evangeline Sprague buz fırtınası için iyi hazırlanmışlardı. Odun sobaları ve gaz yağı lambaları vardı ve Şükran Günü yemeğimize davet edilmeye ihtiyaç duymamalarının yanı sıra yemeğimizdeki fazla insanları kabul etmeyi önermişlerdi. Goodnough'lar evlerine Evangeline'i de davet etmişlerdi.

Goodnough'lardan ayrılırken Dory "İyi insanlar," dedi. "Bir Pazartesi günü, hala köpek biçimindeki ve dönüştürülemeyecek kadar zarar görmüş kuzenim Clyde'a araba çarptığı gün yardımcı oldular.

"Peki kimi tedavi ettiklerini biliyorlar mıydı?"

“Bir cini mi? Hayır! Ama Clyde’in cocker spaniel değil de bir insan olduğunu bilselerdi daha iyi tedavi edemezlerdi.” Dory kıkırdadı. “Abby evinin neden hiç tozlanmadığını ve döşemelerin kendiliğinden cilalandığını anlamıyordu. Çok fazla yardıma da ihtiyaç duymuyorlardı. İkisi de çok kibardı ve evde de klinikte de tüm işleri paylaşıyorlardı; ama çok meşguldüler. Düzensizlikleri yüzünden mazereti olmayan insanlar gibi değildiler.”

Üçüncü ev, boyası orijinalde ne renk olduğu anlaşılamayacak kadar solgun ve soyulmuş üç katlı çürüyen bir Viktorya eviydi. Evi görür görmez Nicky Ballard’ın içinden çıktığı ev olduğunu fark ettim. Evde olmadığını umuyordum çünkü evini görürsem ne kadar utanacağından emindim. Çeşit çeşit eski kanepeler ve verandadaki bozuk aletler bir insanı utandırmaya yeterdi ve eve biraz daha yaklaşıncaya kanepelerin altına yığılmış boş içki şişesi parçalarını gördüm.

Dory, boyasız ve çürüyen veranda üzerinden dikkatle geçerken “Çok yazık,” dedi. “Ballard’lar Fairwick’teki en eski ailelerden biri. Esasen kasabayı yönetiyorlardı... Hey, JayCee, seni fark etmedim.”

Sineklikli kapının arkasındaki kadının dudaklarının arasındaki sigaradan kıvrılarak yükselen gölgelerle ve mavi-gri dumanla karışan solgun gri tişörtü o kadar büyüktü ki kemikli omuzlarının birinden düşmüş, dirseğine sarkıyordu. “Kısa tarih dersini bölmek istemedim Dor-ee. Devam et. Yeni gelene Ballard’ların bir zamanlar asil ve güç olduğunu, Fransa Par-ee’den gelip bu bok çukuruna nasıl yerleştiklerini anlat. Hayal edebiliyor musun? Dünyanın en güzel şehrinden kovulup buraya

Bir İngiliz köpek türü

yerleşmelerine neden olacak kadar Tanrının hoşuna gitmeyen bir şey yaptıklarını anlamışsındır.” JayCee gülmeye başladı ama kahkahası kesik kesik öksürüğe döndü.

Dory, ellerini sıkıca birbirine kenetleyerek “Buraya yerleşen insanların çoğu fırtınada korunaklı bir sığınma evi buldukları için memnundu,” dedi. Ellerini, JayCee’nin tişörtünü omzuna kaldırma ve ağzındaki sigarayı çıkarma dürtüsüne engel olmak için birbiri-

ne kenetlediğini hissettim. “Ama buraya tarih dersi için gelmedik. Arlette’yle fırtınadan sonra nasıl olduğunuzu merak ettik. Arlette’nin oksijen depolarının çalışmasını sağlayacak jeneratörün olduğunu görüyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

JayCee öfkeyle “Biz aptal değiliz.” dedi. Dory dikkatimi o yöne çektiğinden aşağıdan bir yerden jeneratörün hırıltılı sesini duyabiliyor olsam da jeneratörün çalıştığı haberinin duyulması onu şaşırtmış gözüküyordu. “Elektrik yok, öyle mi? Fırtına mı olduğunu söylüyorsun?”

Dory, soğuk havada ağzından buhar çıkararak bıkkın bir şekilde iç çekti. “Evet Jaycee, kar fırtınası oldu. İçeri girip Arlette’in Şükran Gününü kutlayabilir miyim?” Dory çoktan sineklikli kapıyı açıp antreye girmek üzereydi. Kasım ayının başında Brock’un benim kapım için kaptığı gibi buzlu cama dönüştürülmesi iyi olurdu. JayCee, tişörtün kemikli kolundan iyice düşmesine neden olarak omuz silktili ve geri çekildi. Kapı girişinde dizili gazete ve dergi yığınları yüzünden içeri tek seferde bir kişi girebiliyordu. Kirli mermer zeminden dar bir koridorun sonunda süslü bir şekilde oyulmuş tahta bir merdiven vardı. Dory’nin arkasından merdivenin başında JayCee’yi sıkıştırarak eve girdim. Kadının evini istila etmekten rahatsız bir şekilde gülümsedim ve kendimi takdim ettim.

“Kızınız Nicky benim sınıfımda.” dedim. “İyi bir öğrenci ve sevimli bir kız.”

JayCee Ballard homurdanıp gözlerini devirdi. “Umarım okulda ticareti öğreniyordur. O zengin Fairwick kızları gibi parmağını kıpırdatmadan sanat ve edebiyat öğrenemez.”

İstemedim JayCee’nin ne tür bir ticaretten söz ettiğini merak ettim; ama sadece gülümseyip zeki bir kız olduğuna ve kendisi için uygun olanı yapacağından emin olduğuma dair düşüncemi tekrarladım. Sonra Dory’nin ardından mentollü sigara ve kedi çiši kokulu alt kattan; tıbbi Vick buharı ve dezenfektan kokulu üst kata çıktım. Koku, karanlık ve eşya dolu koridorun sonunda yoğunlaşıyordu.

Dory, yarı açık bir kapıya vurarak “Bayan Arlette?” diye seslendi. “İçeri girebilir miyiz? Ben Dory Browne ve yanımdaki üniversiteden Profesör McFay...”

Aniden Nicky Ballard kapıyı açtı ve Dory’nin omzunun üzerinden iri, dehşet dolu gözlerle doğrudan bana baktı. “Profesör McFay, burada ne yapıyorsunuz?”

Açıklamak için ağzımı açtım; ama odanın içinden ince, hırıltılı bir ses geldi. “Nicolette Josephine Ballard, görgü kurallarını unuttunuz mu? Hanımefendileri içeri al da işe yaramaz annen misafirler için çay yapabilir miymiş bir bak.”

“Hiç gereği yok hanımefendi.” Dory, Nicky’nin yanından odaya girdi. “Kasabadakilerin fırtınadan sonra nasıl olduklarını kontrol etmek için dolaşıyoruz. Sanırım Nicky burada her şeyi kontrol altına almış.”

Dory’nin ardından sıcak buharlı odaya girdiğimde ne demek istediğini anladım. Oda büyük, koyu renkli eşyalarla dolu olsa da bu oda düzenliydi. Komodinin üzerindeki ilaç şişeleri düzgün biçimde yerleştirilmişti. Pembe porselen aşk tanrıları ile süslenmiş güzel, eski bir masadaki nemlendirici havaya ılık, mentollü buhar üflüyordu. Bana bir zamanlar Met Müzesi’nde Marie Antoinette’e ait olan bir parçayı hatırlatmıştı... Yüz hatları keskin, saçları ince ama düzgün biçimde taranmış yaşlı bir kadın kocaman sayvanlı bir yatağın ortasında oturmuş, yamuk yumuk elleriyle düzgün nevresimi sıkıyordu. Burnundan çıkan plastik bir boru yatağın yanındaki bir oksijen deposuna uzanıyordu. Yaşlı kadın, keskin bakışlı mavi gözlerini Dory’den bana çevirdi.

“Kimim demiştin?”

Yüksek sesle ve açıkça “Ben Cailleach McFay, Bayan Ballard.” dedim. “Torununuz Nicky benim İngilizce sınıfımda. Harika bir öğrenci...”

Arlette Ballard araya girdi: “Tabii ki. Bütün Ballard’lar iyi bir beyinle doğarlar ama daha sonra kızım Jacqueline gibi alkol içinde beyinlerinin turşusunu kurarlar. Burada yeni olmalısın...” Göz kıсарak

beni süzdü. “Yaklaş ama bağırma. Kulaklarım iyidir. Kötü olan lanet olası, bir işe yaramaz akciğerlerim.”

Yatağa doğru çekingen bir adım attım ve kemikli bir el uzanıp beni yaşlı kadının tatlı nefes kokusunu alana kadar kendine çekti. “Sen hangi türdensin?” diye sordu. “Peri mi, cadı mı, şeytan mı?”

“Büyükanne!” Nicky büyükannesinin elini ellerinin arasına aldı, ellerimi kurtarmaya çalışsa da başaramadı. “Profesör McFay’den söz etmiştim sana. Bana çok iyi davranıyor.”

“O çılgın yazar mı?”

“Hayır, o benim ev arkadaşım.” diye cevapladım.

Arlette kıkırdadı ve elimi biraz daha sıktı. “O cadıların benim Nicolette’imi fazla yormasına izin verme. Orası hayatını emer. Pek iyi bilirim.”

Elimdeki ağrıyı belli etmemeye çalışarak başımı salladım. “Ona göz kulak olacağım, Bayan Ballard, söz veriyorum.”

Arlette son bir kez daha kemiklerimi kırarcasına elimi sıkarak “Bundan sorumlusun, genç hanım,” dedi. Sonra elimi bırakıp başını yastığına koydu, gözlerini kapadı ve odasından gitmemiz için kırıl-gan görünümlü elini salladı.

Evden çıkınca Dory’ye sordum: “Ballard’ların hikâyesi ne?”

Dory iç geçirdi ve sigara dumanının kokusunu uzaklaştırmak ister gibi elleriyle yün ceketini süpürdü. Benim kıyafetim ve saçım da sigara kokuyordu.

“Uzun hikâye ama önce, buradan...” Dory önceki gece rüzgâr yüzünden aşağı eğilmiş çam dallarından birini kaldırdı; ama dal olduğu yerde donduğu için zemine iyice yapışmıştı. Eğilip dala doğru nefes verdi. Buz saniyeler içerisinde eridi. Sonra dalı alıp beni baştan ayağa onunla süpürdü. Daha sonra aynısını kendisi için de yaptı. “İşte, daha iyi oldu.”

Kabanımın kolunu, ardından bir tutam saçımı kokladım. İkiisi de sigara dumanı yerine çam kokuyordu. “Peki...” diye konuşmaya

başlamıştım ki Dory kaşlarını çatınca durdum. Konuyu değiştirerek “Güzel bir yöntem.” dedim. “Peki Ballard’lar?”

“Anlatacağım ama önce Lindisfarne’lerin evine gidelim. Kışı Florida’da geçirmek için gittiler. Bu yüzden su borularının patlamadığından emin olmak istiyorum.”

Şimdi buzla kaplı turuncu kasımpatılarla çevrelenmiş, güzel doğal taşlardan ve kaplama tahtalarından yapılmış iki katlı eve çıkan, mavi taşlı bir yoldan yukarı doğru Dory’yi takip ettim. Alaca yuvarlak tomurcukları şeffaf buz tabakasının ardından dev kar topları gibi gözüken ortancaların arasından yarısı gömülü taştan bir cüceyi baş aşağı çevirdi, düşen anahtarı aldı. Stickly döneminin eşyalarıyla döşenmiş, tertemiz bir sanatçı evine girdik.

Dory mutfğa girerken “Ballard’lar...” diyerek hikâyeye başladı. “Dediklerine göre Bertrand-Louis Ballard, İhtilal’den önce Marie Antoinette’e lüks eşyalar satan bir tüccarmış. Bazıları aslında Kraliçe’nin büyücüsü olduğunu söylerler. Bana sorarsan pek de iyi bir büyücü olamaz. Yoksa Marie Antoinette’in kafasını kaybetmesine engel olurdu.”

Bu sırada Dory kendi kafasını mutfak lavabosunun altına sokup üfleterek ve borularla konuşarak bir şey yaptığı için gözden kaybolmuştu. “Her neyse, Yaşlı Bert Marie Antoinette’e hizmet ettiği için ihtilalciler tarafından Fransa’dan buraya kadar kovalandığını söyledi. Fairwick’liler onu aralarına aldılar (tüm siyasi göçmenlere yaptığımız gibi) ve o da gördüğün devasa yapıyı inşa etti.”

Dory lavabonun altından çıkıp Lindisfarne’lerin keyifli, güzel mutfaklarında gözünü gezdirdi.

“Bazıları o kadar çok parayla Fransa’dan nasıl kaçtığını merak ediyordu; ama lanet kendini gösterene kadar güçlü bir cadının ters tarafına dokunduğumuzu bilmiyorduk.”

“Lanet?”

Dory bir parmağını dudaklarına götürüp başını dikleştirerek bir sese kulak verdi. Benim duyduğum tek ses koridordaki Stickley yadigarı saatin tik takları ile mutfak penceresinin dışında eriyen buz-

ların şip şaklarıydı. Dory başını salladı. Canlı bir şekilde alta kattaki kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken, "Affedersin, bir şey duyduğumu sandım. Neyse, dediğim gibi..." diye devam etti. "Lanet şuydu: Yaşlı Bert kasabadaki en güzel kızlardan biriyle evlendi; ama kadın onlarca kez hamile kalsa da bütün bebekler, bütün oğlanlar doğumda öldü. Bir gün sonunda canlı bir kız bebeği olunca, doktoru bir daha çocuğun olamayacağını söyledi. Bertrand-Louis, Ballard adının tarihiye karışacağı düşüncesiyle öyle üzüldü ki bir avukata kızının yalnızca Ballarda adını korursa eve ve Ballard mirasına sahip olabileceğini ve bir erkek evlât doğana kadar tüm Ballard kadınlarının mirastan yararlanmak için soyadlarını korumalarını içeren bir miras hazırlattı."

Alt kattaki kadınlar tuvaletinde borularla konuşup musluğu akar vaziyete getirdikten sonra Dory hikâyeye devam ederek merdivenlerden çıkmaya başladı: "Böylece Bertrand-Louis'in bir lanetin etkisinde olduğu için erkek çocuk sahibi olmadığını düşündük. Lanetin devamını anlamamız biraz daha uzun zaman aldı..."

Merdivenin başında durup yine bir şeye kulak veriyormuş gibi başını dikleştirdi. Yüzünü buruştu ama sonra başını sallayıp üst kattaki su tesisatı bakımına devam etti.

"Bert'in kızı, sanırım adı Estelle'ydi... Büyürken büyük bir kadın olacağının tüm işaretlerini gösteriyordu. Güzel, becerikli, akıllı ve espiriliydi. İlk kez New York'da sosyete karşısına çıktı ve onlarca zengin taliple karşılaştı. Ancak on sekiz yaşına geldiğinde bambaşka bir insana dönüşmeye başladı. İçmeye başladı, tüm evlilik tekliflerini reddetti ve sonunda hamile bir şekilde kasabaya döndü. Yaşlı Bert onu eve kilitledi. Küçük kızı doğduğunda Nicolette Josephine Ballard adını verdi ve yeni baştan başlayıp kızı sosyete de önde kalan kadınlardan biri olarak yetiştirmeye çabalarken kızın annesi evin mozolesinde ölene kadar içti."

"Peki Nicolette..." Öğrencimin adını tekrarlarlarken tüylerim ürperdi. "Nicolette on sekiz yaşına girdiğinde ne oldu?"

"Aynı şey tekrarlandı..." Dory, Lindisfarne'lerin yatak odasının eşğinde durup havayı kokladı. Sonra odadan banyoya geçerken du-

rup düşünceli bir yüz ifadesiyle darmadağınık Mission tarzı yatak örtüsünü düzeltti.

“O zamandan beri hep böyle mi oluyor yani? Her zaman bir kız doğuyor ve on sekiz yaşına girdiğinde hayatı kararıyor?”

Dory başını kaldırdığında bir şeye kulak veriyormuş gibi aklı benden uzakta gözüküyordu. Sonra başını salladı, darmadağınık yatak örtüsünün ve banyonun zeminindeki nemli havlunun dışındadır etraf tertemiz olsa da bir örümcek ağını dağıtıyormuş gibi elini yüzünün önünde salladı. Lindisfarne’ler önceki gün aceleyle evi terk etmiş ve Dory Brownie’nin temizlik anlayışına sahip değillermiş gibi gözüküyordu. “Birkaç yılda bir erkek de doğar ama Ballard Köşkü’nden kaçır. Kim suçlayabilir ki onu? O miras sahibi olana kadar kız kardeşi aynı olayları yaşamaya devam eder. Arlette Smith Üniversitesi’ne gitti; ama ilk sömestrda hamile kalarak geri döndü. JayCee bile okulu bitirip Cooperstown’daki bir otelde iyi bir iş buldu ama o da hamile dönüp içkiye başladı.”

“Peki ya Nicky? O öyle değil... Bir dakika, Nicky kaç yaşında?”

Dory üzgün bir şekilde gülümsedi. “Mayıs’ın ilk günü on sekiz oluyor. Liz, onu üniversiteye gönderip göz kulak olarak kurtarabileceğimizi düşündü. Fairwick’in cadıları nesillerdir Ballard lanetini bozmaya çalışıyor; ama buna neyin sebep olduğunu bilmeden... Doğru bir teşhis koymadan bir hastalığı iyileşmeye benziyor bu.”

Dorry kollarını göğsünde birleştirdi. “Hadi, buradan gidelim,” dedi. “Buz gibi.”

On Sekizinci Bölüm

Dory ile birlikte bazıları dolu, bazıları boş olan birkaç eve daha gittik. Ziyaret ettiğimiz insanların çoğu elektrik kesintisine karşı iyi hazırlanmıştı. Yardımımıza ihtiyaçları yoktu ve çoğu da ihtiyacı olanlara yardım edebileceklerini söylediler. Nick Ballard ve kaybolan Paul hakkında o kadar endişeli olmasaydım, yeni komşularımın becerikliliği ve cömertliğiyle neşelenebilirdim. Defalarca telefonuna ulaşmaya çalıştım ve her seferinde telesekretere düştüm. Belki de buraya ulaşmak için havayolu veya araç kiralama şirketlerine telefon etmekle meşguldü.

Akşama doğru Hanımeli Evi'ne geri dönene kadar zihnimden kasvetli düşünceler geçip durdu. Eve döndüğümüzde, biz yokken nasıl değiştiğini gördüm. Biz eve yaklaşırken Brock, Ike Olsen ile hazırladıkları, çalıkların üzerinde sıralanmış elektrik lambalarını açtı. Küçük beyaz lambalar, donmuş dalların arasından şey gibi... *peri ışıkları* gibi parılıyordu. Brock'a sarıldığımda kıpkırmızı oldu ve kardeşiyle birlikte yemeğe kalmak isteyip istemediklerini sordum. Eski Nors dili gibi bir dilde kısa bir konuşmanın ardından, evet dedi. Kapıdan içeri adımımı attığımda, kızarmış hindi ile bal kabağı turtası kokularıyla ve çıtır çıtır ateş sesi ile klasik müzikle, Pachelbel'in İlahisi'yle karşılaştım. Diana'nın şehirden gelen misafiri Jen Davies oturma odasında ateşi körüklüyor ve Nicky ve Mara ile sohbet ediyordu. Nicky bana süklüm püklüm gülümsedi. Sanırım evimi ve aile

sini gördüğüm için utanıyordu; ama şömine ışığında sağlıklı ve genç gözüküyordu. Onun eski, aptal bir lanete yenilmesine izin verirsem kahrolurdum!

Omzunu sıktım ve uzattığı bir kadeh kokteyli kabul ettim. “Sana sert olanlardan veriyorum.” dedi. “Mara ile yaban mersini suyu içiyoruz.”

Mara kadehini kaldırdı ve kibarca gülümsedi. “Nicky ve Jen, ülkenizde gençlerin 21 yaşına kadar alkol tüketemediklerini söylüyordu. Oy verebiliyor, araba kullanabiliyorlar, savaflara katılabiliyor; ama bir bardak şarap ya da bira içemiyorlar. Çok ilginç.”

Jen, alkollü kokteylinde büyük bir yudum içtikten sonra, “Evet, ilginç bir ülkedir. Sen nereden olduğunu söylemiştin?” dedi.

Jen, Mara’nın üzerinde muhbirlik yeteneklerini kullanırken yanlarından ayrılıp mutfağa geçtim. Belki de hangi Doğru Avrupa ülkesinden geldiğini o öğrenebilirdi. Phoenix ile Diana hindiye yağlar-ken, inciler ve gösterişli beyaz önlük içinde Donna Reed’e benzeyen Liz Book tavaya tatlı patatesleri diziyo, Caspar van Aart ile Oliver adındaki ince, koyu tenli, gri saçlı adam krem peynirli kereviz çubuklarını ve çiğ meyveleri tepsie yerleştiriyorlardı.

Phoenix beni görünce, “Ah güzel, geri dönmüşsünüz!” diye cıgılık attı. “Masayı yerleştirebilir misin? Son sayıya göre on üç kişi olacağız. A bu arada sevgilin aradı. Buffalo’da kalkan bir uçak bulamadığını ve kiralık araç kalmadığını söyledi. Yarına kadar Buffalo’da kalacakmış ve yarın yine araç bakacakmış.”

“Yani Şükran Günü yemeğini bir otelde yiyecek, öyle mi!” diye bağırdım.

Liz, “Çok da mutsuz gelmiyordu sesi.” dedi. “Phoenix hoparlörü açtı. Hepimiz dinledik ve sanki partideymiş gibi bir ses geliyordu arkadan. Mahsur kalan yolcuların birlikte Şükran Günü yemeği yiyeceğini söyledi. Sanırım hayatı tehdit eden böyle bir deneyimden sonra birbirlerine yakınlaşmışlar.”

“Ah, bu iyi, sanırım... ama yine de keşke burada olsaydı. Hepinizle tanışmasını istiyordum.” Odaya göz atarken, bir cadı, bir manik

depresif, Mezopotamyalı bir rüzgâr cini, bir peri ve bir cüceden oluşan yeni arkadaş grubuma alışmak için bir günüm daha olduğunu fark ettim.

Sonraki birkaç saat boyunca o kadar meşguldüm ki Paul hakkında endişelenecek vaktim yoktu. Mara ve Nicky'nin yardımıyla, on üçüncü misafirin kim olduğunu düşünerek on üç kişilik bir masa kurdum. Sonra duş alıp üzerimi değiştirmek için üst kata çıktım. Birinin odamı temizlediğini ve çizik karyola başlığının üzerine bir örtü serdiğini görünce rahatladım. Önceki gecenin felâketini hatırlatan, sadece tahta çakarak kapatılan pencere ve yerdeki erimiş demir damlasıydı. Giysi dolabımın önünde ne giyeceğimi düşünürken ayakkabı kutularımın içinden gelen bir hışırtı duydum ama iblisin Prada makosenlerim, Louboutin gece ayakkabılarımın ve Frye botlarımın arasında oturmasının pek mümkün olmadığına karar verdim. Peki gündelik bir kazak ile fitilli kadifeden pantolon mu giymeliydim? Kadife mini etek ile saten ceket mi?

Mini kadife etek ile gözlerimi öne çıkararak saçımı bakır gibi parlak gösterecek zümrüt yeşili kazakta karar kıldım. Aşağı indiğimde Frank Delmarco içeri giriyordu. Bir kasa bira getirmişti ve Brock ve Ike'ye maç izlemek için televizyon olup olmadığını soruyordu. Üç adam benim arkamdan mutfığa girerek olağanüstü aşçı ekibimi şaşırttılar. Kapıyı açtığımda hemen arkamdaydılar. Caspar van Aart hindiye tavadan kaldırmıştı ve yağlarken havada çeviriyordu. Liz Book tatlı patateslerin üstlerini sağ parmak ucundan çıkan bıraz alevle karamelleştirir; Diana bir striptiz melodisini mırıldanırken, dil dökerek ikna ettiği bir poşet patatesin kendiliğinden soyulmasını izliyordu. Frank'in içeri girdiğini görür görmez, yaptıkları işi yarım bıraktıklarında hindi ocağın üzerine yağ sıçrattı ve iki patates yere düştü ve ben de Frank Delmarco'nun olağanüstü yetenekleri olduğunu anladım. Caspar'ın erkek arkadaşının ise vardı. Soyulan patates kabuklarını yakalayıp çöpe atıyordu.

Frank, Brock ve Ike'yi apar topar kütüphaneye kovaladım. Bu sırada Phoenix'i kokteyle biraz daha votka eklerken yakaladım, ona gerçek bir *New York Times* habercisiyle tanıştırma sözü vererek oturma odasına gitmeye ikna ettim. Kapı zili çaldığında, sosyal incelikleri yoluna sokmayı başarmıştım. Phoenix bir misafirimizin daha olduğunu söylemişti; ama kim olduğunu söylememişti. İçimden dua ederek kapıyı açtım. Lütfen Tanrım, bir insan olsun. O gün daha fazla olağanüstü varlığı kaldıracabilecekmişim gibi hissetmiyordum...

Nerede bende o şans!

Evimin girişinde duran yaratığın hiçbir zaman bir insan olmadığını anında anladım. Bunu daha önce nasıl fark etmedim, bilmiyorum. Şimdi, güneş arkasından batarken ve çevresinde ışıktan bir ayla oluştururken ne olduğunu belli ediyordu. Geliş saatini bu ışık efektine göre ayarladığına emindim

“İyi akşamlar, Profesör Eldritch. Yoksa size Majesteleri Periler Kraliçesi mi demeliyim?”

Yeşil kazağıma delici bir bakış atarak “Periler Ülkesi’ni terk ettiğimizden beri bu tür formalitelerden uzak kaldık.” dedi. O da yeşil bir pelerin giyiyordu. Sadece Periler Kraliçesi’nin yeşil giyebileceğine dair bir kural olup olmadığını merak ettim. Çok kötü çünkü yeşil bana yakışır. “Umarım davetsiz gelmemin sakıncısı yoktur. Dünyeye neler olduğunu duydum ve karabasanım hakkında seninle biraz konuşmak istedim.”

“*Karabasanın* mı? Yani...” Bunu da neden daha önce fark etmediğimi bilmiyordum. Üç parçalı tablodaki, beyaz atlı Ganconer’in yanında ata binen kraliçe periye benziyordu. “Hikâye doğru mu? Onu kaçırıp bir... şeytana mı dönüştürdün?”

Öyle yüksek sesle güldü ki ayazlık çatısından sarkan buzlar paramparça oldu. “Kaçırarak mı?” Ben öyle demezdim. Bir kere, o bir çocuk değildi! Ayrıca, oldukça da istekliydi. Sonrasında neye dönüştüğüne gelince... şey, çatlaklarla çok fazla vakit geçiren insanlara böyle oluyor sanırım. İnsan arkadaşlarımızdaki en iyiyi ve en kötüyü ortaya çıkarmaya meyilliyiz. Bizimle, özellikle de Ganconer’in kadar

değişken biriyle vakit geçirmeyi düşünüyorsan bunun hakkında düşünmek isteyebilirsin. Sana demek istediğim buydu.”

Gülümsedi ve tekrar o çanların sesini duydum. Bir dakika önce neye kızdığımı birden unuttum. Nerede olduğumu ve günlerden ne olduğunu unuttum. Sadece orada durup ona, güneşe karşı alevle çevrelenmiş solgun saçlarına, içine düşüp sonsuzluğa geçebilirmişsin gibi gözükken türden derin bir buz yarığının içindeki buz parçaları gibi ışıldayan yeşil gözlerine bakmak istiyordum...

“Callie, dalıyorsun!”

O sırada Phoenix gelip kapıda kimin olduğunu görmek için beni kenara itti. “Ah, Profesör Eldritch, evi bulmuşsunuz. İçeri girin, pele-rininizi alayım... Ah, şampanya da mı getirdiniz. Mükemmel!”

Ev benim değil de Phoenix’in eviymiş gibi, Phoenix’in Fiona Eldritch’e oturma odasına kadar eşlik etmesine izin verdim. Hâlâ Fiona’nın gülüşünün etkisinden çıkmaya çalışıyordum. Güçlü bir uyuşturucu almışım gibi hissediyordum... Biraz daha almak da isterdim, doğrusu... Onunla iki dakika geçirmenin etkisi buysa, onunla yıllar geçirmenin sonuçları ne olurdu acaba? Perilerle zaman geçirmek içimdeki hangi iyilikleri ve kötülükleri ortaya çıkarabilirdi?

Sonra açıkça gördüm ki Fiona insan ve insan olmayan misafirlerimin içindeki en iyileri ortaya çıkarıyordu. Jen Davies’e *Vogue*’da yazdığı bir makaleyi okuduğundan söz etti ve Phoenix’in küpelerine iltifat etti. Nicky ve Mara’ya ara sınavlarda çok başarılı olduklarını dile getirdi. Caspar’dan kimyayla ilgili Londra Dispersiyon Gücü (*ne hoş bir kavram!*) kavramını o “anlaşılır” ifadesiyle açıklamasını istedi ve Oliver’in antik dükkânındaki tatil vitrinine iltifat etti. Huysuz Frank Delmarco bile, kendisine açması için şampanya şişesini uzattığı zaman kendine çeki düzen verdi ve sofraya oturduğumuz zaman o, Brock ve Ike onun yanında oturmak için yarıştılar.

Dikkatler onun üzerinde olduğundan masanın başına geçmesi çok doğal gözüküyordu; ama itiraz etti ve beni onur köşesine oturttu. Şampanyalar kadehlere doldurulunca, ayağa kalkıp kristal flüt kadehini bana doğru kaldırdı. Masaya beklenti içinde bir sessizlik hakim oldu

“Değerli ev sahibimiz Cailleach McFay’e...” diye konuşmaya başladı. “Fairwick uzun zamandır kovulmuşlara ve usanmışlara sığınak sağlamaktadır...” Yeşil gözlerini masa boyunca gezdirirken tüm misafirlerimin gözlerini içine baktı. Kimin gözlerinin içine baksa, şampanyasından bir damlayı onun ruhuna damlatmış gibi gözleri doluyor ve ışıldıyordu. Hafif bir uğultu ve vızıltı duydum. Bir sürü küçük yaratık kabul kaplamış bir kumsaldan geçiyormuş gibi bir ses veya rüzgârda sallanan birbirine dolaşmış dalların havayı dövmesi gibi bir ses... veya at nallarının altında çatırdayan kuru kemiklerin sesi gibi bir ses... “...ve Cailleach McFay hepimize evini açarak Fairwick’te ne kadar kıymetli biri olduğunu gösterdi. Burası onun yuvası!”

Onaylayan mırıltılar, kulaklarımdaki uğultuyu bastırdı ve gözlerimin dolduğunu fark ettim. Duygularımı saklamak için başımı eğdim. Gerçekten en son ne zaman bir yuvam varmış gibi hissetmiştim? Ölmeden önce annemle ve babamla yaşadığım daireleri hayal meyal hatırlıyordum. Arkeolog oldukları için kazıdan kazıya veya üniversiteden üniversiteye taşınıp duruyorlardı. Öldüklerinde beni orta yaşlı, bekar, çalışan bir kadın olan Adeilaide Teyze yanına aldığı için şanslıydım. Yedi yaşında bir çocuğa bakacağı için telaşlanmış olmalıydı; ama bana bakarken her zaman elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Yine de onun evinde hep bir misafir gibi hissetmiştim. Üniversitede ve yüksek lisans yaparken yurt odalarında kalmak benim için çok doğaldı. Bir gün Paul ile paylaşmayı planladığımız “yuva”ysa bir seraptan ibaretti.

Peki ya Paul? Bir yuva, harç ve tahtadan yapılmak zorunda değildi. *Yuvalarını* birbirlerinin içinde bulan çiftler tanıyordum. Sanırım anne ve babamdan söz ediyorum. Üniversitede Paul ile tanışıp ikimiz de akademisyen olmayı planladığımızı konuşunca, anne ve babam gibi bir hayatı paylaşacağımızı düşünmüştüm: Ama Paul ile ben Şükran Günü yemeğimizi dahi birlikte yemeyi başaramazken, annem ve babam her zaman birlikte olmayı başarmışlardı.

Başımı kaldırdığımda Liz Book’un gözleriyle karşılaştım. Onun, Soheila’nın ve Diana’nın önceki gece beni karabasandan korumak

için kendi güvenliklerini tehlikeye attıklarını anımsadım. Diana kesinlikle hayatını riske atmıştı! Brock ise bunca aydır demir kilitleri ve kapı tutacaklarıyla beni korumaya çabalıyordu. İçine bir damla şampanya eklenmiş yaban mersini suyu dolu flüt kadehini tutan Nicky Ballard'a baktım. *Yuva* sözcüğünü duyduğunda, o ne düşünmüştü? O gün büyük annesine ona göz kulak olacağıma söz vermiştim ve kendime de onu kehanetten koruyacağıma söz vermiştim. Bir insanı sorumluluktan çok bağlayan bir şey yoktu. Sadece birkaç aydır Fairwick'teydim ama çoktan başka hiçbir yerde hissetmediğim gibi yuvamda hissediyordum.

Kadehimi kaldırıp Fiona'ninkiyi tokuşturdum. Kristal kadehler herkes yanlarındaki kişinin kadehiyle kendi kadehlerini tokuştururken zil gibi çınladı. Kocaman yankı yapan bir salonda yüz tane küçük kristal zil çalıyormuş gibiydi. Salonu gözlerimin önüne getirebiliyordum. Üç bölümlü, muhteşem mozaik pencerelere sahip, kubbeli bir katedral... Uzun süredir hissettiğim tüm üzgünlüğü ve *yuva* özlemini alıp götüren bir ses...

Kadehimi kaldırarak "Yeni arkadaşlarıma!" dedim ve Paul'ü düşünerek ekledim: "...ve burada olamayanlara."

"Şerefe, şerefe..." dediler. Şampanyalarımızı yudumlarken kısa bir sessizlik oldu. Binlerce buzlu kabarcık ağzımın içinde patladı. O kadar sertti ki havayı, tertemiz dağ havasını, içiyormuşum gibi hissettim. Ancak ağzımda kalan tat, ilginç bir meşe, çıtır elma ve hanımeli karışımı olan sıvının boğazımdan aşağı indiğini fark etmemi sağladı.

Phoenix bir elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyarak "Mmm... Tadı sıcak bir yaz gecesi Plaza'da içtiğim şampanya kokteyline, içtiğim ilk içkiye benziyor." dedi.

Oliver bana tatlı patates tabağını uzatırken "*Benim* ilk içkim Studio 54'de tekilaydı. Öldüğümü ve cennete gittiğimi düşünmüştüm." dedi.

Dekan Book tabağına patates püresi alırken kızarak "*Benimki* Lotus Club'ta votka martiniydi," dedi.

Servis tabaklarını birbirimize uzatırken hepimiz, Mara ve Nicky hariç, ilk içki hikâyelerimizi paylaştık. Odanın içi hindi ve tatlı patates kokularıyla ve çini ve gümüş tabak çatalların sesleriyle doldu. Yemekler enfesti. Yumuşacık hindi, esmer şekerli mükemmel karamelli tatlı patatesler... Dolmaların içinde kızarmış kestaneler ve bezelye yemeğine küçücük arpacık soğanları vardı. Sohbet ilk içkilerden ilk öpücüklere ve ilk unutulmaz filmlere kaydı. Önce içimizdeki en yaşlılar (ve daha az insan olanlar) hayal meyal hatırladıklarını veya yalnızca son yüzyıla ait hatırladıklarını paylaştılar. Fiona'nın tek bir şişe şampanya getirdiğini görmüştüm ama görünüşe göre bitmez bir kaynağımız vardı. Biraz daha içmeye devam ettikçe masadaki periler ve şeytanlar Kleopatra'nın filikasındaki ve Kral Arthur'un sarayındaki partilerle ilgili hikâyeler anlatmaya başladılar. Fairwick'in gizli kısmından olmayanlar, bu inanılmaz ayrıntılardan rahatsız olmuş gibi gözüküyorlardı. Jen Davies, Caspar vand Aart'ın Batı Hint Adaları'na ticari bir gemide yaptığı seyahattan çok Phoenix'in çocukluğuyla ilgili ayrıntıları dinlemekten hoşlanmıştı. Nicky Ballard, Dory Browne'nin yazdığı romandan bir bölümü anlattığını düşünüyormuş gibiydi ve Frank Delmarco, Brock ve Ike ile spor muhabbeti yapıyordu. Yalnızca Mara gözleri kocaman olmuş, sessiz bir şekilde oturuyordu. Belki de içkisinin içindeki tek bir şampanya damlası onu bizimle aynı moda sokmaya yetmemişti ya da sadece İngilizce'sine güvenmiyordu.

Paul'un burada ne yapıyor olabileceğini merak ediyordum. Onun azıcık şüphe duyacağını sanmıyordum. Önceki gece olanları ona anlatmaya çalışsaydım, ne düşünürdü? Deli olduğumu düşünür müydü? Belki de gelememiş olması daha iyiydi. Bunu düşünürken suçlu hissediyordum; ama sonra Fiona kadehimi yeniden doldurdu ve o an dışında her şeyi aklımdan çıkardım.

Yemekten sonra midemizi ovarak ve inleyerek oturma odasına geçtik. Gerçi tüm yediklerime rağmen rahatsız edici bir şekilde tok veya tüm içtiklerime rağmen sarhoş hissetmiyordum. Sadece memnun hissediyordum. Brock ateşi yaktı ve Caspar çok eski bir konyacı

ortaya çıkardı. Balkabağı turtasıyla konyağı içtik ve Trivial Pursuit oynadık. Frank Delmarco iki kez kazandı ki bir cüceye ve iki antik Nors tanrıçasına karşı oynadığı düşünülürse, bu oldukça iyi bir rakamdı.

Üçüncü oyundan sonra, Nicky ve Mara veda ettiler ve Dory'nin artan yemeklerden kalanları onlar için paketlediği poşetleriyle gittiler. Phoenix gazete küpürlerini göstermek için Jen'i kütüphaneye götürdü. Birden Fiona, Soheila, Diana ve Liz'in hep beraber mutfakta olduğunu fark ettim. Şüphesiz bulaşıkları yıkıyorlardı. Suçlu hissederek turta tabaklarını topladım, geri döndüğümde yere düşürdüğüm bir çatalı almak için eğildiğim sırada kulağım eski moda kapı deliğiyle aynı hizaya geldi.

Fiona'nın "Gittiğine emin misin?" diye sorduğunu duydum.

"Soheila ilahiye söylerken Diana ile uzaklaştırma büyüünü yaptık..."

Tabak çanak seslerinden sonraki bazı sözcükleri duymadım. Fiona kısık, telaşlı bir sesle başka bir şey sordu ve Soheila cevapladı.

"İnsan olmaya çok yaklaşımtı. Bir karabasının bu kadar hızlı cisimlendiğini daha önce hiç görmemiştim. Ondan oldukça etkilenmiş olmalı..."

Fiona öfkeyle "Onunla bir ilgisi yok," dedi. Tüm güzel meziyetleri kaybolmuştu. Aramızdaki tahta kapıya rağmen, ondan gelen soğuk rüzgârları hissedebiliyordum. Bir şeytanın sinir krizi karşısında sakın kalmayı başaran Liz Book'un sesi bile korkmuş gibi çıkıyordu.

"Tabii ki yok. Bu evde yaşayan başkasını kullanarak geri dönmeye çalışacağından korktuk. O tabii ki sadece bir aracı ama belki güçlü bir araçtır. İlk gününde kapıyı açtı ve bugün uzanıp bir satırın güvenli bölgeye çektiğini gördüm."

Fiona burun kıvırdı. "Yani o bir kapıcı. İyi. Özellikle sonuncusuna olanlardan sonra, bundan yararlanabiliriz. Sadece kimleri içeri aldığına dikkat edelim. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki eşikte karabasanımın yavru köpek gibi gözükmesine sebep olan şeyler gizleniyor."

Sonra kendi evimde kulak misafiri olmaktan yorularak doğruldum. Onlara geldiğimi haber vermek için elimdeki bulaşıkları şıngırdattım ve kapıyı omzumla açtım. İçeri girdiğim sırada Diana'nın fındıklı turta tarifi hakkında konuşuyorlardı.

Son misafirim saat sekizde gitti. Sadece Caspar'ın konyağını içip gözlerini kocaman açarak Phoenix'in Güney Amerika'daki kötü çocukluk maceralarını dinleyen Jen Davies kalmıştı. İzin isteyip Paul'u aramak için üst kata çıktım. Otelin barında yeni "survivor" arkadaşları "Stacy, Mack ve Rita" ile acı Buffalo kanadı yiyordu.

"Stacy ve Mack Ithaca'da, Rita da Binghamton'da yaşıyor. Yani yarın bir araba paylaşabileceğiz. En geç 13.00'de orada olurum."

"Bu harika." dedim. "Bugün seni gerçekten özledim. Düşünüyordum da... şey, birlikte kaliteli zaman geçirmenin bir yolunu bulmalıyız. Noel tatilimi Kaliforniya'da geçirebilirim..."

"Noel'i evinde geçirmek istediğini sanıyordum." dedi.

"Önemli değil." Ahizeyi, söylemek istediğimi söylemek için kendimi cesaret verircesine sıkıca tuttum. "Önemli olan birlikte zaman geçirmemiz. Senin benim *yuvam* olmanı istiyorum, Paul ve benim de senin. Birbirimizin yuvası olamıyorsak... ne yapıyoruz ki o zaman?" Boğazım düğümlendiği için sustuğum sırada Paul içimi rahatlatılabildi ama sessizdi. Belki de soruma vereceğim cevaptan daha iyisi aklına gelmiyordu. "Çünkü her ne yapıyorsak, bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum." Dudağımı ısırdım ve Paul'a cevap vermesi için fırsat tanımak amacıyla sustum. Bekledim... ve bekledim. Sonra telefonu kaldırdım ve hattan düştüğünü gördüm. Ne kadar süre önce düştüğünü bilemiyordum.

On beş dakika sonra ben banyodayken, Paul mesaj attı:

"Bağlantı kesildi! Yarın görüşürüz. <3 P"

Ben de bir kalple ve baş harfimle mesajını cevapladım ama bağlantımızın belki de henüz kopmadığını düşündüm.

On Dokuzuncu Bölüm

Paul o hafta sonu boyunca Fairwick'e gelmedi. Batı Thalia'ya kadar geldi ve beni arayıp Fairwick'e giden yolun, iki yoldan birinin devrilmiş ağaçlarla kapandığını söyledi. Sebebin bu olduğundan şüphelendiğim için erkenden uyanıp sıradan, rüyasız bir uykunun ardından Batı Thalia yoluna doğru yürümeye başladım. Kasabanın sınırlarına ulaştığımda engeli gördüm. Ağaçlar kilometrecelerce öteye kadar kesilmiş keresteler gibi yola yığılmıştı. Yıkıntıyı temizleyen görevlilerden birine yolun nereye kadar kapalı olduğunu sorduğumda, on beş kilometreden daha öteye kadar böyle olduğunu söyledi.

"Köprü burada ve güneye giden yolda kapalı. Önümüzdeki haftanın ortasına kadar kimse Fairwick'ten ayrılamaz veya buraya ulaşamaz," dedi.

Paul'la telefonda konuşarak bir saat daha kasabanın çıkışında kaldım. Aramızdaki kısacık mesafeyi birleştirecek bir yol olmadığına inanmakta güçlük çekiyordum. Ancak Fairwick, vebadan ve çapulcu Vikingler'den korunmak için Orta Çağ hisarlarına benzeyen, sarp ve aşılamaz dağların arasındaki bir vadide kuruluydu. Belli ki kurucuları olan periler ve şeytanlar bu tehditlerin oldukça farkındaymış. Şimdi o şeytanlardan biri asma köprüyü kaldırmış, hendeği suyla doldurmuş, böylece kasabanın dünyayla ilişkisini kesmişti. Niyeti bu muydu? Başta, fırtınanın ve ardında kalan yıkıntının öfkesinin bir sonucu olduğunu düşünmüştüm; ama yıkılmış ağaçların dolu oldu-

ğu bu yerden bakarken, karabasanın benim Paul ile bağlantımı kesmeyi amaçlayıp amaçlamadığını merak etmeye başlamıştım...

Uçağını indirerek onu öldürmeyi amaçlayıp amaçlamadığını...

O günkü son telefon konuşmamızda Paul "Yürümeye başlarsam yarın sabah orada olabilirim." diye cesur bir teklifte bulundu.

Paul'un geceleyin Batı Thalia yolunda, olağanüstü yaratıklarla dolu ve delice kıskanç bir karabasanın da bulunduğu ormanın arasından yalnız başına yürüdüğünü gözümün önüne getirdim.

"Çok tatlısın, Paul ama sıcaklığın bu gece eksi onlara düşmesi bekleniyor. Beni görmek için donmak zorunda değilsin."

"Tamam, belki haklısın. Botlarımı getirmeyi unuttum ve şu an giydiğim ayakkabılar oldukça ince. Sanırım Binghamton'daki Adam'ı ziyaret edeceğim." Adam, Paul'un Binghamton Üniversitesi yüksek lisans yazarlık programında okuyan, liseden bir arkadaşıydı. "Rita zaten oraya gidecek."

"Adam'a selam söyle." dedim ve diğerlerinden daha kötü duruma gelmiş bir ağacın gövdesine bakarak ekledim: "Dikkatli gidin, olur mu? Buralarda hava... tahmin edilemez."

Eve döndüğümde alacakaranlık olmuştu. Donuyordum ve çok yorulmuştum. Phoenix kafesin içindeki bir panter gibi evin içinde dolanıp duruyordu.

Kasabanın iki yolunun da geçilemez olduğunu söylediğimde "Burada mahsur kaldığımıza inanamıyorum." dedi. "Ya acil bir durum olursa?"

"Kasabada bir hastane var ve hâlâ kötü durumları Cooperstown'a nakledebilirler." dedim.

"Ya yerel itfaiyenin ilgilenmesi gereken çok fazla yangın çıkarsa... ya da bir seri katil ortaya çıkarsa... ya da çeteler yağmaya başlarsa? Bu küçük bir kasabanın görünmez bir kubbenin altında mahsur kaldığı Stephen King kitabına benziyor. Tüm kasaba sepet içinde cehennemi boylar!"

Birkaç hafta önce bir çırpıda bitirdiğim Stephen King'in bu kitabını Phoenix'i vererek hata etmişim. Kasabadan geriye döner-

ken ben de kitap hakkında düşünüyordum; ama Fairwick'in durumu King'in küçük kasabasından farklıydı. Ana cadde tuzlanmış ve küreklenmiş kaldırımlarda dolaşan ve köşelerde fırtınadan nasıl kurtulduklarını anlatmak için toplanan neşeli insanlarla dolmuştu. Kütüphanenin yanındaki göl buz kayağı için temizlenmişti ve parktaki küçük büfede sıcak elma şırası ve kek-kurabiye köşesi açılmıştı. Ike'nin Dory Browne'nin akrabalarından biri gibi gözükten bir kadınla kaydığını ve Nicky Ballard'ın büyük ihtimal erkek arkadaşı Benjamin olan, mahalle üniversitesinin kazağını giymiş bir gençle bankta birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Tepeye kadar yanında geçtiğim evlerin pencerelerinde ya jeneratör ya da fenerler vardı. Birçok ev sahibi Noel dekorasyonunu yapmıştı. Klasik ışıkla yapılmış rengeyikleri ve şişme Noel Baba'ların yanı sıra daha önce hiç görmediğim bir süs daha vardı. Işıklı süslenmiş ağaçların dallarında kristalden çanlar, çam kozalakları, güvercinler ve melekler asılıydı. Biraz daha yaklaşınca kristalden değil, buzdan yapılmış olduklarını gördüm. Aynı zamanda gerçek çam kozalakları gibi doğal şeyler ve kırmızı dutlar ile altın rengi süsler, çocuk oyuncakları, pembe saçlı bir cüce ile mavi bir Power Ranger, anahtarlar ve kırmızı kurdeleyle bağlanmış küçük kağıt ruloları gibi küçük objeler de vardı.

Eve vardığımda, ön kapımın yanındaki çoban püskülüne buzdan bir güvercin asan Brock "Eriyen hediyeler... Bahar geldiğinde vok olurlar." dedi.

Donmuş melek yaparken kullandığı kalıbı gösterdi ve küçük objeler yerleştirmenin bir gelenek olduğunu söyledi. İnsanlar donma işlemi sırasında içine kilitli kutularda notlar, söz yüzükleri ve anahtarlar koyarmış. Elimi cebime attım ve iki gece önce karabasını uzaklaştırırken kullandığımız peri taşını buldum.

Taşı suya atarak "İşte." dedim. "Dilerim bahara kadar başka bir büyüye ihtiyacım olmaz."

Brock "İyi bir dilek." diyerek bana katıldı. "Ama Fairwick'te bu pek mümkün değil."

Brock gittikten sonra Phoenix'i dışarı çıkararak ve Brock'un girişe astığı buzdan bibloları, güvercinin yanı sıra buzdan geyik ve melekleri ya da buzdan perileri göstererek onu felâket habercisi senaryolardan uzaklaştırmaya çalıştım; ama o sadece titreyip kütüphanedeki kanepenin üzerinde battaniyeler, dergiler ve gazeteler ile yaptığı yuvaya geri döndü. Hafta sonu tatilinin geri kalanını, konyak içerek ve kitabıyla ilgili hoşuna giden eleştirileri yüksek sesle okuyarak orada geçirdi. Belki son birkaç gündür gerçekleşen olağanüstü durumlarla bu şekilde başa çıkıyordu ya da güneyli kanı soğuk için yaratılmamıştı. Pazartesi günü dersler başlayınca kendisini toparlayacağını düşündüm.

Ancak dersler Pazartesi günü başlamadı. Yollar sonunda açılmıştı ve güney yolundaki köprü işliyordu; ama New York'dan gelen Trailways otobüsü bu köprü için fazla ağırdı. Dekan Book ilk dersleri Çarşamba gününe erteledi.

Bu vakti dolaplarımdaki eşyaları sınıflandırmaya ve yeniden düzenlemeye ayırdım. Bir şey hışırıyordu ve bir fare olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Karton ayakkabı kutularımın içinde küçük delikler gördüm ve en sevdiğim Christian Louboutin marka gümüş rengi, deri, topuğundan bağlanan ayakkabım İsveç peynirine dönmüştü. Dollar Mağazası'na gittim ve plastik ayakkabı kutuları ile fare kapaneları aldım.

Phoenix vaktini içerek ve eleştirilerden bir kupür albümü hazırlayarak geçirdi. Çarşamba sabahı, öğleden sonraki sınıfına ayık bir şekilde gitmesi için onu erkenden uyandırmaya kararlı bir şekilde bolca kahve ve muzlu, cevizli krepler hazırladım. *New York Times* ile kahvaltı tepsisini kütüphaneye taşıdım.

Gazeteyi hışırdatarak "Bak," dedim. "Uygar dünyayla yeniden iletişime geçtiğimiz kanıtı! Tiffany reklamları! Gail Collins! Veganlar için muzlu ve çikolatalı kurabiye tarifi! Hey, Jen Davies denen şu kadının bir makalesi de var..."

Phoenix, güneyli aksanından eser olmayan kısık bir sesle "Benimle ilgili mi?" diye sordu.

Kanepeye, kesilmiş gazete kupürlerinden bir yığının üzerine oturdum. Yeniden sayfaya baktım. "Hım... Öyle gözüktüyor..." Makalenin tamamını okudum ve başımı ona çevirdim. Bir çift iri, kanlanmış göz bana bakıyordu. "Senin Alabama'da işe yaramaz bir aile tarafından büyütülmediğini söylüyor. On üç yaşına geldiğinde annenin seni bir karavan parkında yabancılarla bırakmadığını... ve iki yılını Eyalet akıl hastalıkları hastanesinde geçirmedığını söylüyor. Gerçek adının Betsy Ross Middlefield olduğunu ve bir sigorta yetkilisi olan baban ile bir iç mekân tasarımı şirketini yöneten annen Mary Ellen ile birlikte Connecticut, Darien'de büyüdüğünü söylüyor.

Phoenix atkısından sarkan bir yünü kopararak başını salladı. "Annemin adı Mary Ellen değil, Mary Alice. Bunu görünce çok kızacak." Örtülerin altına kayıp başını örttü.

Tepsiyle gazeteyi mutfağa geri götürdüm, masanın başına oturup makaleyi iki kez daha okudum. Sonra arka taraftaki donmuş araziye baktım. Son birkaç günde birçok şok geçirmiştım. Erotik rüyalarım-daki adamın gerçek ve yüzyıllardır eski bir lanetin etkisinde olduğunu, patronumun bir cadı ve kapı komşumun eski bir geyikli peri olduğunu öğrenmişim. İş arkadaşlarım şeytanlar, cadılar ve periler-di. İki dünya arasında kalmış bir kasabada yaşıyordum ve görünüşe göre bu dünyalar arasındaki kapıyı açmak için gizli bir yeteneğim vardı. Yalancı bir anı yazarı tarafından ortaya atılmamalıydım ama atılmışım. Çok kötü bir şekilde... Phoenix üç aydır ev arkadaşım-dı. Biraz kaçık olsa da onu sevmişim. Eğlenceliydi, cömertti ve öğrencileriyle ilgileniyordu. En azından bir öğrencisiyle... Dikkatsiz, budala ve kibirli olduğunu biliyordum; ama asla kötü değildi. Çılgın hikâyelerini dinlemek hoşuma gidiyordu; ama şimdi hepsinin yalan olduğunu biliyordum. Yalan söylemesinin sebebi de olağanüstü bir kimliği gizlemek değildi. Yalan söylüyordu; çünkü... Şey, neden yalan söylediğini bilmiyordum. Kanepeden kalkarsa, belki sorardım.

Ama şimdi gitmezsem derse geç kalacaktım. Kütüphaneye geri döndüm ve Phoenix'in ayak ucundaki gazete kupürü yığınına ve

Mara Marina'nın çalışmasının içinde bulunduğu mor klasörü kenara iterek kanepeye oturdum.

Örtünün altından gözüken dağınık saçlara "Bak," dedim. "Sana anı kitabını okuduğumu ve gerçekten iyi olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Belki bir anı yazarı değil de bir roman yazarı olmak için doğmuşsundur. Bu hikâye önünde sonunda patlak verir. James Frey'e bak! Hâlâ yayımlıyor."

Battaniyelerin altından kısık bir ses "Avansımı geri vermek zorunda kalacağım ve kovulacağım." diye yakındı.

"Avans aldığını biliyordum; ama istersen Dekan Book'la konuşurum."

"Konuşur musun?" Phoenix'in sivri burnu ve büyük gözleri, örtünün altından gözüktü. Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesinin yatağında saklanan kurda benziyordu.

"Tabii. Derse giderken ararım onu. Neden kalkıp banyo yaptıktan sonra kahvaltı etmiyorsun..." Ayılmasını da söylemek istedim ama söyledim. "Bir de, ne yaparsan yap, habercilerden gelen telefonları veya e-postaları cevaplama."

Ona evde kalmasını da söyleyecektim ama sonra bunun gerekli olmadığını fark ettim. günlerdir evden çıkmamıştı. Hanımeli Evi, ikinci yazar inzivasını yaşıyordu.

Evin işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Dekan Book'a telefon ettim. İlk çalışında cevap verdi.

Açış konuşması yapmadan "Yazıyı okudum. Phoenix nasıl?" dedi.

"Derbeder. Fingirdek Jen Davies'in kendisine kazık attığını fark etmiş olmalı çünkü tüm hafta sonu boyunca somurttu."

Dekan Book, Avustralyalı haberci için "fingirdek" yerine daha ağır bir şey söyledi.

"Phoenix'i kovacak mısınız?" diye sordum.

"Kurulla konuşmam gerekir; ama ben kovmamayı önereceğim. Bu onun için zor olacak ve eğer yaptığı tercihler hakkında öğrencile-

riyle konuşmaya istekliyse, bunu ders alınacak bir olay olarak kullanabiliriz. Önce onunla bir konuşmam lazım. Evde mi?”

Kampüsün kapısına varmıştım. Kapıdan içeri görmeden önce geri dönüp, Ike çalılıkları temizledikten sonra görülebilir hale gelen Hanımeli Evi'ne şöyle bir baktım. Evin arkasına doğru bir gölgenin hareket ettiğini görür gibi oldum ama sadece rüzgârda sallanan bir çalılıktı. “Evet, evde. Bir yere gideceğini sanmıyorum.”

“İyi. Yarım saat içinde onu görmeye giderim. Beni içeri almazsa arka kapıdaki saksının altındaki anahtarı kullanabilir miyim?”

Dekan Book'a haberdar olduğu gizli anahtarı kullanmak için izin almasına gerek bile olmadığını söyledim ve tam telefonu kapatacakken bana bir soru daha sordu. “Herhangi bir işaret görmedin değil mi... onunla ilgili?”

Sesimi keyifli bir tonda çıkarmaya çalışarak, “Hayır. Hiçbir işaret yok. Hiç. Sıfır. Şeytan sevgili evi terk etti.”

Dekan Book'un cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki hattın yine kesildiğini sandım. Bir yandan, yapmacık neşemi duymamış olması için öyle umuyordum. Ama bir süre sonra cevapladı. “İyi. Endişelenecek bir şey daha ortadan kalktı. İyi dersler, Callie.”

İyi bir ders geçirdim. Tatilde bir cep romansının okuduğumuz ağır 18. yüzyıl romanlarından daha iyi olacağını düşünerek, öğrencilerime Victoria Holt romanı okumalarını söylemiştim.

Boston'un banliyölerinden gelen sevimli bir ikinci sınıf öğrencisi hevesle “Harikaydı. Kitabın tamamını eve giderken trende okudum ve ikinci el kitap satan bir dükkândan iki kitabını daha satın aldım.” dedi.

Nicky en sevdiği kısmın kadın kahramanın, erkek kahramanın kilitli kapının arkasından “Mein liebchen, mein liebchen ” diye mırıldandığını duyduğu kısım olduğunu söyledi.

“Tüylerim diken diken oldu.” dedi. Nicky tatilde dinlenip iyi beslendikten sonra daha iyi gözüküyordu. Mara ise sınıfta bile değildi. Dersten sonra Nicky'ye Mara'nın nerede olduğunu sorduğumda, ki

zardı ve henüz yurda geri dönmediği için emin olamadığını söyledi. Tatili kasabada geçirmişti. Ben tatilimi sevgilimle geçiremezken tatilini sevgilisiyle geçirdiği için duyduğum hafif kıskançlığı bastırmaya çalıştım.

Telefonuma bakınca Liz Book'tan bir mesaj gördüm. Phoenix'in atölye dersini devralmamın sakıncası olup olmadığını soruyordu. Memnuniyetle kabul ettim ve Phoenix'in nasıl olduğunu sordum.

Dekan "Çok iyi değil," diye cevap verdi. "Onun dersini tamamladığında geri gelirsin."

Yazarlık atölyesine girdiğimde ilk fark ettiğim kişi Mara oldu. Beni gördüğü için utanmış gözüküyordu. "Dersinize gelemediğim için üzgünüm, Profesör McFay. Tatilde fazla uyumaya alıştım ve bu sabah uyanamadım." Çok kötü, yorgun ve

"Sen benim sevdiğimsin."

incelmiş gözüküyordu; ama Şükran Günü'nde büyük bir iştahla yediğini hatırladım.

Bulimya hastası olup olmadığını merak ettim.

"Sorun değil, Mara. Bana Phoenix'in tatilde verdiği ödevi söyleyerek telafi edebilirsin."

Mara "Ah, o ödev vermez." diye cevap verdi. "Anılarımızı hatırlamaya çalışmamızı söyler sadece. Her zaman dediği gibi acı anıların derinlerine inmek..."

Deri ceketli ve piercingli bir başka öğrenci alaycı bir ses tonuyla, "Doğrunun derinleri." diye ekledi.

Kıvrak Orta Afrika aksanlı bir başka öğrenci de "Pis yalanların olduğu yer." dedi.

Phoenix'in öğrencilerinin söylediklerini ezberledikleri ortadaydı. Ne yazık ki gerçeği söyleme konusuna takılıp kaldılar. Bu öğrenciler, tüm anılarının sahte olduklarını öğrendiklerinde ne düşünürlerd?

Tatilde yazdığını yüksek sesle okumak isteyen kimsenin olup olmadığını sordum. Birkaç öğrenci parmağını kaldırdı; ama Mara kaldirınca hepsi aşağı indirdi. Sanki eğitilmiş gibiydiler. Nick'yi seçtim.

"Mmm... Aslında ben bir anı üzerinde çalışmıyorum." Aile yaşamını düşününce Nicky'nin neden anı yazmaktan çekindiğini çok iyi anlıyordum. "Ben daha çok şiirle ilgileniyorum."

"Tatilde hiç şiir yazdın mı?"

"Evet, yazdım. Kar fırtınasından sonra ormanda yürüdüm ve bir şeyler yazdım..."

Biraz daha cesaretlendirmek gerekmişti; ama sonunda Nicky'ye şiirini okutturdum. Şiirin başlığı "Buzdan Saray" idi.

*Tüm gece dalların çıkardığı sesleri dinledik,
rüzgâr ve buzla devrilen,
gözle görünmeyen ama öldürücü güçlerle.
Sabah cama dönmüştü ağaçlar;
ölü gövdeleri narin,
gözyaşları ve iç çekişlerle incelmış bir hisar.
Gün boyunca bu siperlerin arasından yürüdüm,
dışarı çıkan buzdan duvarları arayarak,
ama camdan bir hapishaneden asla kaçamazsın
çünkü oradaki tüm bekçiler,
oldukları yerde donmuş yüzlerce buzdan kız
senin yüzüne sahip, gözlerini sana dikerler.*

Eve dönerken, buzların içinde mahsur kalmış, birden çok yanmasını gören bir genç kızın görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Ballard ailesinin kadın oldukları anda donan kızları için, çocukluk ile yetişkinlik arasında kapana kısılan rüyaları ve umudu çok uygun bir metafordu. Nicky laneti biliyor muydu yoksa ailenin geçmişine dayanarak kendisini bekleyeni mi seziyordu?

Derin düşüncelerimin arasından kulak tırmalayan bir çığlıkla kendime geldim. Sanki birinin kollarını, bacaklarını koparıyorlar-

miş gibi bir sesteki ve benim evimden geliyordu. Koşmaya yeltendim. Neredeyse kaygan yolda düşüyordum. Gözlerimi yoldaki buzlardan ayırmadan hızla yürümeye başladım. Eve vardığımda Nicky'nin buz kızları gibi, ön kapıdaki tablo gibi olduğum yerde kalakaldım. Phoenix ya da Betsy Ross Middlefield daha doğru olur mor kadife kordonlu bornozuyla, rüzgârda uçuşan karışık ve açık saçlarıyla, girişte kollarını bir sütuna sarmış şekilde duruyordu.

"Gidemem!" Phoenix acı acı bağırıyordu. "Dışarı çıkarsam şeytan beni bulur. Onu evden kovduk; ama mutfak penceresinden baktığını gördüm! Üzerime atılmadan önce evden çıkmamı bekliyor gibiydi!"

İnce, devetüyünden bir palto giymiş, kusursuz kesilmiş ve tarz sahibi küllü sarı saçları olan altmış yaşlarındaki bir kadın dudaklarını sıkmış, eldivenli bir eliyle Phoenix'in sırtına dokunarak yanında duruyordu.

"Geçti, Betsy," dediğini duydum. "McCleane'de şeytan yoktur. Doktor Cavetti'yi hatırlıyorsun, değil mi? Ayazlıkta Dekan Book'un yanında duran adamı gördüm. Ekose desenli spor bir ceket ile pas rengi bir balıkçı kazağı giymiş kısa boylu, saçları dökülmeye başlamış bir adamdı. Ayazlıktaki kadınlardan, belki de en çok kalın kürklü Dekan Book'tan korkmuş gözüküyordu. Dekan Book beni görünce biraz öne geldi ve koyu kahverengi kürk güneş ışığı altında hafifçe dalgalandı. Bir anlığına hayvanın postu kendisi hareket ediyormuş gibi, büyük kürklü bir yaratık Dekan Book'u tutuyormuş gibi gözük-tü. Gözlerimi kırıştırdım ve yanılsama kayboldu... Tabii sadece bir yanılsama ise..."

"Ah, Callie, geldiğine sevindim. Doktor Cavetti'ye Phoenix'in şeytanlar ve karabasanlar hakkındaki bazı düşüncelerinin senin araştırmandan kaynakladığını anlatıyordum."

Deve tüyünden palto giymiş kadın "Adı Phoenix değil, Betsy." diye ısrar etti. "Betsy Ross'un soyundan gelen büyük annesinin adını aldı ve bu oldukça güzel bir isim."

Phoenix "Ben nefret ediyorum, anne," diye bağırıyordu. Ne kadar çabalasam da onu *Betsy* olarak düşünemiyordum. "Sana milyonlarca

kez söyledim. Deli anneannemin adını taşımaktan da, McCleanden de nefret ediyorum. Dekan Book işime devam edebileceğimi söylüyor. O zaman neden buradasın, anlamıyorum.”

Annesi buz gibi dalga geçen bir ses tonuyla “Evin dışında üzerine atılmak için bekleyen bir şeytan mı var?” diye sordu.

Phoenix kanlı gözlerini annesinden bana çevirdi. Hikâyesini desteklememi isterse, ne söyledim? Phoenix’in akıl hastanesine kaldırılmasını istemiyordum... ama kendim de akıl hastanesine kaldırılmak istemiyorum. Neyse ki Phoenix benden geçenlerde eve şeytanın girdiğini doğrulamamı istemedi.

“Ah Callie, dersimi sen devraldın, değil mi? Mara’yı gördün mü? Beni sordu mu? Okumam için sana biraz daha anı yazısı verdi mi?” Sonra annesine dönerek, “Görüyorsun, buradan gidemem. Mara Marinca bana güveniyor.”

Dekan Book gergin bir ifadeyle bana baktı. Benimle aynı şeyi düşündüğünü tahmin ettim. Phoenix’in Mara takıntısı, şeytan saplantısından daha sağlıklı değildi.

“Tüm öğrencilerin seni merak etti.” diye yalan söyledim. “Nicky Ballard ilginç bir şiir okudu...”

Phoenix elini salladı. “Önemli olan Mara.” diye bağırdı. “Mara doğru söylemeyi öğrenmeli. Benim yalan söylediğimi düşünmemeli. Açıklamam gerekiyor.”

Dekan Book iç geçirdi. “Belki iyice dinlendikten sonra öğrencilerine her şeyi açıklaman daha iyi olur.” Sonra, Phoenix’in annesine ve doktora dönerek ekledi: “Kalabileceğini ummuştum; ama şimdi görüyorum ki bir süre uzaklaşsa daha iyi olur. Bu durumdayken öğrencileri üzmesine izin veremem.” Tekrar Phoenix’e döndü. “Ama tekrar kendine geldiğinde geri dönebilirsin.”

Kötü bir sözcük seçimiydi. Phoenix, “Ben kendimdeyim! Başka kimde olabilirim ki?” diye bağırarak Dekan Book’a doğru atıldı. Sanırım kendini Dekan’ın merhametine bıraktığını göstermek için böyle davrandı; ama öyle bir kuvvetle atılmıştı ki Liz’in birkaç adım geriye doğru sendelemesine neden oldu. Liz kollarını sallayarak den

gesini sağladı. Doktor ile Bayan Middleton Phoenix'i sakinleştirmeye çalışırken öne atılıp Liz'e yardım ettim. Arkaları Liz'e dönük bir şekilde, Liz ile Phoenix'in arasında durdukları için sonradan olanı görmediler. Kocaman, ayıya benzeyen, pençeli ve kocaman ağızlı bir yaratık ağzını açarak, sivri dişlerini göstererek hırladı. Ama ben görmüştüm. Phoenix de görmüştü. Bir kez daha çılglık attı. Öyle delice bir çılgılık ki Doktor Cavett'i ona bir sakinleştirici iğne yaptığı için suçlayamazdım. Phoenix'in çılgınlıkları yumuşak iniltilere dönüşürken, kendim için sakinleştirici istemeyi düşündüm.

Yirminci Bölüm

Phoenix gidince, Hanımeli Evi gözüme bomboş gibi geldi. Ben karabasını kovmuştum. Karabasan da karşılık olarak ev arkadaşımı kovmuştu.

Liz Book duvarda gördüğüm ayı şeklindeki gölgenin Ursuline olduğunu açıkladıktan ve daha sonra onun hakkında benimle konuşmaya söz verdikten sonra, olaya bu şekilde bakmamam gerektiğini söyledi: Phoenix başından beri kötü durumdaydı ve sahte anılarının açığa çıkması son nokta olmuştu. Ama Phoenix'i çıldırtanın şeytan kovma ve sonrası olduğuna emin sayılırdım. Başka ne için şeytanlar hakkında bu kadar konuşsun ki?

"Ayrıca, Jen Davies'i Phoenix'i açığa çıkarmak için *onu* buraya getirmediğini bilmiyoruz." dedim. "Sonuçta, sevgilim Şükran Günü'nü benimle geçiremesin diye bir uçağı on kilometre öteye düşürdü ve kasabanın etrafını buzla kapladı."

Paranoyak gibi konuştuğumun farkındaydım; ama tüm bu başıma gelenlerden sonra biraz endişeli olmamın mazur görülebileceğini düşünüyordum. Karabasan, benim aşkımlı kazanamayınca yapayalnız olmam gerektiğine karar vermişti.

Pekâlâ, ona gösterecektim. Yalnız başıma yaşayacaktım ve Phoenix gibi korkup kaçmayacaktım. Sömestrin kalanı boyunca sıkı çalışmaya kararlıydım. Çok işim vardı çünkü Dekan Book Phoenix'in yerine birini buluncaya kadar onun sınıfını almayı teklif etmişim ki kış tatiline kadar muhtemelen yeni biri bulamazdı. Sınıfla ilgili fark

ettiğim ilk şey Phoenix'in sömestrin başından beri hiç kimsenin çalışmasını geri vermediği oldu. Bu durumu hemen düzeltereçeğime söz verdim ve hafta sonu boyunca oturup otuz dört üniversite öğrencisinin yaşam hikâyesini okudum.

Yazılacak bu kadar çok *yaşamları* olması inanılmazdı. Kadın sünnetinden kurtulmak için Orta Afrika'dan gelen bir kızın hikâyesini okudum. Annesi ile birlikte Arnavutluk'tan göçen Flonia Rugova'nın kısa ama dokunaklı anılarını okudum. Bütün öğrenciler yabancı ülkelerden gelmiyordu. Bronx'tan Richie Esposito, nükleer bir kıyametten sonra şehrin kontrolünü ele geçirmek için savaştan fare, hamamböceği ve güvercin çetelerinin mücadelesini anlatan grafikli bir roman teslim etmişti.

Sadece Mara Marinca'nın hikâyesini okumamıştım. Devam eden anılarının olduğu mor klasör kayıptı. Liz'le bunun hakkında konuştum ve Liz Phoenix'in annesini arayıp Phoenix'in McClean'e giderken yanında bir klasör getirip getirmediğine bakmasını istedi; ama Bayan Middlefield getirmediği konusunda ısrarcıydı. "Bizden o kızın yazılarını ona getirmemizi isteyip durdu. Tabii ki ona yapamayacağımızı söyledik."

Klasörü veya Mara'nın herhangi bir yazısını bulmak için bütün evi aradım. Klasörü Phoenix'in götürüldüğü gün derse gitmeden önce kütüphanede gördüğümü hatırladım. Eğer birinin, mesela şeytanın yazıları çalmak için eve girmeye çalıştığını düşündüyse, onları saklamış olabilirdi. Ama ne kadar sıkı arasam da Phoenix'ten geriye sadece akıllıca seçilmiş onlarca gizli yerlerde boş likör şişeleri bulabildim.

Pazartesi günü Mara'ya o dönem boyunca yazdığı her şeyin kaybolduğunu söyleme zorunluluğundan çekinerek, onunla görüşmeyi sona bıraktım.

Ona, "Phoenix, yazı kabiliyetin hakkında çok güzel şeyler söyledi. Başka bir kopya çıkarırsan, okumaktan memnuniyet duyarım." dedi.

Solgun, ay renkli gözleriyle bana boş boş bakarak “ıkarmak mı?” diye sordu.

Sabırsızlığının yol açtığı ıstırabı bastırdım. İngilizcesi belli ki gidip geliyordu.

“Evet, bilgisayarından. Yazıcın yoksa dosyayı kampüsün fotokopi merkezine g nderebilirsin sanırım. Bir kopyayı e-posta ile bana da g nderebilirsin.”

“Ama ben bilgisayara yazmıyorum. Kalemle yazıyorum. K ğıda.”

Kalbim düzensiz çarpmaya başlamıştı. “Ah, o zaman elinde kopya yoktur,” dedim.

Mara başını salladı. “Gerekli olduğunu hiç düşünmedim. Yazdıklarım... sadece...” Parmaklarını birleştirip havaya bir dizi halka ızdı. Bir an için havaya ateşböcekleri gibi yanıp sönen ilginç runik semboller yazdığını görür gibi oldum; ama gözlerimi kırpıştırdığım da görüntü kayb oldu. “Ne dersiniz? Karalamalar?”

Gözlerimi ovuşturarak, “Phoenix karalama olduklarını düşünmüyordu.” dedim. “Yazdıklarından çok etkilenmişti.”

Mara  zg n bir şekilde gülümsedi. “Korkarım o kadar etkilendi ki onu götürdüler. Belki de gördüğüm korkunç şeyler hakkında yazmam benim için iyi değildir. Hiç kimse için iyi değil.”

“Ama bu şeyleri içinde tutmak sana hiçbir şey kazandırmaz. Belki de biriyle konuşmalısın. Doktor Lilly, mesela.”

Mara burun kıvırdı. “Onunla konuşmuştum; ama beni anlamıyor.”

Soheila Lilly bana sürgün acısını en iyi anlayacak kişi gibi gözükmüştü; ama birçok genç gibi Mara da kendisinden yaşlı birinin onun deneyimlerini anlayabileceğine inanmıyordu. “Peki ya Flonia Rugova?” diye sordum. “O Arnavutluk’tan gelmiş. Senin...  lkene yakın olmalı.”

Mara, memleketinden her bahsedilişte yaptığını gibi gözlerini aşağı indirdi. Gözlerini kaldırdığında, gözlerinin ilgiyle kısılmış olduğunu gördüm. “Hım... Belki de haklısınız. Flonia ile çok ortak noktamız var ve biriyle konuşmak çok iyi olurdu. Nicolette bu aralar sevgili-

si Beniamin'le çok zaman geçiriyor. Dün gece odaya bile gelmedi... Ah!" Mara eliyle ağzını kapattı. "Belki de bunu söylememeliydim. Nicolette'i sıkıntıya sokmak istemem."

"Sorun değil, Mara. Fairwick'te sokağa çıkma yasağı olduğunu sanmıyorum. Ama yalnız kaldığını anlayabiliyorum. Belki yeni arkadaşlar edinmeyi, diğer öğrencilerden bazılarıyla tanışmayı denemelisin."

Mara, daha önce kendisinde veya başkasında da görmediğim kadar kocaman gülümsedi. Ağzı garip şekilde genişti... ve kötü dişlerle doluydu. "Evet, öyle yapacağım. Flonia Rugo ile başlayacağım. Yazarlık sınıfına gelince... Bir süre yazı teslim etmesem sorun olur mu? Ne yazmak istediğime karar verene kadar?"

Rahatsız bir şekilde, "Phoenix'in yerine biri gelene kadar sorun olmaz sanırım." dedim. Bir öğrencinin bu kadar kolayca kaytarmasına izin vermek beni rahatsız etmişti. Ama o yapması gerekenden fazlasını yapmıştı çoktan ve bu diğer öğrencilere yazılarını okuma fırsatı verecekti. Ayrıca, suçlu hissederek kendi kendime, yaşadığı dehşeti okursam kötü hissedeceğimi itiraf ettim.

Sonrasında, Mara ile konuşmamızı düşündükçe pek rahat hissetmedim. O geceyi kızla ilgili ters bir şey olduğunu düşünerek, hâlâ evdeyse klasörünü bulmaya kararlı bir şekilde, boş evimde rahatsızca ve sessizce dolaşarak geçirdim. Onu gerçekten okumak istememem, bilincimi yatıştırmak için onu bulmaya daha fazla çabalamama neden oluyordu. Mutfak dolaplarından porselen tepsilere, kütüphanedeki kitapların arkasına, Dahlia LaMotte'nin el yazması yığınlarının içine, kendi masama ve dolaplarıma ve son olarak da tavan arasına kadar, Phoenix'in kâğıtları saklayabileceği her yere baktım.

Tavan arasını sona bıraktım çünkü oraya tek başıma çıkmaktan çekiniyordum. Karabasanın evin içinde bir yerlerde saklanıyorsa, oradaki dik damların altını, çay sandıklarını ve terk edilmiş kırık eşyaların arasını seçtiğini hissediyordum. Işığı yaktığımda tepedeki lamba patladığı zaman, vazgeçme dürtüme engel olmaya çalıştım;

ama Dory Browne'nin elektrik kesintisi için verdiği pilli fenerlerden pilini almak üzere alt kata koştum. Feneri başımın üzerinde tutarak geri döndüm. Işığını tozlu zeminde, her köşenin ve çatlağın üzerinde gezdirdim.

Fener neredeyse elimden düşüyordu; ama düşürmeden hızla geçen gölgeye doğrulttuğumda gölgemsi şey hızla çay sandığının içine girdi. Kalbim küt küt atarken, çay sandığına atıldım ve kapağı kapattım. İçerideki şey kapağa vurduğunda çıkan güm sesi göğsümde yankılandı.

Kahretsin, şimdi ne yapacağım? Sandığı kilitleyip Liz Book'a mı götürsem?

Ama sonra uzun okyanus yolculuklarında çay yapraklarını kuru tutmak için tasarlanmış çay sandıklarının hava geçirmez olduğunu hatırladım. Eğer canlı bir şeyi yakaladıysam, sandığı Liz'in evine taşıdığım zaman çoktan ölmüş olurdu.

Bu da sorun olmazdı. Eğer içerideki karabasansa, boğulma ihtimali yoktu... Öyle değil mi? Eğer tavan aramda yaşayan bir hayvan ise, en iyisi ondan kurtulmalıydım... Değil mi?

Bir başka güm sesiyle kutu sallandı. İçindeki her ne ise, çıldırmıştı. Ya da korkmuş...

Kahretsin.

Feneri, çay sandığının kapağına ışık verecek şekilde yakındaki kırık bir sandalyenin tepesine yerleştirdim. Sonra, hızlı hareket edebilmek için parmaklarımın üzerinde çömelerek bir elimi kutunun kenarına koydum ve kapağı açtım.

Küçük, tüylü bir yüzdeki bir çift boncuk göz dik dik bana bakıyordu. Yaratık bir santimetre kılmılasaydı, çılgık atıp kaçırdım; ama fare hoşgörü için dua ediyormuş gibi pembe patilerini boynundaki beyaz bölgenin üstüne tutmuş, hareket etmeden oturuyordu. Tanıdık bir hareket... Farenin kuyruğuna bakınca, kuyruk yerine kırık bir bacak gördüm.

"Sensin!" dedim. "Kuyruksuz kapı faresi. Patlamamışsın!"

Fare başını kaldırdı ve küçük pembe kulakları seğirdi. İtiraf etmeliydim ki sevimli bir tipti.

“Yaşadığına sevindim. Arkadaşların hayatta kalamadıkları için üzgünüm.” dedim. Bir fareyle konuştuğum için kendimi aptal gibi hissetsem de son günlerde daha tuhaf şeyler de yapmıştım.

Fare ciyakladı ve küçük patisiyle kendisini temizliyormuş... veya göz yaşını siliyormuş gibi yüzünü ovuşturdu.

“Ağlıyor musun yoksa?” Elimi çay sandığının içine attım. Avucum yukarıya bakıyordu. “Gel buraya, küçük adam. Sana zarar vermeyeceğim.”

Fare birkaç saniye elime baktıktan sonra boynunu uzatıp, şeytan kovma sırasında yaralanan parmak uçlarımı kokladı. Ya ısırırsa? Canlanan, sihirli demirden kapı tutucu farelerde kuduz olabilir miydi? Ama ısırmadı. Onun yerine parmak uçlarımı yaladı ve yavaşça elime çıktı. Sonra etrafında iki kez dönüp top gibi kıvrıldı, kuyruğundan geriye kalanı poposunun altına aldı, pembe burnunu patilerinin üzerine yerleştirdi ve bana baktı.

Güldüm. “Tamam, sen fazla şeker bir şeysin. Hadi sana yiyecek bir şeyler vereyim.”

Çocukluğumdaki favori kitaplarımdan biri, Beverly Cleary'den *Motosikletli Fare Ralph* olduğundan fareye Ralph adını vermeye karar verdim. Biraz peynir, marul ve havuçla besledikten sonra, bir sepete koyup üst kata çıkardım. Her gece olduğu gibi Paul'a telefon ederken masamın üzerine koydum. Ben Paul'a Mara'yla konuşmamızı anlatırken, kıvrıldı ve tek gözünü açıp beni dinledi.

“Dönem boyunca ödev yapmaktan yırtmaya çalışmış öğrencilere ne bu kadar

İng.: *The Mouse and the Motorcycle*, çevirmen: Füsün Doruker kibar davranamazsın, Cal. Tepene çıkarlar.”

Bu tartışmayı daha önce de yaşamıştık. Paul sadece birkaç yıldır öğretmenlik yapıyordu ama çoktan öğrencilerinin kendi üzerinde neden olduğu duyguları kaybetmiş gözüküyordu. Bu e-posta ve mesajlaşma çağında kendine güvenen gençlerin talepkâr ve sinir

bozucu olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kolombiya'dayken de e-postalarını hemen cevaplayabilmem için neden iPhone veya Blackberry almadığını öğrenmek isteyen öğrencilerim olmuştu; ama öğretmenlerinin tüm ilgisini alma hakları varmış gibi davranan yalnızca birkaç öğrenci vardı. Paul her öğrenciyi vaktine ve kadro fırsatlarına potansiyel tehdit olarak görüyordu. Bazen öğretmenlikten başka bir işle uğraşsa daha mutlu olur muydu diye düşünürdüm.

Paul'a iyi geceler dilediğimde, Ralph'ın uyuyakaldığını gördüm. Sepetini masada bırakıp yatağıma gittim. Sanırım odamda bir farenin uyumasının beni daha iyi hissettirmesi, Phoenix gittiğinden beri kendimi ne kadar yalnız hissettiğimin bir göstergesiydi.

Hemen uyudum ama tırmalama sesiyle erkenden uyandım. Bir anlığına şeytan sevgilinin geri döndüğünü sandım. Pencereden giren ay ışığı, yerde pürüzlü, gölgeli şekiller yaratıyordu; ama dallardan çok buz saçakları yatağıma doğru geliyormuş gibi gözüküyordu. Sonra ay ışığının pencere saçağından sarkan uzun buz saçaklarının arasından süzüldüğünü fark ettim. Ses ise Ralph'ten gelmişti; patilerini ve burnunu cama yaslamış şekilde pencere pervazında oturuyordu.

Onu korkutmamak için yavaş hareketlerle kalktım. Pencerenin yanına geldiğimde bana bakıp ciyakladı ve pencereye geri döndü. Nefesinin buğuladığı camın üzerinde küçük patileriyle iz bırakmıştı. Gözlerimle arka bahçede neye baktığını takip ettim. Ay ışığı, donmuş çimenliği yanardöner bir aynaya, buzla kaplı ağaçları hayalet bir ormana çevirmişti. Orman, yerden yükselen ve ağaçları kefen gibi saran hafif bir sisle iyice hayal gibi gözüküyordu. Ormanın kenarından bir sis bulutu sarmal bir hal aldı ve bir yılan oynatıcısının sepetinden yükselen kobra gibi yükseldi. Ensemde dikleşen saçlarımı hissettim ve aşağı bakınca Ralph'ın tüylerinin de titrediğini gördüm.

Bir parmağımı başına koyarak, "Bu da ne, dostum?" diye sordum. "Karabasan mı?"

Ralph cevap olarak elime koştu ve kıvrılıp ufacak bir topa dönüştü. Titremeyi kesene kadar onu elimde tutup kendime yaklaştırdım. O her ne ise benim cesur küçük kapı faremi çok korkmuştu.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah Liz Book'tan Phoenix'in yerine birini bulduğunu söylediği bir e-posta alınca rahatladım. İsmi hayal meyal hatırladığım Liam Doyle adındaki İrlandalı bir şair... Google'da adını arattım ve üniversiteyi Dublin'deki Trinity Üniversitesi'nde okuduğunu, burada birçok şiir ödülü aldığını ve edebiyat doktorasını Oxford'da tamamladığını, burada da Romantik şiirler üzerine teziyle üniversite bursu ve onur belgeleri kazandığını öğrendim. Snow Shoe Press adındaki küçük bir yayıncı aracılığıyla iki şiir kitabını yayımlatmıştı. SnowWolf'un internet sitesindeki fotoğrafında gördüğüm kadarıyla kalın kare çerçeveli gözlük takan, saçlı sakalına karışmış, ciddi ve kitapsever bir adama benziyordu.

Oregon, Klamath'teki Mistletoe Şiir Evi'nin bir bağlantısına tıkladım ve hakkında şunları buldum:

Ünlü şair Liam Doyle, 2001 yılı baharında Zalmon Bronsky misafir yazarı olarak Pennsylvania Üniversitesi'ndeki The Kelly Yazar Evi'nde kalmıştır. Liam, Minnesota'daki Macalaster Üniversitesi ile Maine'deki Bates Üniversitesi'nde söyleşiler vermiştir. İlgi alanları on dokuzuncu yüzyıl romantik şiiri, sürgün ve mülteci şiiri ile doğa şiiriydi. Son on sekiz aydır Baltimore'daki bir şehir lisesinde şiir derslerine giriyordu.

Liz'e iş için bir şair bulduğuna sevindiğimi yazdım çünkü bu Nicky Ballard için iyi olacaktı. O günkü derse girmemi istiyor muydu?

Ben duşumu alıp üstümü giyinirken, Liz Profesör Doyle'ın öğleden sonraki ders için gelmeyi planladığını yazmış Bir Wordsworth konferansı için New York City'deydi. Ne şans ama! Ona öğrencilerin yazılarını vermek için dersten sonra onunla görüşmemin sorun olup olmadığını sormuştu.

Memnuniyet duyacağımı yazdım; ama yazıları ona vermem ve öğrenciler hakkında biraz bilgilendirmem için dersten önce görüşmeyi tercih etmez miydi?

Liz hemen cevapladı: "Hayır. Yeni öğrencileriyle herhangi bir önyargı olmadan tanışmak istediğini söylüyor."

Liz'e "İdealist bir yaklaşım," yazdım ve alay ediyormuş gibi gözükmek için ekledim: "İyi birine benziyor." Hâlâ sinir bozucu gibi gözükküp gözükkmediğimden emin olamadığım için gülücük koydum.

Kıvrılmış şekilde sepetinde yatan Ralph'e, "Önyargı olmadan?" dedim. Kim bu adam?

Ralph esnedi ve minyatür bir köpek gibi gerindi. Hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi sanki. Ralph'in ekleyecek bir şeyi olmadığından, kendi soruma kendim cevap vermeye karar verdim. Ekranda hâlâ Liam Doyle'm Google sayfası açıktı. O sırada Facebook sayfası olduğunu gördüm. Arkadaşı olmayanların engellenmiş olduğunu düşünerek tıkladım ama engellenmemişti. İyi. Profiline bakmak için arkadaşlık teklifi göndermek zorunda değildim. Duvarındaki fotoğraf, nasıl bir insan olduğuna dair yazarlık fotoğrafından daha fazla ipucu vermiyordu. Profilinde fitilli yakası yüzünün alt kısmını kapatan bir Barbour yağmurluğu giymiş, yüzünün diğer yarısını kaplayan hafif ıslanmış koyu saçlı bir adam vardı. Baston kullanıyordu ve uzaktaki dağların ve göllerin nefes kesici görüntüsüne bakıyordu. İlgi alanlarının arasında ut çalmak ve dil öğrenmek ile birlikte Lake Country'de yürüyüş de yer aldığı için buranın Lake Country olduğunu tahmin ettim.

Profilinde biraz daha geçmişe gidince favori müziklerinin U2, Kate Nas ve The Vivian Girls'den Billie Holiday'e; The Pogues, Thin

Lizzy ve Ceredwen gibi Kelt müzik gruplarına kadar çeşitlilik gösterdiğini gördüm. En sevdiği filmler *Beauty and the Beast* (Cocteau versiyonu), *Bringing Up Baby*, *It Happened One Night* ve daha şaşırtıcısı, *You've Got Mail* idi.

İlişki durumu ise “Karışık”...

Duvarındaki yazıları okumak üzereydim ki Ralph klavyeye atladı ve tuşların üzerinde sıçradı. Liam Doyle’a yanlışlıkla arkadaşlık teklifi göndererek onu araştırdığımı belli edecek bir tuşa basmadan önce onu yakaladım.

Ralph’i masaya koyarken, “Hey! Uzak dur! Klavyenin her yerini tüy yapacaksın.” dedim. Ralph silkelendi, minyatür bir tribble²¹ gibi gözükene kadar tüylerini kabarttı ve güzel postu hakkında kötü konuştuğum için darılmış gibi tüyünü yalamaya başladı.

Ben yokken üstüne çıkmaması için bilgisayarımı kapatırken “Özür dilerim.” dedim. “Sihirli bir kapı faresi olman, tüy dökmediğin anlamına gelmiyor.” Sonra saatime baktım; derse geç kalmak üzereydim. Bu kadar zamanı Liam Doyle’ın Facebook sayfasında geçirmiş olmaktan utanıyordum. Profilini gerçekten yabancılara engellemeliydi. Yoksa tüm öğrencileri aynı şeyi yapacaktı.

O gün sınıfta *Uğultulu Tepeler*’i izliyorduk. Böylece yazarlık atölyesi klasörlerini düzenleyip her birine öğrenciyle ilgili kısa bir not yazarak not ekleyecek vakit bulmuştum. Dersten sonra öğrencilerimden biri; komple deri giyinmiş, piercingli bir çocuk final yazısı hakkında benimle konuşmak istedi. Bu yüzden atölye başlamadan yeni konuk yazarı görme fırsatı bulamadım. Sınıfa gittiğimde kapı kapalıydı. Kapının arkasından derinden mırıldayan bir ses, ardından sınıftan yükselen bir kahkaha işittim.

Binanın avlusundan kütüphaneye giderken, sınıf öğrencilere biraz ilgi gösterecek bir öğretmeni hakkettiği için memnun oldum. Sadece Phoenix gibi onun da Mara’ya kapılmayacağını umdum. Belki de bir saat yirmi dakika sonra dersi sona erince bu konu hakkında

21 Star Trek dizisindeki bir tür hayvan çeşidi.

ona ufak bir uyarı verebilirdim. O zamana kadar kütüphanede beklemek zorundaydım. Tabii ki orada yapacağım çok şey vardı; ama yine de Bay Doyle kendisiyle dersten *sonra* görüşmenin *benim* için en uygun plan olmadığını düşünmeliydi. En azından benim için nasıl uygun olacağını sorabilirdi. Dekan Book'a programımı sormuş muydu ki?

Dymchurch Flit penceresinin kenarındaki masaya oturmak yerine bilgisayarlı bir masaya oturup e-posta hesabımı açtım. Evden çıktıktan sonra, Liz'in gülücük koyduğum son e-postama cevap gönderdiğini gördüm.

"Ah, bu arada, Bay Doyle senin için ne zaman uygun olacağını sordu ama genelde kütüphanede çalıştığın için senin için fark etmediğini söyledim. Umarım senin için sorun değildir. Bir de bu kadar kısa sürede bu kadar ünlü ve öğrencileriyle ilgilenmesiyle meşhur bir şairle anlaştığımız için çok şanslıyız. Onu alıştırmaya çalışıyordum; ama umarım sana rahatsızlık vermemiştir :)"

İç geçirdim. Dekan Book açıkça herkesi rahatlatmaya çalışıyordu. Gülücük koymuştu, Tanrı aşkına! Mesleğini kıskanmıyordum ve haklıydı: Konuk yazarlar kötü hareketleriyle ve öğrencileriyle dalga geçmeleriyle meşhur olurdu. Şehirdeki bir lisede öğretmenlik yapmış bir Oxford mezunu gerçekten hatırı sayılır bir başarıydı.

Cevap olarak kütüphanede olduğumu ve Profesör Doyle'la görüşmeden önce kendimi meşgul edecek birçok şeyin olduğunu yazdım. Elimde puan verilecek ödevler ve kaynak listeme eklemek istediğim *Folklore*'un son sayısındaki bir makale vardı. Ama bunlardan birini yapmak yerine, Google'da Liam Doyle'ı aradım ve şiir hakkındaki yazılarını okudum. Yazdığı birkaç internet dergisi vardı. *Per Contra* adlı siteye tıkladım ve *Kış, Yalancı* başlıklı bir şiirini buldum.

*Eskiden burada olan bir daha gelmeyecek,
anıt da olsa, anı da...*

Güneşle ısınmış tüm yeşillikler şimdi kış rüzgarına direniyor.

Sen de sevgilim, benim en iyi aşkımsın

ve hayatının tadını çıkardım. Trajedi

*sadece gençliğimin pervasızlığı değildi ama
dürtülere, heveslere, özgürlüğe,
kötü sonu olmayan bir kadere çok güvendim. Açıkçası,
gençlik deliliğimiz olabilir. Ama ben bu ateşi atlattım
yine de bedeli ağırdı ve soğuk Nisan rüzgârı
pişmanlıklarına iç çekebilir ve güneş rüzgârı atlatır,
böylece yakında yeşillikler uyanır, yaban arıları vızıldar.
Yaz mevsimi de bir kez daha kışı yalancı çıkarır,
ama beni ısıtamaz. Tüm arzuladığım sensin.*

Şiiri okumayı bitirince “Vay,” dedim. Oxford mezunu, şehir lisesi öğretmeni aynı zamanda yazabiliyordu. Ama belki bu şiiri şans eseri yazmıştı. Google sayfasına geri döndüm ve bir başka... bir başka ve bir başka şiir daha buldum. Beş tane şiirini okudum. Hepsisi de güzeldi ve kaybedilmiş bir aşkla ilgiliydi. Bir kız ona gerçekten kötü davranmış olmalıydı. Bu olağanüstü kız arkadaşıyla ilgili bir şeyler yazmış mı diye merak ederek Facebook sayfasına geri dönüp yazıları derinlemesine araştırdım; ama tüm yazılar ya iş arkadaşlarından ya da eski öğrencilerinden gibi gözüküyordu. Öğrencilerden gelen yazılar özellikle dokunaklıydı. Macalaster Üniversitesi’nden Ali, “Şiir yazmama ilham verdiğiniz için teşekkür ederim, profesör. Kendime güvenmeme gerçekten yardımcı oldunuz!” yazmıştı. Baltimore’dan ismini vermeyen biri “Tavsiye ettiğiniz kitaba bayıldım, Bay D. Haklısınız, romantikler harika!” yazmıştı.

Hiçbir yerde eşiyle veya kız arkadaşıyla ilgili bir şey yazmıyordu.

İlişki durumu hâlâ “Karmaşık,” olarak gözüküyordu. Dersteyken değiştirmiş gibi, kendimi azarlamaya başladım; ama sonra ekranın üzerindeki dijital saati görünce dersinin on dakika önce bittiğini fark ettim.

Eyvah! Çantamı kapıp hızla kütüphaneden çıktım, avludan geçtim ve nefes nefese Fraser Hall’a vardım. Phoenix’in eski sınıfının önünde soluklanmak için biraz beklerken içeriden gelen bazı sesler duydum. İçeri bakınca Flonia Rugova’nın önünde ve biraz sağında duran uzun, koyu saçlı bir adamın geniş, yünlü ceketli sırtını gör-

düm. Genelde utangaç olan Flonia, tek bir seferde beş kelimeden fazlasını söylediğini duymadığım Flonia, gevezelik ediyordu. Yanakları kızarmıştı ve ellerini kafesten yeni kurtulmuş bülbüller gibi havada sallıyordu. Söylediklerini dinlemeye çalıştım ama İngilizce konuşmadığını fark ettim. Profesör Doyle da öyle... Sanırım Arnavutça bir şey söyledi ve Flonia kıkırdadı. Sonra Flonia beni kapı eşiğinde gördü ve eliyle ağzını kapattı. Profesör Doyle arkasında birinin olduğunu fark etmiş olmalıydı; ama arkasına dönmeden önce Flonia'ya doğru eğildi, elini onun omzuna koydu ve birkaç yumuşak söz söyledi. Artık ciddileşen Flonia başını salladı, iki elini birleştirdi ve başını eğdi. Arnavutça bilmiyordum ama bir şey için ona teşekkür ettiğini anlayabiliyordum. Doyle başka bir şey söyledi ve Flonia yeniden güldü. Kitaplarını topladı ve ben orada değilmişim gibi hızla sınıftan dışarı çıktı.

Vay canına! Bir ders ve utangaç, ciddi Flonia Rugova vurulmuştu. Bu adam nasıl biriydi ki?

Bunu öğrenmek için çok fazla beklemem gerekmedi. Flonia gider gitmez, Doyle arkasına döndü. İlk tepki olarak içimden "*Ah! Büyütülecek nesi var ki, anlamıyorum,*" dedim. Evet, güzel ve geniş omuzları ve geniş bir ağzı vardı; ama kalın siyah saçları benim tarzıma uymayacak kadar uzundu ve erkeklerin entelektüel gözükmek için taktıkları kare çerçeveli gözlüklerden takıyordu ve Errol Flynn'in eski bir korsan filminde giydiğine benzeyen bol, yakasız bir tişört giyiyordu. Flonia gibi genç ve deneyimsiz bir kızın onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyordum; ama kendim azıcık bile etkilenmemiştim.

Bana gülümsedi. Ağzının sol tarafında bir gamze ortaya çıktı ve kalın camlı gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözleri ışıldayarak yumuşak, sarımsı kahverengi bir renge dönüştü.

İrlandalı aksanıyla "Ah, siz Profesör McKay olmalısınız. Öğrencilerim onlarla ilgilendiğiniz için ne kadar cömert olduğunu söylediler." dedi.

Öğrencilerim mi? Ne kadar çabuk sahiplenmişti onları. Tamam, hoş gözüküyordu ama eminim bunun farkındaydı.

“Şey, iyi bir sınıf.” dedi. “Özellikle Nicky Ballard...”

“...dikkat çekici bir şair. Evet, bunu hemen anladım. Bayan Middlefield’in ona anı yazdırmaya çalışmış olması çok tuhaf.”

Ona tamamen katılıyordum ama Phoenix berbat haldeyken, o sırada zavallı Phoenix ilaçlardan sersemlemiş şekilde, bir yatağa mahkûmdu, ondan böyle söz etmesinden hoşlanmadım. “Phoenix çok fazla stres altındaydı. Eminim sadece öğrencileri için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyleri yapıyordu. Bir yazar için başına gelen felâketlerle yüzleşmenin önemli olduğunu düşünüyordu.”

Komik bir şey söylemişim gibi dudaklarını burktu. “Böyle mi diyor: Felâketlerle yüzleşmek? Felâketleri davet ediyormuş gibi geldi bana. Öğrencilerimden bazıları ders sırasında nefesinin alkol gibi koktuğunu ve Eylül’den beri yazdıklarını geri vermediğini söylediler.”

“Şey, evet. Bu kötü...”

“Kötüden de kötü; bu bir suç. Bu genç insanlar o kadın için ruhlarını açmaya hevesliydiler ve karşılığında ne aldılar? Şan, şöhret için yalan söyleyen sarhoş bir öğretmen...” Başını üzgün bir şekilde salladı. “Sadece ondan sonra güvenlerini kazanabilmeyi umuyorum.”

“Flonia Rugova’nın güvenini kazanmaya başlamış gibisin.” diye imada bulundum ve anında söylediğime pişman oldum. Adam haklıydı. Phoenix’in davranışları berbattı; ama bir saat boyunca öğrencilerini dinledikten sonra hiç tanımadığı biri hakkında yargıda bulunması beni sinirlendirmişti. Başını bir yana eğmiş, gözlerini kısmış şekilde beni merakla dinliyordu.

“Bayan Rugova bana ailesinin Arnavutluk’tan nasıl kaçtığını anlatıyordu. Orada kalan kız kardeşinden üç yıldır haber alamıyormuş. Ona, kardeşini bulmasına yardımcı olmak için Uluslararası Af Örgütü’nden bir tanıdığımdan bahsediyordum.”

Kanın yüzüme çıktığını hissederek, “Ah,” dedim. “Bu... çok iyi. Flonia çok fazla yazmıyor; ama okuduklarım çok güzel. Ba-

kın.” Ona öğrenci kâğıtlarını uzattım. “Tamamen haklısınız, tabii ki. Phoenix’ten daha iyi bir öğretmeni hak ediyorlar. Aklı başında değildi. Burada sadece Mara Marinca’nın yazıları yok. Hiçbir yerde bulamıyorum onları. Sanırım Phoenix kaybetmiş.”

Phoenix’e karşı yine eleştiride bulunacağımı sanıyordum; ama onun yerine Doyle iç çekti. “Fark etmez. Mara bana derslere girmediğini söyledi.”

“Ah gerçekten mi? Şaşırdım. Dün konuştuk ama bana dersi bırakacağını söylememişti.”

Liam Doyle omuz silkti. “Sanırım artık odak noktası olmayacağı için hayal kırıklığına uğradı. Korkarım ki çok fazla ilgi de çok az ilgi kadar zararlı. Her halükârda Bayan Marinca şiir yazmaya isteksizliğinden söz etti ki ben dönemin kalanında iki hafta boyunca şiire değinmeyi planlıyordum.”

“Çok yazık. Onca çalışmalarına rağmen bu ders için not almayacak. Yazılarını bulmak için her yere baktım...”

“Eminim bakmışsınızdır. Duyduğuma göre boş odanızı Bayan Middlefield’a kiralamışsınız. Ben karşıdaki Hart Brake Otel’inde kalıyorum.” Otelin adını söylerken suratını ekşitti. “Birkaç gün için sorun değil; ama orada daha uzun süre kalmaya devam edersem şeker koması geçirebilirim... Yemekten olmazsa, dekordan olur...”

“Diana tatlıya düşkündür ve çikolataya bayılır.” diye ona katıldığımı belirttim.

“Bir arkadaşınıza daha hakaret etmek istemedim, Dr. McFay. Bayan Hart iyi niyetli bir otelci ama odalar... benim için çok kadınsı ve yiyecekler biraz tatlı. Merak ediyordum da... Şey, bir erkek kiracıdan rahatsız olur muydunuz?”

“Phoenix’in odasını mı kiralamak istiyorsunuz?”

“Evet. Dekan Book odanın ayrı bir girişi ve mutfağa erişimi olduğundan söz etti. Yemek yapmayı severim. Aslında Paris’te yaşarken Cordon Bleu’da kursa gitmiştim.”

Neredeyse yüksek sesle Facebook sayfasında ut çalma ve Arna vutça konuşmanın yanında neden bundan da söz etmediğini soracaktım; ama onu takip ettiğimi belli etmeden önce kendimi tutabil

dim. Pişman bir şekilde gülümsedim. “Size yardımcı olmak isterdim, Bay Doyle; ama Phoenix’in orada eşyaları var ve eve geri döndüğünde memnun olmasını istiyorum. Yani bilirsiniz, kötü durumdaki bir insana bir de ben vurmak istemem.”

“Hayır, tabii ki istemezsiniz,” dedi. “Rahatsız olabileceğiniz hiçbir şeyi yapmanızı istemem ama Bayan Middlefield eşyalarını isterse...”

Phoenix’in eşyalarını isteyecek durumda olmadığına güvenerek “Şey, o zaman müstakbel kiracım olursunuz.” diye cevapladım. Bu kez istenmeyen bir ev arkadaşına sunacak hazır bir bahanem olduğundan memnun bir şekilde, Liam Doyle’ın ısl ısl gülümseyişine karşılık verdim.

Fraser Hall’den çıktığımda, kendimi huzursuz hissediyordum. Kendi kendime Liam Doyle’dan neden bu kadar çabuk hoşlanmadığımı soruyordum. Onun öğrencilerle çabucak anlaşabilmesini mi kıskanmıştım? Ben tüm hafta sonumu onların yazılarını okuyarak ve önceki gün onlarla görüşme yaparak geçirmiştım. Yoksa ilginç seyahatlerini ve yardımlarını mı? Ya da Oxford derecesini? Tamam, adamda sinir bozucu, gösterişli birine benziyordu. Ut çalmak mı, Tanrım! Peki ya o penyeye ne demeli! Bunu fark eden bir tek ben değilim, değil mi?

Geri döndüm ve Doyle’a rastlamamak için arka girişten doğru Fraser Hall’a gittim. Liam Doyle’la ilgili kötü bir şey varsa, Soheila Lilly bunu fark eden kişi olurdu. Ofisinin önünde onu bekleyen öğrenci yoktu; ama içeriden sesler geliyordu. Bu seslerden birini; derin, gümbürdeyen bir erkek sesi duyunca gitmek üzereydim: “Penyesini gördünüz mü peki? J. Peterman kataloğundan satın almış gibi!”

“Ah çok şükür, tek fark eden ben değilmişim.” diye düşündüm. Yarı açık kapıya tıkladım ve başımı içeri soktum. Soheila hoş, karamel renkli bir kazak ile içtiği çayın rengiyle uyumlu uzun, kehribar rengi bir kolye ile masasının başında oturuyordu. Onunla çay içeceğini aklımdan geçirebileceğim son kişi Frank Delmarco’ydu; ama işte orada özenle oyulmuş sandalyede arkasına yaslanmış bir şekilde oturmuş, üzerinden buhar yükselen baharatlı çayını içiyordu.

"Konuşmanızı bölüyor muyum?" diye sordum.

Soheila bana semaverden bir fincan çay koymak için kalkarken "Phoenix'in yerine geçen adamla ilgili konuşuyorduk." diye cevap verdi. "Onunla tanıştın mı?"

Frank'in yanındaki sandalyeye oturarak "Evet," diye cevap verdim. "O çok... kendini işine adanmış gözüküyor." diye dedim.

Frank "Ha!" diye burun kıvırdı ve sandalyesini geriye doğru öyle bir eğdi ki kırılğan tahtanın çatlayacağını sandım. "Siz kadınlar onun tuzağına düştünüz."

Abayı yakmış öğrencilerle aynı duruma sokulmaktan sinirlenerek "Hiç de değil." dedim. "Aslında onun biraz küstah olduğunu düşündüm. Phoenix'in odasını alıp alamayacağını sordu."

Frank "Gördün mü!" diye bağırırdı. "Zavallı kadının yatağı daha soğumadı bile ve o şimdiden onu kadından almaya çalışıyor. Umam onay hayır demişsindir."

"Öyle dedim." dedim ve sonra şakacı bir şekilde ekledim: "Gerçi daha sonra pişman olabilirim. Bana Cordon Bleu'da aşçılık dersleri aldığını söyledi."

Frank yine sandalyesini arkaya eğdi ve tam tahmin ettiğim gibi kahkaha attı. Kahkahasında kötücül bir ton fark ettim. "Belki dikiş de yapıyordur. Perde filan diktirebilirdin ona! Şiirlerini okudun mu?"

Bunu itiraf edip etmemekte kararsızdım ama Frank benim cevabımı beklemedi. Yapmacık bir ses tonuyla, kütüphanede okuduğum şiirden bir alıntı okudu. Okurken hoş bir şiir olduğunu düşünmüştüm; ama o an bir şekilde gülmek istedim ve sordum: "Gerçekten bu saçmalığa güveniyor mu sizce?"

Arkamdan bir ayak sesi duydum.

Soheila boğazını temizledi ve başımın üzerinden arkamdakine baktı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda geniş omuzlarıyla Liam Doyle'ı gördüm. Gözlerine öğleden sonrası güneşi düştüğü için ifadesini anlayamıyordum ama sesi buzlu su kadar soğuktu.

"Evet, aslında güveniyorum." dedi. Sonra, ben özür dileyemeden gitti.

Yirmi İkinci Bölüm

Sonraki haftayı yani finallerden önceki son haftayı arkasından konuştuğum için utanç içinde, Liam Doyle'dan saklanarak geçirdim. Şiirleriyle dalga geçmek o kadar da kötü değildi! Bana ne olduğunu bilmiyordum. Bu adamdan sırf zarif gömlekler giydiği ve Oxford mezunu olduğu için neden hoşlanmıyordum ki?

Neredeyse diğer herkes ondan hoşlanıyordu. Soheila, onun ofisine bir sonraki gidişimde bana İrlanda kahvaltısı çayı ikram etti. "O hoş İrlandalı yazardan bir hediye!" ve adamın ona Angus Fraser'i anımsattığını söyledi. Öğrenci Birliği binasında iki kez Elizabeth Book ile öğle yemeği yediğini gördüm ve Dekan'ın liseli kızlar gibi güldüğünü duydum. Frank Delmarco bile kıskanç bir şekilde, yeni adamın çok da kötü olmadığını itiraf etti ve bana Doyle'ın Noel'den sonraki hafta sonu için ona hediye ettiği Jets biletlerini gösterdi. Öğrencileri atölyesinden ilgili hayranlıkla söz ediyorlardı ve onları ormanda yürüyüşe çıkarıp onlara ezbere şiir okuduğunu söylüyorlardı.

Özellikle Nicky Ballard yazmak için epey teşvik olmuştu. Buzdan kız temasını geliştirerek bir şiir serisi üzerinde çalışıyordu. Birkaç şiirini bana gösterdiğinde Nicky'nin ailesinin kaderine mahkûm olmaktan duyduğu korkuyu şiirlerle çözümlediğini hemen fark ettim. Bunun iyi bir duygusal strateji olduğunu düşündüm; ama bunun asırlardır süregelen bir lanetle başa çıkmaya gerçekten yardım edeceğinden şüpheliydim. Final haftasının başında Dory Browne'nin bana Ballard lanetinden söz ettiğini söylemek ve bunu önlemek için yapı-

bileceğimiz bir şeyin olup olmadığını sormak için Dekan Book'un ofisine gittim. Lanetten söz ettiğim zaman Liz'in yüzü ekşidi, daha yaşlı ve yorgun gözüktü. Aslında, farklı olarak pasaklı gözüktüğünü fark ettim. Grileşen saç telleri normalde kusursuz gözüken topuzundan fırlamıştı ve örgü işi St. John's ceketinin pirinç düğmelerinden biri düşmüştü.

"Evet, Ballard laneti nesillerdir aile üyelerimiz tarafından belgelenmiştir. On yıl önce bu işi aldığım zaman, lanetin üstesinden gelmeyi görev bildim. Önce, lanetin kökenlerini bilirsek bunu çözebileceğimizi düşündüm ve Avrupa Tarihi bölümünden Anton Volkov'dan Bertrand-Louis Ballard'ın ülkeden kaçtığı zamanlarda Fransa'da bulunan herhangi bir cadının ya da büyücünün izini sürmesini istedim."

"Ve?" diyerek Dekan'ı konuşmaya devam etmeye teşvik ettim çünkü gözleri bulutlanmıştı. Sorum kafasını karıştırmış gibi gözüktüyordu. Bu yüzden ekledim: "Profesör Volkov, İhtilal sırasında Fransa'da herhangi bir cadı buldu mu?"

"Ah, bir sürü buldu! Versailles büyücülerin toplanma alanı gibi bir yerdi. Aslında bölgedeki sihirli işlerin İhtilale neden olup olmadığını sık sık merak ederim. Tezimi bu konu üzerine yazdım."

"Gerçekten mi? Ah... Bu konu hakkında hiç tez görmemiştim. Yale'de mi yazmıştınız?" Kibar olmaya çalışıyordum ama Dekan Book'un kibarlığını kaybetmek üzere olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Yale'in büyü üzerine bir tezi kabul etmeyeceğinden emin sayılırdım.

"Ah, doktora tezimden söz etmiyorum! Sihir tezimden söz ediyorum. SAE, Sihir Akademisyenleri Enstitüsü için sık sık alternatif bir tez yazarız. Neyse, ne diyordum? Hah, Ballard laneti... Anton birkaç muhtemel suçlu belirledi. Aslında, bu proje cadılar, periler ve diğer olağanüstü varlıklardan oluşan bir veritabanı hazırlamak konusunda ona ilham verdi. Bu veritabanına HORTLAK adını verdi. Sihir akademisyenleri arasında oldukça tutuldu ve Anton'un akademik duruşuna büyük katkıda bulundu; çünkü çoğu konferansa katılanıyordu. "

“Ama Nicky’nin ailesini lanetleyen cadıyı bulabildi mi?” diye sözünü kestim. Kaba olmak istemiyordum ama tüm gün orada durup, Dekan’ın sihir akademisinin çalışmalarını anlatmasını dinlemekten korkuyordum. Bu, çok ilginç bir konuydu; ama Nicky’ye yardımı dokunmazdı.

“Onun sorumluyu bulabileceğini zaten düşünmüyordum ve herhangi bir kanıt olmadan insanları lanetle suçlamayız. İKCB başımızı uçurur... Kelimenin tam anlamıyla!”

“İKCB?”

“İftira Karşıtı Cadılar Birliği. Sen bizi öğrendikten sonra, SAE’ye katılman için gerekli belgeleri gönderdim. Üyelik kartın buralarda bir yerlerde olmalı...” Genelde düzenli olan masasındaki kâğıt yığının arasını yokladı. Bazı kâğıtlar yere düştü. Bir ekle/çıkartma formu ile dört kasa şampanya faturasını alıp ona uzattım.

“Ah, işte burada!” Üzerinde IMA yazılı bir daireyle çevrelenmiş iki hilalden oluşan bir sembole sahip ince tabakalı bir kartı bana uzattı. “Müzelerde ve kütüphanelerde özel koleksiyonlara erişim ve birçok mağazada indirim sağlar! Hangi kurumlarda geçerli olduğunu gösteren bir liste de vardı bir yerlerde...” Kâğıt yığının içinde aramaya koyuldu.

“Endişelenme,” dedim. Cadılara özel bir kartın geçerli olduğu mağazaların ilgimi çekeceğinden pek emin değildim. “Ama biraz ara verersen, anlamadığım bir şey var. Nicky’nin ailesi Fransız İhtilali sırasında lanetlendiyse, onları lanetleyen cadının ölmüş olması gerekmez mi?”

Liz kafasını kâğıtlardan kaldırdığında, gözlerinde şaşırılmış gibi bir ifade vardı. “Ah canım, senin eğitimini çok ihtimal ettim. Belki de bu yaz Rea Demisovski’nin Sihir Protokolüne Giriş dersine katılsan iyi olur. Evet, tabii ki birçok cadı... aslında çoğu cadı normal bir yaşam süresinin ardından ölür. Ama gerçekten güçlü olanlar ve Ballardlar’ı lanetleyen de gerçekten güçlü olmalı yaşamlarını nasıl sonsuza dek sürdürebileceklerini bilirler. Anton Volkov’un belirlediği üç şüpheli hâlâ hayatta.”

“O zaman onlara gidip, Ballardlar’ı lanetleyip lanetlemediklerini soramaz mıyız?”

“Bu çok tehlikeli olabilir, canım. Bu yaşlı cadılar çok... huysuz olabilirler. Sihirli güçlerinin diğer profesyoneller tarafından sorgulanmasından hoşlanmazlar. Tabii ki sen henüz profesyonel değilsin...”

“Yani ben Ballardlar hakkında onlarla konuşmak istesem alınmazlar. Her türlü denemeye değer. Üçünü de adını da biliyor musunuz?”

“Evet... Burada bir yerde olacaktı...” Liz sandalyesinde arkaya, uzun dosya dolabına döndü. Tıka basa bir çekmeceyi açtı, boş yere içini yokladı ve gözlerini aşağı indirerek derin bir iç çekti. “Ya da belki Anton’a gidip isimleri ondan öğrenebilirsin. Bu en kolay olabilir.”

“Tabii.” dedim. “Gerçi onu tanımıyorum. Fakülte partisinde görmüşüm ama tanıştırlmamıştım. O şey değil mi... Nicky Ballard bana demişti ki o ve iş arkadaşları kasabada birlikte yaşıyorlarmış ve onlarla ilgili bazı ilginç söylentiler varmış...” Gece olmadan önce ortaya çıkmamaları aklıma gelmişti.

Liz endişelenmemek gerektiğini göstermek için elini salladı. “Böyle dedikoduları dinlememelisin. Anton çok çekicidir. Gerçekten, Nicky hakkında endişeliysen gidip onunla konuşmalısın. Onun hakkında çok fazla araştırma yapmıştı. Ofisi Bates Hall’de. Şu tepedeki bina.”

“Tamam. O zaman giderim galiba.”

“Güzel.” Dekan bir sorunu çözmüş olmaktan memnun ve görüşmeyi bir an önce bitirmek için endişeli gözüküyordu. Biraz kestirse iyi olacakmış gibi gözüküyordu. Dönem sonunun, özellikle de karabasan baskını, sahtekarlık skandalı ve buz fırtınası da içeren bir dönem sonunun yorucu olduğunu tahmin ettim. Bu herkesi yıpratırdı ve birden bire yaşlı Elizabeth Book’un gerçekte kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Sihirli güçleri genç kalmasını sağlıyorsa, belki bu güçler azaldığında hızla yaşlanmaya başladırı. Bu düşünceyle birden rahatsız oldum ve onun için üzüldüm.

Gitmek için ayağa kalktım. “Hemen gidip Profesör Volkov’la görüşeceğim.”

“Seni bir konuda uyarmalıyım.”

“Nedir?”

“Nicky Ballard’a yardım etme isteğini takdir ediyorum ama kendini yakmamaya dikkat etmelisin. Bugün erken saatlerde Bay Doyle’a da aynısını söyledim. Bugünün gençlerinin, özellikle de Fairwick’teliklerin çok fazla ilgiye ihtiyacı var. Sizi sömürebilirler.”

Bu yorumu beni şaşırttı. Her zaman temkinli ve yardımsever olan Dekan Book’tan bekleyeceğim türden bir yorum değildi. Ancak ona, cildinin kuruluşuna, saçlarının dağınıklığına ve elinin titrekliliğine baktığımda, onun tam da sömürülmüş birine benzediğini fark ettim.

Bates Hall’e daha önce hiç gitmemiştim ama taştan binasını uzaktan görmüştüm ve Doğu Avrupa ve Rus/Hint-Avrupa Çalışmaları Bölümü’nün ya da öğrencilerin dediği şekilde; DARHA’nın orada olduğunu biliyordum. Bu bina, kampüsün batı kenarında yapayalnız yükseliyordu. Orada yürüme düşüncesi hoşuma gitmedi; ama bunu Nicky’ye borçlu olduğumu hissettim. Binaya doğru yokuş yukarı ilerlerken, kendimi biraz Karpat Dağları’ndaki Dracula kalesine doğru ilerleyen Jonathan Harker gibi hissediyordum. Belki de Doğu Avrupa ve Rus Çalışmaları bölümünün burayı seçmesinin nedeni de buydu: Binanın onlara Transilvanya Kalesi’ni anımsatması...

Yolda benden başka kimse yoktu. Final haftası olduğu için, öğrencilerin çoğu büyük ihtimalle odalarında veya kütüphanede çalışıyorlardı. Güneş, batıdaki dağların arkasından kaybolurken taştan binaya kırmızı bir görünüm veriyordu. Azalan güneş ışığıyla, hava buz gibi soğumaya ve gri bulutlar kuzeyde birikmeye başlamışlardı. Hava durumu kanalı sezonun ilk karının yaklaştığını öngörüyordu. Neredeyse geri dönüyordum ki Nicky’nin büyükannesine verdiğim sözü hatırladım. Ayrıca, kendime Liam Doyle’ın öğrencilerinden birine yardım etme amacıyla yola çıkmış olsaydı, böyle korkutucu

Gotik bir binaya tek başına yürümekten veya azıcık kardan korkmayacağını hatırlattım.

Taştan binanın içi soğuktu ve sessizdi. Artık var olmayan ülkelerin sararmış haritalarının ve çömlek kırıkları ile kırık heykellerin, eski Slav uygarlıklarından bazı kalıntıların sergilendiği cam kutuların yanından geçip uzun bir koridorda ilerlerken, adımlarımın sesi yankılanıyordu. Bölümdeki ders programlarından oluşan bir listeyi okumak için durdum. Dersler Rus dili, 19. Yüzyıl Rus edebiyatı, Bizans ve Osmanlı tarihi ile Rus şiiri gibi çeşitlilik gösteriyordu. Fairwick gibi bir üniversite için çok etkileyiciydi. Ancak Harvard, Chicago Üniversitesi gibi büyük üniversiteler bu kadar çok sayıda az tanınan derse yer verirdi.

Profesör Volkov'un ofisini buldum ama kapı kapalıydı ve kapıyı tıkladığımda kimse cevap vermedi. Fildişi renkli bir kâğıdın üzerinde kayan, eski moda harflerle "kış" ofis saatleri yazılıydı: "Pazartesi-leri ve Çarşambaları akşam altıdan sekize kadar veya randevuyla." Harika, Dekan Book bana Profesör Volkov'un farklı ofis saatlerini benimsediğini anlatabilirdi. Ders saatlerinin ise çok daha ilginç olduğunu gördüm: Pazartesi-leri ve Çarşambaları 8-9:15. Gitmek için geri dönerken, kapalı kapının arkasından bir ses işittim. Belki de Volkov içerideydi. Kapıya biraz daha yaklaştım ve dinledim. Sayfa çevirme sesi gibi bir sestti; eski bir kitabın sayfaları çevriliyormuş gibi... Ancak ses o kadar uzun süre devam etti ve o kadar yükseldi ki bir insanın bir kitabın sayfalarını bu kadar uzun süre karıştırabileceğinden şüphe duydum. Hayır, dinlemeye devam ettikçe sesi Profesör Volkov'un ofisinde kapana kısılmış büyük bir kuşun kanat sesi gibi çıktığını fark ettim.

Kapıya bir kez daha tıkladım; ses kesildi. Birinin cevap vermesini bekledim; ama artık kapının diğer tarafında birinin veya *bir şeyin* olduğuna emin olsam da kimse kapıyı açmadı. Olabildiğince sessizce kapıdan uzaklaştım ve yanımda sadece cam kutulara düşen kendi yansımalarımla koridordan geri döndüm.

Binadan çıkıp soğuk havayı yüzümde duyunca, kendimi daha iyi hissettim; ama sonra yolun ne kadar karardığını fark ettim. Bates Hall'de geçirdiğim dakikalarda, güneş tamamen batmıştı ve kar yağmaya, yolun kenarlarını buğulamaya ve yolun iki kenarını gri gölgelerle doldurmaya başlamıştı. Artan panik hissim yüzünden kendime kızarak hızlı hızlı yürüdüm. Kendi kendime Profesör Volkov'un ofisinde duyduğum sesin sadece açık pencereden esen rüzgârla savrulan kâğıtlar olduğunu söyledim.

Ama o zaman kapıya tıkladığımda ses neden kesilmişti?

Peki Profesör Volkov neden böyle tuhaf saatlerde çalışıyordu ve sadece geceleri ders veriyordu?

Nicky'nin bana Profesör Volkov ile dostları hakkında anlattığı kasaba dedikodusunu hatırladım. Asla karanlıktan önce dışarı çıkmazlardı ve evlerinde her zaman ışıklar açıktı. Yoksa onlar... ?

Kanat sesleri düşünmemin ve muhtemel bir şokun önüne geçti. Arkama baktım ve gökyüzündeki son kızılığa karşı gölge oluşturan siyah kanatlı bir şeyin üzerime doğru geldiğini gördüm.

Döndüm ve yokuş aşağı koşmaya başladım. Kanatların sesi yükselmeye başladıkça daha hızlı koştum. Yolun sonunda kırmızı bir kampüs acil durum telefonunun üzerinde güvenlik ışığı vardı. Telefon görüşmesinin işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama tek hedefim oydu. Arkamdaki şeye engel olabilirmiş gibi, ışığa doğru ilerledim. Telefona ulaştım ve ayağımın yeni yağmış, kaygan kar altında kaydığını hissettim. Aşağı doğru kaymaya başladığımda, bir şey beni arkamdan tutup çekti. Saldırganımı görmek için arkama döndüğümde kendimi Liam Doyle'a bakarken buldum.

Endişeli, boğuk bir sesle, "İyi misiniz?" diye sordu. "Arkanızdan bir şey kovalıyormuş gibi koştuğunuzu gördüm."

Kanatlı yarattığı görmek için gökyüzüne baktım; ama güvenlik lambasının ışığında dönen kar tanelerinden başka bir şey görmedim. Sonra Liam'a baktım. Kar taneleri gece gökyüzünde ortaya çıkan yıldızlar gibi saçlarına tutunuyordu. Gözlükleri buğulanmıştı ve yanakları bir süredir koşuyormuş gibi pembeydi.

“Birinin beni takip ettiğini duymuştum.” Sesin gökyüzünden geldiğini söylemedim. Dönüp Bates Hall’e doğru baktık. Yeni kar düşmüş yolda sadece bir çift ayak izi vardı. Kendimi aptal gibi hissederek, “Sanırım hayal gücüm benim yanılttı.” dedim.

Liam “Belki de ormanda biri vardı. Öğretmeni tarafından yakalanmak istemeyen, ot veya bira içen bir öğrenci olabilir.” dedi. Benimle dalga geçiyormuş gibi bir hisse kapıldım ama umursamadım. Kolumu bırakmamasını da umursamadım. Onu gördüğüme memnun olmuştum.

“Umarım öyledir. Bir hayvan da olabilir.” Ana kampüs binasına yürümek için döndüğümüzde, kolumu koluna sardı. “Kampüsün bu kısmının bu kadar ıssız olduğunu fark etmemiştim. Ne yapıyordunuz burada?”

“Flonia Rugova hakkında bağımsız bir proje konusunda Profesör Demisovski hakkında konuşmak için Bates Hall’e gidiyordum. Flonia çok güzel Arnavutça şiirler yazıyor ve memleketiyle ilgili şiirleri okursa tarzını bulabileceğini düşündüm. Rea Demisovski’nin Slav şiirinde dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olduğunu duydum.”

“Kendinizi öğrencilerinize adadığınız belli oluyor.” dedim.

Yan yan gülererek bana baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz, anlamadım.”

İç çektim. “Şiirinizle dalga geçtiğimi duyduktan sonra böyle düşünmekte haklısınız. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Şiiri sevmiştim. Özellikle de son iki satırını: “*Yaz mevsimi de bir kez daha kışt yalancı çıkarır ama beni ısıtamaz. Tüm arzuladığım sensin.*”

Dört Japon mermerinin çaprazlamasına iç içe geçen iki yolu işaret ettiğini meydana geldiğimizde, durdu. Çıplak dallar üzerime doğru eğiliyor, bizi kardan koruyordu. Liam gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi ve başını sallayarak saçındaki kar tanelerini etrafa saçtı.

“Şiirimi ezberlemişsiniz. Gururum okşandı. Tabii Frank Delmarco’yla birlikte dalga geçmek için ezberlemediyseniz. .”

Koluna dokunarak “Hayır!” dedim. Başını kaldırdı. Sesimdeki telaşa şaşırmıştı ve gözlerimiz ilk kez gözlük engeli olmadan buluşmuştu. Gözleri koyuydu; ama içinde ışık vardı. Gece gökyüzünde dönüp duran bir kar tanesi gibi bir parıltı... Gözlerine bakarken hafif başım döndü. “Şiirinizi ezberledim çünkü ilk okuyuşumda bir kez daha okumak istedim... Bir kez daha, bir kez daha... Engel olamadım, kalbime kazıdım.”

Bir süre sustu. Bana güvenip güvenemeyeceğini düşünüyor gibiydi. Onunla yine dalga geçtiğime karar verip tiksiniş bir şekilde uzaklaşsa onu suçlamazdım.

Elini kendi kalbine götürerek “Kalbinize mi?” diye sordu. “Bu söz hoşuma gitti. Bir şiiri sadece dalga geçmek için ezberlemekten daha mantıklı. Teşekkür ederim.” Elini yüzüme doğru uzattı ve bana doğru bir adım yaklaştı. Bir an için beni öpeceğini düşündüm. Ben de biraz yaklaşmış olabilirim; ama sadece saçımdaki karı silkeledi. Eli yüzüme değdiğinde hafifçe titredim.

“Haydi, Nicky Ballard’ın şiirlerindeki buzdan kızlara dönmeden eve gitsen iyi olur.”

Güneydoğu kapısına doğru canlı bir şekilde yürümeye devam ettik. Artık kollarımız ayrıydı. Hayali bir öpüşmeye doğru eğildiğim için duyduğum utancı gizleme çabasıyla “Sadece birkaçını okudum,” dedim. Acaba fark etmiş miydi? “İyiler, değil mi?”

“Mükemmeller! Bütünüyle bir mitoloji yaratmış: Buzdan bir sarayda yaşan buzdan kadınlar... Gözü pek kadın kahramanın özgürlüğe ulaşması için tüm buzdan bekçilerin hikâyelerini dinlemesi gerekiyor. Hikâyelerini anlatınca çözülüyorlar; ama her bir öykü kadın kahramanın kalbinde bir buz kristali oluşmasına sebep oluyor. Sorun... Kalbi donmadan özgürlüğüne kavuşabilecek mi...”

“Uff.” Kollarımı göğsümde birleştirip titredim. “Düşüncesi bile beni titretiyor. Zavallı Nicky. Bu yaşında bununla uğraşması çok yazık.”

Güneydoğudaki kapıdan geçerken Liam “Neyle uğraşması?” diye sordu.

Biraz geç olsa da ona lanetten söz edemeyeceğimi hatırladım; ama ona Nicky'nin ailesinden söz edebilirdim. Benim evim ile otele aynı mesafede, yolun ortasında durduk. Onun arkasında kalan süslü püslü Hart Brake Oteli'ne bakınca onun Noel'ini Oyuncak Ev'de geçirmesine izin verdiğim için içim cız etti. Diana rengarenk ışıklar, çobanpüskülü ile çam yığınları ve ışıklandırılmış ren geyiği ekibi ile yapabileceği her şeyi yapmıştı

Sesimin normal çıkmasına çabalayarak "Uzun hikâye... Bir şeyler içmeye gelmek ister misin?" diye sordum. "Belki kakaosuz bir şeyler? Bira?"

Güldü. "Evet, çok isterim." Sonra sıcak nefesi donmuş kulağımı gıdıklayabilecek kadar yakınlaşıp fısıldadı: "Ama içinde kurabiye veya kek olmayacağına söz vermelisiniz. Kendimi Şeytani Cadı tarafından yenilmek üzere beslenen Hansel gibi hissetmeye başlıyorum."

Gülerek, pişmiş herhangi bir şey ikram etmeyeceğimi söyledim ve Diana'nın en azından cadı olmadığı konusunda onu rahatlattım. Onu daha bir şeyler içmeden kampüsten kaçırmaktan korktuğum için Diana'nın aslında kim olduğunu söylemedim tabii ki.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Şansıma evde Phoenix'in zulasından kalan bir şişe Jack Daniels vardı. Liam kütüphanedeki şömineyi yakarken iki kadehe viski doldurdum.

Hayranlıkla " Ne kadar güzel bir oda!" dedi. "Kitaplarımı tek bir yerde tutabileceğim kadar yaşamadım hiçbir yerde."

İnternet araştırmalarımın bu gezginci yaşamı hakkında bilgi sahibi olduğumu belli etmemeye çalışarak "Öyle mi?" dedim. "Sanırım konuk yazarlar çok sık taşınır."

Kederli bir şekilde gülümseyerek ve viski kadehiyle beni selamlayarak "Evet, bahanem bu." dedi. "Ama bazen merak ediyorum. Bu işi bahane olarak kullandığımı düşünüyorum. Sanki bir yerde çok uzun süre durmamı engelleyen bir lanetin etkisi altındaymışım gibi. Belki de bu yüzden Nicky Ballard'ın şiirlerinden bu kadar etkilenmişimdir. Onun şiirleri, bir lanetin etkisi altındaki biri tarafından yazılmış gibi."

Ballard laneti hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ederek gözlerimi ona diktim; ama sonra konuyu kendi geçmişinden Nicky'ye çevirdiğini fark ettim. Sonuçta onu Nicky hakkında konuşmak için içeri davet etmiştim. Öyle değil mi?

Koltuğun etrafından dikkatlice geçip, ateşin yanındaki kanepeye otururken "Evet, lanetlenmiş gibi," dedim. Karşımdaki koltuğa oturdu ve doğaüstü öğelerden uzak durarak ve üzgün kadınlara, erken gebeliklere ve alkolizme odaklanarak Ballard ailesi hakkında duyduklarımı ona anlattım.

Konuşmam bitince “Zavallı Nicky!” dedi. “Onun evinin önünden geçtim. Ailesinin zor günler yaşadığı anlaşıyor. Sonunun anesi ve büyükannesi gibi olacağını hissediyordur tabii ki. Onların yaptığı hataları yapmasına engel olmalıyız.”

“Biz?”

“Nicky’nin sana ne kadar hayran olduğunu bilmiyor musun, Cailleach?” İlk kez adımı söylemiş ve beni şaşırtmıştı. Çoğu insan adımı ilk seferinde doğru telaffuz edemezdi.

“Bence hayran olduğu sensin... Liam. Haydi, eminim sınıftaki bütün kızların sana vurulduğunu fark etmişsindir.”

“İşte benimle yine dalga geçiyorsun; ama ben çok ciddiyim. Nicky sürekli senden söz ediyor. Güneşin doğup senin üzerine konduğunu düşünüyor. Özellikle de yalnız bir kadın olarak ne kadar özgür olduğuna hayranlık duyuyor.”

“Ah, şey... Aslında, yani, bir erkek arkadaşım var.” Liam’ın ağzı seçirdi ve gözlerini benden kaçırdı. Şöminenin ışığı gözlüğünün camlarına yansıdığı için yüz ifadesini göremiyordum. “Hayır, aslında bilmiyordum. Mükemmel. Adı ne? Nerede?” Kanepenin altında bir adam saklıyormuşum gibi odanın içine şöyle bir baktı.

“Paul. U.C.L.A’da ekonomi doktorasını tamamlıyor. Önümüzdeki hafta Kaliforniya’ya onu ziyaret etmeye gidiyorum. Umarım önümüzdeki sene Doğu Yakası’nda bir iş bulur.”

“Bulmazsa?”

Omuz silktim. “Bir şeyler ayarlarız. Ya sen? Bu seyahatlerinin arasında ilişki sürdürmek zor olmalı.” Bir yudum viski içmek için kadehimi ağzıma götürdüm; ama kadehin boş olduğunu fark ettim.

Liam şeyi alıp kadehimi doldurmak için eğildi. “Evet, belki de bu yüzen çok seyahat ediyorum. Şey... Üniversitedeyken bir şey oldu ve siz Amerikalılar’ın dediği gibi bir daha bu işlere karışmak istemedim.”

“Kötü bir ayrılık mı?”

Suratını ekşitti. “Tam olarak öyle değil,” dedi. “Biraz...”

Cümlesini tamamlayamayacak gibi gözükünce “Karışık mı?” dedim. Sadece ortamı neşelendirmeye çalışıyordum ama gözlerini silmek için gözlüğünü çıkarınca, üzüldüm. “Sanırım öyle denebilir. Yani, o... Çocukluk aşkım Jeannie... O öldü.”

Kadehlerimizi yeniden doldurdum ve anlatmaya devam etti: “Trinity’de ilk yılımdı. Batıdaki küçük bir kasabadan gelmiştim. Ailem kasabadaki oteli işletiyordu ve Jeannie’nin ailesinin de küçük bir çiftliği vardı. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanırdık. Bir an olsun hayatımı onsuz geçireceğimi planladığımı hatırlamıyorum. Ama okumayı ve yazmayı da seviyordum ve bu işlerde iyiydim. On yaşımdayken şiir yarışmalarını kazanmaya başlamıştım. Jeannie benimle gurur duyuyordu. Trinity’de burs almam için beni ikna eden ve burs aldığımda gitmem gerektiğini söyleyen de oydu. Tatillerde birlikte olacağımızı ve yeterince paramız olduğunda Dublin’de benim yanıma geleceğini söyledi.”

“Mantıklı bir plan gibi gözüküyor.” dedim. “Sana güvenen ve seni kıskanmayan bir kız arkadaşın olduğu için çok şanslıymışsın.” Viskisinin sonunu yudumlayarak “Evet.” diye cevapladı. “Şanslıydım. Sadece farkında değildim. Nasıl değişeceğimin de farkında değildim. Mükemmel insanlarla, öğretmenlerle ve tabii ki diğer öğrencilerle birlikte büyük bir şehirde olmak heyecan vericiydi. Kitaplarla ve entelektüel sohbetlerle büyümüş insanlar... Aynı yatılı okuldan mezun olmuş Ango-İrlandalı öğrenciler de tanıdım: Robin Allsworthy, arkadaşı Dugan Scott ve Robin’in kuzeni Moira. Çok gösterişli olduklarını düşünürdüm. Bizim senemizde herkes onlara hayrandı ve onların hakkında konuşurdu. Benimle arkadaş olduklarında, şansına inanamadım. Sanırım üçüne de aşkıttım ama tabii ki Jeannie bundan hoşlanmadı.”

“Nasıl öğrendi?”

“Noel tatilinden bir önceki hafta, yani tam bugünlerde geldi. Sürpriz yapacaktı. Şık bir otelde oda ayırtmıştı...” Kızardı. “Biz... Birlirsin, henüz o şekilde beraber olmamıştık ve sanırım ondan uzaklaş-

tığımdan korkuyordu. Ama o geldiğinde ben Robin, Dugan ve Moira ile barlarda finallerin bitişini kutluyorduk. Zavallı Jeannie bardan bara beni aramıştı. Sonunda bizi bulduğunda, beni Moira'yla birlikte gördü. Sadece sarhoştuk, öpüşüyorduk... Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum; ama Jeannie'nin yüzünü asla unutamam."

Sustu, alevlerin arasında çocukluk aşkının yüzünü görebilecekmişim gibi gözlerini ateşe dikti.

Birkaç dakika sonra, "Açıklamaya çalıştın mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Kaçtı. Sokaklar barlarla dolu ve kalabalıktı ve onu gözden kaçırdım. Her yere baktım; ama sonunda Robin, Dugan ve Moira odama gidip onu orada beklemem için beni ikna ettiler ve Jeannie'yi orada da göremeyince eve gitmiş olabileceğini ve tatil için eve gittiğimde işleri yoluna koyabileceğimi söylediler.

Tekrar sustu, dalgın gözlerle boş kadehinin dibine baktı. Onu bu sefer teşvik etmedim. Hikâyenin sonunu duymayı pek de istemiyordum.

Sonunda, "Gözden kaybolduktan üç gün sonra, bedenini Liffey'de buldular," dedi.

"Yani sence o...?"

Ben sorumu tamamlamadan başını kaldırdı. Sefil bir halde, "Bilmiyorum." dedi. "İntihar mı etti? Biri mi itti? Asla bilemeyeceğim. Ne fark eder ki? Onu nehre iten ben de olabilirdim. Ölmesinin suçlusu benim."

Başımı salladım. "Kendini suçlayamazsın. Senin suçun değildi."

Yüzünü ekşitti. "Moira öyle söyledi. Jeannie'nin zayıf olduğunu söyledi."

İrkildim ve tepkimi fark edince başını salladı. "Evet, biliyorum, onu dinlemekle ne kadar ahmaklık ettim, değil mi? Ama onu dinledim çünkü umutsuzca Jeannie'yi unutmak istiyordum. Sonraki üç buçuk yılı Moira ile geçirdim, içmeyi öğrendim, keyif veren diğer şeyleri denedim ve pahalı, tehlikeli zevkler edindim. En kötü anlarımda Jeannie öldüğü için kendimi şanslı hissederken buldum ve sonra da bunu düşündüğümü unutmak için içmeye koyuldum. Üm

versiteyi bitirmem bir mucizeydi. Bir şekilde yazmaya devam etmeyi başardım. Hovardalığuma rağmen bana güvenen bir öğretmenim vardı. O benim Oxford'da burslu okumamı sağladı. Moira'nın sevineceğini düşünmüştüm. Her zaman İrlandadan uzaklaşmanın hayallerini kurardı ama sonra başka planlar yaptığını öğrendim. Dugan ile birlikte Paris'te ressamlık eğitimi alacaktı. Bana endişelenmememi, tatillerde birbirimizi göreceğimizi, bir yolunu bulacağımızı söyledi.

Az önce benim Paul ile ilişkimiz hakkında dediğimin aynısını söylemişti.

"Ama ben onun için hiçbir şey ifade etmediğimi anladım. Sadece gönül eğlencesiydim. Uyandım. Kelimenin iki manasıyla da... ve şiirlerimde onu yeniden bulabilirim ümidiyle Jeannie hakkında yazmaya başladım."

"O zamandan beri hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

Boş kadehini masaya koydu, öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve bana baktı. O kadar içmiş olmasına rağmen, gözleri berraktı. "Moira gibi kızlardan bıktım ve bana Jeannie'ye hatırlatan birini gördüğüm zaman... ona ne yaptığımı hatırlıyorum. Onun yüzünü görüyorum... Yani olmaz. Cevabım hayır."

"Sadece bu iki kadın türünden başkaları da olduğunu düşünmedin mi hiç? Her kadının Jeannie kadar masum veya Moira kadar pislilik olmadığını?"

Güldü. "İyi bir noktaya değindin. Belki..." Biraz daha eğildi. Dizlerinin üzerindeki ellerini birbirine bağladı. O gece ikinci kez beni öpeceğini düşündüm; ama sadece ayağa kalkıyordu. "... belki bu kadar çok içmediğim bir zaman bunu düşünmeliyim. Nicky Ballard hakkında anlattıkların için teşekkür ederim." dedikten sonra kapıya yöneldi. Arkasından gittim. "Sanırım onunla ilgilenmene yardım edebilirim. Belki ikimiz onun annesinin ve büyükannesinin yaşadıklarını yaşamasına engel olabiliriz."

Kapıya ulaştığımızda, "İşte bu yüzden öğrencilerinle çok ilgilisin." dedim. "Jeannie'ye olanlar yüzünden..."

"Jeannie hayatta olsa bile onlarla ilgileneneğimi düşünmek isterim. Sana bak. Öğrencilerle ilgilisin ve senin başına böyle korkunç bir şey gelmemiş. Senin hâlâ Paul'un var."

Onun için kapıyı açarken, "Evet, öyle," dedim. Topuklarının üzerinde sallandı ama bu kez beni öpeceğini düşünmedim. Sadece sarhoştı. Kapıdan çıkması için hafifçe yardım ettim. "Karşıya geçebileceğine emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle." dedi. "Sadece süsleri devirmeden, korkuluktaki kutsal şeyleri düşürmeden üst kata çıkabilmeyi umuyorum."

Ona şans diledim ve gitmek için arkasını döndü. Veranda basamaklarını inince biraz bekledi. Brock'un benim için yaptığı buzdan süslere, işlenmiş peri taşlı süse baktığını gördüm. Bir süre süse baktıktan sonra yeni yağmış karın üzerinde ayak izleri bırakarak ön çimenliğimde ilerledi. Karşıya geçip verandaya varana kadar onu izledim. Sonra, onu izlediğimi başından beri biliyormuş gibi geri dönüp bana el salladı.

İçeri girdiğimde, gece görüşmemizi yapmadığımızdan pişman hissederek Paul'u aramak için telefonumu elime aldım; ama onu hemen aramak istemedim. Ralph Liam geldiğinden beri saklanıyordu. Onu beslerken de bir yandan Paul'a akşamı yeni gelen, yürek hoplatan İrlanda'lı konuk yazarla geçirdiğimi söyleyip söylemem gerektiğini düşündüm. Bütün kızların ona vurgun olduğunu zaten söylemiştim. Belki ona sadece not vermekle meşgul olduğumu söylemeliydim.

Minik fareyi avucuma alıp üst kata taşırken "Ne dersin, Ralph?" diye sordum. "Küçük, beyaz bir yalan? Ya da Paul'u birazcık kıskandırmak da iyi olabilir. Beni çantada keklik görmez böylece."

Ralph'ın ağzı peynirle doluydu; cevap vermedi. Sihirli bir fare olsa da o ana kadar hiç iletişim yeteneği göstermemişti.

Ama Paul bana yalan söylemekle tedirgin etmek arasında şans bırakmamıştı. Üst kata çıkıp telefonumu elime aldığımda, ondan bir mesaj geldiğini gördüm.

"Ba gece seninle konuşamadım. Planlar değişti: Görüşme için New York'a gidiyorum ve Ritz-Carlton Battery Park'da bir otel ayırttım ve senin Los Angeles biletini iptal ettim. Görüştüğümüzde açıklarım. "Paul."

Mesaj atarak kiminle görüşeceğini sordum. Bir üniversitenin tatil sezonunda mülakâta alması tuhaftı. Paul'un Ritz-Calton gibi pahalı bir yerde kalması ise daha da tuhaftı. Ama mesajıma cevap vermediğinden öğrenmek için ertesi günü beklemek zorunda kaldım.

İçtiklerimin de katkılarıyla hemen uyudum; ama gecenin ortasında uyandım. Ya Paul sonunda New York'ta bir işe girdiğini haber vermek için bana sürpriz yapmayı planlıyorsa ve bu yüzden pahalı bir otelde yer ayırttıysa? Ya bana evlenme teklifi ederek bunu kutlamayı planlıyorsa? Çok uzun zamandır, o New York'ta işe girdikten sonra birlikte yaşamaya başlar başlamaz evleneceğimizi biliyorduk. Konuyu gündeme getirenin ilk kim olduğunu hatırlamıyordum. Başka neden böyle şık bir otele para harcamış olabilirdi ki? Elimi sol göğsüme koydum. Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyordu? Yataкта oturdum ve pencereye doğru baktım. O gece içeriye ay ışığı vurmuyor, yere dalların gölgeleri düşmüyordu. Yataktan kalktım, halısız zeminde çıplak ayaklarımla pencerenin önüne gittim. Yine kar yağıyordu; ay ışığını emen, yumuşak, tüy gibi kar taneleri sessizce dış dünyanın üzerini örtmeye başlamıştı. Yere oturdum, siyah gökyüzünden döne döne inen kar tanelerine baktım. Çözülen bir sarmal merdivenin basamaklarına benziyorlardı. Ralph sepetinden çıkıp kucagımın üzerinde kıvrıldı. Neden mutlu hissetmediğimi düşünerek uzun süre karı izledim.

Sonraki birkaç gün finallerle, not vermelerle ve öğrencilerle görüşmelerle geçti. Paul'u aramaya çalıştım; ama çağrılarımın tümü telesekretere düştü. Ona mesaj attığımda, ayın 22'sinde şehirde görüştüğümüz zaman bana her şeyi anlatacağını yazdı. Paul sır tutmakta çok kötüydü. Büyük ihtimalle konuşursak nerede mülakata girdiğini ve neden Ritz-Carlton'da bir oda ayırttığını ona söylettireceğimi dü-

şünüyordu. İşe girmemesini umduğumu fark ettiğim an bir sorunum olduğunu anladım; ama bu düşünceyi hemen kafamdan atıp dönemin son öğrenci görüşmesine odaklandım: Nicky Ballard...

Liam Doyle'i karın yağmaya başladığı ilk geceden beri görmemiş olsam da bana e-posta atmıştı. "Nicky Ballard hakkında bir fikrim var." yazmış, Nicky'yi doğru yolda tutma planını anlatmıştı. Planın ilk kısmını, kış gün dönümüne denk gelen dönemin son gününde uygulamam gerekiyordu. Çoğu öğrenci çoktan eve gitmişti; ama Nicky o kasabada yaşadığı için görüşme tarihimizi kabul etmişti. Gün batımında fakülte partisi olduğu için görüşmemize güzel giymiş bir şekilde geldim.

Kabanımı çıkardığımda, "Vay canına! Harika gözüküyorsunuz!" dedi.

"Teşekkürler, Nicky." Önceki Noel'de Barney's'den aldığım gümüş bir elbiseyi giymiştim ve teyzemin yirmi birinci doğum günümde bana hediye ettiği elmas küpeyi takmışım. "Ayakkabılarımı değiştirmeyi planlıyorum." Dizlerime kadar uzanan çizmelerimin önünde gümüş topuklu ayakkabılarımı tuttum.

Nicky "Çizme giymekle iyi etmişsiniz. Bu gece karın iyice yağması bekleniyor."

Titreme taklidi yaptım. "Bırrr, burada soğuğa alışkın olmalısın?"

Nicky güldü. "Doğrusunu söylemek gerekirse hayır. Bazen daha sıcak bir yerde yaşamının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Bunu denemelisin. Üçüncü sınıfını İspanya'da oku, bir dönem Meksika'da arkeoloji kazısına katıl veya UT Austin'de yüksek lisans yap. Yazarlık programları çok iyi."

Her önerim Nicky'nin gözlerini ıslıdatıyordu; ama ışıklar çabucak sönüyordu. "Yapamam." dedi. "Büyükanneimin bana ihtiyacı var ve bursumun ancak buraya yettiğine eminim."

"Hmm... Dekan Book'la bu konu hakkında konuşurum. Bu arada, seninle bağımsız bir kurs hakkında konuşmak istiyordum. Aslında bu Profesör Doyle'in fikri."

“Gerçekten mi? Profesör Doyle’la benim hakkımda mı konuştunuz?”

“Evet, yazdığın şiirlerden çok etkilenmiş.”

“Fazlasıyla nazik davranıyor. O fazlasıyla nazik biri. Sizce de öyle değil mi?”

“Hmm, evet, çok nazik ama şiirlerini sevmesinin nedeni bu değil. Şiirlerin çok iyi.”

Nicky, yüzünde hayalperest bir ifadeyle, “Çok da yakışıklı! Sizce de yakışıklı değil mi?” diye sordu.

Elimden geldiğince kısa ve özlü olarak “Öyle galiba,” dedim. “Ama seninle konuşmak istediğim Profesör Doyle’ın görünüşü değil. Fikri, yani fikrimiz, yazdığın şiirlerin temalarını diğer şiirlerle karşılaştırarak inceleyeceğimiz bağımsız bir sınıf... Örneğin, tutsak bir kızı anlatıyorsun; tıpkı Rapunzel ve Uyuyan Güz’deki, hatta Gotik edebiyatındaki gibi...”

Nicky “Ah, Emily St. Aubert’in Udolpho kalesinde tutsak kalışını ya da Bertha Rochester’in Thornfield Hall’un çatı katında kilitlenmesini seviyorum.”

Jane Eyre’in sonunda ölen Bertha Rochester’ı aklıma getirmemiş olsam da, “Aynen öyle.” diye cevapladım. Amacımız Nicky’nin masalların sonunda kaçmayı başaran tutsak kızlarla kendisini özdeşleştirmesini sağlamaktı. Liam, Nicky’nin hayali dostu için bir kaçış yazmasının kendisinden önceki Ballard kadınlarıyla aynı kaderi yaşamasını engelleyebileceğini düşünmüştü. Tabii, Liam’in lanetten haberi yoktu; ama bu fikri Soheila’ya açtığımda, denemekten zarar gelmeyeceğini söyledi. En azından deneyebileceğimiz bir şey vardı ve Anton Volkov’a Ballard’ları lanetlemiş olabilecek iki cadının adını sormak için Bates Hall’a yeniden gitmeyi hiç istemediğim için yapılacak en iyi şey şimdilik buydu. “Yani fikir hoşuna gitti mi?”

“Evet... İkinizle birlikte mi çalışacağım yoksa ayrı ayrı mı?”

“Ah, bunu konuşmadık. Sanırım seninle ayrı ayrı da görüşebiliriz. Üçümüz bir araya da gelebiliriz. Sen hangisini tercih edersin?”

Nicky hemen “Hep beraber olmayı,” dedi. “Profesör Doyle’dan hoşlanıyorum; ama onunla yalnız kaldığımızda o kadar gergin oluyorum ki zar zor konuşuyorum. Siz de orada olursanız daha iyi olur.”

Sanki çok uzun yıllardır bu duyguları hissetmemişim gibi anlayışla gülümsedim. “Güzel, o zaman anlaştık. Bu akşam partide Profesör Doyle’la konuşurum. Hepimiz için uygun bir gün buluruz.” Saatime baktım. “Şimdi gitsem iyi olur.”

“Ah evet, gün dönümü partisi için gecikmek istemezsiniz. Bu Fairwick’te bir gelenektir. Tabii ki öğrenciler gidemezler. Bugün güneş batana kadar hepimizin kampüsten ayrılması gerekiyor. Güneş battıktan birkaç sonra kapıları kilitliyorlar.

“Öyle mi?” Güneydoğu kapısının ne kilitlendiğini ne de kapandığını görmüştüm. “O halde gitsen iyi olur. Kampüste kilitli kalmanı istemem.” Nicky ile bu düşünceme güldük; ama bunun tam da okuduğum Gotik romanlardaki türden bir olay olacağını fark ettim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Briggs Hall'a gittiğimde lobideki vestiyerin önünde durup uzun kabanımı ve kürklü botlarımı çıkarıp parti ayakkabılarımı giydim. Sağ ayakkabımın tokasını sıkmaya çalışırken, vestiyer odasının arkasından gelen bir fısıltı duydum. Olduğum yerde tek ayak üstünde kalakaldım ve sese kulak verdim.

Bir kadın ağlamaklı bir sesle “Gerçekten yolunda gitmeyen bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?” diyordu. Aşıkların tartışmasına kulak kabarttığım için huzursuz oldum; ama hareket edersem beni fark edeceklerinden korkuyordum. Bu yüzden herhangi bir cevap duyamadan dinlemeye devam ettim.

“Sonuçta sen onu benden daha uzun süredir tanıyorsun ve onunla ne kadar ilgilendiğini biliyorum.”

Hmm... Aşıkların tartışması değildi. Belki üçlü bir ilişkileri vardı? İtiraf etmeliyim ki heyecanlanmaya başlamıştım. Sessizce ağır kabanların birazını kenara ittim ve Liz Book'un kürk kabanının yanında duran Diana Hart'ı gördüm.

O kadar endişelenmiştim ki orada olduğumu görmesini önemsemeden “Diana? İyi misin?” diye sordum.

Diana suçlu bir ifadeyle bana baktı. Gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Titrek bir sesle “Ben... iyiyim.” dedi. “Ama Lizzie için endişeleniyorum. Yok oluyor ve nedenini bilmiyorum. Ursuline'e sormayı düşündüm ama o bana söylemez.”

Phoenix saldırdığında sahibini koruyan kürk kabana baktım. Askıda hareket etmeden asılı duruyordu ve parıltısı sönmüştü.

"Baksana!" Diana kabanın yakasını okşadı ve elini bana uzattı. Avucu uzun kahverengi tüylerle kaplıydı. "Kışın ortasında tüy döküyor. Hasta da olmalı."

"Liz'in hastalığının sebebi bu olabilir mi? Hayvanı hastaysa onu da hasta ediyor olabilir mi?"

Diana çilli alnını kırıştırdı ve yüzünü kürke bastırdı. "Bilmiyorum. Bir cadı ile hayvanı birbiriyle bağlantılı değildir. Genellikle cadı hasta olduğunda hayvan zayıf düşer; ama diğer türlü de olabilir sanırım. O zaman Ursuline'i hasta eden ne?"

Kürke dikkatlice dokundum. Buz fırtınasının olduğu gece kabanı tuttuğum zaman statik elektrik yüzünden kabardığını hatırladım. Şimdi ise elimin altında gevşek ve hareketsiz duruyordu. Bir terslik vardı.

"Tanrım, bir fikrim yok. Bu hayvanlar için veteriner var mı buralarda? Goodnough's'a getiremezsiniz sanırım."

"Hayır, hayır! Abby ve Russell'in arabalarında Humane Society²² çıkartması var! Ursuline'i ayıya dönüşmeye ikna etmem gerek." Şüphesiz kabana baktık. Diana kabanı nasıl ayıya dönüştüreceğini düşünürken ben yaratığın ne kadar büyük ve vahşi olduğunu hatırlıyor, kaçış planı yapıyordum.

Biraz gerileyerek "Peki o halde. Nasıl gittiğini bana haber verisin." dedim. "Şimdi partiye gideceğim."

Diana dalgın bir biçimde "Sen git, canım," dedi. "Ben de birazdan gelirim. Ursuline'le biraz daha vakit geçirmek istiyorum."

Diana'yı kabanla baş başa bıraktım ve gümüş rengi elbisemin üzerindeki kahverengi tüyleri silkeleyerek ana salona doğru yürüdüm. Üzerimde tüy olup olmadığını kontrol ederken aşağıya baktığım için ancak kapının eşiğine gelip başımı kaldırdığımda odadaki değişikliği fark ettim. Son gelişimde görkemli salona hayran kalmıştım; ama o zaman pencerelerde ağır perdeler vardı. O gün ise perdeler açılmış; batıda kalan dağ sıralarına bakan camdan bir duvar ortaya çıkmıştı. Dağların tepelerinde bekleyen güneş ışığı göküzünü

²² Amerika'daki bir hayvan severler grubu

muhteşem bir ateş rengine ve dağları koyu mora boyuyordu. Kızıl kahverengi ışık şeritleri camdan içeri süzülüyor, İran halısının renklerini derinleştiriyor, meşe girişlerini ve kapı aynasını zengin bir bal rengine bürüyordu. Işıktan en çok etkilenen ise üç parçalı tabloydu; şekiller canlanmış gibi gözüküyordu. Atların yularlarındaki ve eyerlerindeki altınlar gerçek altın gibi parılıyordu. Çimen ve yapraklar yeni çiylenmiş gibi ışıldıyordu ve insanların yüzleri damarlarında kan dolaşıyormuş gibi aydınlanmıştı. Sadece Periler Kraliçesi'nin yüzü güneş ışığı almadığı için solgun ve buz gibi gözüküyordu. Kendimi tabloya öyle kaptırmıştım ki Soheila Lilly yanıma gelip bana bir kadeh şampanya uzatana kadar partideki insanları unutmuştum.

"Bu ışıktaki güzel gözüküyor, değil mi? Perdeler yalnızca bugün açılır. Yoksa ışık tabloyu soldururdu."

"Yazık. Oysaki tablo tam da bu ışıktaki sergilenmek için yapılmış gibi gözüküyor. İçerideki tabloyu da görmek isterdim. Tablonun gün dönümünde açıldığını söylememiş miydin?"

"Evet, güneş battıktan sonra." Soheila, güneş Hekla Dağı'nın zirvesinin arkasından kayarken pencereden dışarı baktı. "Gece insanların da katılması için daima gün batımından sonra birkaç dakika daha bekleriz... Ah, geldiler. Zamanında gelmek için Briggs Hall'da kalmışlardır."

Soheila şampanya kadehiyle kapıya doğru ilerledi. Üç Rus Çalışmaları profesörü; uzun sarışın adam, minyon tipli kumral kadın ve kısa boylu, kel adam kapı eşiğinde duruyordu.

"Onlar gerçekten..."

"Hişş... Modern terminolojiden hoşlanmıyorlar. Gece insanları veya gececiler olarak tanınmayı tercih ediyorlar."

"Ama onlar..." Sesimi iyice kısarak fısıldadım. "Kan içiyorlar mı?"

Uzun sarışın adam başını çevirip soğuk mavi gözlerini bana dikti. Odanın karşısında, benden uzaktaydı; ama beni duyduğuna emindim. Bana doğru bir adım attı; ama minyon kadın onu kolundan tutup engelledi ve yeri işaret ederek, pencereden tabloya doğru

uzanan ince kırmızı bir ışık şeridini gösterdi. Adam gözlerini benden ayırmadan bir adım geri gitti.

“Kahretsin.” diyerek, adamın beni duyup duymadığını sormak için Soheila’ya döndüm; ama yanımdan ayrılmıştı. Biraz ötede Elizabeth Book ile fısıldaşıyordu. Dekan bir şeye üzülmüş gibi gözüküyordu. Yüzü endişeliydi. Bana baktığı zaman, onu en son gördüğüm günden beri ne kadar yaşlanmış olduğunu görerek ben de endişelendim. Bana kilitlediği gözleri kanlıydı ve bir göz kapağı hafifçe sarkıyordu. Buna rağmen, bana doğru yaklaşırken bakışı keskindi ve vampirleri rahatsız ettiğim için ki kesinlikle rahatsız olmuşlardı, beni azarlayacağından korkuyordum. Kırmızı güneş ışığının gerisinde durdukları kapı eşiğine baktığımda, uzun boylu sarısının kana susadığını hissedebiliyordum. Bana beni yiyecekmiş gibi bakıyordu.

“Callie, canım...” Dekan’ın sesi normal sesinden daha zayıf çıkıyordu. Sesin ona ait olduğundan emin olmak için aşağı baktım. İşte bir de şu durum vardı: Tanıştığımız zaman Dekan Book’un benimle aynı boyda olduğuna yemin edebilirdim; ama artık benden çok daha kısa gözüküyordu. Topuklu ayakkabı giyiyor olsam da birkaç ayda kemik erimesi yüzünden olamayacak kadar kısalmıştı. Titreyen bir sesle “Callie, canım.” diye tekrarladı. “Senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Rus Çalışmaları bölümünü incittiysem üzgünüm, Dekan Book. Ama gerçekten onun ne olduğunu bilmenize rağmen beni onun ofisine nasıl gönderebildiniz?”

Dekan Book’un kafası karışmış gözüküyordu. “Profesör Volkov’dan mı söz ediyorsun? O harika bir adamdır.”

Dişlerimin arasında “Yarasaya dönüşüp beni takip etti!” dedim.

Dekan huysuzca, “Tabii, ben de bunu ayarlamaya çalışıyorum.” diye cevap verdi. Sonra bana döndü, eski boyuna ulaştı ve “Bu yıl senin ev sahipliği yapmanı istiyoruz, Cailleach. Gerçek kapıyı açma yeteneğini gösterdiğin için bu görevin sana uygun olduğunu düşündük. Bu sadece bir sembol ama yine de... semboller önemlidir.”

“Tabloyu benim açmamı mı istiyorsunuz?”

“Evet, lütfen. Sağ tarafından... Fiona hep sol tarafından açar. Ben genellikle sağ tarafından açarım ama bugün... bugün kendimi pek güçlü hissetmiyorum.”

Elizabeth Book’un böyle bir zayıflığı itiraf etmesi endişe vericiydi. “Tabii ki.” dedim. “Onur duyarm.”

Şampanya kadehimi yakındaki bir masaya koydum ve tablonun sağ tarafına doğru yürüdüm. Çarpıcı, yeşil bir ipek elbise giyen Fiona Eldritch sol tarafa geçmiş, kapının ortasındaki altın yaldızlı kolu tutuyordu. Tam Periler Kraliçesi’nin altında duruyordu. Tesadüfen olmadığına emindim. Reverans yapma dürtüme engel olup ona gülümsedim ve sağ taraftaki kapı kolunu tuttum. Kendimi Çarkifelek’te ödülü açmak üzere olan Vanna White gibi hissediyordum.

Fiona, “Bu renk sana çok yakışmış. Yeşilden daha çok yakışmış,” dedi.

“Her zaman aynı rengi giymenin biraz sıkıcı olduğunu düşünürüm.” diye cevapladım.

Memnuniyetsizlikle dudaklarını sıktı. Harika. Şimdiden bir vampiri ve bir periler kraliçesini kızdırmıştım. Gece bitmeden başka hangi doğaüstü yaratığı kızdırabilirim diye merak ettim. Odaya şöyle bir bakındım. Konuklar tablonun önünde yarım daire oluşturmuşlardı. “Gece insanları” ise hâlâ kapı eşiğinde bekliyorlardı. Şampanya kadehlerini bırakmışlar, yerine yakılmamış mumlardan, mumun ellerine damlamasına engel olmak için ibadetler için kullanılan, konilere iliştirilmiş yapay mumlardan tutuyorlardı. Bekleyiş içindeki yüzlere, Caspar van Aart ve Brock’un gülümseyen yüzlerine bakarken aslında bir kişiyi arıyordum. Geldiğimden beri Liam’i görmemiştim; ama bana onu burada göreceğimi söylemişti. Tam vazgeçmek üzereyken kapıdan içeri girdiğini ve Rus Çalışmaları profesörlerinin yanından geçtiğini gördüm. O geçerken uzun sarışın adam bir kaşını kaldırdı ve minik kumral kadın dudaklarını ısırdı.

Olamaz! Liam’i onlardan uzak durması konusunda uyarmalıydım.

Gececilerin bakışlarından rahatsız olmuş gibi gözükten Liam, Oliver'ın uzattığı mumu alıp yarım dairedeki yerini aldı. Bana bakarak göz kırptı. Yüzüm kızardığı için başımı çevirince Fiona Eldritch'in Liam'a baktığını gördüm. Kumral vampir Liam'a lezzetli bir yemekmiş gibi bakarken Periler Kraliçesi ona çöldeki son su damlasıymış gibi bakıyordu.

Fiona gözlerini Liam'dan ayırmadan, "O kim?" diye sordu.

"Yeni konuk yazar, Liam Doyle. Onunla daha tanışmadınız mı? İki haftadır burada."

Fiona bir şey söyleyecekti ama Liz Book odaya seslenince ağzı açık kaldı.

Dekan, içeriye süzülen son güneş ışığı huzmesi kadar ince bir sesle "Arkadaşlar ve meslektaşlar..." diye konuşmaya başladı. "Bugün güneşin ölümü için yas tutuyor, ışığın ötesine geçmiş olanları anıyoruz." Durdu ve odaya göz attı. "İçimizden kim birini karanlığa karşı kaybetmedi ki?" Dairedeki yüzlere baktım ve Liam'da durdum. Tam o sırada çocukluk aşkı Jeannie'yi mi düşünüyordu? Sırtı pencereye dönüktü; son kırmızı güneş huzmesi yüzünü çevreliyor, gözlerini gölgede bırakıyordu. İfadesini göremiyordum. "Ama güneş döndüğünde günler uzar; kaybettiklerimizin anıları kalır ve seveceğimiz yeni şeyler bularak sevgiye olan inancımızı tazeleriz." Liz gözlerini insanların üzerinde gezdirdi, Diana'ya bakarak gülümsedi.

"Yani bugün güneşin ölümünü değil, dönüşünü kutluyoruz. Bu kapıyı açtığımız gibi kalplerimizi yeniden sevgiye açıyoruz." Liz bize döndü ve Fiona'nın kendi tarafındaki kapı kolunu çekmeye başladığını gördüm. Kendi kapı kolumu çekerken bana işaret vermesi gerektiğini düşündüm. Kapı düşündüğümünden ağırdı ve menteşeleri gıcırdıyordu. Kapı elimde kalacak diye ödüm kopmuştu. Tam bana göre bir şeydi: Tüm bu doğaüstü yaratıkları tek bir hareketle kızdırabilirdim.

Ama kapı kırılmadı. Kapıyı duvara yaslanana kadar açtım. Sonra Brock yanıma geldi, kapı kulunun duvardaki bir tokaya nasıl geçiril-

diğini gösterdi. Dory Browne iki mum alıp bizim yanımıza geldi ve geriye gidip tabloyu görmek için ikisinin yanından ayrıldını.

Bir an için üç parçalı tablonun kapılarının büyük bir tabloya değil de bir pencereye açıldığını düşündüm. Gördüğüm şey çok canlı ve ışıklıydı. Koyu yeşil çimenler, lacivertten toz pembeye ve gün batımı eflatun rengine dönüşen dağlarla çevrili masmavi bir göle kadar küçük çiçeklerle kaplıydı. Biraz daha geriye gidince, görüntü bozulmak yerine daha da derinleşti. Ormanın girişinde duruyor, ağaçların arasından yeşil çimenliğe ve ötedeki göle bakıyordum. Üzerime doğru dallar sarkıyordu. Görüntü bulanıklaştı ve fark ettim ki gözlerim yaşarmıştı. Kulaklarımda, milyonlarca ses fısıldıyormuş veya uçan böcekler hep birlikte kanatlarını çırpıyorlarmış gibi bir vızıltı vardı. Etrafıma bakındım ve karanlığa doğru akan beyaz parlak ışıklar gördüm. Işıklardan biri yakınlaştı ve karanlığın içinden, siyah sudan fırlamış bir kafatası gibi bir yüz ortaya çıktı.

“İçine düşecekmışsin gibi hissettin, değil mi?” Adamın sesiyle kendime geldim. Işıklar meslektaşlarımla tuttuğu mumlara dönüştü. Tablo ağaç gibi gözükecek şekilde boyanmış iki panelle çerçelenmiş, dalları ortadaki panelin merkezinde birleşen pastoral bir manzaraydı. Solgun yüzlü, bir deri bir kemik adam Anton Volkov’du; ince, kemikli yüzü ve küllü sarı saç tuttuğu mum yüzünden beyaz gibi gözüküyordu.

Tabloyu daha iyi görebilmek ve Rus Çalışmaları profesörünün korkutucu varlığından biraz uzaklaşmak için tabloya bir adım daha yaklaşarak “Evet.” dedim. “Perspektif oyunu sanırım. Renkler çok canlı...” Mavi renkli bir çiçeğe baktım ve onun aslında altın rengiyle damarlandırılmış mavi kantaron kanatları olan ufacık bir peri olduğunu gördüm.

“Ressam, gerçek alçı ve lacivert taşı kullandı.” dedi. “Ama gerçekmiş gibi hissetmenin sebebi bu değil tabii.” Başkalarının duymaması için sesini alçaltıp bana yaklaşarak konuşmaya devam etti. Kendimi buz kütesinin yanında duruyormuşum gibi hissediyordum. Soğukluğunu üzerimde hissedebiliyordum. “Bunun sebebi bir yanının ora-

da olduğunu hatırlıyor ve gün dönümü ile yılın son gününün arasında bu zamanda kapı birazcık açılır. Her yıl bu aralık biraz daha küçülür ama belki sen buradayken daha geniş açılır. Kapı açan olduğunu duydum.”

“Bunu bilmiyorum.” Konuşmalarımızı duyabilecek biri var mı diye etrafa bakındım. Çoğunluk yiyeceklerin ve daha fazla şampanyanın koyulduğu tezgâhın önündeydi. Frank Delmarco’nun Soheila ve Liz ile sohbet ettiğini, yan yana duran Brock ile Dory’nin tabloya bakarak ufak kişiler yediğini ve son olarak Liam’in kararan pencerenin önünde hareket etmeden uzun boylu bir kadınla konuştuğunu gördüm.

Profesör Volkol “Sizinle konuşmayı bekliyordum.” dedi. “Ofisime geldiğinizi duydum; ama not bırakmadan gitmişsiniz.”

Oraya gittiğimi ona kimin söylediğini merak ederek “Siz yoktunuz. Bina bomboş gözüküyordu ve herkesin final haftasında ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Ama evet, sizinle Nicky Ballard hakkında konuşmak istemiştım. Dekan Book bana lanetten sorumlu olabilecek üç cadıyı tespit ettiğinizi söyledi. Hangisinin yaptığını buldunuz mu?” dedim.

“Araştırmalarım sonucunda şüphelilerin sayısı ikiye indi ama hangisinin suçlu olduğuna emin olana kadar bu isimleri yaymayı istemiyorum. Bu cadılardan biri şüpheli olduğunu öğrenirse, soruşturmayı yürütenlerin başı büyük derde girer.”

“Ama Nicky’nin on sekizinci doğum günü yaklaşıyor. Hiçbir şey yapmadan durup bekleyemeyiz!”

Gereğinden fazla yakın durmasına rağmen biraz daha yaklaştı ve elini elime doğru uzattı. “Ah, bu tutkunuz çok... canlandırıcı! Size canlılık veriyor.”

Homurdanarak bir adım geri gittim ama parmak uçlarını elime değdirdi. Çok hafif bir dokunuş olmasına rağmen tüm bedenimden buz gibi bir akımın geçmesine yetmişti. Olduğum yerde donakaldım ve bakışlarım Anton Volkov’un mavi gözlerine kenetlendi. Gerçekten çok güzel bir mavi tonuydu; buz mavisi.

"Korkmayın. Bir kapı açıcıya zarar vermeyi aklımın ucundan geçirmem. Size Ballard açmazı konusunda yardım etmek istiyorum. Size iki cadının adını verebilirim... ve eminim bir gün siz de iyiliğini karşılığını vereceğinize eminim."

Dudaklarımı kımıldattım ve konuşabildiğimi fark ettim ama ağızımdan çıkan ses bir bardak suyun içine düşen buz kadar keskindi. "İyiliğinizin karşılığı mı? Nasıl?"

"Şimdi karar vermemiz gerekmez." Derin bir iç çekerken, uzun aristokrat burnu pahalı bir şarabı kokluyormuş gibiydi. "Sizden... arzularınıza uygun olmayan bir şey istemem."

Zar zor yutkundum. Benden kanımı içmesine izin vermemi mi bekliyordu? "Peki ya bu iyilik... benim istemediğim bir şey olursa?"

"İstediğim şeyi vermeyi gerçekten istemezseniz ısrar etmeyeceğim. Size güveniyorum."

"Neden? Benimle daha yeni tanıştınız."

"Siz bir kapı açıcısınız. Kapı açıcılar her zaman saygıdeğer insanlardır."

Bir süre bunun hakkında düşündüm. Evet, kimseyi aldatmamıştım; sınavda olsun, ilişkilerde olsun. Tabii rüyamda bir iblisle sevişmemi *aldatmak* olarak görmüyorsanız... Ama Paul'la nişanlanmaya bu kadar yaklaşmışken bi yanım Liam Doyle'ı arzuluyordu. Hem Liam neredeydi? Neden gelip beni bu vampirden kurtarmamıştı? Gözlerimi pencereye çevirdim ve hâlâ o uzun boylu kadınla konuştuğunu gördüm: Fiona Eldritch'le... Tamamen ona odaklanmıştı. Bu yüzden beni kurtarmaya gelmemişti.

"Yani benim istemediğim bir şeyse beni zorlamayacağınıza söz veriyorsunuz."

"Bir hanımefendiyi asla zorlamam."

Yakın zamanlarda okuduğum bir vampir kitabından hatırlayarak "Beni büyülemes misiniz?" diye sordum.

Güldü. "Bu ifadeyi çok severim! Ama hayır, bir centilmen olarak kimseyi büyülemem. Bu dürüstçe bir hareket olmaz."

Liz Book'un onun bir centilmen olduğunu söylediğini hatırladım. Görünüşe göre iki taraf da kazançlı çıkacaktı. Nicky'ye yardım etmek için ihtiyacım olan bilgiyi alacaktım ve *arzulamadığım* hiçbir şeyi yapmayacaktım. Ne ters gidebilirdi ki?

"Tamam, anlaştık. Tokalaşırdım ama kımıldayamıyorum."

Birden bırakınca Anton'un kucığına doğru tökezledim. Elimi tutup sıkarken başını eğdi ve kulağıma iki isim fısıldadı. Sonra gitti ve yüzümün önünde esen soğuk bir rüzgârın içinde kayboldu. Aceleci çıkışını kimsenin fark edip etmediğini merak ederek etrafıma baktım ama kimse benim tarafıma doğru bakmıyordu bile. Liam ile Fiona artık pencerenin yanında veya odanın içinde değillerdi.

Artık parti havamda hissetmiyordum. Mutlu gün dönümü dileyen neşeli meslektaşlarımin yanından geçerek odadan çıktım. Lobide vestiyerin önünde garip bir şekilde duran Diana Hart'a rastladım. Kollarını ince bedenine sarmıştı. Bana bir şey söyleyecekken sözünü kestim.

"Evet, evet. Sana da mutlu gün dönümü, Diana ve mutlu Noeller ve mutlu yıllar."

Vestiyerin kapısını tuttum; Diana bağırdı: "Giremezsin! Kapı... kilitli."

Kapı kilitli gözüküyordu; ama herkes kapı açıcı olduğumu söyleyip duruyordu. Kapı kolunu çevirdim, omzumu kapıya yaslayarak mırıldandım: "Açıl, ben lanet olası kapı açıcıyım!"

Kapı açıldı. O kadar şaşırmıştım ki yarı aydınlık odanın içine, doğrudan kürk yığınınına doğru düştüm.

Verandada gördüğüm korkunç pençeli yaratığı hatırlayarak geri çekildim. Kürk dalgalandı, sıçradı ve zararsızca yere düştü. Onun altında da üstü başı dağılmış, bacakları birbirine dolanmış Fiona ile Liam yatıyordu.

Ağzımı açtım; ama konuşamadım. Liam suç dolu gözlerle bana bakıyordu; ama o bir şey söyleyemeden kabanımı alıp hızla dışarı çıktım.

Avluyu yarılamaşken çizmelerimi unuttuğumu fark ettim. İnce parti ayakkabılarımın tabanından içeri kar suyunun girdiğini hissedebiliyordum; ama Briggs'e dönüp Liam Doyle ile yüzleşmek yerine bütün ayakkabılarımı mahvetmeyi tercih ederdim.

Tabii ki ona kızmaya hakkım yoktu. Onun üzerinde bir hakkım yoktu. Bir erkek arkadaşım *vardı*. Ülkenin ucundan uça uça geliyordu ve muhtemelen cebinde elmas bir yüzük taşıyordu. Güney doğudaki kapıya ulaştığımda kendime Liam'a kızgın olmadığımı, kendime kızgın olduğumu söyledim.

Yol, avlu kadar küreklenmemişti ve ağaçların gölgesi yüzünden daha da karanlıktı. Kapının yanında yerde bir güvenlik lambası olmalıydı ama ya zamanlayıcılar henüz erken alacakaranlığa ayarlanmamıştı ya da bozuktu. En azından kapı hâlâ açıktı. Arkasında kalan sokağımı ve hatta kendi veranda lambamın hafif ışığını görebiliyordum. Evime doğru hızlı adımlarla ilerledim. Acılarımı yalnız başıma yaşamak için evimde olmaktan başka bir şey istemiyordum. Tepeden aşağı inerken "*Ne aptalım!*" diye mırıldandım. Liam Doyle'a genç kız gibi duygular beslemekle kalmamış, bir vampirle belirsiz bir anlaşma yapmıştım!

Arkamdan gelen bir ses düşüncelerimi yarıda kesti. Bates Hall'den çıktığımda duyduğum sesin aynısıydı; kanat sesleri... Anton Volkov yarasaya dönüşmüş, anlaşmanın şartını istemeye gelmiş olabilir miydi? Kapıya doğru fırladım. Demir, bir vampiri durdurabilir miydi? Yoksa demiri sevmeyen periler miydi? Her neyse... Arkamdan gelen kanatların sesiyle mahmuzlanmış koşuyordum. Kapıya birkaç metre kalmıştı ki ayağım kaydı ve düştüm. Dizlerim ve ellerim buzlu yere çarptı. Ağır ve tüylü bir şey beni başımdan tuttu. Sindim ve yüzümü kapamaya çalıştım. Pençelerini derime saplamıştı. Bir eliyle elimi tuttu ve beni çekti. Başımı kaldırınca Liam Doyle'ın bana doğru eğildiğini gördüm. Kuş, Bates Hall'un dışında gördüğüm kuştan bile daha büyük, kocaman bir kara karga, yüzüne çarptı ve öte öte kapıdan dışarı çıkıp gözden kayboldu.

"Callie, iyi misin?" Liam ellerini üzerimde gezdiriyor, yaralı olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Sadece elimde bir kesik vardı. Gömleğinin kolunu yırttı. Üzerinde kaban yoktu ve elime sardı.

“İyiyyim,” dedim; ama değildim. Kontrol edilemez şekilde titriyordum. Liam beni kendisine doğru çekti ve kollarını bana sardı. O kadar kötü titriyordum ki itiraz edemedim. Bir hayvanın yuvasına sığınması gibi onun kollarına sığındım. O sırada orman karanlık ve soğuktu. Kim bilir daha hangi yırtıcı yaratıklarla doluydu. Liam’ın yüzüne bakınca yanağındaki kanı gördüm. Gözünden birkaç santimetre ötedeki yaraya dokundum.

“Gözünü çıkarabilirdi!”

Sert bir sesle “Sana bir şey olmasındansa iki gözümü birden yaramasını tercih ederim.” dedi. Sonra bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudakları o kadar sıcaktı ki bu korkutucu karanlıkta ve soğukta kocaman bir ormanın içinde yanan bir mum gibiydi. Kendimi sıcaklığa teslim ettim. Dudakları dudaklarımı araladı ve sıcaklığının içime girdiğini, içime dolduğunu ve derinlerime işlediğini hissettim. Dudakları göğüs kafesimdeki bir anahtarı çevirmiş ve kilitli olduğunu bilmediğim bir kapıyı aralamış gibiydi.

Ama tam bu açılmayı hissettiğim anda vestiyer kapısını açtığımı ve onu Fiona Eldritch ile gördüğümü hatırladım.

Onu ittim.

“Cal...”

“Hayır, yapma.” Acı içinde ayağa kalktım. Sıyrılmış dizlerim soğuktan sızlıyordu. Ayağa kalkarken sallanınca bana uzandı ama kapıya tutundum. Elini çekti. “Lütfen, bana bir açıklama borçlu değilsin. Ben zaten nişanlıyım... ve gitmem gerek.”

Kapıya tutunmaya devam ederek ondan uzaklaştım. Kapıya tutunmadan ayakta durabileceğimden emin değildim. Kapıya tutunarak dışarı çıktım; ama dışarı çıkınca bırakmak zorunda kaldım. Liam, alev alev gözleriyle bana bakıyordu; ama beni durdurmadı. Onu öyle görünce kendi başıma ayakta durabilecek gücü kendimde buldum. Geriye döndüm ve evime doğru ilerledim. Arkamdan gelebilecek ayak veya kanat sesleri için dikkat kesilmiştim; ama tek duyduğum arkamdan kapanan demir kapının tıngirtisiydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Gece araba sürmemek için, şehirde büyümeme rağmen hâlâ deneyimsiz bir sürücüydim, evden erken çıkmayı planlıyordum; ama hemen gitmeye karar verdim.

Valizimi hazırlarken Ralph'e "Üzgünüm, dostum." dedim. "Seni New York'a getirirsem, büyük fareler seni yerler."

Masamın üzerinde kıvrılmak için kullandığı çay fincanının içinde dik otururken burnunu kıpırdattı. Sanırım onun içinde ne kadar tatlı olduğunu biliyordu. "Endişelenme. Brock senden haberdar. Kim seni yaratan kişiden daha iyi bakabilir ki sana?"

Ralph'ı Brock'a gösterdiğimde, Brock şaşırmış ve yaratığının canlandığını görmekten memnun olmuştu.

"Kapı tutucuyu döverken Muspelheim'dan, yıldızları ve gezegenleri meydana getiren ilk ateşten bir kıvılcım ekledim ki seni koruyabilecek kadar güçlü olsunlar; ama canlanabileceklerini hiç düşünmemiştim. Bir şekilde yaşam gücünü alevlemiş olmalısın..." Bana daha önceden de fark ettiğim hayranlık dolu bir ifadeyle, önemli bir maçı almış bir sporcu ifadesiyle bakıyordu. "Şimdi kendini seni korumaya adadı."

Bir farenin beni çoğu tehlide karşı nasıl koruyabileceğini anlamasam da sadık bir dostumun olması güzeldi. Valizime sıcak çizimler eklemek için dolabıma doğru giderken "Beni bir vampirden koruyamazsın tabii ki." dedim. Geri döndüğümde, Ralph artık çay fincanının içinde değildi. Sepetinde, koyun derisinden terliklerimin içinde veya diğer favori yerlerinden birinde de değildi.

“Kalbini kırmak istemedim.” dedim. “Ama gerçeklerle yüzleştim. Vampire karşı bir fare pek hoş bir görüntü değil.” Valizimi kapatıp aşağıya taşırken olayın o noktaya gelmemesini umuyordum. Zaten Anton Volkov benden istemediğim bir şeyi yapmamı istemeyecekti. Yine de bir vampirle anlaşma yaptığım için tam bir aptal gibi hissediyordum. Ama bu bugün yaptığım en *aptalca* şey değildi. Yaptığım en aptalca şey Liam Doyle’la öpmüşmekti.

Alt kattaki tüm ışıkları kapattım, dereceyi 18’e indirdim ve Brock’a buzdolabındaki krem peynirin kalanını Ralph’a vermesi için kısa bir not yazdım. Sonra Hanımeli Evi’nin kapısını arkamdan kapattım ve onu yalnız başına bıraktım.

Tüm konsentrasyonumu bir süre karanlık yollardan karayola çıkmaya verdiğim için yaptıklarımı düşünmeye fırsatım olmadı. Ancak Interstate 17’ye vardığımda, gözümün önüne partiden ve parti sonrasında görüntüler gelmeye başladı. Anton Volkov’la nasıl olmuştuda anlaşma yapmıştım? Bana verdiği isimlerin işime yarayıp yaramayacağından bile emin değildim. Bu isimlerin ikisini de daha önce hiç duymamıştım. Biri erkek, biri kadın ismiydi. Hangisinin Ballard’lar üzerindeki lanete sebep olduğunu bilsam bile onu Nicky’nin üzerinden laneti kaldırmaya ikna etme ihtimalim ne kadar yüksekti ki? Vestiyer odasında Liam ile Fiona’yı bulduğum için neden o kadar üzül müştüm? İlişkiye girmek istiyorlarsa, bu beni ilgilendirmezdi. Birbirlerine gerçekten çok yaklaşıyorlardı. İkisi de karşı cins için karşı konulamazdı...

O zaman Liam kapının yanındayken beni neden öpmüştü?

Öpüşmemizi hatırlayınca gevşedim. Neredeyse önümdeki tırı sollayacaktım. Kendime gelip direksiyonu daha da sıkı tuttum ve gözlerimi beyaz çizgilere odakladım. Kendime bu öpüşmenin hiçbir anlamı olmadığını söyledim. Onun için kesinlikle bir anlamı yoktu. Bana uzun uzun neden hiç aşık olmadığının hikâyesini anlatmıştı; ama flört edip etmediğinden bahsetmemişti. Fiona’nın Moira’ya benzediği açıktı. Ben neydim? Moira ya da Jeannie profiline uydu.

yordum. Ona Moira'ya ya da Jeannie'ye benzemeyen birini bulmasını tavsiye etmiştim. Acaba kendimden bahsettiğimi mi düşünmüştü? Beni bu yüzden mi öpmüştü? Peki beni gerçekten öpmüş müydü? İki kez beni öpmek üzere olduğunu düşünmüştüm; ama yanılmıştım. Belki de *ben onu* öpmüştüm.

Bu düşünce o kadar utanç vericiydi ki neredeyse yeniden direksiyon hâkimiyetimi kaybediyordum. Bana son zamanlarda neler oluyordu? Önce bir karabasanla sevişmiştim. Seçme şansım yoktu gerçi... Var mıydı? Karabasanın beni baştan çıkarabilmesinin bir nedeni olmalıydı. Sonuçta Dahlia'nın yeğeni Matilda karabasanla sevişmeden yıllarca Hanımeli Evi'nde yaşamıştı. Belki de bende onu bana çeken bir şey vardı. *Tatmin olmamış* bir şey.

Tabii ki. Erkek arkadaşım benden beş bin kilometre uzakta yaşıyordu ve onu ancak yılda birkaç kez görebiliyordum. Tabii ki tatmin olmazdım. Tabii ki karabasanlar, seksi İrlandalı şairler ve vampirler aklımı çelerdi! O anlama geldiği apaçık olsa da asla "fahişe" gibi sık kullanılan bir sözcüğü kullanmayan Adelaide teyzemin söylediği gibi "düşük ahlâki standartları olan bir kadın" oluyordum. Bunun tek bir anlamı vardı. Yuva kurmalıyım. Paul gerçekten New York'ta bir işe girerse gerçekleşebilirdi ve benimle evlenmek isterse, bu uzak mesafe saçmalığına katlanamazdım. Tam zamanlı bir iş bulana kadar birkaç ayak işine girmem gerekse bile şehre dönmeliydim. Hanımeli Evi'ni satmalı, parayı Brooklyn'de veya Queens'de, Westchester'de ya da hatta New Jersey'de Paul'la bir daire almak için kullanmalıyım. George Washington Köprüsü'ne ulaştığımda kararımı vermiştim ve doğru seçimi yaptığıma inanıyordum. Bunu Paul'a anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Yolculuğun geri kalanı bolunca West Side Yolu'ndan Battery Park'a gidip Ritz-Carlton'u aramak kafamı meşgul etmişti. Arabamı siyah ceketli, kürk şapkalı valeye teslim ederken dermanım kalmamıştı. Vale, lanetli Batının Kötü Cadısı'ndaki gardiyanlardan biriydi sanki... Komi bana 11. kattaki New York Limanı'nına bakan mükemmel manzaralı üst seviye lüks odamı gösterirken neredeyse

memnuniyetten ağlayacaktım. Yalnız kalır kalmaz geniş küvetin suyunu açıp suyun içine biraz da limon aromalı duş jeli ekledim. Bir çırpıda kıyafetlerimi çıkarıp sıcak, sabunlu suya kendimi bıraktım. Sıyrılmış dizlerimi nazikçe keseledim. Acı Liam'ın öpücüğünü, ağzının benim ağzımın üzerindeki sıcaklığını yeniden hatırlamama neden oldu...

Başımı sıcak suyun altına sokarak kendi kendime "Hayır, hayır, hayır!" dedim. Görüntü gözümün önünden gidene kadar nefesimi tuttum. Sonra saçımı yıkadım ve Liam'ın görüntüsünü kafamdan atana kadar limonlu duş jeliyle kendimi tamamen keseledim. Daha sonra büyük, yumuşacık otel bornozuna sarındım ve Paul'un uçağının zamanında varıp varmadığını kontrol etmek için havayolu şirketini aradım. Uçak on dakika önce iniş yapmıştı. Yani yaklaşık bir saat sonra otele varacaktı.

Planımıza göre o otele gelecek, biraz uyuyacak ve ben de sabah onun yanına gelecektim. Yatakta beni görmenin hoş bir sürpriz olduğunu düşünmüştüm. Oda servisini aradım ve bir şişe şampanya sipariş ettim. Fiyatı görünce biraz ürktüm. Yanında hazır bir meyve sepeti ve peynir tabağı da olduğundan yemek sipariş etmem gerekmedi. Saçımı kuruladım ve Paul'un bana önceki sene Sevgililer Günü'nde verdiği pembe ipekten gece elbisesini giydim. Genelde pembe giymezdim; ama Paul'un bu elbiseyi bana yakıştırdığını biliyordum.

Saate baktım ve Paul otele varana kadar en az yarım saatimin daha olduğunu gördüm. Yatakta çekici bir şekilde uzanmaya çalıştım; ama kendimi aptal gibi hissedince ve biraz da üşüyünce vazgeçtim. Limana bakan büyük pencereler yüzünden oda hafif soğuktu. Perdeleri kapatmak için ayağa kalktım; ama pencerenin önünde durup siyah suyun üzerindeki vapurların titrek ışıklarını izledim. Bornoza sarınıp pencerenin önündeki sandalyeye oturdum ve limanın ışıklarını seyretmeye koyuldum. Bana bir şeyi hatırlıyorlardı... karanlık ormanın içindeki parıltılar, büyük bir salondaki mumlar,

sivah gökyüzünden düşen kar taneleri... Kendimi körfezin çekilen ve dalgalanan suyuyla sürükleniyormuşum gibi hissettim...

Birkaç saat önce Briggs Hall'da olduğu gibi karanlık bir ormanda duruyordum ve her yerde mum ışıkları vardı; ama bu kez Briggs Hall'da değildim. Mumla dolu değil, ateş böcekleri gibi parıldayan yaratıklarla dolu bir ormandaydım. Elimi kaldırıp yüzümün önüne getirdim ve kendimin de parladığını gördüm. Cildim içeriden ışılandırılmıştı. Damarlarımda akan ışığı görebiliyordum. Cildimin içinden Briggs Hall'daki tabloda gördüğüm güneş ışığını, karanlığın ötesindeki altın dünyayı, çiçeklerle dolu çayırları, kristal rengi gölü ve lacivert dağları görebiliyordum ve bu kez görüntüler daha da güzeldi. Hislerim de daha keskindi. Ona yaklaşmak istedim; ama hareket edemiyordum. Gücsüz parıltılardan biriydim, rüzgârın karpisine köleydim. Gözümün önündeki sahne kaybolmaya başlamıştı. Dikkatimi uzaktaki bir noktaya vererek umutsuzca görüntüye tutunmaya çalıştım. Nokta gittikçe büyüyordu. Dalgalanan çayırlarda dört nala koşan beyaz bir atın üzerindeki beyaz pelerinli bir adama dönüştü. Bana yaklaşırken yüzünü görmeye çalıştım. O muydu? Pelerini yüzünü kapatıyordu. Ormanın girişinde durdu ve onun ormana giremeyeceğini fark edince karanlıkla ışık arasındaki geçide kadar kendim ilerledim. Aşağı eğildi, ellerini bana doğru uzatırken pelerini yüzünden kaydı... Ormanın karanlığında ışıldayan ellerimi ona doğru uzattım. Onun yüzü ortaya çıkarken ellerim ışıktaki kayboluyor, onun elleri ellerimden kayıyordu...

Sendeledim, ellerini tutmak için ellerimi sağa sola sallarken başkasının kolunu tuttuğumu fark ettim.

"Cal, benim, Paul."

Paul'un yüzüne baktım ve "Hayır, bu o değil." diye düşündüm. Sonra kendime gelip "Uyuyakalmışım herhalde," dedim. "Bekliyordum..."

"Görüyorum." Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Yarın geleceğini sanıyordum."

Rüyamın etkisinden kurtulmaya çalışarak doğruldum. Tam yüzünü görmek üzereydim. Ona odaklandım. "Bu gece gelmeye karar verdim."

“Karanlıkta araba sürmekten nefret ettiğini sanıyordum.”

“Evet öyle ama seni görmek istedim...” Paul’a daha dikkatli baktım. Üzerinde takım elbise vardı. Bu tuhaftı. Genellikle kot pantolon ile kazak giyerdi. Gece uçuşu için neden takım elbise giymişti ki? Saçını da yeni kestirmişti; normalde kestirdiğinden çok daha kısa... Zayıflamış gözüktüyordu; yüzündeki ve karnındaki bebeksi yağlar erimişti. İyi gözüktüyordu; daha yaşlı, hatları daha belirgin ama iyi... Fakat benim yüzüme bakmıyordu. Odaya ve pencereden dışarıya göz gezdiriyordu. Gözleri ne zaman benim gözlerime denk gelse, bakışlarını hemen uzaklaştırıyordu.

Bornozun kemerini iyice sıkıştırarak “Sorun ne?” diye sordum. “Uçuşun iyi geçti mi? Tekrar uçmak korkutucu olmuştur?”

“İyi idi. Sadece... Sabah konuşuruz diye düşündüm...” Gözlerini yine benden kaçırdı. Buz kabındaki şampanya şişesine, meyvelere, peynire baktı. Sonra sonunda bana baktı. Yüzüme değil; bornoza, çıplak bacaklarıma ve bornozun altından gözükken pembe ipek elbiseye baktı.

Midem kenetlendi. “Ne hakkında?” diye sordum.

Öne eğildi ve yüzünü elleriyle kapattı. “Callie... Ben... Sana anlatmak istediğim bir şey var; ama bu kolay değil. Bir süredir ilişkimizin doğru gidip gitmediğini düşünüyordum. Bu sonbaharda kafan karışmış gibiydi...”

Kendimi savunmak için “Yeni işime alışmaya çalışıyordum.” Dedim; ama hemen sustum. Paul’un yüzündeki acıyı görebiliyordum. Gerçekten fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi gözüktüyordu. Aman Tanrım, bana evlenme teklif etmek için değil, benimle ayrılmak için buradaydı! “Başka biri var, değil mi?” diye sordum ve anında ne kadar sıkıcı bir soru sorduğumu fark ettim.

İrkildi. Yutkundu. Saçlarını köklerinden sökmek ister gibi elleriyle saçını taradı. “Evet. Rita, geçen ay uçakta tanıştığım kadın...” Her şey o zaman başlamıştı. Uçak yere çakılmak üzereyken el ele tutuşmuş, hafta sonunu onun Binghamton’daki ailesinin evinde geçirmişler. Düz bir ses tonuyla “Ah, onun Binghamton’da yaşadığını sanıyordum.” dedim. Paul “Hayır, o şehirde yaşıyor.” diye cevapladı

ve finans öğrenimi görmek yerine bu alanda çalışması gerektiğini söylemiş, konuşmaya, e-postalaşmaya ve mesajlaşmaya başlamışlar, Rita, Paul için Los Angeles'da bir görüşme ayarlamış ki bu sadece bir formaliteydi çünkü Paul zaten büyük Wall Street şirketinden iş teklifi almıştı ve Paul ile Rita çoktan Paul'un Rita'nın Tribeca'daki çatı katına yerleşmesi konusunda konuşmuşlardı.

Konuşması bitince "Sanırım o halde uğraşman gereken tek ayrıntı benim." dedim.

"Böyle konuşma, Cal. Bunu telefonda söylemek istemedim. Senden Kaliforniya'ya gelmeni de isteyemezdim. Arkadaşlarının ve ailenin yanındayken söylemenin daha iyi olacağını düşündüm..."

Güldüm. "Aile. Teyzemin Tuscon'da yaşadığını unuttun mu? Onun omzunda ağlayacak halim yoktu gerçi."

"Annie'den söz ediyordum." dedi. "Oralarda bir yakının var mı bilmiyordum; ama şeyi merak ediyordum..."

"Biriyle yatıp yatmadığımı mı? Sanırım yatıyor olsaydım senin için daha kolay olurdu. Hayır, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kimseyle yatmıyorum." Söylediğimin teknik olarak doğru olduğunu, Paul'a karabasani anlatmaya çalışsam benim delirdiğimi düşüneceğini biliyordum. Yine de biraz yalan söylüyormuşum gibi suçlu hissediyordum."

Ben tükürür gibi konuşurken "Aslında biraz rahatladım. Biliyorum, biliyorum." dedi. "Bunu söylemeye hakkım yok ama ben de henüz Rita'yla yatmadım ve seninle ilişkimizin sırf sıkıldığımız için bitmesini ve başkasıyla yatmayı istemedim. Anlamsız olurdu. Bir de bana anlatmadığın bir şey varmış gibi hissediyorum."

Paul'un Rita konusunda ne kadar ciddi olduğunu fark etmek acı verici olsa da ondan bazı doğaüstü olayları ve doğal bir öpüşmeyi saklayarak ona karşı tamamen dürüst olmadığım için onu gerçekten suçlayamıyordum. İç çektim. "Yeni yazarlık öğretmenine kendimi kaptırmış olabilirim."

"Biliyordum! Şu Liam denen adam. Google'da adını arattım ve tam senin tipin olduğunu gördüm."

“Gerçekten mi? Ben öyle düşünmedim... ve bunun bir yere gideceğini sanmıyorum. Biz... şey, ciddi bir şey değil.”

Paul biraz rahatlamış gözükerek “Ah,” dedi.

“Yani Google’da onu mu aradın?” diye sordum.

“Evet.” Süklüm püklüm gülümsedi. “Facebook sayfasına da baktım. Tanrım... Adam aksiyon filmi kahramana benziyor. Yoksul çocuklara ders veriyor, Uluslararası Af Örgütü için çalışıyor ve şiirleri de hiç kötü sayılmaz.”

Paul’un Liam’m şiirlerini okumuş olması beni garip şekilde etkiledi. Ona dikkatle baktım. Sandalyesine yaslanacak kadar rahatlamıştı. Saçı dağılmıştı. Üniversitede tanıştığım Paul gibi genç gözüküyordu yine. Birden farkına vardım ki burada bir çaba göstersem onu Rita’dan geri alabilirdim. Sabah konuşmak istemişti çünkü benimle yatmayacağına emin olamıyordu ve benimle yatarsa bunu Rita’ya anlatmak zorunda hissedecekti ve kavga edeceklerdi... Çok zor olmazdı. Paul’a Fairwick’teki işimden ayrılıp şehre geri dönme planımı anlatabilirdim. Paul’un Wall Street’teki yeni işi sayesinde Manhattan’da bir daireye gücümüz yeterdi. Ayrıca Paul’un Wall Street’te çalışırken benim talepkâr lisans öğrencilerine öğretmenlik yapmaktan duyduğum mutluluğun daha fazlasını duyacağını kabul etmeliydim. Daha mutlu bir Paul da daha kolay bir birliktelik anlamına gelirdi... ben de gerçekten mutlu olduğum sürece.

Ama birden mutluluğumun Paul’a bağlı olmadığını fark ettim. Ayağa kalktım. “Gitmeliyim.” dedim. “Brooklyn’de Annie’nin yanındayım.”

Ayağa fırlayıp “Hayır!” dedi. “Odayı senin için tuttum. Şirket beş günlük yer ayırttı. Ben gidip...” Rita’nın adını söylemek yerine sustu ve benim düşüncelerim de durdu. Kendime itiraf etmem gereken tek şey ilişkimizin bitmiş olduğuydu ve onu bir başka bir kadına gönderdiğimdi.

Ama onu geri istiyorsam sadece bir gece erteleyebilirdim.

“Sanırım gitsen iyi olurdu.” dedim. “Ama seni uyarayım. Oda servisini çok sık çağırabilirim.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Ertesi sabah oda servisinden kahvaltı sipariş ettim çünkü kendimi henüz bir restoranda tek başıma oturacak kadar iyi hissetmiyordum. Faturayı görünce şok oldum ama Paul'un şirketinin bunu ödeyebileceğine karar verdim. Pencereden dışarı baktım ve Annie'yi aramayı düşündüm ama onun yerine valizimi topladım ve liman ve Hudson Nehri boyunca uzanan yürüyüş ve bisiklet yolu Battery Park Esplanade'de uzun bir yürüyüşe çıktım.

Bir seferinde valelerin ve kapı görevlilerinin Ritz-Carlton'da neden büyük kürklü şapkalar giydiğini anladım. Limandan gelen rüzgâr sertti. Rüzgâr çelik grisi suyu beyaz köpüklere dönüştürüyor, kulaklarımı saniyeler içinde buza çeviriyordu ama yine de Özgürlük Heykeli ve Ellis Adası manzarası boyunca adanın güney ucundan kuzeye doğru ilerledim. Yunan Mirası Müzesi ile Dünya Finans Merkezi'nin yanından geçtim. Dünya Finans Merkezi'nin yanından geçtikten hemen sonra İrlanda Açlık Anıtı'nın tabelasını gördüm ve rüzgârdan kurtulmak için oraya gitmeye karar verdim.

İki yanında, değişik koyu renkli fosilli kireçtaşlarıyla ve arkadan aydınlatmalı, buzlu cama karşı daha açık renkli yazıların sıralı olduğu hafif meyilli taşlı rampayı çıktım. Bir tanesinde "Açlık taşın duvarı deler geçer." yazıyordu. Bir diğerinde bir ilçede ölenlerin sayısı belgelenmişti. Bir diğeri bir babanın oğluna annesinin ve dört küçük kız kardeşinin öldüğünü anlattığı mektubuydu. Bezdirici istatistikleri okurken , metin mırıldanıyormuş gibi hissettim. Bir buçuk

milyondan fazla insan kıtlıkta ölmüştü. Son zamanlarda o kadar çok doğaüstü olay yaşamıştım ki bir an için seslerin *An Gorta Mor*'da ölenlerin hayaletlerinin sesleri olabileceğini düşündüm. Taş

Büyük kıtlık

metin bir kez okuduğum Neolitik kabir metnine *çok* benziyordu. Işıldayan ışık çubukları kış gün dönümünde o kabir metinlerine işleyen güneş ışığı huzmelerini andırıyordu. Briggs Hall'da iki dünya arasında durduğum anı hatırlayarak ürperdim. Ölülerin sesi beni buraya kadar takip mi etmişti? Ancak sonra anıtın seslendirilmiş kısmında olduğumu fark ettim.

Ben taşlı yoldan doğal taştan tavansız bir kulübeye çıktığımda, bir kız hüznü bir İrlanda halk müziği söylüyordu. "Aşağıda bir zamanlar küçük özgür kuşların uçtuğu Anthenry tarlaları uzanır. Aşkımız kanatlardaydı. Rüyalarımız vardı ve söyleyecek şarkılarımız..." Kulübenin İrlanda'nın kırsal kesimindeki, Büyük Kıtlık döneminde terk edilmiş çiftlik evlerinin sessiz kalıntıları olan birçok kulübeden biri olduğunu okumuştum. Bu kulübenin her bir taşı İrlanda'dan getirilmiş, yerli İrlanda bitkilerinin ekildiği kara parçasının üzerine yerleştirilmişti. Taştan alanın üzerinde durup bu gösterişsiz yerde yaşamış ve açlıktan veya tifodan ölmüş veya İrlanda yoksulluk yasası belirli bir toprak parçasından daha fazlasına sahip olanların topraklarını ellerinden alacak şekilde değiştirildiğinde evlerini terk etmeye zorlanmış aileyi hayal ettim. Ev ile besin arasında seçimde bulunmak zorunda kaldığımı hayal etmeye çalıştım... anı başaramadım.

Kulübeden çıkıp kıvrılan yolu çıkmaya devam ettim. İrlanda şehirlerinin isimlerinin yazılı olduğu kayaların ve rüzgarla süpürülmüş çimenlerin yanından geçtim ve limana bakan taştan bir duvara, kıtlıktan kaçan insanların vardığı yere ulaştım. Yolculukları onlara mezardan yukarı tırmanıp gün ışığına çıkmak gibi hissettirmiş olmalıydı. Bu tür korkunç olayları yaşamış insanların içinden çıktıkları karanlığı gerçekten geride bırakıp bırakmadıklarını merak ediyordum.

Şık otelime geri döndüm ve oda servisinin menüsüne baktım. 24 dolar artı on dolarlık teslimat ücreti ile kendime yarım litre Haagen-Dazs dondurması sipariş edebilirdim. Ayrılıktan sonra öyle yapıldı, değil mi? Litrelerce dondurma yenir ve acıklı filmler izlenir? Düz ekran TV'nin film bölümünü kontrol ettim ve bir sürü film olduğunu gördüm. Önümdeki beş günü Paul'un yeni işvereni için otel faturasını şişirerek geçirebilirdim ama bu fikir midemi bulandırdı. Belki açlık anıtının duvarında okuduğum Bill Clinton'un sözü yüzündendi: "Her gün gıda kaynaklarımızın yüzde 25'i tükeniyor." Belki de dışarıda esen rüzgârın kesintisiz uğultusu yüzündendi. O sesi çok uzun süre dinlersem delirebileceğimden korktum. Bu yüzden Annie'ye telefon ettim.

O bana herhangi bir soru sormadan önce "Hey," dedim. "Fırında hâlâ Noel için sığınma evlerine ekmek pişiriyor musunuz?"

"Evet ama gönüllülerimden ikisi domuz gribi oldu..."

"Endişelenme," dedim. "Sanırım iki kişilik iş çıkarabilirim. Hemen yola çıkıyorum."

Sonraki üç günü evsizler için ekmek yaparak geçirdim. Bu, Annie ile Maxine'in birkaç yıl önce düşündüğü bir projeydi. Tatil pastalarının, çöreklerinin ve turtalarının satışlarından elde ettikleri gelirin bir kısmıyla un, maya ve tahıl satın alıyorlardı ve bu malzemeler Noel Arifesi'nde Brooklyn ve Manhattan'daki onlarca barınağa dağıtılıyordu.

Her gece üstüm başım unla kaplı, fırından yeni çıkmış ekmek gibi kokarak Ritz-Carlton'a geri döndüm. Annie'yle ancak Maxine'in Wisconsin'li akrabaları onları ziyaret ediyor olsaydı kalırdım ve neden bir fareyle seyahat ettiğimi açıklamak zorunda kalırdım. İkinci gece Ralph'in mini bardan M&M şekerlerinden yediğini gördüm. Ona öğüt vermiştim; valizimde boğulabilirdi! Bizi kapı dışarı ettirebilirdi! O M&M şekerlerinin ne kadar pahalı olduğunu biliyor muydu? Aslında rüzgârın ölüm perisi gibi estiği uzun gecelerde arkadaşlığı iyi geliyordu. Her gün genç St. Ann öğrencilerinden dok-

san yaşındaki Carmelita adındaki nineye kadar çeşit çeşit insandan oluşan bir grup gönüllüyle güzel kokulu, mayalı hamuru karıştırıyor, dövüyor, yoğuruyor ve yuvarlaklar haline getiriyordum. Sanırım Noel'e doğru günlerimizi ekmek pişirerek geçirmek için hepimizin ayrı ayrı sebepleri vardı. St. Ann öğrencilerinden biri "Üniversite uygulamalarımda iyi gözükecek." diye itirafta bulundu. Roslyn, Lond Island'dan seksen yaşında bir ihtiyar "Bana Polonya'daki köyümü hatırlatıyor." dedi. İlk gün birkaç saat sonra Annie'ye ayrıldığımı anlattım ve gönüllülerden birkaç görüşlerini söylediler.

Roslyn'dan Gerta "Seni bir otel odasında bıraktı. Ahmak herif!" diye bağırdı.

Williamsburg'deki bir grubun bateristi Enrique "Bir ay önce tanıştığı bir kadın için. Hah! Gör bakalım ne kadar sürecek ilişkileri." dedi.

St. Ann'den Stephanie "Facebook'unu kontrol ettin mi?" diye sordu. "İddiasına girerim senin kadar güzel değildir."

Dostça ve Paul'u kötüleyen desteklerinden hoşlandım; ama Annie'nin sohbete katılmadığını fark ettim. Bana üzüldüğünü söylemişti ve sarılmıştı. Yanımdan geçerken omzuma da dokunmuştu; ama Noel Arifesi'ne kadar ekmek dağıtmak için şehre gitmek isteyip istemediğimi sorana değin onunla konuşma fırsatımız olmamıştı.

Brooklyn Köprüsü'ne ulaştığımızda "Bana anlatmadığın bir şey var." dedi.

Masum bir ifadeyle "Paul hakkında mı?" diye sordum. "Sanırım söylediği her şeyi sana anlatmıştım..."

"Hayır, Paul hakkında değil. Paul'u bu duruma getirenin ne olduğu konusunda."

"Ama sana uçaktan, fırtınadan ve Rita'dan bahsettim ya..."

Başını sabırsızca sallayarak "Bunlardan bahsetmiyorum." dedi. Yukarıdan at kuyruğu şeklinde toplu olan koyu kıvrırcık saçını ötkeyle salladı. "Önce sen bir şey yapmadıysan, Paul asla başkasına aşık olmazdı."

Örkeyle "Ah, yani benim hatam, öyle mi?" dedim. Annie'nin bazen ne kadar eleştirici olduğunu yeni hatırlamıştım. "Paul'a bu kadar hayran olduğunu bilmiyordum."

"Paul'a karşı bir şey söylemedim. Sana defalarca söylediğim gibi, sadece senin için doğru kişi olduğunu düşünmüyordum. Hâlâ da düşünmüyorum. Ondan ayrılmış olsaydın, sana 'sonunda' derdim ama onun seninle ayrılmış olması senin çabalamadığını gösteriyor. Eylül'den beri bana uzak davrandığın gibi ona da uzak davranıyorsan da onun neden gidip de sarsıntılı bir uçuşta elini tutan ilk kıza aşık olduğunu anlayabilirim."

Annie'nin yüzüne bakmak için koltukta hareket ederek "Hey, bu haksızlık!" dedim. "Sen Maxine'le bir araya geldiğinde seni altı ay boyunca nadiren gördüm."

Annie koyu kaşlarından birini kaldırdı ama köprüden çıkıp Canal Caddesi'ne çıkarken gözlerini yolda tuttu. "Doğru," dedi. "Son üç ayda senden bu yüzden mi nadiren haber alabiliyorum? Yeni biriyle mükemmel sevişmelerinizin tadını çıkarıyorsun yani?"

İnkâr edecektim; ama Annie'nin soğuk bakışı yüzünden sustum. Paul'u düşününce bir karabasanla sevişmenin veya Liam Doyle'la bir kere öpüşmenin aldatmak sayılmayacağı düşüncesini benimsemiştim; ama Annie'nin keskin ela gözlerini üzerime çekmek istemedim.

"Gibi," dedim. "Sevişmekten kastının ne olduğuna bağlı."

"Merhaba, Bill Clinton!" Annie sırttı. "Bunu benden saklıyorsun çünkü ben çok tutucuyum ve eleştiriciyim, değil mi?"

"Hayır, bunu senden saklıyorum çünkü benim deli olduğumu düşünürsün."

Arabayı Bowery Mission'ın önüne park etti. Annie bana döndü ve başını salladı. "Tatlım, ben on üç yaşımdayken kızları erkeklerden çok beğendiğimi fark ettiğimde kime gittim? Bana kim deli olmadığımı, sadece eşcinsel olduğumu söyledi?"

Ona gülümsedim. "Korkarım bu biraz daha karmaşık ama bunu duymak istediğine eminsen..."

Annie kaşlarını çattı. “Karmaşık olan inanılmaz seks mi? Lütfen tatlım, anlat bakalım.”

Anlattım. Bowery'den Chelsea'ya, Hell's Kitchen'a ve Upper West Side'a kadar sığınma evlerine ve aş evlerine taze ekmek dağıtırken Annie'ye Fairwick'te olan her şeyi anlattım. Arabasanın ilk ziyaretinden uzaklaştırılmasına kadar her şeyi ve karşılaştığım tüm yaratıkları; cadıları, perileri, cüceleri, cinleri, vampirleri, sihirli kapı tutucu fareleri ve gün dönümünde üçlü tablonun kapısından Periler Ülkesi'ni nasıl bir anlığına gördüğümü anlattım. Dudaklarını büzüp gözlerini şehrin trafiğine odaklayarak sessizce dinledi. Ağzını sadece New Jersey levhalarında önünü kesen bir sportif arazi aracına küfretmek için açtı. Son durağımıza, Rahip St. John Katedrali'ndeki erkek sığınma evine ulaştığımızda anlatacaklarım bitti.

Kamyoneti durdurdu ve bana döndü. Bana profesyonel bir yardım almam gerektiğini söyleyeceğini bekliyordum. Annie'yi tanıyor sam bana eşlik edip beni elinden gelen her şekilde desteklerdi. Oysa şöyle dedi: “Benimle gel. Sana göstermem gereken bir şey var.”

Aş evindeki iki yardımcıya ekmekleri kamyonetten indirebilirler mi diye sordu. İndirebilirlerdi ve beni Katedral'e çıkan gizli bir merdivene götürdü. Teyzemin dairesi 26 blok güneyde olsa da beni gençliğimde dini etkinliklerden ziyade Şair Köşesi'nde W.H. Auden'e yer verilmesi veya şiir okuma günü veya bir konser gibi edebî etkinlikler için birkaç kez St. John'a getirmişti. Kolombiya'da yaşarken büyük, tamamlanmamış Piskoposluk katedralini ziyaret etme alışkanlığım devam etmişti. Kendimi dini bütün biri olarak görmüyordum; ama sessiz, kubbeli yerdeki huzuru ve dekoratif camların güzelliğini sevüyordum. Katedralin çağdaş yaşamla etkileşme anlayışını da seviyordum. Katıldığım bir turda yanlardaki koridora bakan her bir pencerenin sanat ve iletişim gibi insanın çabalarından birine adandığını öğrenmiştim. Bu camlarda iletişim penceresindeki bir mikrofonun önünde keman çalan Jack Benny paneli asırlık ve sık sık şaşırtıcı derecede çağdaş ayrıntılar vardı. St. John'un misyonunu da beğeni

yordum. Ellis Island ile aynı yılda, 1893'te inşa edilen bu katedral göçmenlere yardım etmeye adanmıştı. En çarpıcı olarak kocaman altın rengi menoralar ve mihrapta yan yana duran vazolar Shinto vazoları ile her biri bir göçmen grubuna adanmış, yarım kubbenin etrafını çevreleyen Yedi Dilli Şapeller ile simgelenen benimseme ve hoşgörü havası vardı. O gün Annie'nin beni getirdiği İtalya şapeline St. Ambrose'ye adanmıştı.

Süslü, Rönesans tarzındaki şapele girerken bana "Lisedeyken buraya dua etmeye geldiğimi biliyor muydun?" diye sordu.

Onun yanına, katlanır bir iskemlenin üzerine oturarak "Hayır." dedim. "8. sınıftan sonra kiliseye gitmeyi bıraktığınızı sanıyordum."

Ellerini bağlayıp mihraba doğru bakarak "*Katolik* kilisesine gitmeyi." dedi. "Olduğum şey için bana cehenneme gideceğimi söyleyip duran bir kiliseye neden gidiyordum ki? Ama bir süre sonra bir şeyin eksik olduğunu hissettim. Mass'deyken bazen hissettiğim o his hani, bilirsin."

Yüzünde onda pek görmediğim belirsiz bir ifadeyle bana baktı ve utandığını fark ettim. Cinsel hayatlarımızla ilgili çok konuşurduk; ama din konusunda asla konuşmazdık. "Evet. Sanırım demek istediğini biliyorum. Ders aralarında kültürel ve tarihsel nedenlerle katedrale giderdim. Kendime böyle söylüyordum. Bir de burada otururken hissettiklerim için..."

"Hah, demek ki ikimiz de gizli kilise hayranlarıyız; ama ikimiz de bunu bilmiyorduk." Tekrar alışkın olduğum kendinden emin Annie gibi gözükerek sırtıttı. "Bu şapele özellikle İtalyan bir azize adanmış olduğu için gelirdim. Katolik olmayı bırakmanın iyi bir şey olduğunu anladım ve İtalyan olmayı bırakmamın..."

Dehşete düşmüş gibi yaparak "*Dio mio!*" diye bağırdım. "Ağzından yel alsın!" Sonra daha ciddi bir sesle sordum: "Gerçekten eşcinsel olduğun için İtalyan olmayı bırakman gerektiğini mi düşündün?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum; ama neyi veya kimi bırakmam gerektiğini bilmiyordum. En iyi arkadaşımı bırakmak zorunda olmadığım için rahattım..." Elimi hızlıca sıktı. "...ama biliyorsun ki

anneme on altı yaşına kadar bunu anlatmamıştım. Ona anlatacağım gün önce buraya geldim. Annemin çok üzülmemesi ve üzülrse sinirlenmemem için ve beni sevmekten vazgeçmemesi için dua ettim.” Annie’nin sesi son sözcükleri söylerken kısıldı. Uzanıp elini sıktım. O anlatmaya devam ederken elini tuttum. “Burada oturuyorum ve bu yaşlı kadın içeri girip yanıma oturuyor. Tipik bir İtalyan nine... Siyah elbise, gri saçma bağladığı siyah başörtü... Otururken saçının gri olduğuna emindim, basketbol topu büyüklüğünde bir kamburluk, sıfır dış... İçeri girdiğinde bir şeyler mırıldanıyordu. Kulağa İtalyanca veya İngilizce veya hatta Latince gibi gelmeseydi de dua ettiğini anladım. Her neyse, ikimiz burada oturuyoruz ve birkaç dakika sonra tıpkı senin şimdi yaptığın gibi elini benimkinin üzerine koyuyor ve benimle konuşuyor: ‘Korkacak bir şey yok, Anne Marie, annen seni olduğun gibi seviyor ve seni hep sevecek.’ Neden korktuğumu ve kim olduğumu nasıl bildiğini soracaktım; ama başımı ona çevirdiğimde sanırım arkasındaki pencereden gelen bir ışık gözlerimi aldı. Üstelik de bulutlu bir gün olmasına rağmen. Hâlâ orada olduğunu görebiliyordum; ama artık kamburdu ve yaşlıydı. Saçı ise uzun ve parlak beyazdı. Sonra bir anda başını çevirdi ve gözden kayboldu. Oturduğu sandalyede bu vardı...”

Annie cebinden küçük, yuvarlak, beyaz bir taş çıkardı. Ortası solmuştu. Bu yüzden bir kenarı uzun bir hilal gibi gözüktüyordu. “Bunu yanıma aldım ve anneme eşcinsel olduğumu söylerken elimde tuttum. Ne dediğini biliyorsun, değil mi?”

Annie’nin bana yıllar önce söylediği cümleyi tekrarladım: “Kuzenin Esta gibi *putta*²³ olmaktansa kadınları sevmen iyidir.”

“Sonra bana sarıldı ve ona bunu daha önceden anlatmadığımı için beni azarladı. Yaşlı kadın haklıydı. Annemin bana sevgisi hiç azalmadı...” Annie gözlerini sildi. Sylvana Mastroanni, Annie 18 yaşındayken meme kanserinden ölmüştü. “O yaşlı kadın bana annemle yüzleşmem için cesaret verdi ve annemle yüzleşmeseydim ve annem ben bunu anlatmadan önce ölseydi...” Annie cümlesini tamamlayamadı. Birkaç dakika sonra devam etti. “Her zaman yaşlı kadının bir

23 Hayat kadını

çeşit melek veya senin anlattıklarını dinledikten sonra Hristiyanlık öncesi İtalyan kültüründen bir tanrıça veya peri olduğuna inandım. Yani cadılarla ve perilerle dolu bir üniversiteye düştün.” Gülümsedi. “Tanrım, çok da şaşırmadım. Sen her zaman biraz... farklıydın.”

Kolunu okşayarak “Teşekkürler!” dedim. “Deliymişim gibi konuşuyorsun.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Sadece senin aile geçmişinle ilgili. Ölen anne ve baban, soğuk ve korkutucu teyzen...”

Sözünü bölerek “Teyzem o kadar kötü değildi.” dedim.

Annie homurdandı. “Belki Dursley’ler²⁴ kadar kötü değildi ama yaşadıklarının Biraz Harry Potter’mkine benzediğini kabul etmelisin. Uzaktan akrabalarıyla yaşayan bir yetim... O senin gerçek teyzen bile değil, değil mi?”

“Annemin kardeşinin torunu mu ne?” derken suçlu bir şekilde onu ertesi gün, Noel Günü Arizona’dayken aramam gerektiğini düşünüyordum. Fairwick’te işe girdiğimi söylemek için aradığımdan beri onunla konuşmamıştım; ama o kadar kibirli davranmıştı ki onunla bir süre konuşmak istememiştim. “Birden sümüklü bir çocuk sahibi olan orta yaşlı bir kariyer kadını olarak elinden geleni de yapmıştı.”

“Tamam, tamam. Adelaide Teyze’ne saygısızlık etmek istememişim. Sadece her zaman bir fantezi serisinin kadın kahramanına dönüşmek için uygun bir geçmişin olduğunu... ve şimdi de o kadına dönüştüğünü söylüyorum.”

Annie’nin huysuzluğunun gerisinde bana inanmasıyla duyduğum büyük rahatlamayı saklamaya çalışarak “Ben bir kahraman değilim.” dedim.

Annie bir kolunu omzuma koydu. “Hey, bana anlattıklarına bakılırsa sen o insanlar... ah, periler... cadılar... her ne iseler... onlar için önemlisin. Sen kapı açıcısın! Sana kadro vermeleri lazım!”

Annie ile akşamı St. John’da geçirdik. Mum ışıkları ve ilahi okuyan insanlarla çevrelenmiş büyük kubbenin arkasında dururken Annie’nin St. Ambrose şapelindeki mistik karşılaşmasını düşünüyordum. O gün gerçekten doğaüstü bir yaratıkla karşılaşmış mıydı? Dünyanın başka yerlerinde benim Fairwick’te karşılaştıklarım gibi

²⁴ Harry Potter’a on yedi yaşına kadar bakmış olan aile

başka yaratıklar da var mıydı? Onların saflarına çekildiğime göre artık onları tanıyacak mıydım? Etrafıma bakındım: Birbirinin aynı şık devekuşu tüyünden kaban giymiş orta yaşlı siyahı bir çift, başında boncuklu yerli Amerikalı sırtımı olan uzun, gri saçlı bir adam; mor renkli patlamış mısır şeklinde örülmüş bir şapka takmış ve bir Kolombiya eşofman üstü giymiş pembe yanaklı genç bir kadın... Hepsi de normal gözüküyordu. Sonra Kolombiya öğrencisi bana gülümsedi ve tavanı işaret etti. Başımı kaldırıp tavana baktım. Kutsal St. John kilisesinin kubbesinin yüksekliği 38 metredir ve koyu Guastavino tuğlaları ile 12 yaşındaki erkekler tarafından döşenmiştir ve başında düşünülen açık renkli kireç taşları eklenmemiştir. O kadar uzun ve karanlıktır ki bittiği yeri görmek imkansızdır. Yıldızsız bir gecede gökyüzüne bakıyor olabilirdik... Sadece yıldızlar yoktu. Ben tavana bakarken solgun bir ışık huzmesi ortaya çıktı ve güneş ışığında dönen tozlar gibi karanlığın içinden süzülüyordu ama bu parçacıklar deniz anası kadar şeffaf küçücük kanatlı yaratıklara dönüştü. Her biri yaklaşık serçe parmağımın boyundaydı ve deniz anasının denizde ilerlediği gibi kaygısız bir şekilde gözyüzünden inmeye başladı. Yaratıkların insanların başlarına ve omuzlarına inişini, üzerine küçücük denizanası perilerinin düştüğü herkesin yüzünün aydınlanışını izledim. Elimi uzattım ve bir tanesi avucuma kondu. Bana baktı, süt beyazı gözlerinin üzerine düşen şeffaf gözkapaklarını kapatıp açtı ve gülümsedi. Dudakları kımıldadı; ama söylediğini kulaklarımla değil, zihnimle duydum.

Sonra bir kar tanesi gibi avucumun içinde eridi.

Benden başkasının denizanası perilerinin düşüşünü görüp görmediğini merak ederek etraftakilere baktım. Perilerin geldiğini belli eden tek işaret insanların yüzlerini aydınlatan bir ışıktı. Belki bu sadece benim hayalgücümdü; ama mor ve mısır renkli şapkası olan Kolombiya öğrencisine baktığımda öğrenci bana göz kırptı ve denizanası perinin bana söylediklerini o da dudaklarını kıpırdatarak tekrarladı.

“Selam, Kapı Tutucu, bu gece burada kapıyı açtığın için teşekkürler.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Yanımda farem olsa da olmasa da Noel sabahı bir otel odasında yalnız uyanmak berbat bir durumdu. Ralph ayakkabı parlatma bezi-ni yorgan olarak kullanarak buz kovanının içinde uyumuştı. Onun varlığı yalnızlığıma sadece durumumu gerçekten hazin göstermek için gereken Viktorya dönemine özgü o acı havayı katıyordu: Sadece küçücük hayvan arkadaşları olan Sindrella gibi... Neşelenmek için fiyatı önemsemeden odaya büyük bir kahvaltı servisi sipariş ettim. Sonra Ralph'ı cebime koyarak Esplanade boyunca yürüdüm. Birlikte Dünya Finans Merkezi'nin dışındaki Noel ışıklarına ve Kış Bahçesi'nin içindeki büyük ağaca hayran hayran baktık. Etrafta o kadar az insan vardı ki Ralph'ın bir palmiyeye tırmanmasına izin verdim ve otel odasında geçirdiği üç günün ardından bile çok iyi tırmanıcı olduğunu gördüm. Küçük bir palmiye yaprağını hediye verir gibi dizimin üzerine bıraktı.

Starbucks'da aldığım kekten bir parçayı Ralph'a vererek "Teşekkürler!" dedim. "Mutlu Noeller."

İrlanda Açlık Anıtı'nın yanından geçtik. Ben anıtın duvarında otururken Ralph anıt taşlarının arasından uzun otların içinde koşmanın tadını çıkardı. Bir boşluğun içinde gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra yüksek sesle ciyakladığını duydum. Sonra başka bir şeyin tısladığını duydum. Eğildim ve boşluğa baktım.

"Ralph?" Bir yılan mı bulmuştun? Onu yemek üzere olan bir yılan?

Parmak uçlarımla yosun kaplı taşları yokladım. Gerçek bir İrlanda duvarı kuru olurdu; ama Açlık Anıtı'nın mimarı harç eklemişti. Yerden üzerinde Clara Şehri'nin isminin oyulu olduğu gevşek bir kaya parçasını aldım ve yılanı korkutup kaçırmak için kayayı parçalara ayırmaya başladım. Gevşek kaya parçasını çıkarmayı başardığım sırada öfkeli Ralph ve sivri dişlerini Ralph'ın kuyruğuna geçirmiş, pullarla kaplı yeşil bir yaratık ortaya çıktı.

Yılana vurmak üzere Clare Şehri kayalığını havaya kaldırdım ama ben ona vuramadan yaratık tıslamaya ve Galce'ye benzeyen bir dille lanetler okumaya başladı. Başta timsah sandığım şey yeşil pullarla kaplı, sivri kulakları olan küçük bir adamdı. Kayalığı yere bıraktım, çantamı onun başına geçirip kapattım.

Sesi tamamen kesildi. Ralph dizime çıktı ve burnunu çantaya yaklaştırıp dikkatle kokladı.

"Sen leprikon²⁵ musun?" diye sordum.

Çantam kabardı ve titredi. Sonra çantamın içinden tiz bir ses duydum.

"Leprikonlar Leinster Şehri'nden gelir, aptal!" Sesi çantam yüzünden boğuk çıkıyor olsa bile kibir doluydu. "Ben Cork Şehri'nden Kulirikon²⁶'um."

"Öyle mi? Kulirikonlar da Leprikonlar gibi mi? Yani, seni yakaladım ve bir leprikonu yakalarsan..."

"Tüm servetlerini sana vermeleri gerekir. Evet, biz Kulirikonlar da aynı yasalara uyarız. Tebrikler. Şanslı günündesin ama servetimi, yani *servetini* getirmem için çantayı başımdan çıkarman gerekiyor."

Çantayı küçük adamın başından çıkardım. Kel, kırışık kafa derisi tiftik ve şeffaf nane şekerleriyle kaplıydı. Büyük, kedi gözüne benzeyen sarı gözlerini bana dikti. Altın kesem kayaların içinde. İzin verirsen..."

"Senin servetine ihtiyacım yok. Sadece Ralph'a zarar vermeni istemedim." dedim. Omzuma tırmanmış olan Ralph kulağımın dibinde cıvıladı.

25 leprikon: İrlanda mitolojisine göre yeşil giyinen, ayakkabıcılıkla uğraşan küçük cımlar

26 kulirikon: leprikona benzeyen bir peridir. Bazı halkbilimciler kulirikonları günlük işlerin bitirdikten sonra geceleri içmeye giden periler olarak tanımlar

"Servetime ihtiyacın yok mu? Ama kural bu! bir Kulirokonu yakalatsan servetini alırsın."

"Hmm... Aslında okuduğum çoğu hikayede Leprikon insanı kandırmayı başarır. Bu yüzden orta kısmı geçip berabere diyelim." El sıkışmak için elimi uzandım; ama uzun pençeli parmaklarını çıplak daralmış göğsünün üzerinde birleştirdi (kıyafeti küçük deri bir önlük ile noktalı deri ayakkabılardan ibaretti) ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Biri oyun oynadığında fark ederim. Servetimi almayarak sana bir dilek hakkı vermek istiyorum."

"Hayır, gerçekten aklımdan geçen bu değil... ama şimdi sözünü ettiğini göre... bunu yapabilir misin? Dilek hakkı verebilir misin yani?"

Kollarını çözdü. "Sen hiçbir şey bilmez misin? Beni görebilmek için Sidhe kanına sahip olmalısın... veya bir cadı olmalısın. Bu kemirgeni tanıyor musun?"

"Ralph arkadaşumdır. Ben cadı değilim ama bir üniversitede cadılarla birlikte çalışıyorum. Ya sen? Burada yapayalnız mı yaşıyorsun yoksa senin gibi başkaları da var mı?"

Uzun sivri burnunu çekerek "Kulirikonlar yalnız yaşarlar." dedi. "Birkaç kaba insan gelip taşımadan önce şuradaki evde yaşadım. Ben de evle birlikte taşındım. Buradaki hava çok iyi değil ama yiyecek çok şey var ve sen burada beni görebilen ilk insansın."

"Yalnız yaşamıyor musun?" diye sordum.

"Dedim ya... Biz Kulirikonlar..."

"...yalnız yaşarsınız. Tamam, anladım. Seni rahat bırakacağım ama fikrini

İrlanda mitolojisinde doğa tanrıçaları değiştirirsen benim öğretmenlik yaptığım yerde başka periler de var. Oraya hemen uyum sağlayacağından eminim. Şu dilek işine gelince... Bir laneti ortadan kaldırabilir misin?"

"Hayır, başka birinin büyüsünü bozamam."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde “Olamaz.” dedim. “Gerçekten dilediğim bir bu vardı. Bir laneti ortadan kaldırmanın yolunu bulmayı dileyebilir miyim?”

“Evet ama işini şansa bırakmış olursun. Bir yol bulursun, evet ama bulduğun yolu beğenmeyebilirsin.”

“Ama sonunda bir yol bulurum, değil mi?”

Alınmış gözükerek “Benden dilediğin sürece kesinlikle... ama...”

“Tamam o zaman. Nicky Ballard’ın lanetini ortadan kaldırmak için bir yol bulmayı diliyorum.”

Kulirikon başını salladı.

“Bu kadar mı?”

“Ne? Bir gösteri mi istiyordun? Al o halde.” Parmaklarını şıklattı ve havada altın rengi ışıltılar parladı. Işıltılar söndüğünde Kulirikon ortadan kayboldu. Dileğimi gerçekten yerine getirip getirmediğini merak ettim. Çantamı Kulirikon’un başına geçirdiğimde çantamın içinden düşen eşyalarımı toplamak için dizlerimin üzerine çökerken telefonumun çaldığını duydum. Otların arasında telefonumu bulmak için biraz uğraştım. Ballard lanetine neden olan cadının ismini bana vermek üzere Büyü Akademisyenleri Enstitüsü’nden arandığımı umuyordum; ama arayan Adelaide teyzemdi. Noelimi tebrik ediyordu. Adelaide Teyze çocukluğunu İngiltere’de geçirmişti ve İngilizler gibi davranmaya devam ediyordu.

“Ben de dün gece seni düşünüyordum.” dedim. “Gece Kutsal St. John Kilisesi’ne gittim.”

“Yani şehirdesin. Kendine gelip o ikinci sınıf üniversiteden ayrıldın mı yoksa?”

“Hayır, Adelaide Teyze, ayrıldım.” Tam da böyle bir şeyi planladığımı ona söylemedim.

“Hmm. Her neyse. Birkaç gün boyunca burada kulüpte kalacağım. Bugün için başka bir planın yoksa çay içebiliriz.”

Bir an için ona Annie’lere gideceğimi söylemeyi düşündüm. Noel Günü arkadaşsız kaldığımı itiraf etmek istemiyordum; ama

sonra fark ettim ki görünüşe göre o da yalnızdı. Bencilliğim için kendime kızdım.

“Çok isterim.” dedim.

“İyi.” diye cevapladı. “13.00’de gel. Unutma, Grove Kulübü’nde kot pantolon giymek yasak.”

...Üniversite mülakâtları için düzgün giyinmesi hatırlatılan huy-suz bir ergen gibi hissederek ve teyzemle görüşmelerimizi neden hep kısa tutmaya çalıştığımı hatırlayarak telefonu kapattım. Önceki gece Annie’ye karşı onu savunurken söylediklerimde ciddiydim. O kadar da kötü biri değildi. Sadece annemin kuzeniydi ve beni ortada bırakabilirdi veya en azından yatılı okula gönderebilirdi; ama o küçücük, dağınık iki odalı dairesini bana açmış, çalışma odasını, kitaplarından ve dergilerinden çoğu benim dolabımda kalmış olsa da, bana bırakmış ve ben üniversiteye gidene kadar eğitimimle ilgilenmişti. Benim liseden mezun olduğum hafta Arizona’ya taşınması biraz sarsıcı olmuştu. Bu, tüm tatillerimi ya yurttta ya da bir arkadaşın kanepesinde geçirmem anlamına geliyordu ama bunun için onu suçlayamazdım. En azından taşınmak için ben liseden mezun olana kadar beklemişti. New York’un kışları hakkında yakınıyordu ve yıllardır Sun Belt’e yerleşmek hakkında konuşuyordu. Bu yüzden kışın ortasında New York’a gelmesi beni çok şaşırtmıştı.

Saatime baktım ve çoktan öğlen olduğunu gördüm. Odama gidip Adelaide’nin yıllardır üyesi olduğu zor beğenen kitapseverlerin toplandığı Grove Kulübü için uygun bir kıyafet bulmak için hızlı olmam gerekiyordu. Eşyalarımın kalanım topladım. Ralph nane şekerlerini ve ATM fişlerini dişleriyle taşıyıp bana getirerek yardım etti. İşimiz bitince dişlerinde son bir şey gördüm. Dört yapraklı bir yonca.

“Vay canına,” dedim. “Belki de şansım yaver gitmeye başlıyordur.”

Odama geri döndüğümde vaktim çok azdı. Apar topar bir etek ve yelek giydim., saçımı taradım ve biraz makyaj yaptım. Savurganlık yapip taksiyle gitmeye karar verdim.

Grove Kulübü East 40 sokağındaki bir konaktaydı. Williams Klübü ve Century Kulübü'ne yakındı; ama bu saygıdeğer New York kuruluşlarının aksine Grove Kulübü'nün amacının ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Adelaide Teyze ile çay içmek için davet edildiğim günlerde yüksek sırtlı sandalyelerine gömülmüş diğer kulüp üyelerine dair ufak tefek izlenimler edindim: Diz altı çoraba hapsolmuş kalın bir ayak bileği ile el işi İngiliz yürüyüş ayakkabısı, çini bir çay fincanına uzanan nazar boncuklu bileklikli bir el bileği, bas sesiyle on sekizinci yüzyıla ait eşyaları, yaldız çerçeveli portreleri ve yumurta kabuğu kadar ince çini fincanları şingırdatırsa kovulacağından korkuyormuş gibi kısık bir sesle mırıldanan nadi-ren duyulan bir erkek sesi... Üyeler kesinlikle kadınlardan oluşurdu. Teyzem yayıncılık sektöründe çalışan, orta yaşlarda, altmışlı yılların başlarında kendilerini isimlendirdikleri gibi evlenmemiş bir kariyer kadını olduğu için diğer üyelerin benzer alanlarda çalışan, ağırbaşlı orta yaşlı kadınlar olduğunu tahmin ediyordum. O gün ise hoplayıp zıplayan su perileri ve satirlerden oluşan duvar resminin altındaki meşe tablalları barın önünden geçerken Martini içen ve yüksek sesle gülen, şık giyimli iki kadını fark ettim.

Belki de artık üyeler çok yaşlı veya çok ağırbaşlı değildir diye düşündüm.

Kadınlardan birinin üzerinde baldırlarına kadar uzanan çizme-lere sıkıştırılmış daracık siyah bir kot pantolon ve iyi kesimli, yünden bir süvari ceketi vardı. Kadın gözüme tanıdık gibi geliyordu; ama bana sırtı dönüktü ve başında saç rengini kapatan kocaman bir tüylü şapkası vardı. Diğer kadın Missoni örgülü, zigzag şeklinde renkli desenlerden oluşan bir tunik, çorap ve solgun süet çizmeler giyiyordu. İkinci kata çıkmak için büyük kıvrılan merdivenlerden çıkarken kadınların model olduklarına karar verdim. Belki de kulüp odalarını moda çekimleri için kiraliyordu. Burası kesinlikle şehirde bulunabilecek en iyi *eski hantal İngiliz kulübüdür*. Defne Salonu -Grove Kulübü'ndeki her odaya bir ağacın veya ağaççığın adı verilmişti ve İngiliz İngilizcesine göre heceleniyordu- on iki yaşındayken orada ilk kez çay içtiğim zamankiyle aynı gözüküyordu: Orman yeşili -

le döşenmiş aynı yüksek sırtlı berjer koltuk, onaylamaz bir ifadeyle burunlarının üzerinden bakan yaşlı, gri saçlı kadınlardan oluşan ya da Bergdorf's'dan aldığımız gıcırtılı bir dantelden ve kadifeden yapılmış elbise giyen aynı cıllanmış yağlı boya tablolar... En azından on iki yaşındaki ben de bunları görmüş, böyle hissetmişim. Grup grup dizilmiş sandalyelerin arasında teyzemi ararken bakışları üzerimde hissetmemeye çabaladım. Bir ortamda kendimi rahatsız hissedersen Adelaide, Eleanor Roosevelt'ten alıntı yaparak "Hiç kimse sen izin vermedikçe seni küçümseyemez." derdi. Bu nasihat ise çoğunlukla kendi aşağılanmama ortak olduğumu düşünmeme neden olarak daha kötü hissetmeme yol açardı; ama bu kez çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirmemi sağladı. Artık 12 değil, 27 yaşındaydım. Doktora yapmıştım ve iyi bir işim vardı. Fairwick'te işe başladığımı söylediğim zaman Adelaide'nin burun kıvrması hiçbir şey ifade etmiyordu. Akademisyenlik hakkında o ne bilirdi ki?

"Bayan McFay?" Üzerinde güvercin grisi takım elbisesi olan Asyalı bir adam arkamda duran kalın İran halısının üzerinden sessizce seslenmişti. "Bayan Danbury sizi bekliyor." Beyaz eldivenli elini hokkabazlık yapan bir sihirbaz gibi şöminenin en yakınındaki sandalye grubuna doğru salladı. Onun peşinden odanın karşısına doğru ilerledim. Konforlu sandalyelerin soluk gövdelerine gömülmüş insanların gözlerini üzerimde hissediyordum. Ben odanın içinde ilerlerken konuşmalar kesilmiş miydi; yoksa bana mı öyle geliyordu? Ağaç tünelerine saklanan yırtıcı kuşlar tarafından izleniyormuşum gibi sinir bozucu bir hisse kapıldım ve farkında olmadan kanat sesleri için kulağımı dört açtığımı fark ettim. Şöminenin yanındaki sandalyeye ulaştığımızda adam reverans yaptı ve ayak tabanlarını Michael Jackson'ın Thriller klibinde yaptığı gibi halının üzerinden sürterek geri çekildi.

Sandalyenin arkasından "Adelaide Teyze?" diye seslendim. Boğumlu eliyle on iki yaşındayken beni korkutan kuş pençeleri şeklinde oyulmuş tahta sandalye kolunu yakaladı ve ayağa kalkmaya başladı.

Sandalyenin önüne doğru geçerek “Ayağa kalkma.” dedim ve teyzemin yanağına bir öpücük kondurdum. Soğuk teninin verdiği his ve Chanel Number Five’in tanıdık kokusu beni anında çocukluğuma götürdü ama geri çekilip teyzeme baktığımda gerçekten on ikinci doğum gününe geri döndüğümü düşündüm. Beş yıl önce üniversite mezuniyetime geldiği günden beri Adelaide’yi görmemiştim. Bu yüzden onun daha yaşlı görüneceğini düşünüyordum. Sonuçta yetmişlerindeydi ve yaşı konusunda her zaman gizemli konuşurdu. Üstelik tuttuğum el yaşlı bir kadının eliydi. Pençe şeklinde oyulmuş sandalye kollarını tutan ellerinin dışında beni içeri alan ellilerindeki kadından daha yaşlı gözüküyordu. Haftada bir kuaförde düzelttiği aynı düzgün ama eski moda, çene hizasında, dolgun, mavi-siyah küt saç, aynı keskin bakışlı ve birbirine yakın gri gözler ve şahine benzeyen sivri burun... Kiraz kırmızısı yünden bir takım elbise, krem rengi bir ipek bluz ve inciler... Bu kıyafeti bile daha önce gördüğüme emindim. Albert Nippon diye düşündüm. Siyah oniks broşu da her zaman taktığıydı.

İçten bir şekilde “Harika görünüyorsun.” dedim. “Arizona sana yaramış.”

İltifatım karşısında elini (parmaklarının hala kıvrılı olduğunu fark ettim) salladı. “Kuru hava kireçlenmeme iyi geliyor; ama bu şehre adımımı attığım an kireçlenmem alevleniyor. Otur. Öyle ayakta dikilerek beni geriyorsun.”

Karşısındaki sandalyeye oturdum, arkama yaslanmak yerine sandalyenin köşesine iliştim. Asyalı adam elinde bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı ve üzerinde kabaralı demir bir çaydanlık ile çocukken iskelet elleri sandığım dalı bir desenle süslenmiş iki çini fincan bulunan tepsiyi ikimizin önündeki masaya koydu. Fincanımın üzerine gümüş bir süzgeç koydu ve içine küçücük çaydanlıktan mis kokulu Yasemin çayından doldurdu, aynı işlemi teyzem için de tekrarladı ve reverans vererek yanımdan uzaklaştı. Bu ritüel boyunca teyzemin metal renkli gri gözleri benim üzerimdeydi.

İsteksizce “İyi görünüyorsun.” dedi. “Gerçi o nemli, soğuk kuzey iklimi birine nasıl iyi gelebilir, hiç anlamıyorum.”

“Benim için sorun değil.” dedim. “Kampüs karlı havada çok güzel oluyor...” Güneybatı kapısının önündeki karlı yolda Liam’ın beni öptüğü an aklıma geldi. “Çok da güzel bir Viktorya evim var. Gelip görmelisin...”

Davetimi yok sayarak “O soğuk, eski Victoria evlerine katlanamıyorum.” dedi. “Bir de küçük üniversite kasabaları yok mu...” Ürperirken köprücük kemikleri ince ensesine doğru çıktı. Cildi kırışık olmasa da kemiklerinin üzerinde gerildiği zaman dikiş yerlerinde tel tel olan bir ipek kumaşı gibi incecik gözükiyordu. “Akvaryumda yaşamak gibi bir şey olmalı. Herkes ne yaptığını biliyor.”

Teyzemin her zaman gizliliğe çok önem verdiğini hatırladım. Binamızdaki komşularla asla görüşmezdi veya iş arkadaşlarını eve davet etmezdi. Yazarlarını yılda bir kez iyi bir restoranda The Four Seasons veya o zamanlar meşhur olan Lutece’da yemeye çıkarırdı ama onlara asla ev telefonunun numarasını vermezdi. Bu soğukluğunu editörlükteki başarısıyla, yazarlarından biri *sektördeki en iyi satır editörü* olduğunu ve nasıl kazanacağını çok iyi bilmesiyle kapatıyordu.

“Bu benim hoşuma gidiyor.” dedim. “İnsanlar birbirleriyle ilgileniyorlar. Kar fırtınasında herkesin iyi olduğundan emin olmak için Dory Browne ile ev ev gezdik.”

“Dory Browne? Üniversitedeki iş arkadaşlarından biri mi?”

Fincanı dudaklarıma doğru kaldırarak “Hayır, bana Hanımeli Evi’ni satan emlakçı ve Dekan Liz Book ile arkadaş...” dedim.

“Elizabeth Book? O hala orada mı? Kadın tarihi eser olmuştur artık. Onunla aran nasıl?”

Fincanımın üzerinden ona baktım. “Liz’i tanıyor musun? İş aldığı mı söylediğimde bundan söz etmemiştin.” *İkinci sınıf personeli olan ikinci sınıf bir üniversite* demişti.

“Yollarımız kesişmişti. Onu her zaman biraz *dağınık* bulmuştumdur. Biraz da toy. *Buracıkta* bir sürü başarılı genç insan dururken her yerden öğrenci alma uygulamaları yok mu...” Gerçek anlamıyla bu-

rayı kastediyormuş gibi sandalyesinin kolunu sıkımişti. Sandalyelerden öğrenci adayları fırlayacakmış gibi sessiz salona göz gezdirdim.

“Fairwick hakkında bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum...” Fincanımı masaya koyup öne doğru eğildim. “Ne kadar biliyorsun, Adelaide Teyze?”

Sorumun açıklığı karşısında gri gözleri büyüdü ve kanat sırtlı sandalyesine daha sıkı tutundu ama sonra rujlu kırmızı dudaklarını aralayıp sarı dişlerini göstererek gülümsedi. “Oldukça iyi... Küçük tarikatlarına kabul edilmiştim. Söyle bana, seni bir cadı olarak eğiteceklerine dair söz verdiler mi?”

“Bunu biliyor musun?” diye sordum.

... Şaşkınlığım hoşuna gitmiş gibiydi. “Tabii ki biliyorum, tatlım. The Grove’un ne olduğunu sanıyorsun?” Kasvetli odayı göstermek için çarpık bir elini havada salladı.

“Siz... cadı mısınız?” diye fısıldadım.

“The Grove, atalarımızın ormanda toplandıkları bir cadılar meclisinin adı. Tabii atalarımızın karanlık, soğuk ormanlarda toplanması bizim de aynısını yapacağımız anlamına gelmez. The Grove’da The Craft’ın daha zarif halini uyguluyoruz.”

Soheila, Liz ve Diana’nın karabasani evimden uzaklaştırmak için düzenledikleri ayini düşündüm. Zarif bir ayin değildi; ama işe yaramıştı. Gerçi hepsi cadı değildi...

“Perileri de biliyor musun o halde?”

Adelaide dilini şaklattı. “The Grove perileri, cüceleri, cinleri veya bücürleri kabul etmez. Bu tür yaratıklarla ilişkileri The Craft’ın kötü bir uygulaması olarak görürüz. Ayrıca bu yaratıklar çok... bölücü ve tehlikeli olabilirler. Umarım Fairwick’te onlara karışmamışsındır. İşti aldığında korktuğum buydu.”

“Yani onaylamadığın şey Fairwick’in akademik duruşu değil miydi?”

“Şey, o da var tabii. US News & World Report’un en iyi 100 üniversitesinden biri bile değil. Dünya çapından ve dışından mültecileri kabul eden liberal politikaları yüzünden tabii ki... Kızının sınıtta bir

gulyabanin yanına oturmasını... ya da bir pooka²⁷ ile aynı odada bulunmasını ister miydin?”

Adelaide'nin kinine hayret ederek “Öğrencilerimi gerçekten seviyorum,” dedim. “Ayrıca hiç gulyabani görmedim...”

“Henüz görmedin. The Grove'da duyduğumuza göre Elizabeth Book Sınırdakiler'in insan kılığında derslere girmesine ve *öğretmenlik yapmasına* izin veriyormuş. Kim bilir sınıfında ne tür yaratıklar var! İnsanlara en azından kimlerle aynı ortamda bulunduklarını söylememek çok sorumsuzca bir hareket. İş aldığında seni uyarmaya çalıştım ama beni hiç dinlemedin.”

“Ama bana kanımda perilik olduğunu hiç söylememiştin!”

Adelaide öne doğru eğildi ve elimi öyle bir hızla yakaladı ki nefesim kesildi. Çarpık parmaklarını kıskaç gibi kullanarak benim parmaklarımı tutuyordu. “Tabii ki bundan sana söz etmedim. Annen Craft'ı hiç uygulamamış olsa bile çok eski bir cadı ailesinin soyundandı. Peri kanına sahip bir adamla evlenerek ailenin yüz karası oldu.”

Babama ettiği hakareti duymazdan gelerek “Hangi soy?” diye sordum. Teyzemin babamı sevmediğini hep biliyordum; ama nede-nini şimdi öğrenmiştim.

“The Grove soyu. Prensiplerimizden biri perilerle ilişkide bulunmamaktır.”

Homurdandım. “Ama cadılar yüzyıllardır önyargının ve zulmün kurbanları oldu. Perilere neden katlanamıyorsunuz ki?”

“Bu zulme neden olan cadıların şeytanlarla, yani senin deyiminle perilerle ilişkisiydi. The Grove bu yüzden bu tür ilişkilerden uzak durdu. Fairwick Üniversitesi'nin gerçeklerini bildiğine göre istifa etmen en iyisi olur.”

Elimi Adelaide'nin pençe şeklindeki elinden kurtararak arkama yaslandım ve teyzeme baktım. İfadesini kontrol etmek için sıkıttığı kasları yüzünden ağzının kenarlarında küçük beyaz çizgiler oluşmuştu. Öfkesini hissedebiliyordum ama onunki sıcak değil, soğuk bir öfkeydi. İkimiz de sustuğumuz için Defne Salonu'nda çıt çık-

²⁷ Pooka: Kelt folkloründe sayısız biçime girebildiğine inanılan bir ruh

madığını da fark ettim. Büyük sandalyelerine gömülmüş The Grove üyeleri bizi dinliyorlardı.

Çıt çıkmayan odanın tamamında duyulabilecek kadar yüksek bir sesle “Peki ya Fairwick’ten istifa etmezsem?” diye sordum. “Klubün bana ne yapar?”

“Her zaman böyle dramatiktin sen, Cailleach.” Başını salladı ve küçük bir evcil hayvanın yanlış davranışı karşısında şefkat gösterirmiş gibi gülümsedi. “The Grove sana bir şey yapmaz ama...” Gülümsemesi kayboldu. “Orada tehlikeye girdiğinde hiçbiri sana yardım etmez. İnan bana, er ya da geç orada tehlikeye gireceksin.”

Neredeyse evimi yıkan karabasani ve belirsiz bir anlaşmayı bana kabul ettiren vampiri düşündüm. Teyzemle tartışmadan hep nefret ederdim çünkü genellikle iyi bir noktaya değinirdi. Çoğunlukla da haklı çıkardı.

Ama *her zaman* haklı değildi. Annie o küçük İtalyan kız ile arkadaş olmamı istememişti ve bana vampirler hakkında bir kitap yazmamamı “çünkü vampirlerin Anne Rice’dan beri ortaya çıktığını” söylemişti. Fairwick hakkında yanıldığını ummaktan başka çarem yoktu çünkü şehre gelirken istifa etmeyi ciddi ciddi düşünmüş olsam da aslında istifa etmek, istediğim en *son* şeydi. Aslında *sabırsızlıkla* geri dönmeyi bekliyordum.

Ayağa kalkarak “Her zaman kendime güvenmemi söyledin.” dedim. “Ben de öyle yapacağım. Kendime ve Fairwick’te bulduğum iyi arkadaşlara ve komşulara güveneceğim. Sen veya klubünüzden herhangi biri Fairwick hakkında fikir değiştirirseniz eminim kapının açık olduğunu göreceksiniz.”

Sadece hoşgörüyü ilgili bir mesaj vermeye çalışmışım ki o sırada kendim hoşgörüyü çok uzaktım; ama son dört kelimeyi söylerken Adelaide’nin yüzünün solduğunu fark ettim.

Boğuk bir sesle “Kapı açık mı?” diye sözlerimi tekrarladı.

İşte bilmediği bir şey vardı. Gülümseyerek “Evet.” dedim. “Ben açtım.” Sonra arkama döndüm ve kendimi keskin pençeli şahinler ağaç kavuklarından beni izlerken ormanın içerisinden ilerleyen küçük çıplak bir tarla faresi gibi hissederek yumuşak halının üzerinden. konforlu kapitone sandalyelerin yanından geçtim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Grove Kulübü'nden çıktığımda otele gidip eşyalarımı toplayıp Fairwicke dönmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Elizabeth Book'a soracaklarım vardı ve eve varana kadar teyzemin bir cadı olduğu gerçeğini kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Bir taksi çevirmeyi planlayarak hızla 5. Bulvar'a doğru yürüdüm ama köşeye vardığımda Merkez Halk Kütüphanesi'nin önüne geldiğimi fark ettim. Liz Book'un bana verdiği kütüphane kartını çıkardım ve üzerindeki küçük yazıyı okudum. "Tüm katılımcı kuruluşların üyeleri için aşağıdaki kütüphaneler tatil boyunca açıktır" 42. Sokak'taki New York Halk Kütüphanesi listede dördüncü sıradaydı. Gerçekten bu kartla Noel Günü'nde kütüphaneye girebilir miydim? İmkansız gözüküyordu... ama teyzemin bir cadı olması da dahil olmak üzere şu ana kadar olan her şeyden daha mı imkansızdı?

Sokağın karşısına geçtim. Anton Volkov'un bana verdiği isimler için kendimi riske atmış olabilirdim; ama Kulirikon'dan Nicky Ballard'ın lanetine bir çözüm bulmayı dilemiştim. Belki de çözümü kütüphanede bulacaktım.

Uzanmış aslanların arasından geçip taş basamakları çıkarak geniş pirinç kapılara ulaştım. Kütüphanenin kapalı olduğu barizdi; ama içeride bir görevli sırtını kapıya dayamış duruyordu. Kartımı cama bastırıp tıkladım. Görevli arkasına döndü. Kaşları çatıktı; ama kartı görünce ifadesi değişti.

Kapıyı açtı.

“Affedersiniz hanımefendi. Çoğunuz arka kapıyı kullandığınız için... Alt kattaki Özel Koleksiyonlara kadar size eşlik etmesi için size hemen bir kütüphaneci çağırayım.”

Adam telsizle Justin adındaki biriyle konuşurken yaldızlı, kaset döşemeli tavana baktım, içinde milyonlarca kitap, dergi ve arşiv malzemesi bulunan koca mermerden binada yalnız olduğumu düşünerek korkuyla karışık bir heyecan duydum. Son sınıftayken sömestr boyunca Özel Koleksiyonlar’da çalışmışım. Sansasyonel öyküleri hakkında bir makale için Louisa May Alcott’un mektuplarını okuyordum. O zamanlarda kütüphanenin arşivlerine erişebilmek bana rüya gibi gelmişti. Bu kartın bana başka neler sağlayabileceğini merak ettim.

Geniş boşlukta yankılanan ayak sesleriyle kendime geldim. Bol, fitilli bir pantolon ile teneke düğmeli tüvit bir yelek giyen kum rengi saçları olan genç bir adam lobiyi geçerken beni selamlamak için elini uzattı. Elimi uzattım; ama adam elimi sıkamak yerine elimdeki kartı aldı.

“Ah, sen yenisin; şimdi anlaşıldı. İşin bittiğinde sana arka çıkışı göstereyim.” Gülümsedi. “Ben Justin Carter. Çok Özel Koleksiyonlar” da çalışıyorum. Özellikle aradığın bir şey var mı?”

“Evet. Bende...” Sesimi alçaltım, “iki cadının ismi var. Onlar hakkında adresleri de dahil olmak üzere olabildiğince bilgi toplamam gerekiyor.”

“Ah, o zaman Korsakov Kompleks Karşılaştırmacı’yı istersin. Beni izle.”

Uzun, mermer bir koridordan geçerek asansöre indik. Justinipten sarkan kimlik kartını kontrol panelinden geçirdi ve aynı anda iki katın düğmesine baktı. Asansör zemin seviyesine indi ve hareket etmeye devam etti. Kapıların üzerindeki kat göstergesinin ışığı titreşti, tüm katları aydınlattı, sarıya döndü ve titreşerek tamamen söndü.

Justin “Endişelenme.” dedi. “Enerji tasarrufu için yeni Yeşil Girişim’imizin bir parçası. Asansörler kolay kolay arızalanmaz.”

Kendimi hiç de güvende hissetmesem de “Öğrendiğim iyi oldu.” dedim. Sessizce inişimize devam ettik. Justin ellerini ceplerine sokmuş, tavana bakıyordu. Ben de Justin’in düğmelerinin üzerindeki okumaya çalışarak oyalandım. Birinin üzerinde “Hidrolik Ekmek Kızartıcısı”, bir başkasının üzerinde “İlk Doktorunuzu Asla Unutmazsınız.” yazılıydı. Justin yakın bir zamanda ComicCon’a gitmiş olmalıydı. Kat göstergesi olmadan kaç kat aşağı indiğimizi bilmek imkansızdı; ama asansör durduğunda Çin’e varmış olabileceğimizi düşündüm. Kapılar açıldığında etraf karanlıktı.

Justin önden giderek “Işıklar hareket sensörlü.” dedi. Justin adını attığında floresan lambalar titreşerek yandılar ve iki yanımızdaki uzun metal rafları aydınlattılar. Ona yetişmeye çalıştım; ama raflarda gözüme ilişen başlıklar dikkatimi dağıtıyordu. *Periler Savaşının Tarihi, İleri Diğer Dünya Fiziği, Gizem Ansiklopedisi*. Daha fazla vaktim olduğunda buraya tekrar gelmeliydim.

Onlarca dönüşten sonra üzerinde 893-B12 yazılı metal bir kapıya ulaştık. Asansöre kendi başıma dönemeyeceğimi hissettim. Justin kapının kenarındaki bir sensöre kimlik kartını gösterdi ve kapının kilidi açıldı. Justin kapıyı açarken yüzüme doğru esen hafif bir rüzgâr hissettim ve binlerce kuş kanat çırpıyormuş gibi bir ses işittim.

Justin “Ah, sürü halinde toplanıyorlar,” dedi. “Başını örtmek isteyebilirsin.” Justin yeleşinin altından siperleri NYHK logosuyla süslenmiş iki beyzbol şapkası çıkardı ve birini bana uzatıp, diğerini kendi başına taktı. Sonra ışığı yaktı. Çok yüksek bir kanat çırpma sesi duyduk. Trafalgar Meydanı’nda bütün güvercinler birden havalandığında çıkan sesin aynısıydı. Yukarı baktım. Oda kocamandı; kemerli tavanı birkaç kat yükseklikteydi ve bir kütüphaneden ziyade bir bira fabrikasında görülebilecek bakır borularla doluydu. Boruların arasında bir beyazlık hareket edince kar beyazı bir parçacık yere düştü.

Justin şapkasını düzeltirken “Şimdi sakinleşirler.” dedi ve omzundaki beyaz bir taneciği silkeledi. Ben de ceketimden bir tanecik çektim ve bunun beyaz, yuvarlak, neredeyse kusursuz biçimli; ama delgeçle çıkarılmış gibi sert köşeli olduğunu gördüm.

Yukarı bakarak “Kağıt parçası,” dedim. “O zaman...”

Başımızın üzerinde hareket eden beyaz şeyler kuş değildi. Yavaşladıkça ve sakinleştikçe onların bakır borulara asılmış not kartları olduklarını gördüm. Binlerce... belki de milyonlarca not kartı...

“Tamam, sanırım biraz sakinleştiler. Aradığın kriterleri buraya girebilirsin.”

Beni üzerinde aralıklarla üst kattaki Gül Okuma Odası’ndakilere benzeyen yeşil gölgeli pirinç lambalar bulunan uzun bir tahta masaya götürdü. Her lambanın önünde antik bir daktilo ve bir yığın dizin kartı vardı. Justin benim için daktilolardan birinin önündeki sandalyeyi çekti.

“Evet, aradığım kişinin adını ve özellikle öğrenmek istediğin herhangi bir bilgiyi yaz. İşin bittiğinde yanıma gel; kartlarını Karşılaştırmacı’ya okutayım.” 19. yüzyıl kâtiplerinin çalıştıklarına benzeyen yüksek bir sandalyeye oturdu. *Yürüyen Ölü Cilt 11* adındaki bir çizgi romanı aldım ve okumaya başladım.

Eski daktilonun başına oturdum ve silindire bir dizin kartı yerleştirdim. Daha önce hiç daktilo kullanmadığım için bağlanmam biraz zaman aldı. Bilgisayarlardan önce insanların nasıl bir şeyler yazdığını merak ettim. Tuşlara basmayı biliyordum tabii. Adelaide Teyze bana ilk laptopumu almadan önce tuşları kullanmakta uzmanlaşmam için ısrar etmişti. Anton Volkov’un bana verdiği iki isimden birini yazdım ve doğru yazıp yazmadığımı kontrol ettim. Daktilo kartın üzerinde harfler yerine bir dizi boşluk açıyordu.

“Hey...”

Justin başını kitaptan kaldırmadan “Denemeye devam et...” dedi. “Karşılaştırmacı delikleri anlayacak.”

Karta “biyo,” “lanetler,” “diğer isimler,” ve “son bilinen adres” sözcüklerini yazdım ve kartı daktilodan çıkardım. Kart bir dilim gravyer peynirine benzemişti. İkinci isim için de aynı işlemi tekrarladım. İkisini de Justin’e götürdüğümde Justin parmağını kaldırarak beklememi işaret etti, okuduğu sayfayı bitirdi, kaldığı yeri bir dizin kar-

uyla işaretledi ve kartlarımı aldı. Kartları ışığa doğru tuttu ve iyice delinmemiş bir kağıt parçasını çekti.

“Sallanan kırpıntılar istemeyiz!” Sırıttı. “*Bunların* ne büyük sorun olabileceğini biliyoruz.” Sonra kartı pirinç kapaklı ayrı bir cam teneke kutuya koydu ve iki kartı sırayla masanın üstündeki yuvarlak biçimli oyuga attı. Teneke kutu hava basınçlı borunun içine girerken bir *vın* sesi, ardından da borulardaki tıkırtıyı duydum ve not kartları pirinç borular arasında uçuşmaya başlamıştı.

Kartların bir dizi direğin arasından geçişini izlerken “Yani bir çeşit bilgisayar gibi işliyor,” dedim.

“Semen Korsakov’un 1832 yılında Rusya Güvenlik Bakanlığı’nın istatistik bölümünde bir memur çalışırken icat ettiği Basit Karşılaştırmacı günümüzün bilgisayarlarının bir öncüsü olarak görülür. Çoğu insanın bilmediği şey, Korsakov’un Karmaşık Karşılaştırmacı’yı icat edip onu bazı... sihirli özelliklerle donattığıdır. Devrim’den sonra Beyaz Ruslar tarafından Viyana’ya ve 1930’larda da Naziler’den uzak tutulması için New York’a getirilmiştir.

Çatır çatır sesler çıkaran iki kartın itişmesini izlerken “Kartlardaki veriler bir bilgisayara girilemez miydi?” diye sordum. Bu kesinlikle Google aramasından daha uzun zaman alıyordu.

“Evet ama veriler Karşılaştırmacı’da değiştirilemezken internette her an saptırılabilir. Ayrıca, veriler Karşılaştırmacı’da etkileşim halindeyken internette sabit kalırlardı. Hiç kimse onun nasıl işlediğinden emin değil ama öyle gözüküyor ki Karşılaştırmacı *düşünebiliyor*.”

Justin’in yeleğindeki Ekmek Kızartıcısı rozetini göstererek “Klon’lar gibi,” dedim.

“Hey, bu konuda şaka yapma! Her gün buraya gelirken Karşılaştırmacı’nın bir Justin klonu yarattığını görmek istiyorum.” Öne doğru eğilip fısıldadı: “Hangimizin *gerçek* Justin Carter olduğunu ayırt edebilmek için kimsenin bilmediği gizli bir dövmem var.”

Halinden o kadar memnun gözüküyordu ki hiç kimsenin dövmeden haberi yoksa ayırt etme işini kimin yapacağını sormadım. Dövmesinin ne veya nerede olduğunu da sormak istemedim. Neyse ki, o sırada havalı tüpten bir teneke kutu fırladı.

“Hah, ilk sorunun cevabı geldi.”

Kartı kutunun içinden çıkardı. Kart deliklerle dolmuştu.

“Şimdi onu çevirmene okutmaliyiz.”

Eski moda bir masaüstü saate bekleyen makineye kartı soktu. Tekerlekler metronom gibi vınlayıp gıcırdadı ve dört sıra yazılı bir başka kart fırladı.

Angelique DuBois, cadı, Fransız İhtilali sırasında aktifti.

1793'te Amerika'ya göç etti, Annette Dunkirk takma adını kullandı, 1793-1881.

Angela DaSilva olarak da tanınır, Los Angeles, 1921-1959.

Şu anki takma adı ve yeri bilinmiyor. Araştırma devam ediyor.

“Araştırmamanın devam etmesi de ne demek?”

“Karşılaştırmacı'ya bir soru sorduğunda cevabı bulana kadar sorunun üzerinde çalışmaya devam eder ve genelde bir cevap bulur.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Belli olmaz. Judge Krater'ı bulması üç buçuk yıl sürmüştü.

“Gerçekten mi? Hiç...?” Tüpten fırlayan başka bir teneke kutuyla sözüm yarıda kesildi. Justin kutuyu attı ve kartı çevirmene soktu; sonra kartı bana uzatmadan önce karttaki yazıyı okudu. “Hım, bu ilginç. Fairwick'te öğretmenlik yaptığını söylemiştin, değil mi? Öyle gözüküyor ki ikinci cadın da öyle.”

Kartı bana uzattı. Anton Volkov'un bana verdiği Francesco Ruggiero hakkındaki bilgilere göz attım. Medici'lerden²⁸ birinin saray astroloğu, Büyük Katerina'nın danışmanı ve Berlin Konferansı'nda Bismark'ın ateşesi olarak çalışmıştı. Şu anki takma adının ve yaşadığı yerin olduğu satıra geldiğimi neredeyse kartı elimden düşürecektim.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedim.

Justin'in gözleri büyüdü ve başlarımızın üzerinden gelen heyecanlı çırpınışlar duydum. Usulca “Korsakov Karmaşık Karşılaştırmacı asla yanılmaz,” dedi.

Karta yeniden baktım ve yazılar değişebilirmiş gibi son satırı yeniden okudum ama yazılar aynı:

Frank Delmarco, tarih profesörü, Fairwick Üniversitesi, Fairwick, New York.

²⁸ Medici Ailesi: 13. Ve 17. Yüzyıllar arasında İtalya'da yaşamış güçlü ve etkili bir aile

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elbiselerimi valizime tikiştirirken, Ralph'a "Kim inanırdı ki?" diye yakınıyordum. "Aksi, ayyaş, futbol delisi Frank Delmarco bir cadı ha!" Bu karmaşada çiğnenmemek için düz ekran televizyonuma tünemiş olan Ralph ciyakladı.

"Bir şey gizlediği açık çünkü okulda onun cadı olduğunu bilen yok. Belki de zavallı Nicky'nin, lanetine yenik düşmesini izlemek için oradadır."

Ralph arka ayaklarının üzerinde doğruldu ve tekrar ciyakladı.

"Evet, Ballardlar'ı lanetleyenin o olup olmadığı belli değil, biliyorum. Şu Angelique denen kadın da olabilir. Öyleyse Frank Delmarco okulda kimliğini gizleyerek ne yapıyor? Bu kadar tesadüf olamaz."

Valizi tam kapatıyordum ki Ralph, uçan bir sincapmışçasına, üstüne sıçradı.

"Seni unutmuş değilim; ama valizde gelmene gerek yok." İki gün önceki son dakika Noel alışverişimden kalan kağıt poşetlerin hala içinde olduğu Century21 çantamı açıp "Şimdilik atla buna, sonra ön koltukta oturursun." dedim.

Ralph, çantaya kuşkulu bir bakış attıktan sonra masada açık duran laptopuma etkili bir sıçrayış daha yaptı.

"Hayır dostum, sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Ralph'i kaptığım gibi alışveriş çantasına attım. Daha yüksek sesle ötmeye başladı. "Yoksa unutmamam için mi yapıyorsun? Teşekkürler küçük adam."

Laptopumu çantasına koydum ve çantamla beraber sırtlandım. Bir şey unutmadığımдан emin olmak için odaya son bir kez baktım. Bir şey unutursam, oda Paul adına tutulduğundan, otelin onu arayacağı ve onun da beni aramak zorunda kalacağı aklıma geldi.

Banyo kapısının arkasına asılı geceliğimi alıp Century 21 çantama Ralph'in yanına attım. "Tamamımız artık," deyip kapıyı çektim.

Valenin arabamı getirmesi için yirmi dakika daha beklemek zorunda kaldım. Çok geçmeden Ground Zero'nun labirent gibi tek yön sokaklarında kayboldum. Batı Yakası Otoyol'una çıktığımda saat dördü geçiyordu. Nehrin diğer kıyısında, New Jersey üzerinde, güneş batıyordu. Sonrasında bir gece yolculuğu daha.

Ön koltukta atkıma kıvrılmış olan Ralph'a "Sorun yok." dedim. "Buraya gelmekle iyi ettim."

Karı hesaba katmamıştım. Gün içerisinde öğrendiklerimle kafam o kadar meşguldü ki hava ve trafik durumunu radyodan takip edemedim. Seçkin, kendini beğenmiş cadılar meclisine dahil olduğunu öğrenince, teyzemin cadı olması mantıklı gelmişti fakat Frank Delmarco'ya çok şaşırmıştım. Eğer edebilseydim, kısa yoldan gitmek yerine otoyoldan devam ederdim. Kar yağmaya başladığında Fairwick'ten yirmi mil uzaklıktaydım. Fairwick'te dehşet bir kar fırtınasının koptuğunu sonradan öğrenecektim. Hafif bir yağış gibi başlayan kar birkaç dakika içinde o kadar şiddetlendi ki yol şeridini görmekte zorlanıyordum artık. Arabayı kenara çekmeyi düşündüm, fakat yolun her tarafı, gözümü çevirdikçe hareket ediyormuş gibi görünen ormanın karanlık gölgelerine uzanıyordu. Burada durursam kar arabayı kaplayacaktı ve donarak ölecektim - o aceleyle ve panikle arabaya benzin doldurmam gerektiğini de unutmuşum, haliyle gösterge yanmaya başladı ya da daha kötüsü, o gölgelerden biri ormandan kopup koşarak üzerime gelecekti. Fairwick'i çevreleyen ormanın girişindeydim, başka bir dünyaya kapı açan ormanın... Ne demişti Anton Valkov Gün Dönümü partisinde? Perilerin açtığı kapı gün dönümünden yılın son gününe kadar aralık. Demek ki hala açık.

Kim bilir bu kapıdan ne yaratıklar gelip geçiyor ve ormanda sessizce dolaşarak avını arıyor?

Arabayı sürmeye hatta saatte 15 mil hızla sürmeye devam ettim. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarım bembeyaz olmuştu. Yol şeridini görebilmek için olabildiğince eğiliyordum. Buz-çözer tam gücüyle çalışsa da ön cam buğulanmaya devam ediyordu. Ralph, arabanın kontrol paneline zıpladı ve pençeleriyle bir kısmını temizledi. Panelin üzerinden dikkatlice kara bakıyor ve başını tıpkı şu arabalarda bulunan süsler gibi sallayıp duruyordu. Yanımda olmasından gerçekten memnundum.

Bovine Corners'i geçerken durabileceğim bir benzin istasyonu ya da lokanta bakındım; fakat evlerin ve çiftliklerin ışıkları yanmıyordu. Trafik ışıklarının birinde durduğumda fark ettim ki bütün pencereler perde ile kapalıydı. Belki de fırtınadandı. Belki de Bovine Corners sakinleri yılın bu zamanlarında kapıdan geçen yaratıklardan korkuyordu. Kasabaya doğru yavaş yavaş ilerledikçe her evin kapısında yuvarlak bir çelenk asıldığını fark ettim. Yakından bakınca bunların büyü işaretleri olduğunu anladım. Hollandalılarla dolu bu kırsal kesimde böyle şeyler çok garip değildir diye düşündüm. Dışarıdan bakıldığında Pensilvanya'daki Hollandalıların büyü işaretlerine benzese de hafif farklılıklar yok değildi. Kuşlar ve laleler yerine bu işaretlerde -şeytanı etkisiz hale getirmek için kullanılan semboller olan- kocaman gözler ve çirkin yaratıklar vardı.

Kasabanın girişindeki son hangarın üstünde, Fairwick'e çıkan yokuşun başında, üzerinde pis pis sırttan yılan başlı bir kadının heykeli asılıydı. Korku dolu gözleri iki kasabanın arasındaki ormana bakıyordu.

Tepeye çıkmak için vitesi ikiye alırken, neden korktuklarını merak ettim. Bu ormandan neyin çıktığına tanık olmuşlardı?

Gözümü yoldan ayırmıyor, gazdan ayağımı çekmiyordum. Burada durursam arabayı bir daha çalıştıramazdım. Ağaçlar yamaca yaklaşmıştı artık, yol boyunca büyüyen uzun çamlar dar yolun kenarını sarıyordu. Eğer yoldan çıksaydım, ağaçlardan birini yarıp geçe-

bilirdim. Tepenin zirvesine vardığımda bir nefes verdim ki pencere buğulandı.

“Şiişt! Ralph! Bu korkutucuydu işte. En azından bundan sonrası yokuş aşağı.”

Ralph bana sinirli bir bakış attı ve burnunu ön cama dayadı. Karşıya baktım ve neden öyle baktığını anladım. Dik eğim tabelası, eğimli bir üçgen üzerinde sallanan bir kamyonu işareti temizlenmemiş karla kaplı çukurlu bir yolu gösteriyordu. Derin bir nefes aldım ve bir ayağımı frende tutarak sarp kayalığa doğru yavaşça sürdüm. Hızı artırdıkça anladım ki frene hızlı bir şekilde bassaydım, kayardım. Sol tarafta hala ağaçlar olmasına rağmen sağ tarafta, dağın yamacı büsbütün vadiye iniyordu. Fairwick’in, aşağıya, güvenli bir limana çağıran ışıklarını görebiliyordum; fakat vahşi bir denize çekilen denizci de olabilirdim. Son dönüşte arka tekerler kıvrılmaya ve patinaj yapmaya başladı. Bir an için Fairwick’in parıltılı ışığını gördüm ve acaba bu gördüğüm son şey mi diye düşündüm. Ralph’in ciyaklamasını işittim ve sonra nasıl olduysa araba kendiliğinden düzeldi. Böylece ana yola giden son yokuşu da indik.

Öyle bir titremeye başladım ki arabayı kenara çekmek zorunda kaldım. Elimi direksiyondan çektim, gözlerimi kapadım ve şükrettim. Gözlerimi açtığımda Fair Ground Cafe’nin önündeydim. Ralph’a dönüp “Kendimize birer sıcak çikolata ısmarlayalım mı, ne dersin?” dedim. Fakat kafamı çevirince cafenin karanlık olduğunu gördüm. Kar taneleri ve çam kozalaklarıyla bezenmiş neşeli bir tabela şöyle diyordu: “Tatil dolayısıyla kapalıyız! Seneye görüşmek üzere!”

Caddeye şöyle bir bakınca gördüm ki öğrenciler için geç saatlere kadar açık olan yerler dahil, tüm dükkanlar kapalıydı. Öğrencilerin hepsi tatilde gittiği için, bir yerden bakınca mantıklıydı, ama şehrin bu kadar tatsız olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Arabaya dönerken düşündüm de Diana misafirhanede olabilirdi... Liam da yanında olabilirdi. Aslında tatile gittiğine dair bir şey söylememişti ama son buluşmamız garip bir şekilde son bulmuştu. Şimdi karşıla

şırsak biraz tuhaf davranabilirim, tatile gitmiş olması daha iyi olur. Ama ya gitmediyse, o zaman hiçbir şey olmamış gibi davranırım.

Arabayı çalıştırdım ve ana yola doğru sürmeye başladım. Dükkanların “Tatil dolayısıyla kapalıyız!” tabelalarına bakıyordum. Tabelalar gözüme nedense Bovine Corners’taki büyü işaretlerinden daha ürkütücü göründü. Sanki tüm şehir gün dönümü ile yılbaşı arasındaki süre boyunca ortadan kaybolmuştu. Neden korkuyorlardı?

Evime çıkan yokuşa saptım ve bizim oradaki çoğu evin de ışığının yanmadığını fark ettim. Garip bir şekilde, sağımdaki koruluk tamamen karanlık değildi. Sanki birileri Noel süslerini dallara asmış gibi, ağaçlardan ışıklar süzülüyordu. Ağaçlara dalıp gitmiştim ki gölgelerin arasından bir şey fırladı, yerden bitme, tıknaz bir hayvan esnek hareketlerde tam da tekerlerin önüne çıktı. Birden frene asıldım ve o geceki ikinci patinajı da yaptım. Bu sefer öyle kolay kurtulamayacaktım. Araba bir tur döndü, ağaçlığı yarıp geçti ve çukura düştü. Sonunda çukuru boylamıştım. Farlarım, karlı ormana doğru kargacık burgacık bir yol çiziyordu. Dumur olmuş bir şekilde, aptal aptal, kıpırdamadan, uzunların ışığına düşen kar tanelerini izliyordum. Sonra Ralph’a baktım.

Arka koltuğun zemininde, karahindiba tohumu gibi kabarmış, arka ayağına yapışkan kağıtlardan biri yapışmış duruyor, fakat yine de iyi görünüyordu.

“Şükürler olsun kimseye bir şey olmadı.” dedim.”Ama sanırım buradan sonrasını yürüyeceğiz.”

Motoru ve ışıkları kapattım. Karanlık arabayı sardı. Işıkları tekrar açmayı düşündüm; fakat o zaman tamirat listesine bir de bitmiş aküyü eklemem gerekecekti. Kör bir karanlık değildi bu. Düşen kar taneleri sanki gümüşvari ışıklarını taşıyordu, ama aydınlatmıyordu. Bir yerlerden ışık geliyordu aslında, caddedendir diye düşündüm; fakat düştüğüm çukur öyle derindi ki sokak lambalarını göremiyordum. Geldiğim yola da geri çıkamıyordum çünkü o taraftaki yokuş çok dikti. Yokuşla aynı seviyeye gelene kadar caddeye paralel yürü-

mek zorundaydım. Yolun bu tarafında bulunan tepedeki evime er ya da geç ulaşacaktım.

Arabayı kilitledim ve tepeye doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Başımı yağın kara çevirdim. Ayağımda koyun derisi sıcak botlarım vardı. Böylece soğuğu tamamen hissetmiyordum. Aradan on dakika geçmeden, o şık Avustralya botlarımın o kadar da su geçirmez olmadıklarını keşfettim. Kar bir kez ayağıma sızdı mı, bütün vücudum üşümeye başladı. Arabaya geri dönüp bir ay önce bagaja fırlatıp attığım lastik botlarımı ki ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı şimdi anlıyordum, almayı düşündüm. Neredeyse eve varmışım.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi kısarak baktım. Evet, karşıda yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. Brock ve Ike'in benim için dizdikleri Noel ışıklarını açık mı bırakmışım? Belki de Brock evi kontrol etmek için uğramıştı ve ışıkları benim için açık bırakmıştı.

Bu düşünce beni neşelendirdi. Adımlarımı hızlandırdım, ayaklarım ısınsın diye her adımda ayaklarımı sallıyor ve gözümü yanıp sönen ışıklardan ayırmıyordum. Fakat ışıklar eskisi kadar yakın görünmüyordu. Aksine ben yaklaştıkça yağın kara karışıp uzaklaşıyordu. Durdum ve etrafıma bakındım. Işıklar yer değiştiriyordu. Rüzgarla beraber dalların arasından salınıyorlardı etrafımda. Dikkatle bakınca gördüm ki bunlar buz fırtınasında kent sakinlerinin yaptığı süslemelerden başka bir şey değildi. Buzdan melekler, keklikler, elfler ve ren geyiği...İçlerinde barındırdıkları büyüü görebiliyordum, çünkü parlıyorlardı. Rüzgar estikçe, düşen kristal avizelerin şangırtıları gibi ürpertici bir çan sesi ormanı dolduruyordu. Daha önce sihri hissetmemiştim; ama şimdi, bu büyüü süslerin buzdan kabuklarını zorlayan tüm arzuları, umutları, hayalleri hissedebildiğimi görüyordum. Bu, rüzgarın her keskin vuruşu kadar, kırılma noktasını da hazırlayan bir histi. Kendimi garip bir şekilde hem coşkulu hem de sakin hissetmemi sağlıyordu. Uzaktan rüzgarın uğultusunu ve fırtınanın tekrar kanatlarını çırpıldığını duydum. Daha hızlı yürüdüm.

Ağaçsız ve tanıdık ön bahçeme vardım. Hanımeli Evi birkaç metre uzaklıktaydı. Ön girişteki lamba, karları aydınlatıyordu. Lambaya

doğru yol aldım, bir karış derinlikteki karda paldır küldür koşmaya başladım. Sonra kafama çarpan bir şeyle kendime geldim. Döner dönmez sarı gözlerini bana çevirmiş, pençeleriyle yüzümü tırmalamaya hazır kocaman bir kara kuşla burun burunaydım. Hemen eğilip yüzümü korumak için kollarımı savurdum. Ben vurdukça acı çığlıklar atan kuş, bir yüzücünün suyu yarması gibi, devasa siyah kanatlarıyla havayı dövüyordu. Sarı gözleri üzerimdeydi. Nefret dolu delici bakışları, yağan karı, benim arabanın uzunlarından daha iyi gösteriyordu.

Yeni bir vuruş için toparlandı.

Gözlerimi oyacağını ve pençeleriyle derimi yüzeceğini bildiğimden, yere çöküp yüzümü kapadım. Ama onun yerine, kuşun çığlığının ve kuvvetle çırdığı kanat seslerinin peşinden küt diye bir ses duydum. Yüzümü örttüm ve tepemde dolanan, sırtı dönük figüre baktım. Siyah tüyleri, omuzlarında şal gibi duruyordu. Bana döndüğünde, siyah tüyleri önümden yerdeki karlara sürüklendi. Beyazı, sıçramış kan gibi lekeledi. O sarı gözlerin hala orda olduğundan hem korkarak hem de bunu umarak gözlerimi açtım. Kuş, kendini kanlı canlı bir insana çevirmişti ama bu yumuşak kahverengi gözler Liam Doyle'dan başkasına ait olamazdı.

Üstüme kapanarak "Tanrı aşkına Callie!" dedi. "Bu kuşu böyle sine kızdırmak için ne yaptın?" Sesi titriyordu. Kuşu savuşturmak için kullandığı çubuğu hala sıkıca tutuyordu. Kan ve tüy ile kaplıydı.

"Liam sen..nasıl...? Ne arıyorsun burada?"

"Pencerenin kenarında oturmuş, yağan karı izleyip yazı yazıyordum. Sonra ormanda birini gördüm. Açık alana çıkınca sen olduğunu anladım. Ve sonra ormanda peşinden gelen korkunç kargayı gördüm. Yani, gittiğin gün sana saldıran kargayla aynıydı. Tek farkı bu daha gelişmişti." Sonra duraksadı ve o da beni son kurtardığında öpüştüğümüzü mü hatırladı diye düşündüm. Öpüştüğümüzü ve benim kendimi çektiğimi... Yüzüme dokunduğunda titremeye başladım.

“Sen donmuşsun. diye bağırdı, ellerimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. “Seni içeri sokmalıyız. Anahtarın yanında mı?”

Ceplerimi yokladığımda ne anahtarım vardı ne de Ralph.

“Yo, hayır!” diye bağırdım, kan bulaşmış karın üzerinde aranıyordum. Ne zaman düşmüştü? Onu bu canavar karga mı yakalamıştı?

“Endişelenme, bir yerlere yedeğini saklamışsındır. Buradaki çoğu kişi yapar bunu. Dur tahmin edeyim, şu küçük heykelin altında mı?

Beni evin önüne getirip girişteki merdivenlere oturttu. Bu sırada küçük heykelin altında anahtarı arıyordu. “Hah, biliyordum!” deyip anahtarı çıkardı. “Hadi ama ağlama, sadece o çirkin kuş yüzünden bir şok geçiriyorsun,” dedi.

Fakat ben şok geçirdiğim için ağlamıyordum. En azından tek sebep o değildi. O saldırı yüzünden Ralph’ı kaybetmiştim. Kuş onu yakalamadıysa bile, hemen içeri girmezse bu sefer donarak ölecekti. Onu aramak zorundaydım.

Ayağa kalktım ve geriye doğru karda yürümeye başladım; ama birkaç adım atmadan başım dönmeye başladı ve yere kapaklandım. Liam’ın ön merdivenlerden aşağı doğru geldiğini duydum ve kollarıyla beni ayaklarımdan kavrayıp çekti. “Nereye gittiğini sanıyorsun Callieach?”

“Şey.. arabada bir şey unuttum, geri dönmem gerek.”

“Sen delirmişsin kızım! Hipotermi belirtisidir aynı zamanda. Hemen içeri giriyorsun.”

Beni içeri taşıdı. Ralph’ı anlatmaya başladım, dalga geçtiğimi düşünmesi artık umrumda değildi.

“Evcil fare mi? Ne garip hatunsun sen Callieach Mcfay. Endişe etme, vahşi hayvanlar kendilerini nasıl koruyacaklarını iyi bilirler. Kar dinene kadar yeraltında saklanır. Sonra tekrar gelir eve.”

Beni okuma koltuğuna oturttu sonra da yanmaya hazır kütüklerin olduğu şöminenin yanına çöktü. Konuşurken bir yandan da kütükleri tutuşturdu. Sesi, teneke çatıya düşen yağmur damlları gibi

hızlı ama dindendiriciydi. Yine de ağlamama engel olamıyordum. Mesele sadece Ralph değildi artık, Paul'un benden ayrılması, teyzemin bir cadı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek, Frank Delmarco, arabamı çaptırmam, devasa bir kuş tarafından saldırıya uğramam, hepsi içimde birikmişti ve şimdi hiçkırı hiçkırı ağlayarak dışarı çıkabiliyorlardı.

Liam'a Paul ve arabayla ilgili olanların bir kısmını anlattım.

Sırtımı sıvazlayarak "Geçti artık." dedi. "Şimdi evdesin."

Önümde eğildi, sırlıslam olmuş botlarımı ve çoraplarımı çıkardı. Ayaklarımı ovmaya başladı, benim donmuş etime nazaran elleri inanılmaz derecede sıcaktı.

"Geçti." diye mırıldandı, sesi elleri kadar sıcaktı. "Kötü bir süreç geçirdin, ama şimdi her şey yolunda, evdesin artık."

Kotumun altından elini paçalarımına soktu ve kan akışını sağlamak için bacaklarımı ovaladı. Ellerinin ne kadar güçlü ve büyük olduğunu daha önce fark etmemiştim. Tek eliyle bir baldırımı sarabiliyordu. Bacaklarımı saran sıcaklığı hissedebiliyordum.

Baldırlarımı bırakıp koltukta yanıma oturdu. Alnımdaki kalıplaşmış kahkülleri geriye atıp gözyaşlarımı sildi. Gözleri sıcak konyak rengini aldı. Altın zerresini andıran noktalarla, alacalı kahve rengini... Gözlerine bakarken, tıpkı kar tanelerini izlerken olduğu gibi, başımın döndüğünü hissettim. Öne doğru eğilip, dudaklarını elmacık kemiğime bastırdı. Geri çekildiğinde, dudakları gözyaşlarımla ıslanmıştı. Tekrar eğildi ve dudaklarını kulak mememe sonrasında ise çenemin ucuna değdirdi. Yüzümün her yerinde, boynumun altında ve gerdanımda dolaşan dudaklarının sıcaklığını ve vücudumun her yerini yakan nefesini hissederken, tamamen hareketsizdim. Bluzumun üstten iki düğmesini açtı ve dudaklarını göğüslerimde gezdirdi. Titremeye başladım. Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

Yüzümü avucuna aldı. "Her şey yolunda," dedi. "Artık evdesin."

Ağzını ağzıma bastırıp, dudaklarıyla dudaklarımı araladı. Dilini içimde hissediyordum. Sonra nefesini, sonra beni koltuğa bastıran vücudunun sıcaklığını, dudaklarımı aralayan dudakları gibi bacakla-

rını aralayan bacaklarını... Onun öpüşünün bana hissettirdiği buydu: Aralık.

Elini gömleğimden içinden çıkarıp pantolonumun belinden aşağı indirdi, parmakları bacaklarımın arasında dolaşıyordu.

“Liam...” diye inledim.

Ağırlığını koltuğa verip ellerini çıkardı; ama hala karnımda duruyorlardı. Sanki bir konuşmanın ortasındaymışız gibi, hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuşuz gibi “Efendim Callie,” dedi.

“Korkarım...” Sesim soluk soluğa ve boğuktu. “Çok...hızlı...gidiyoruz.”

“Çok mu hızlı?” Başını eğdi, dalga geçer gibi sırttı. “Affedersin, şimdi yavaşlarım, böyle nasıl?”

Kafasını göğsüme daldırıp, dilini boynumdan kulak mememe kadar gezdirirken aynı şiddetle parmaklarını kalçalarımın arasında gezdirdiyordu. Dudakları, parmaklarıyla aynı yerdeymiş gibi hissettirmek için, bir yanda kulağımdaki ıslaklığa üflerken, bir yandan da parmaklarını bacaklarımın arasına sürüyordu.

Kulağıma fısıldadı: “Şimdi nasıl? Hala çok hızlı mı?”

Ona döndüm. Onu kendime çekebilmek için ellerimi kalçalarına doladım.

“Hayır,” dedim. “Bu kesinlikle iyiydi.”

Otuzuncu Bölüm

Sözüne sadık kaldığı için, ilk sevişmemiz uzun, tadına doyum olmaz ve çıldırtıcı derecede yavaştı. Sonlarına doğru artık vücudumda ağzının ve parmaklarının temas etmediği yer kalmamıştı ve çoğunlukla, hangisinin nereme dokunduğunu ayırt edemiyordum.

O geceyle ilgili en iyi hatırladığım şey, uyandığımda beni izliyor oluşuydu. Vücudu oyulmuş mermer, gözleri gümüştü. Gözlerimi açar açmaz içime girdi ve hemen boşaldı, sanki ilk sevişmemizden taştan bir parça arzusu kalmıştı ve hemen harcamak istiyordu.

Bunu bir daha yapmadı. Her zaman sevgililerin en düşüncelisi ve cömerdi oldu. Zevk konusunda önceliği bana verdi. Ben gelene kadar kendini tuttu. Fakat her nerede olursam olayım; ister sınıfta ayaktayken ister market reyonu dolaşırken, ne zaman ikinci birlik-teliğimizi hatırlasam, beni arzuladığını düşünüp tahrik oluyordum. Bizi mühürleyen, benim değil kendi zevkini düşündüğü o andı...

Ertesi sabah uyandığımızda, beni memnun etmenin yollarını düşünüyordu. Gizlice Hart Brake Misafirhanesi'ne sızıp kahvaltılık ne lazımsa getirmişti: Muzlu krep, taze meyve, yumurta ve kahve. Hepsini bir tepside yanında tek bir gülle beraber bana getirdi. Diana Liz'e bakmak için ona taşındığından beri orada tek başına kalıyordu.

"Gülü de çaldın mı?"

"Büyülü ormanda, harap olmuş bir kalenin bahçesinde yetişen son gülü buldum."

"Hnım," gülü kokladım. Sera çiçeği gibi kokmuyordu, yaz kokusu taşıyordu. "Tıpkı Güzel ve Çirkin'deki gibi." dedim. "Ben de Cocoteau versiyonunu severim..." durdum, utanmışım çünkü ilk defa internetten onu takip ettiğimi açık etmişim.

Sırıttı. "Sevdiğini biliyorum. Senin de favorilerinde ekli. Sonra beraber izleyelim."

'Sonralarımızı beraber yaşayacağımızı farz etmeyi istemediğim için 'sonra' kelimesini kullanmaya çekiniyordum; fakat Liam her dakikasını benimle geçirmek istediğine dair herhangi bir numara yapmadı.

Dışarıdaki hırçın kar fırtınasını bahane ederek ilk gün yataktan hiç çıkmadık. Bana kalırsa dışarısı pırıl pırıl güneşli bile olsa yine de ilk gün yataktan çıkmamak için ne yapar eder bir bahane bulurduk. Fakat ertesi gün, çarşafı yansıyan soğuk gün ışığını saymazsak, boş bir yatağa uyandım. Pencereindeki sarkıtların yansıyan kristal ışınları kadar keskin bir sızı duydum ve bir an için son bir buçuk günü hiç yaşamamış olabilir miyim diye düşündüm. Şeytanla yaşadığım çılgın gecelerden daha çok benziyordu rüyaya. Belki de Şeytan gerçektir; Liam yalandı.

Çok geçmeden evin önünden gelen kürek seslerini duydum. Ön odalardan birine geçip pencereden baktığımda Liam'ı ön yolu küreklerken gördüm. Pencerenin açıldığını duyunca yukarı bakıp el salladı. Yanakları soğuktan ve hareket etmekten pembeleşmiş, yoğun havadaki buhar başını sarmıştı. Onun bir rüya olduğunu nasıl düşünebilmişim? Hayal edebileceğim her şeyden daha gerçek görünüyordu.

O sabah kahvaltıyı ben hazırladım. Botlarımızı giyip, arabaya üçlü çekiş yapmak için tepeden aşağı indik. Telefonda servis aradığımı öğrenince Brock kuzenine ait bir çekici kamyon olduğunu söyledi ve yardıma gelmek için ısrar etti. Liam'ı yanımda gördüğüne şaşır-mış görünüyordu; fakat Liam, kazadan sonra beni tepeye koşarken gördüğünü ve kendisinin çekiciyi beraber bekleme teklifinde bulun

duğunu anlattı. Brock, Liam'ın beni kaçırdığından şüphelenmiş gibi Liam'i süzüyor, etrafımızı inceliyordu.

Arabayı çukurdan düzlüğe çıkarırken Liam "Beni de çekecek sandım." dedi.

"Bana karşı biraz korumacı, o kadar," dedim. Diğer yandan Brock'un Liam'a karşı neden bu kadar tetikte olduğunu anlayamamıştım.

Araba olmadığından, şehirdeki tek açık yer olan Stop&Shop'a yürüyüp biraz alışveriş yaptık. Sonraki birkaç gün, aslında tüm Noel haftası, geç yatıp geç kalktığımız, dolayısıyla yataktan çıkmadığımız, devamında zengin kahvaltılar ve karda yapılan yürüyüşler olan bir rutine dönüştü. Çarşıdan kayak takımları kiralayıp ayak basılmamış karlar üzerinde yeni parkurlar yapıyorduk. O kocaman karganın saldırisından sonra, kar beni hala biraz ürkütüyordu; ama Liam varken bana bir şey olmayacağını biliyordum ki olmadı. Kar örtüsüyle kaplanmış orman, sessizdi. Dünyalar arası geçişte özgürlüklerine uyanmış hangi yaratık varsa, şimdi yerin altındaydı. Ama yine de hanımeli çalılığına giden yoldan uzak duruyordum.

Ralph'ın da uzak durmasını umuyordum. Karda onun ayak izlerini arıyordum ama ona ait hiçbir işaret göremiyordum. Bir keresinde Liam'ın onun için yere peynir bıraktığını gördüm, ama onu çekemedi.

Geceleri, kütüphanede şömineyi yakıyor ve eski filmleri izliyoruz. Liam'ın Facebook sayfasından tıpkı benim gibi eski romantik komedileri; klasiklerden 'Tehlikeli Bebek', 'Bir Gecede Oldu', 'Philadelphia Hikayesi', modernlerden 'Annie Hall', 'Sevginin Bağladıkları', 'Mesajınız Var' - sevdiğini biliyordum. Hepsinin her repliğini ezbere biliyor, yine de izlerken şaşırarak bir şey buluyordu.

"Birbirlerinden önce hoşlanmayıp sonra aşık oluyorlar, aşıkken bile savaşıyorlar, neden böyle? Aşık olmak için önce nefret etmek mi gerek?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım, bu durum hikayeye anlam katıyor. Hemen birbirlerini ve sinir bozucu yanlarını sevselerdi çok ko-

lay olurdu galiba. Belki de hep aradıkları ama kabul etmekten korktukları şey budur.”

“Bu yüzden mi başlangıçta hep yanlış insanlarla birlikteler?”
 “Doğru kişiyi aramaktan vazgeçtikleri ve yanlış insanlara razı olmaları bundan mı?”

Paul ile beni ya da Moria ile kendisini kastettiğinden şüphelenecek, “Olabilir.” dedim. “Ben bu karakterlerin kendi benliklerini unutmaya başladıklarından kaynaklandığını düşünüyorum.”

“‘Mesajınız Var’ filmindeki Tom Hanks gibi yani.” dedi ve film-den alıntı yaptı: “Hiç kendinin en kötü versiyonun olduğunu düşünümü?”

“Kesinlikle.” dedim. “Meg Ryan’la mailleşerek kendini iyi bir hale getirdi.”

Liam, ‘Hary Sally ile Tanışınca’ ve ‘Beraberliğin Getirdikleri’ filmlerini de çok seviyordu; ama ‘Mesajınız Var’ ı ne kadar izlese bıkmıyordu. Kanlı canlı birbirlerini görmeden internette tanışmalarından ve gerçek hayatta tanışsalar bile aralarındaki sanal çekimin komik didişmelerinin gölge oyunu gibi devam etmesinden çok hoşlanıyordu. Her seyredişimizde, filmin sonunda Meg Ryan’ın, mektup arkadaşıyla kendisini işsiz bırakan adamın aynı olduğunu anladığı sahnede, “Ya yalan söylediği için ona kızsaydı?” diye sorardı Liam, ve Meg Ryan her “Senin olmanı istemiştin, o kadar istemiştin ki...” dediğinde Liam’ın gözleri dolardı.

“O olduğundan şüphe etmeden onun olmasını nasıl isteyebilir ki?” diye sorardı.

“Çünkü içinden bir parça her zaman o olduğunu biliyordu.” derdim, gözlerim filmi her izleyişimde olduğu gibi yaşlarla doluyken. “Kendilerini tanımadan birbirlerini tanımış gibiler.”

“Bu yüzden mi onu kandırdığı için kızmadı?”

“Film işte.” derdim gülerek. Dedğim şeye kendim de inanmazdım. Bu soru beni rahatsız ediyordu. Bu aşk hikayelerinin sonları üzerine bu kadar kafa yoruyorsan, uzun vadede çıkabilecek sonuçları da hesaba katmak zorundaydın. Gerçekten de Meg Ryan kendisini

işsiz bırakan bu adama karşı en ufak bir kin beslemeyecek miydi? ‘Bir Gecede Oldu’ filmindeki şımarık mirasyedi, gazeteci maaşıyla nasıl yaşayacaktı? ‘Tehlikeli Bebek’ filminden sonra dedikoducu Katherine Hepburn ve arkeolog Cary Grant ne konuşacaklardı? Tatil bittiğinde ve işe döndüğümüzde ne yapacağımızı sormadığım gibi, bu soruları da Liam’a sormadım. İnsanlara artık beraber olduğumuzu söylemeli miydik? Misafirhanede kalmaya devam mı etmeliydi? Phoenix’in ayrıldığı odayı mı kiralamalıydı? Yoksa direkt bana mı taşınmalıydı? Peki ama birlikte yaşamak için çok erken değil miydi?

Mesele Liam’m hevesinden ya da ilişkimizi ulu orta yaşamak istemediğinden şüphe duymam değildi. Böyle hissetmemi sağlayacak bir şey yapmıyordu zaten. Mesele, günler geçtikçe ve biz etrafı karla çevrili bu evde mükemmel bir uyuma girdikçe, bizim geleceğimiz adında bilinmeyene doğru giden bir gemideymişiz gibi hissetmemdi.

Yılbaşı gecesi bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Hava kararmadan biraz önce kayak takımlarını aldı ve onu takip etmemi söyledi. Daha önce gittiğimiz yol yerine, hanımeli bahçesine giden arka yolu seçti. Daha önce diğer herkes gibi bu yoldan geçmemiştik.

Kar bozulmamıştı; üzerinde Liam kayakla yüzeyden geçtikte çatırdayan, şeker gibi parlak tortusu vardı. Gergin gergin sağa sola bakarak çalılığa doğru onun açtığı yolu takip ettim. Buralarda bir yerlerde Perilere açılan geçiş – yarık- vardı ve gece yarısına kadar hala açıktı. Gün dönümünde bu kapıdan geçen yaratıklar şimdi geri dönüyor olamazlar mıydı? Ya o yaratıklarla geçişin tam ortasında duruyorsak? Ya bir şekilde o kapıdan geçtiysek?

Liam’a seslendim. “Hey, hava kararmak üzre, geri dönmemiz gerekmiyor mu sence de? Kaybolabiliriz.”

Duraklamadan, arkasına doğru seslendi, “Kaybolmayız, kendi açtığımız yoldan geri döneriz.”

Kaymaya devam ettik, Liam o kadar hızlı gidiyordu ki ona yetişeceğim derken ter bastı. Son istediğim şey onu gözden kaybetmek ve bu koca ormanda yapayalnız kalmaktı. Işık gökyüzünden uzak-

laştıkça lavantaya yayılan ışın belirginleşiyordu. Günün bu zamanı ormanın bu kadar güzel olmasına afallamıştım. Uzaklaşan ışığı da yansıtan kar, yanardöner bir parlaklığa bürünmüştü. Birbirine geçmiş hanımeli ağına yakalanan son ışık huzmesi, ağır ve loş salkım gibi asılı kalmıştı. Çökmekte ve dağılmakta olan gecenin, donmuş yüzeye mor gölgeler saçan mor ışığın ağırlığını hissedebiliyordum. Son ışık da kaybolduğunda dar yolun sonuna geldim ve açık alana çıktım.

Karın şeklini bozmadan, devrilmiş ağacın yanındaki açıklıkta durabilmem için Liam tek taraflı kayıyordu.

Mükemmel bir çember olmuştu. Etrafa uzanan çalılardan dalları kavisli bir tonoz şeklini almıştı. Durduğumuz yerin karşısında, birbirine yaslanmış iki ağaç dar bir kavis şeklindeydi. Antre gibi.

“Burayı fırtınadan önce bulmuştum. Karda muhteşem görünür diye düşünmüştüm. Bak...”

Bana ağaçların arasındaki geçişi işaret ederken, bir an “Bir şey geliyor!” diye düşündüm.

Kapıdan bir şey geliyordu. Ağaçların arasındaki boşluk, şeytanı yatak odamın zemininden bana kadar taşıyan ayışığı kadar beyaz, soğuk ve saf bir ışıkla dolmuştu. Birden korktum, kendimden çok Liam için. Ona döndüm. Yüzü o kadar hareketsiz ve beyazdı ki bir an için öldüğüne dair bir hisse kapıldım. Öldüğünde böyle görünecek demek ki diye düşündüm ve beni ortadan ikiye bölen bir acı duydum. Ona uzandım ve benim ellerimin de beyaz olduğunu gördüm.

Arkama baktığımda, kapıdan bir şeyin çıkmış olduğunu fark ettim. Ağaçların arasından ışıklarını açık alana yayarak ve kar çemberini gümüş bir plağa, adeta kendini izlediği ve kendi yansımasına aşık olduğu bir aynaya dönüştürerek, dolunay yükseliyordu.

Liam’a dönüp “Çok güzel...” dedim ama yüzünü gördüğümde sustum. Gözlerinde yaşlar vardı. “Liam, ne oldu?”

“Seni buraya getirdim çünkü bu akşam dolunay ve karın ne kadar güzel olacağını biliyordum... harika olacaktı, beraber geçirdiğimiz bu hafta gibi. Ama yeni yıla girdiğimizde, işe başladığımızda

ve herkes Fairwick'e döndüğünde her şeyin değişeceğini biliyorum. Aynı olmayacak."

Ona her şeyin aynı kalacağını, hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledim, ama haklı olduğunu biliyordum. "Ben de bundan korkuyorum." dedim yine de.

Elimi tuttu. "Sen de mi?"

Başımı salladım. Koluyla beni sardı, kayak takımlarının üzerine mümkün olduğu kadar sabit durmaya çabalıyordu.

"Berbat bir şey bu." dedi.

Kahkaha attım... sesimin açık alanda nasıl yankılandığını duyunca korktum. "Ya, ne şanssızız. Bütün bir hafta boyunca deliler gibi seviştik ve şimdi gerçek hayata dönmek zorundayız. Nasıl yaşayacağız böyle?"

Ben şaka yapmıştım ama o hiç istifini bozmadı. "Hatırlayarak. Seni buraya getirmek istememin sebebi buydu. Bu haftayı düşündüğümüzde hatırlayacak harika bir şeyimiz olsun diye."

Alana baktım. Boşluğun ortasından ay yükseliyordu, o kadar geniş ve doluydu ki ağaçların arasından fırlayıp üzerimize doğru yuvarlanacak gibi görünüyordu. Kapının diğer tarafında, çıkmak için fırsat kollayan garip ve düşmanca şeylerin varlığını hissettim.

"Çok güzel." dedim. Artık eve gitmek istiyordum ama Liam'ın keyfini kaçırmak istemiyordum. Neden korktuğumu nasıl açıklayabilirdim ki? "Ama çok da soğuk, hadi eve gidelim."

"Eve mi?" Gözlerinde ayışığını görebiliyordum.

Bunu sorarken aynı zamanda oranın, onun da evi olup olmadığını merak ettiğini anlayabiliyordum. O anda öyle olmasını istedim çünkü Hanımeli Evi hiç Liam'm kaldığı haftadaki kadar evim olmamıştı. Bana taşınmasını şimdi istesem mi? Ama bir an tereddüt ettim ve Liam yüzüne sanki bunu anlamış gibi bir gölge düşürdü. Yüzünü çevirdi ve kayaklarını döndürmeye başlayıp harika bir kar fanına çevirdi. Burada durduğumuz birkaç dakika içerisinde soğuk havanın buzlaştırdığı yolumuza geri döndük. Liam önden gitti. Onun kayakları düzleşmiş zemini hızla geçiyordu. Geride kalma fikri hoşuma

gitmese de arkama doğru şöyle bir baktım. Alan hala bomboştu; ama ay öyle yükselmmişti ki ağaçların gölgesini beyaz karla gölgeleyebilecek duruma gelmişti. Gölgelerin içinde, boynuzları, kanatları, sivri kuyrukları olan bazı şekiller gördüğümü sandım. Kapının diğer tarafına geçmeye çalışan yaratıklar.

Teyzem onlara Gezginler derdi. Ayrıca bir peri ile şeytan arasında fark yoktur derdi. Bu gölge yaratıklar, periden çok şeytana benziyorlardı.

Döndüm ve bu buzlu yol üzerinde edebildiğim kadar hızlı bir şekilde Liam'ı takip ettim. Ay daha da yükselince, gölgeler, dar yolun her iki tarafındaki ağaçlığa doğru daha uzunca yayıldı. Gölgelerin eve doğru bizim peşimizden geldiği izlenimine kapıldım ve eğer bizi ele geçirirlerse, kurtuluşumuz yoktu. Daha hızlı kaymaya başladım. Hiçbir tarafa bakmamaya çalışıyor fakat beceremiyordum. Gözümün ucuyla gölgelerden birinin kurtularak, kar sıçrattığını ve yengeç gibi yan yan kaçtığını gördüm sandım. Pençeleri kar tortusunu kazıyordu. Kayaklara daha çok yüklendim. Gölgeler, rüzgarla savrulan yapraklar gibi yola dökülüyordu; ama rüzgar yoktu. Bir tanesi tam önüme indi, kurbağa gibi şişkinceydi. Hiç düşünmeden kayak çubuklarından birini sapladım. Şişmiş balon gibi patlayıp karanlığa kaçtı. Diğer sol tarafıma indi, kayağımla ağır bir tekme attım, sıçradı. Yapışkan bir şey sol ayağımdan çekti. Neredeyse tökezleyecektim fakat buz çizgiye döndüğümde eskisinden daha hızlı gidiyordum. Liam'ı görebiliyordum, Hanımeli Evi'nin arka bahçesindeki yolun ilerisinde duruyordu. Ona seslenmeli miydim? Arkasına döndüğünde ne görecekti? Gölgelerle savaştığımı mı? Bana yardım edebilir miydi? Ya da gölge yengeçler bu sefer ona mı saldırırdı? İkincisi daha muhtemeldi. Kayağımın sağ çubuğunu bir yengeç gölgeye saplamış, Liam'a ve onun durduğu açık gölgesiz yere ulaşmak için adeta yarışmıştı. Yolun sonuna vardığımda, iğne gibi bir top kendiliğinden ayağıma çarptı ve bileğime battı. Ayağımyı kaldırıp düşün diye aynı zamanda yolumdaki buz dağılsın diye sallamaya başladım. Bileğim-

de bir şey yoktu çünkü benim sağ bileğim yoktu. O şey kendini bir bilek yerine, boşluğa batırmıştı. Sanki o gölge etimi yutmuştu.

Bayılacak gibi oldum; ama biliyordum ki bu yengeç gölge beni bir çırpıda yedi bitirirdi.

Sağ çubuğu dengede kalmak için sol çubuğu ise tüm bacağıma yemesin diye, kendimi savunmak için kullanıyordum. Oldukça karışık olan manevrayı tamamlamadan önce ormandan başka bir şey fırladı. Önce başka bir yengeç diye düşündüm; ama sonra uçan bir sincaba daha çok benzediğini fark ettim.

“Ralph!”

Topuğuma yapışan gölge yengecin üstüne atlayıp dişlerini ona batırdı. O şey çığırarak yere düştü, topuğum yerine gelirken, Ralph ile ikisi karın üstünde yuvarlanıp, kar yığınınına düştüler.

“Callie!” Liam’ın bana seslendiğini duydum. Benim için ormana girmesine izin veremezdim. Ralph’ı da bırakamazdım.

“Geliyorum!” diye bağırdım.

Botları kayaklardan çıkardım, dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimi yığına daldırdım, kopmuş uzuv çıkarabilirdim; ama Ralph’ı çıkardım. Avucumun içinde hamur gibiydi. Nefes alıyor mu diye kontrol etmeye zamanım yoktu. Cebime attığım gibi, ayışığına doğru, gölgelerin uzağına, Liam’ın kollarına doğru sendeleyerek koşmaya başladım.

“Ne yapıyorsun?”

Etrafa bakındım. Bulunduğumuz yere gölgeler uzanmıyordu. Daha doğrusu ormana doğru batmaya başlamışlardı.

“Ralph’ı gördüm,” dedim cebimden çıkarırken. “Bir.. baykuş tarafından saldırıya uğradı.”

“Zavallı küçük adam.” Dikkatlice onu süzdü ama dokunmadı. “Nefes alıyor gibi. Hadi onu içeri sokalım. Seni de tabii, topallıyorsun.”

Liam’ın koluna yaslanırken “Bileğimi burktum galiba,” dedim.

“Dönüp kayakları alayım mı?”

“Hayır!” Fazla sert çıktım. “Ben yarın alırım. Hadi Ralph donmadan içeri girelim.”

Ralph’i bir battaniyeye sarıp, eski kutusuna yerleştirdim, kutuyu da kütüphanedeki şöminenin yanına koydum. Nefes alıyordu ama bilinci kapalıydı. Belki de yengeç ona bir şey yapmıştı. Benimse bileğim şişmiş ve morarmıştı. Acımıyordu, hiçbir şey hissetmiyordum. Liam koltuktan bir yastık alıp ayağımın altına destek yaptı ve üzerine buz koydu.

“Acayip bir yılbaşı” dedi. “Sanırım dansı ertelemek zorundayız. Neyse ki şampanyamız var.”

Bir şişe Moet et Chandom ve iki bardak çıkardı, daha ilginci sanki bileğim değil de elim sakatlanmış gibi bana elleriyle ekmek, peynir, meyve yedirdi. Titremem dursun diye iki kadeh şampanyayı dikledim. Liam soğuktan olduğunu sanıyordu; ama ben o yengeçle savaşmanın korkusundan olduğunu biliyordum. Teyzem er ya da geç kendimi Fairwick’in tehlikelerinin için de bulacağımı söylerken yanılmamıştı. Haklı çıktığı zamanlarda ondan nefret ediyordum.

Bir kadeh daha şampanya içtim ve Liam’ın bana çilek ile krema yedirmesine izin verdim. Nasıl olduysa kremanın bir kısmı burnuma geldi. Liam eğilip kremayı yaladı. Güldüm ve kremayla Liam’ın suratına bıyık çizdim. O da ıslak ve kremalı ağzını göğüslerime daldırarak karşılık verdi. Sonra gömleğimin düğmelerini açıp kremayla, karnın boşluğumdan belime kadar uzanan bir çizgi çekti. Dili göbeğime değdiğinde karnımı içime çeke çeke inledim. Onu kendime çekmeye çalışıyordum ama o beni kollarına alıp kaldırdı. Ralph’ın şöminenin yanında duran kutusuna gözünü çevirdi.

“Affedersin.” dedi. “Arkadaşın bizi izliyormuş gibi bir hisse kapıldım.”

Beni merdivenlerden yukarı taşıyordu.

“Yürüyebiliyorum, biliyorsun.” dedim kısık sesle.

“Üzgünüm, bunu yapabileceğine inanmıyorum. Aslında tamamen çaresiz olduğunu düşünüyorum. Sana yapacağım tamamen benim vicdanıma kalmış. “

“Peki ne yapacaksın?” diye sordum, beni yatağa yatırırken.

Saatler sonra yaşadığım şahane orgazm etkisinden çıkıp sordum: “Hey, yılbaşını kaçırdık mı şimdi?”

Fakat Liam çoktan uyumuştı. Kalkıp masama topallayarak gittim, saate baktım. 11:58 idi. Yeni yıl öpücüğü için onu uyandırmalıydım ama o kadar güzel uyuyordu ki kıyamadım. Geçtiğimiz birkaç saat içerisinde beni yeteri derecede öpmüştü. Evet kesinlikle yeterince öpülmüş hissediyordum.

Masama oturdum ve dışarıyı görmek için uzandım. Ay, evimin tam üstünden geçmişti ve gökyüzünün batısındaydı, gölgeleri kapının arkasına, doğuya atıyordu. Ormanda, ağaçların arasında sinsice dolaşan, dalların içinden oradan oraya uçuşan, ileri geri koşuşturan gölgeleri, gece yarısı kapı kapanmadan görebilirim diye düşündüm. Hepsi mi gidecekti? Bu tarafta kalan olacak mıydı? Gölge yengeçler aklıma gelince ürperdim, en azından onların tamamının gitmesini umdum. Liam’ın yanına dönerken Fairwick’te yeterince canavar var diye düşündüm. Arkasından sokulup vücudunun sıcaklığına gizlendim. Uzun bir müddet titrememi durduramadım.

Otuz Birinci Bölüm

Yeni yılda her şeyin değişeceğini söyleyen Liam haklıydı. Dersler ocağın ikinci haftasına kadar başlamasa da, şehir ilk haftadan hayata dönmüştü. Karla kaplı yolları açmaya çalışan tatilden yeni dönmüş komşuların, kazma kürek seslerini ve neşeli “Mutlu Yıllar!” bağırışlarını duyuyordum. Dükkanların vitrinlerindeki “Tatil dolayısıyla kapalıyız” tabelaları yerini “Yeni yıl Spesiyalleri” ne bırakmıştı. Rüyamız son buluyordu.

Liam’da da değişimler olmuştu, onu rahatsız eden bir sıkıntısı vardı. Sözde , şiirlerine ilham almak için tek başına çıktığı uzun yürüyüşlerinden evden ayrıldığından daha beter bir halde dönüyordu. Bir keresinde bahçeye bakan pencereden onu izlediğimde, sanki orman ona ilham veremediği için kızgınmış gibi kaşlarını çatmış bakıyordu. Başka bir sefer mutfağa girince onu kucakladığımda bana tilkiye yakalanmış tavuk gibi baktı. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Yazıma yeni bir soluk kazandırmak için masamda ve “Dahlia LaMotte” odasında daha çok vakit geçirmeye başladım; fakat dikkatim çok dağınıktı. Belki Ralph’in bilinci hala yerine gelmediği içindi. Hiç uyanamayacak diye çok korkmuştum. Brock arabamı kuzeninin tamirhanesinden getirince ona gösterdim.

“Hala demirden olsaydı lehimlerdim olur biterdi.” dedi. “Kanlı canlı şeylerle aram pek iyi değil. Onu Soheila’ya götürmelisin. Ruha ni şeylerle onun arası daha iyidir.”

Götüreceğime dair Brock'a söz verdim; ama öncesinde yapmam gereken başka bir şey vardı. Frank Delmarco ile karşı karşıya gelmeliydim ve bundan ödüm kopuyordu.

İlk haftanın sonunda Soheila Lilly ve Frank Delmarco'dan e-postalar almaya başlamıştım.

Delmarco Cuma günü ofis saatlerini düzenleyeceklerini bildiriyordu. Frank'le yüzleşmeyi daha fazla geçiştirmemeye karar verdim. Gidip direkt Ballardlar'ı onun mu lanetlediğini soracaktım. Sonra Soheila'ya Ralph'ı gösterip yapabileceği bir şey olup olmadığını sorduktum. Soheila kötü ruhlu şeytanlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordur. Kendisi de bir çeşit şeytandı zaten; ama hangi türden olduğunu bilmiyordum ve Ralph'ın probleminin gölge-yengeç saldırısından kaynaklandığını biliyordum. Belki Soheila etkiyi tersine çevirmenin yolunu bilebilirdi.

Cuma günü kahvaltıdan sonra Liam'a ofisten almam gereken kağıtlar olduğunu söyledim. Beni bırakmayı teklif edeceğinden korkuyordum ki yazı yazması gerektiğini söyledi. Benim masamı kullanmasının sakıncası olup olmadığını sordu. Pencereimin manzarasını beğenmiş, herhangi bir eşyayı kurcalamayacağını söyledi. Tabii ki sakıncası yok dedim. Yukarı çıkarken bana bir öpücük verdi. Bu değiş tokuş hiç hoşuma gitmemişti. Koca evde küçücük bir köşe için bile izin istemek zorunda olması aptalcaydı, daha aptalcası bir sürü boş dolap varken hala kıyafet değiştirmek için misafirhaneye gitmek zorunda oluşuydu. Eşyalarını buraya getirmesini söylersem yanıma taşınmasını istediğimi zanneder miydi? Taşınmak istiyor muydu? Ben onu istiyor muydum? Tüm bu konuları akşam döndüğümde konuşmaya karar verdim ve evden çıktım.

Bileğim hala yaralıydı; ama açık havada ya da hareket ederken rahatsızlık vermiyordu. Ardına kadar açık olan Güneybatı kapısını geçip, bahçeye giden yokuşu çıktım. Üniversite işi için ya erkenden gelmiş ya da dönem çalışmasına koyulmuş birkaç öğrenciye rastladım. Bunlardan biri Mara Marınca'ydı.

Resmi İngilizcesiyle “Günaydın Bayan McFay,” dedi.”Mutlu yıllar. Sizi ...toplaşırken gördüm, bir yerinizi mi incittiniz?”

“Topallarken...’ diye düzelttim. “Evet yılbaşı gecesi çılgınlığına yakalandım.”

Mara’nın faltaşı gibi açılmış boş gözleri kendimi kötü hissettirdi. “Dalga geçiyorum Mara. Kayak yaparken burktum. Senin tatilin nasıldı?

“Teşekkür ederim oldukça yoğundu. Kabul Bürosu’ndaydım. Başvuruları ayıklamakla meşguldüm. Fairwick’e gelmeye can atan ne kadar çok kişi olduğunu bilerseniz, sevinirdiniz. Hem de ne kadar genç ve başarılılar. Burada olduğuma çok mutlu oldum.”

Ben de Noel sabahı boş bir otel odasında uyanmayı acınası bulurdum; fakat Mara’nın tatili daha ıssızdı anlaşılan.

“Ah, ayrıca Dekan Book beni evine davet etme nezaketi gösterdi. Şey için... neydi... denize açılmak için.”

“Öyle mi? Neler yaptınız?”

“Yumurtalı bir şeyler içip Noel ağacını süsledik sonra da Noel ilahileri söyledik. Çok eğlenceliydi. Dekan Book çok kibardı. Bayan Hart çok güzel pastalar ve kurabiyeler yapmıştı.” Mara karnına dokundu. “Korkarım tatilde kilo aldım.”

“Önemli değil Mara. İyi de olmuş, İyi görünüyorsun.”

Mara, aslında tosun gibi görünüyordu, hatta davul gibi. Pembe teni fazlaca ve hızlıca gerilmişti. Zavallı kız herhalde hayatı boyunca bir şey yememiş olsa gerek. Diana’nın yemekleriyle hava atması şaşılacak şeydi.

“Siz de çok iyi görünüyorsunuz Profesör McFay,” dedi. Daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi yaklaştı. Belki gözlüğe ihtiyacı vardı. Her zaman biraz yakında dururdu. Belki de onun ülkesindeki kişisel mesele anlayışı farklıydı. “Işıl ışılsınız, çok zevk verici bir tatil geçirdiniz herhalde.”

Tatilimin ne kadar ‘zevk verici’ olduğunu düşününce bu ısıltının nereden geldiğini tahmin edip kızardım. Biraz da Mara’nın soruyu sorarkenki bakışından biliyormuş hissine kapıldım. Kampus

te Liam'la görüştüğümüze dair laf mı dönüyordu. Mara kasten mi sormuştu? Kafamdan bu kuruntuları def ettim. Mara'nın garip İngilizcesi yorumunu imalı kılmişti o kadar. Geri adım attım. "Ofisten almam gereken bir şey var.."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Öne adım atarak aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. "Bu haldeyken bir şeyler taşımanız zor olur, biraz geç kalsam Dekan Book bir şey demez."

Biraz sert ve kaba bir şekilde "Hayır Mara!" dedim. "Ağır bir şey kaldırmayacağım. Ben iyiyim. Sen işe gidebilirsin. Dekanın sana benden daha çok ihtiyacı vardır eminim."

"Evet, haklısınız. Zaten kendini pek iyi hissetmiyor. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Teşekkürler Mara, aklımdasın."

Frasier Hall'e doğru devam ettim. Geçerken Liz'in hala iyileşmediğini duydum, çok üzüldüm. Bir ara o ve onun için çok endişelenen Diana'ya uğrayıp yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormalıydım. Frank ve Shoeila'yı gördükten hemen sonra tabi.

Önceki gece Frank'i evine kadar takip etmektense ofiste karşılaşmanın daha iyi olacağına karar vermiştim. Evinin eskiden Main Street'in aşağısında bir değirmen olduğunu duymuştum. Fakat ofisten içeri girince bir cadıyla neredeyse ıssız bir binada karşılaşmanın pek de parlak bir fikir olmadığını anladım. Bildiğim kadarıyla binada bizden başka bir tek Soheila vardı. Ofisi zemin kattaydı. Yanına gidip Frank hakkında öğrendiğim şeyi söylemeli miydim? Ama o zaman ona karşı tek kozumu da kaybederdim. Bu sırrı bilen tek kişi bendim.

Ona sürpriz yapmayı düşünüyordum; ama topallayışım dört kat yukarıdan, ben daha Frank'in ofisine gelmeden geleceğimi bildirmişti.

Ofise doğru topallarken "Ne yaptın böyle McFay?" diye bağırdığını duydum. "Rezil sokak kavgalarına mı karıştın?"

Bir an kapıda ona bakakaldım. Ayaklarını masaya kaldırmış, Jets şapkası gözüne düşmüş, önünde New York Times açık, haliyle yüzü-

nün şeklini göremedim. Korsakov'dan aldığım Karmaşık Karıştırıcı kartını çıkarıp masaya fırlattım.

Frank masayı düzeltti, ayaklarını indirdi ve kartı aldı. Şapka yüzünden hala yüzünü göremiyordum ama ağzının kenarıyla güldüğünü görebiliyordum.

"Bunu Karmaşık Karıştırıcıdan mı aldın?" diye sordu.

"Evet..."

Kafasını iki yana salladı. "Semen adında bir adamın böyle güçlü bir makine icat edeceği kimin aklına gelirdi? "Sence ilkokulda arkadaşları onunla dalga geçiyor muydu?"

"Francesco Ruggiero olduğunu inkar mı ediyorsun?"

"Aslında tamamı Francesco Leonardo Innocente di Ruggiero; ama sen kısaca Frank diyebilirsin."

Sandalyeye çöktüm; dizlerim boşalmıştı. En ağır şokun, Frank'in adını kartta görmek olduğunu düşünmüştüm. Fakat bu kaba saba ve aynı zamanda tanıdık adamın önünde otururken, üstündeki Jets forması ve şapkası, tatilde bıraktığı kirli sakalı ile yüzyıllardır yaşıyor olduğu fikrini kabul etmek çok zordu. Kesin Jets kupayı almadan kesmeyeceğim diye yemin etmişti

"Demek sen... Ne diyorsun kendine? Cadı, sihirbaz,büyücü...?"

Omuz silkti. "Sihirbaz bana hep Vincent Price'in Perili Saray'ını hatırlatır. Bugünlerdeki moda isim 'Sihir Uzmanı' ama basit olduğu için ben cadıyı tercih ediyorum. Wicca deme de ne dersen de."

"Dekan Book cadı olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Akademik duruşum sayesinde işe alındım, tıpkı senin gibi. Eminim dekan senin eskiden kapıcı olduğunu duyarsa çok şaşırır."

"Bence senin cadı olduğunu duyarsa daha çok şaşırır. Ama bilmiyor değil mi? Nicky Ballard'ı senin lanetinden ölürken de gizlice izledin öyle mi?"

"Benim lanetimden mi? Sence Ballard ailesini ben mi lanetledim?"

"Anton Valkov bana senin adını, gerçek adını verirken, senin bu lanetten sorumlu iki cadıdan biri olabileceğini söyledi."

Frank kaşlarını çattı, öne eğildi. “Sana bunu Anton Volkov mu söyledi? Bu bilgi karşılığında senden bir şey istedi mi?”

Kızardım. “Bu seni ilgilendirmez. Ama hayır... En azından şimdilik.”

Tekerlekli sandalyesini geriye doğru öyle ani itti ki masanın arkasındaki duvara çarptı. Yerinden kalkıp dolabın kilitli çekmecesini açtı. Kalın bir dosya çıkarıp masaya, önüme fırlattı. “Bunlar Fairwick hakkında SAE ya beyan edilen şikayetler. Hava üzerinde izinsiz oynamaktan tut da vatandaşlara doğaüstü yaratıklarla saldırmaya kadar her şey var. Eğer Anton Volkov senden bilgi karşılığında kanını istediye ya da seni etkiliyorsa, haklarını çiğnemiştir ve cezalandırılmalıdır.”

“Bilmiyordum...”

“Bilmen gerekirdi. Elizabeth Book sana peri kanı taşıdığını söylediğinde ki böylelikle Fairwick’in gerçek yüzünü görmüş oldun, hakların konusunda seni bilgilendirmeliydi.

“Birkaç hafta önce bana bazı formlar ve broşürler verdi.” diye yalan söyledim. Aslında nerede olduklarını bir türlü bulamadı ve ben de zahmet etmemesini söyledim. “Sadece okuyacak vaktim olmadı.”

“Seninle beraber incelemesi gerekiyordu.”

“Kendini pek iyi hissetmiyordu.” diye karşılık verdim. Nasıl ol-duysa Frank Delmarco ile hesaplaşmam benim sorguma dönmüştü. Durumu tersine çevirmeliydim.

“Belki de bu yüzden senin cadı olduğunu anlayamadı. Bu da senin işine...”

“Yılın bahanesi de ‘iyi hissetmiyor’ galiba. Numara yapıyor. Ömrünü uzatmak için sihir gücünü kullanan bir cadı, ölümünü hızlandırır. Bir şey yada birileri onun içindeki hayatı emiyor. İlk başta vampir olduğunu düşünmüştüm ama ısırdığına dair bir iz yoktu. Diğer olasılıkları araştırıyorum; ama bu araştırmanın gizli kalması hayati önem taşıyor.”

“Araştırma? Gizli?”

Frank baktı ve arka cebinden cüzdanını çıkardı. Eski taşlanmış deridendi ve şüphesiz Frank'in kışının kıvrımını almıştı. İçinden bir kart çıkarıp bana uzattı. SAE sembolünü tanımıştım- iki hilalin arasında bir göz- ama logonun altında SAİİ yazıyordu.

"SAİİ?" diye sordum.

"Sihir Akademisi İç işleri"

"Yani sen..."

"Gizli müfettişim."

"O halde Ballard ailesini sen lanetlemedin."

Sinirlendi. "Hayır! Bertrand-Louis Ballard'ı tanırım ve inan bana lanetlenmeyi hak etmişti. Fakat ona nesilden nesle geçen bir lanet bırakmadım. Öncelikle onlar 1693'te sürgün edilmişlerdi. SAİİ senelerdir büyüü tersine çevirmek için onları lanetleyen cadıyı arıyor."

"Yani Angelique DuBois'i. Karşılaştırmacıdan aldığım diğer kartı Frank'e uzattım.

Frank yine kaşlarını çatı. "Karşılaştırmacının radarına rağmen nasıl oldu da hala yakalanmadı anlayamıyorum. Çok güçlü. 1900'ün ortalarından beri ondan bir ize rastlamadım. Ama hala arıyorum. Bu bende kalabilir mi?"

"Hayır. Bak, seni Ballardlar'ı lanetlemekle suçladığım için özür dilerim. Senin yapacağın türden bir şey gibi durmuyor; ama sen de cadı gibi durmuyordun."

Frank dosyayı iterek masaya oturdu. Klasörün içinden gevşeyip çıkan kırpık fotoğrafı geri tıktı. "Önemli değil" dedi. "Perilerin ve cadıların gerçek olduğunu anladığın an biraz kafa karıştırıcıdır. Beni yetiştiren cadıyla tanıştığımda, amcamın Floransa'daki kumaş fabrikasında on dokuz yaşında bir çırağıydım." Sesi boğuklaştı, gözleri uzaklara daldı.

"Tamam, anlaşıldı. Nicky'nin üzerindeki laneti kaldırmama yardımcı edeceğine söz verersen ben de gizini açığa çıkarmayacağıma dair söz veriyorum. İkimizden birinin bir şeyler bulacağını hissediyorum."

"Leprikon'dan bir şey dilemedin değil mi?"

“Hayır, dilemedim.” doğruyu söylüyordum. Kulirikon’dan bir şey isteyip istemediğimi sorar diye kalktım ve oradan ayrıldım.

Soheila’nın ofisine inerken Frank’e güvenmek saflık mı diye düşündüm. Bu konuda kimseyle konuşamayacağım için doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın bir yolu yoktu. Nasıl olduysa birden ona inanmıştım. Belki öyle istemiştim. Frank kaba ve fırsatçı biri olabilirdi ama onu severdim. Üstelik Jets taraftarıydı. Nasıl kötü olabilirdi ki?

Soheila beni çok sıcak karşıladı. Yanağımdan öptü, kahve ve bademli kurabiye ikram etti.

“Büyükanнемden. Tatilde onun yanındaydım.”

“Çok güzel geçmiş olmalı.”

Soheila yün hırkasını sırtına geçirdi. “Büyükanнемi ziyaret etmeyi seviyorum ama teyzem sürekli ne zaman evleneceğimi sorup durdu. Kuzenlerim bütün zamanını saçlarını yapmakla ve alışverişle geçirdi. Dönme zamanım gelmişti.”

“Ben de teyzeme sürpriz yaptım,” Grove’a yaptığım ziyareti anlattım.

“Ah oradakiler daha hoşgörüsüz. Kuzenlerimden biri 1890’larda onlardan biri tarafından def edilmişti.

“Çektikleri onca eziyetten sonra daha anlayışlı olacaklarını sanırsın bir de.”

Soheila başını iki yana salladı. “Hep tersi olur. Toplum içinde yer edindikten sonra kendilerini korumak için etraflarına bir çizgi çekerler. Orta çağlarda cadılar doğadaki ruhlarla ve benim gibi – kilisenin şeytan diye adlandırdığı- eski melekler arasında bir bağ kurdukları için işkence görmüşlerdi. Fairwick’e yerleşen cadılar Kadim Tanrılar’a bağlılıklarını sürdürürken, Grovë’dakiler kendilerini geri çekip perileri ve şeytanları inkar ettiler. Bu ayrım eskiye dayanıyor. 1600’lerde cadıları ikiye ayıran “Büyük Bölünme” adında çok büyük bir savaş çıktı. Bir çok cadı ortadan kayboldu ve öldü. Eminim teyzem burada öğretmenlik yapmandan hiç memnun değildir.

“Bence benden böyle bir şeyi hep bekliyordu. Görünen o ki anemnin peri soyundan biriyle evlenmesi çok büyük bir hayal kırıklığı olmuştu.”

“Evet, bir cadının periyle evlenmesi her zaman mesele olmuştur. Hatta Grove dışında bile. Bir cadıyla çıksam teyzelerim şok geçirir. Bir insana aşık olduğumda bile ne kadar üzüldüler.”

“Angus Fraser mi?”

“Evet, Angus.” Adını söylerken sesi yumuşadı, karamel rengi gözleri bal gibi parladı. “Aklında bulunsun, hep insanlarla evlenirler, ama iş onlardan birine aşık olmaya gelince.. dediklerine göre, türümüz için aptalcaymış.”

“Türümüz mü? Affedersin Soheila, burnumu sokmak istemem; ama senin türünü tam olarak bilmiyorum. Elizabeth senin Babilli bir rüzgar ruhu olduğunu söylemişti.”

Soheila güldü. “Babilli rüzgar ruhlarının soyundan geldiğim doğru; ama korkarım bu daha çok bir tabir. Elizabeth ile, daha sık kullanılan adımlı bilememenin daha iyi olduğu konusunda anlaşmıştık. Ben Lilith’in torunuyum. Diğer adıyla Lilitu, halk arasında dişi şeytan olarak biliniyor.”

“Şeytan mı? Odama giren şeytanın türünden mi yani? Ama ben onları şey sanıyordum...”

“Bencil? Yıkıcı? Şeytansı? Evet mitolojide ve batı dinlerinde böyle anlatılıyor, aslına bakarsan kardeşlerim ve kuzenlerimin çoğu ...ki-bar tabirle oldukça fırsatçı hatta paragözdür. Sadece onların suçu değil. Türümüz insanoğlula karşılaştığında, vücudumuz yoktu. Tam olarak da bilinçli değildik. Rüzgarda dolaşıyorduk, rüzgar bizdik. Bazen kısa bir süreliğine kanatlı yaratık olurduk. Tıpatıp benzediğimiz için en favori yerimiz baykuşlardı. Kapının üstündeki postere daldı. Ama insanlarla karşılaştığımızda onlarla olan etkileşimimiz canlanmamıza sebep oldu.

İstedikleri şeyin şekline girebiliyorduk. İnsana dönüştükçe, hayatlarımızı devam ettirmek için insana ihtiyaç duyuyorduk. Titredi ve süveterini üstüne çekti.

“Yani olduğunuz gibi kalabilmek için...”

Mahcubiyetime gülümsedi. “Artık insanlarla beslenmek zorunda değilim. Bunun tek sebebi aşk.”

“Angus?”

“Evet, kim olduğumu, kız kardeşini yiyenlerle aynı ırktan olduğumu öğrendikten sonra bile beni sevmeye devam etti. Ben de onu sevdim. Onunla beslenmeye ihtiyacım kalmazsa birlikte olabileceğimizi düşündüm. İlişkimiz yüzünden gitgide zayıf düştüğünü, çok geç olana kadar anlayamadım. Hastalığı ilerleyene kadar benden sakladı. Sonra kollarımda can verdi... O günden sonra bir daha hiçbir insanı sevmemeye yemin ettim.” Tekrar titredi. “İnsan dokunuşunun sıcaklığını ne kadar özlemiş olsam da bu riski tekrar göze alamam.”

Sürekli üşüyor gibiydi.

Yetersiz olduğunu bilerek “Üzgünüm.’ dedim. “Çok zor olmalı. Özellikle de birinden hoşlanıyorsan...”

“Bu hislere boyun eğmem.” O kadar hızlı söylemişti ki gerçekten birinden hoşlandığını hemen anlamıştım. “Benden konuştuğumuz yeter. Buraya benden bir şey istemeye gelmiştin, değil mi?”

...“Evet,” dedim. Benim yerime konuyu değiştirdiği için rahatlamıştım. Elimi montumun cebine attım ve Ralph’ı çıkardım. Soheila’ya gösterdim. “Yılbaşı gecesi gölge bir yaratığın saldırısına uğradı ve o zamandan beri de bir çeşit komada. Yardım edebilir misin?”

Soheila ellerini açtı ve Ralph’ı onun avucuna bıraktım. Elini çanak gibi açmıştı ve kafasını yana eğerek kulağını Ralph’ın göğsüne dayadı. Gözlerini kapadı. Anlamadığım kelimeler fısıldayarak dudaklarını oynatıyordu. Birkaç dakika sonra gözlerini açtı ve kafasını salladı.

“Gölgelerin içinde dolaşıyor. Ona saldıran yaratık, onu canlı tutan kıvılcımın bir parçasını almış. Yaşamayı için o yaratığı yok etmen gerekiyor.”

“Ama nasıl? Yılbaşı gecesi belki de kapıdan geçerek geri dönmüş oldu.”

“Sanmam. Büyük ihtimalle küçük arkadaşında kalan kıvılcımı da almak için fırsat bekliyor, evinin etrafında dolaşıyor. İnsanlarla beslenenleri düşün, bir kez tadını aldın mı bırakman çok zordur. Ona göz kulak olmak zorundasın ve onu gördüğünde... Dur, onu yakalamam için bir şey vereyim.”

Soheila Ralph’ı bana geri verdi ve lavaboya gitti. Bir müddet Ralph’a baktım ve gördüm ki ayakları, sanki rüyalarından kaçıyor-muş gibi hareket ediyordu....”Endişelenme dostum, o iğrenç yarattığı bulup yok edeceğim.” Onu cebime attım ve kafamı kaldırdığımda Soheila’nın bahçeye bakan penceresinden tanıdık birini gördüm. Ayağa kalkıp pencere yürüdüğümde gitmişti. Liam’a benziyordu ama Liam kampüse geleceğini söylememişti. Bir çın sesi dikkatimi Soheila’nın masasına çekti. Arkaya dönüp laptopa baktım ve o anda bir şeylere burnumu soktuğumu anladım. Anlık ileti kutusu, ekranın köşesindeydi. Yanıp sönen Jets logosunun yanında “Öğle yemegine ne dersin?” yazıyordu. Soheila’nın hoşlandığı ölümlü hakkında bir ipucum vardı artık. Hem tamamen ölümlü de değildi. İçeriden Soheila’nın geldiğini duydum ve okuduğumu anlamasın diye hemen masasından fırladım.

“Biraz eski ve demodedir. Elli sene önce bir deniz perisi yakaladığımdan beri kullanmadım; ama yine de işini görür.” Bana verdiği hasır balıkçı küfesi, şeytan yerine alabalık yakalamaya daha müsait görünüyordu; ama teşekkür edip sırtıma geçirdim. Sonra bana yengeç gölgeyi yakaladığımda nasıl yok edeceğimi anlattı. Tam çıkarken son bir soru sormak için geri döndüm. Bilgisayara bakarken suratında öyle bir zafer gülümsemesi vardı ki bozmak istemedim.

Nemli ve soğuk havada eve doğru yürürken -sanki daha çok kar vardı- Soheila’nın hikayesini düşündüm. Angus Fraser neredeyse yüz yıldır ölüydü. Bu kadar zaman yalnız yaşamak nasıl bir duygu-ydu? Arzularına yenik düşüp hayatını tehlikeye attığın birini sevmek nasıl bir şeydi? Liam’la fazla hızlı gidiyor oluşumuza dair çelişkim bir an çok anlamsız geldi.

Hanımeli Evi'nin kapısını açtığımda, sıcak çorba ve ev yapımı ekmek kokusuyla karşılandım. Liam mutfaktaydı, ocaktan kızartma tavasını alıyordu. Elindeki kızgın tavayla, beni öpmek için eğildi. Teni sıcaktı, koyu saçlarında un kalmıştı. Hamur ve yağ kokuyordu. Kampüste gördüğüm o olamazdı. Belli ki bütün gün evdeydi.

"Gidip birkaç parça kıyafet almam lazım.' dedi. "Her yerim un oldu."

"Neden bütün eşyalarını getirmiyorsun?" dedim hiç düşünmeden. "Yani sürekli gidip gelmen saçma...Ev zaten yeterince büyük..." Kafamı kaldırdım, kahverengi gözlerini dikmiş öylece bana bakıyordu. "Demek istediğim, buraya taşınmanı istiyorum, eğer sen de istiyorsan."

Liam elindeki tavayı tezgaha bıraktı ve kollarıyla beni sardı. Beni saran gömleğinden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.Eve gelirken hissettiğim soğukluktan eser kalmamıştı.

"Evet," diye boynuma doğru mırıldandı. "Çok isterim."

Otuz İkinci Bölüm

Daha önce bir adamla aynı evde yaşamamıştım. Paul'la tanıştığımızda ikimiz de yurttta kalıyorduk. Ben ev tutana kadar o Kaliforniya'ya gitmişti. Beraber uzun tatillere çıkmıştık; ama eşyalarımızı aynı yere koymamıştık hiç.

Liam fazla eşya getirmedi—dört yıldır dolaştığını söylemişti—ama günlük yazısını bitirdikten sonra ön balkonda güneşin batışını izlerken içtiği İrlanda viskisinin tuzlu, deniz gibi keskin kokusuyla, yaz esintisi gibi ferah, hanımeli gibi kokan tatlı ve baştan çıkarıcı bir şeyle, varlığı eve yayılmıştı bile. Pencere pervazları, boş kaseler ve sepetler, yürüyüşlerden getirdiği--dalgalarla kıyıya vurmuş gibi görünen hanımeli sarmaşığı, yuvarlak beyaz bir taş ve bir kuş kafesi... O iki yaşında bir çocuğun ya da on dokuzuncu yüzyıl doğa bilimcilerinin toplayacağı türden... ya da vahşi bir hayvanın getirip yoluna bıraktığı şeylerle dolmuştu.

Evde yaşamaktansa evi işgal ediyormuş gibi hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden hafta sonu, dersler başlamadan, misafir odasını Liam'a çalışma odası yapmak için Brock'un kamyonetini alıp köyde antika dükkanı aradık. Bovine Corners'taki antika pazarında bir Stickley Morris sandalyesi ve Victoria döneminden kalma üzeri açılıp kapanabilen bir yazı masası bulduk. O gece yolculuğundan sonra şehir bana hala biraz ürkütücü geliyordu; ama hala çok güzel antikaları ve peynir, taze pişmiş ekmek, ev yapımı turşu ve reçel satan esnafları vardı. Büyük ihtimalle ihtiyacı olan her şeyi almıştık, fakat

hava çok güzeldi. Haftalardır ilk defa sıcaklık donma derecesinin üstüne çıkmıştı ve Bovine Corners tepeleri bizi eliyle çağırıyordu sanki.

Delaware County'nin doğusuna doğru ilerledik. Karla kaplı alanlar ve dağlar, sözde çiftlik alanı ve küçük ıssız köyler Liam'a evini hatırlatmıştı. Bir zamanların uzun Victoria dönemine ve Yunan Uyanışına ait evleri şimdi yok olmuş, viraneye dönmüştü. Köylerin dışındaki tarlaların çoğu çöle dönmüştü. Ahırların girişi, çok hızlı giden atların arkası gibi kalkmıştı. Bazıları tamamen çökmüş, çürüyene mamut iskeleti gibi alana yayılmıştı. İlerledikçe "Arena'nın eski hali" "Shavertown'un eski hali" "Undina'nın eski hali" yazılı tabelalar gördük.

"Neden eski hali?" diye sordu Liam. "Bu yerlere ne oldu? Bir köy nasıl yok olabilir?" Sesi panikliydi, tüm köylerin uzaylılar tarafından yenip yutulduğu Alacakaranlık Kuşağı'nda gibiydik. Cevap çok klişeydi.

"Bence burası su depolarının inşa edildiği yer. Times'da bir makale okumuştum, New York'un suya ihtiyacı olduğu için bir vadiyi taşırdığını ve suları borularla şehre taşıdığını yazıyordu."

"Köyleri boğdular mı? Peki insanlara ve evlere ne oldu?"

"Önce onları taşıdılar." Elini okşadım. "Buraya, şuradaki mezarlıkta bir tabela var."

Arabayı Andes Mezarlığı'nın tabelasının yanında kenara çektim. Arabadan indik, yüzeyi geniş ölçüde donmuş su manzaralı mezarların ve anıtların arasında yürüdük. Liam tabelayı okudu.

"Bu insanların hepsini evlerinden çıkmaya mı zorladılar?" diye sordu. Bir zamanlar orda duran köyün yansımaları suyun yüzeyinde görebilmiş gibi su depolarına bakıyordu. Ona baktım. Gözlerinde yaş görünce şaşırdım.

"Biliyorum çok acı." dedim, ısınmak için sokuldum. Güneşin sıcaklığına rağmen sudan esen rüzgar acı soğuktu. "Ama eminim ki bu insanlar yeni evler bulmuştur..."

Başını iki yana salladı. “Eskisi gibi olmaz. Tüm o anıları, geride bırakmak zorunda kaldıkları yerin tüm ruhlarını, bir yerin ruhunu taşıyamazsın.

Buna bir cevabım yoktu. Aklıma Açlık Anıtı’nda tanıştığım, bağlı olduğu kulübenin taşlarına yapışmış ve her şekilde New York’a giden Kulirikon geldi. Orada da bu köydeki evlere bağlı ruhlar, ev tanrıları, koruyucu ruhlar var mıydı ve onları taşıyabilmişler miydi? Yeni ev bulmuşlar mıydı? Yoksa hala buzlu suyun altında mı dolanı-yorlardı? Orada soğuğa karşı dururken, hareketsiz havada eko yapan kilise çanı çalmaya başladı. Andes köyünün yakınlarından geldiğini biliyordum ama bir an su deposunun altından geliyor gibi göründü. Çanların hayali ekoları, suyun altına gömüldü.

“Hadi.” Dedim. “Eve gidelim.”

Dönüşte bir başka antikacı dükkanına uğradık; fakat bu sefer eski eşyalar, hazineden çok sürgünlerin atılmış eşyalarına benziyordu. Eski döşemeyle doldurulmuş bu berjeri kimin kafası çökertmişti? Bu oğlak derisi eldivenler kimin ellerinin şeklini almıştı? Bu güzel zümrüt ve pırlanta nişan yüzükleri belki de aynı kişiye aitti?

El yapımı yüzüğe baktığımı gören Liam “Bu güzelmiş,” dedi. Dükkan sahibi kadın fırsatı kaçırmadı ve bahsi açtı.

“Ah, beyefendi bu işten anlıyor. Elinizdeki en iyi parçam, Glen Burnie dolaylarındaki Trusk malikanesinden aldım. Victoria döneminde, alyans platin, taşlar bir karat zümrüt, yarım karatlık iki pırlantayla çevrili.” Yüzüğü kadife kesesinden çıkarıp, bana değil Liam’a uzattı. Bu yaşlı kuş işini biliyordu. Liam yüzüğü kaldırdı, kış gününde öne arkaya çevirerek sıkıcı ve kasvetli dükkana ısıltı saçmaya çalıştı. Elimi tuttu ve yüzüğü yüzük parmağıma taktı. Tamamen oturdu.

“Çok güzel.” dedim, elimi ışığa kaldırıp. Taşlar, içinde unutulmuş bir hayatın kıvılcımını taşıyormuş gibi parlıyordu. Elimi çevirip fiyat etiketini gördüm. “Çok pahalı.” Yüzüğü çıkarıyordum ki Liam kadının kulağına bir şeyler fısıldadı ve kadın küçük bir kız çocuğu gibi güldü. Sonra elimi yakaladı, yüzüğü parmağıma geri yerleştirdi.

“Bu artık senin,” dedi. “Almanı istiyorum.”

Elime baktım. Sağ değil sol elimdi, yani nişan yüzüğü sayılmazdı. “Liam bu çok güzel ama, bilmiyorum...”

Elimi ışığa tuttu. Pırlantaların ışıltısından bir parça gözlerinde belirdi. Bu su altında kalan köylerin yukarısındaki mezarlıktan ayrıldığımızdan beri gözlerinde gördüğüm ilk parıltıydı. “Pırlantalar, yılbaşı gecesi ayışığındaki karları hatırlattı.” dedi. Sonra fısıldamak için kulağıma eğildi, “Ve zümrüt de, seviştığımız zamanki gözlerinin rengini.”

Kulağımdaki sıcak nefesinin omurgamda dolaştığını hissedebiliyordum.

“Hmm, öyleyse bende kalsın,” dedim, arzudan titreyen sesimle. “Bu anıları benden başkasının almasına izin veremem.”

O gece sevişirken, pırlantalara vuran ayışığı, yatağa, her hareketimizde dans eden ve sallanan pırlantadan bir samanyolu ışığı yaymıştı eve sağ salım döndüğümüzü kutlayan peri kabilesi gibi.

Tabii ki yüzüğü ilk önce öğrencilerim fark etti.

“Oo, Profesör McFay, tatilde nişanlandınız mı?” Flonia ve Nicky aynı anda sordu.

Flonia ve Nicky’nin arasından sıyrılarak elime uzanan Mara “Yanlış elde” dedi. “Nişanlanmış olsaydı sol eline takardı, değil mi Dr. McFay?”

Mara’nın böyle bir şeyi bilmesine şaşırarak “Evet.” dedim. Nicky de aynı şeyi düşünmüştü. “Bunu nereden biliyorsun Mara?” diye sordu.

“Dekan Book’un yazılarından birinde okumuştum. Sol, ikna edildiniz der.” Sol elimi tuttu. Sonra bırakıp sağ elimi tuttu. “Sağ el ise benimseyebilirsiniz der.” Sloganı birkaç yıl önceki bir reklam kampanyasından hatırlıyordum. Bu reklam beni sinir ediyordu çünkü kadınların özgür ve yetenekli imajını yüceltse de, dışarı çıkıp kendilerine pahalı yüzükler almaya durumları olmayan kadınları bir şekilde bu niteliklerden mahrum gibi gösteriyordu. Ayrıca dışarı çıkıp

yüzük almak istememe sebep olmuştu. Reklamdaki diğer repliği hala hatırlıyordum: Sol eliniz parlayan bir zırha inanır. Sağ elinizse şövalyelerin peri masallarında olduğuna. “Yüzüğü kendi almıştır, öyle değil mi Dr. McFay?”

Öğrencilerimin meraklı sorularından nazikçe kaytarabildiğim için memnun olmalıydım; ama yüzlerindeki hayal kırıklığını görünce esrarengiz bir şekilde güldüm. Elimi Mara’nın elinden çekerken, pırlantalarla zümrüt ışıldasın diye parmaklarımı oynattım.

“Belki öyle, belki de değil.” diye mırıldandım. Öğrencilerim bu durumdan heyecanlanmıştı. Onları sandalyelerine uğurlarken el salladım ve bu yüzüğün tekrar parlamasına sebep oldu. “Şimdi işe koyulalım. Tatilde Dracula’yı okumanız gerekiyordu.”

Öğrencilerim kitaptaki Lucy Vesteran’ın pasifliğinden yakınırken, uğuldamalar yerini homurdanmalara bırakmıştı. Tam olarak bu tepkiyi vermelerini ummuştum. Modern vampir hikayelerindeki Bellalar’ın ve Sookieler’in tadını çıkarabilmeleri için Gotik romanların kadın kahramanlarının çaresizliğinden bıkmalarını istemiştım.

Ayrıca yüzüğü kimin verdiğini merak etmekten de vazgeçmelerini istiyordum; ama ders sonunda evde unuttuğum kitabı getiren Liam tarafından sabote edildim.

Sanırım Liam Doyle ile beraber yaşadığım ve neredeyse nişanlandığım haberinin tüm kampüse yayılması beş dakika almıştı.

Sonradan evde Liam’la yüzleştiğimde Liam, “Sır olarak tutmak istediğini bilmiyordum.” dedi. “Ben istemiyorum. Binaların çatısından haykırmak istiyorum. Neden saklamak istiyorsun ki?”

Buna verilecek iyi bir cevabım yoktu ve kavgaya etmek istemiyordum. Uzun bir aradan sonra yeniden işte olmanın stresi ve heyecanından yorgun düşmüştüm.

Başımı öne düşürmüş boynumu ovarken “Belki de haklısın.” dedim. Yorgunluk kadar ağrıyı da hissediyordum. Belki de hastalanmak üzere olduğum için Liam’a bu kadar huysuz davranıyordum.

“Doğru olan biziz—sen ve ben. Mükemmel uyumluyuz. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gördükten sonra kim mutluluğu bize çok

görebilir?” Boynumun arkasına masaj yapıyordu. Kasların çok gerilmiş. Neden ben akşam yemeğini hazırlarken sen de güzel bir banyo yapmıyorsun?”

O kadar mantıklıydı ki sözünü dinledim. Galiba kavgadan dolayı kendini hala kötü hissediyordu çünkü yukarı çıkıp ben küvetteyken saçlarımı şampuanlamayı teklif etti. Küvetin yanına oturdu, lavanta kokulu şampuanı kafamda ovuşturup omuzlarıma ve boynumun arkasına masaj yaptı. Sonra sabunu alıp sırtımı sabunladı. “Hmm, sanırım ben de küvette olursam daha iyi olur.”

Kıyafetlerini yere fırlattığını duydum, sonra arkamdan küvete çıkıp bacaklarını her iki yanıma da sürttü. Göğsüne yaslandım. Sırtımdaki sabun tenini kayganlaştırmıştı. Uzanıp göğüslerimi sabunladı. İnledim, bacaklarının arasında kaymaya başladım, sertleşmişti. Beni öne eğerek kalçalarımı kaldırdı, arkamdan içime girdi. İçimde öyle hızlı ve ileri kayıyordu ki hayata gelmeden önce dokunulmamış bir parçamı hissettim..

“Canın yandı mı?” diye kulağıma fısıldadı.

Hissettiğim şeyin acı mı yoksa zevk mi olduğundan emin değildim ama “Hayır,” dedim. Daha fazla istediğimi biliyordum.

Ertesi sabah erkenden kalktım, Liam’la beraber yaşadığımı öğrencilerden değil benden duyması için dekanın ofisine gittim.

Kabul belgelerini ayırmaya yardım eden Mara’dan çayını alırken, belirsiz bir gülümseyişle “Bu harika, tatlım.” dedi. “İyi bir adama benziyor. Zavallı Phoenix’i kaybettiğimizde başvurusunu yollamış olduğu için çok şanslıyız. Titredi ve şalını omzuna geçirdi. Şal onu yaşlı gösteriyordu—saçları o kadar seyrek ki başındaki benekleri görebiliyordum. Frank numara yapıyor demişti.

Ofisindeki duvar kağıdında kayıplara karışmış gibi görünüyordu. “Sen de şanslısın tabii.”

“Şanslı mı?”

“Tabii, Phoenix gitmeseydi sen de bu genç adamla tanışamayacaktım.”

Zavallı Phoenix sinir krizi geçirdiği için şanslı olduğumu söylemesine hayretler içinde kalıp öylece baktım.

Elini dekanın omzuna koyan Mara” Eminim Dekan, zavallı Bayan Phoenix dinlenirken yerini dolduracak yetenekli bir hocamız olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu söylemek istedi.”

“Evet kastettiğim buydu, teşekkürler Mara, canım,” dedi, Mara’nın elini okşarken. “Ayrıca önümüzdeki senenin başvurularında bana yardım ettiğin için de şanslıyım. Genelde hepsini teker teker kendim okur, tavsiyelerimle birlikte Kabul Bürosu’na teslim ederdim; ama bu sene kendimi yeterince güçlü hissetmedim ve bu yüzden hepsini Mara okuyor. Çok dinlendirici bir sesi var.”

Endişemi göstermemeye çalıştım; ama Mara’nın bölük pörçük İngilizcesinin başvurulara ne yardımı olduğunu düşünmeden durmıyordum—Mara’nın elinin hala Dekan’ın omzunda olmasına şok oluşumu da. Belki Mara’nın ülkesinde gençlerle yaşlılar arasında böyle fiziksel temaslar normaldi. Belki de Mara Dekan’ı manevi büyük annesi olarak görüyordu; ama cinsel tacizin artmış olduğu böyle bir zamanda en ufak bir tensel temas beni rahatsız ediyordu.

“Başvurular neredeyse bitiyor değil mi?” Liz, başka tatsız ilaç içip içmemesi gerektiğini soran umutlu bir çocuk gibi göründü.

“Neredeyse Dekan Book, solda bir tomar var, bugün bitmiş olur.”

“Harika Mara, ama korkarım sonrasında seni meşgul etmek için yeterli iş bulamayacağım. Belki başka birinin asistana ihtiyacı vardır..”

“Siz ne dersiniz Profesör McFay, kitap yazıyorsunuz değil mi? Öğretmenlikle beraber yürütmek zor olmalı.”

“Doğru Callie, Dahlia LaMotte hakkında bir kitap yazıyorsun değil mi? Nasıl gidiyor?”

“Ah, oldukça iyi.” yalan söylüyordum. Haftalardır bir şey yapmamıştım. “Düzenlenmesi gereken çok materyal var.”

“O halde neden Mara’yı almıyorsun. Onu sana araştırma asistanı olarak atarım.”

Dekan, bana ve Mara'ya gözlerinin içi gülerek bakıyordu. Ofise geldiğim günden beri yüzünde gördüğüm ilk canlı ifadeydi. Bir taşla iki kuş vurmaktan hayli memnundu. Açıkçası yardıma da ihtiyacım vardı. Dönemin daha ikinci günüydü; ama dün öğrencilerden istediğim denemeler çantamı doldurmuştu bile. Mara'ya onları verebilirdim. Konuşma dili biraz tuhaf olsa da, yazılı ifadesi oldukça etkileyiciydi ve dil bilgisi ile imlada oldukça titiz biriydi. Dahlia LaMotte el yazmalarını da ona kataloglatabilirdim.

"Bu harika olur." dedim. "Tabii Mara için de uygunsa?" diyerek kıza endişeli gözlerle baktım. Ondan, aramızda takas ettiğimiz bir ticaret malı gibi bahsediyorduk. Ama Mara en az Dekan kadar memnun görünüyordu. Doğallıktan yoksun resmi İngilizcesiyle "Sizinle çalışmak benim için onurdur." dedi.

Özellikle Liam'dan hoşlanan öğrencilerimin, ilişkimizi kiskanacağından endişe ediyordum; ama derste böyle bir şey gözüme çarpmadı. O gün dersten sonra Nicky Ballard yanıma gelip "o evde" artık yalnız olmadığımı sevindiğini ve Liam Doyle'un benim için mükemmel biri olduğunu söyledi.

"Bence ikiniz çok yakıştınız. Sizle serbest çalışma yapmak için sabırsızlanıyorum. Noel boyunca yazı yazdım." Tatilde iyi dinlenmiş ve mutlu görünen Nicky, Liam'dan hoşlandığını bilmeme rağmen bizi kışkırdığına dair herhangi bir belirti göstermedi.

Yasak aşkımdan memnun olmayan tek kişi Frank Delmarco'ydu, sonraki hafta anabilim ofisinde beni köşeye sıkıştırdı.

"Sen ve Bay Şiir'in birlikte olduğunuzu duydum. Ne çabuk! Başka bir adamdan daha yeni ayrılmadın mı? Hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adamın yanına bu kadar çabuk taşınması doğru bir şey mi sence?"

Sorusuna cevap veremeyeceğim gerçeğini örtmek için sert çıktım. "Sen kimsin, annem mi?"

Çok erken olduğunu, Liam'la çok hızlı gittiğimizi biliyordum. Zaman zaman kendimi yolcuları havaalanına götüren taşıyıcı bantlardan birini köklemiş gibi hissediyordum. Buraya tam olarak nasıl gelmişim? Eve gelirken Liam'ın kütüphanenin yanında şömineyi yaktığını ve o yemeği hazırlarken içmem için bana bir kadeh şarap uzattığını düşünüyordum. Benim de bazen yemek yapmayı teklif etmem gerektiğini biliyordum fakat öğleden sonraları Mara ile çalışmaya başlamıştım ve eve geldiğim zaman çok yorgun oluyordum. Yemekten sonra şöminenin önüne kıvrılıyorduk ve "Kimin umurun-da? Neden mutluluğu sorguluyorum?" diye düşünüyordum. Sonra yatınca, donmuş buz kaplı pencereden sızan ayışığında solgun yüzünü seyrederken, su altında kalmış köylerin donuk haline baktığında yüzünde gördüğüm bakışı hatırladım ve "Sahip olduğumuz tek şey şimdi şu an mutlu olmak için nasıl erken olabilir ki?" diye düşündüm.

Otuz Üçüncü Bölüm

Mutluluğumda görmezden gelemediğim tek eksiklik Ralph'tı. Hala uyanmamıştı. Bazen kutusunda kıvrılıp yatışına baktığımda, kendi kendime, onun bir suçu olmadığını düşünüyordum. New York'tan Florida'ya düşük sıcaklık rekoruyla, turuncgil tarlalarının zarar gördüğü, yavru deniz kaplumbağalarının soğuktan donmamak için otellere getirildiği, deniz ayılarının elektrik santral borularından gelen sıcak dalgalar etrafında toplandığı, sıra dışı bir Ocak ayıydı; ama Fairwick çok soğuktu. Tüm ay boyunca sıcaklık tek basamaklı rakamlarda kaldı. Kış uykusunu kim istemezdi ki? Bazen kendimi Ralph'a gıpta ile bakarken buluyordum. Özellikle sabahları, uykulu gözlerle bana bakan öğrencilere ders anlatmak için karda yürümek-tense, sıcak yatağa sürünerek geri dönme fikri cennet gibi geliyordu.

Ocak'tan Şubat'a geçerken Ralph'ın hala bilincinin yerinde olmadığını fark ettim ve bir şeyler yapmaya karar verdim. Onu Sopheila'nın yengeç- gölgeyi yakalamam için verdiği balıkçı sepetine koydum ve veterinerlere götürdüm.

Abby ve Russell Goodnough, Victoria tarzı evlerinin müştemilatında küçük bir hayvan kliniği açmışlardı. Ayrıca Route 28'in dışında özel bir hayvan tesisi işletiyorlardı ve hayvanlarını kısırlaştırmak, hadım etmek, aşılatmak isteyen sahiplerden daha az ücret alma kampanyalarının bir parçası olarak Salı ve Çarşamba günleri klinik çalışma saatlerini genişletmişlerdi. Dory Browne, kampanyanın başarıllı olduğunu ve Abby ve Russel'in harika veterinerler olduğunu

söylüyordu. Ralph'ın sorununun onların uzmanlık alanının biraz dışında olduğunu biliyordum; ama her çareye başvurmak boynumun borcuydu.

Hasırsı sepeti sıkı sıkıya tutmuş kapıyı açtığımda, programın ne kadar rağbet gördüğünü anladım. Oda, patlayacak derecede doluydu—çoğunlukla da kucaklarında hayvan taşıma sepetleriyle bekleyen hanımlarla ve birbirleriyle uyumsuz ciyaklayan onlarca kediyile. Sepete bakıp, zavallı Ralph'ı böyle bağırarak kedilerin olduğu bir oda uyandırmadıysa hiçbir şey uyandırmaz diye korktum.

Fazla mesai yaptığı belli olan resepsiyonist girişimi yaptı ve üzerinde garip kediler olan ve “Kedilerle Uyuyan Kadın” yazılı eşofman giyen sarışın kadının yanına oturdum. Ön dişlerinin arasındaki boşluğu ve gamzelerini göstererek gülümsedi.

Sepete gözünü dikip “Ne var onun içinde?” diye sordu.

Patisiyle taşıma kutusunu tırmalayan kedisi için iyi bir atıştırma olduğunu düşünmemesini umarak “Farem.” dedim. “Adı Ralph.”

“Ay.” dedi. “Çok şirin. Bu Prenses, geçen hafta bir kavgaya karıştı ve enfeksiyon kaptı.”

“Çok kötü.” Taşıma çantasının delikli yerinden Prenses'e bakıp acısını paylaştım. Sinirli bir tüy yumağı kapağa çıkıp bana tısladı. “Sence neyle kavga etti?”

“Rakun ya da keseli sıçan. Bugünlerde ormandan bir çok yaratık geliyor. Soğuk yüzünden herhalde.”

Carhatt keten pantolonlu, kot ceketli, postallı yaşlı bir kadın “Soğuktan değil.” dedi. “O bölgede avlanan büyükçe bir şey kovalıyor onları. İşte Mephisto...” Dizindeki naylon çantadan dokunuşula şişen ve miyavlayan bir şeyi okşadı. “Büyük bir şeyle çarpıştı.”

Çiçek desenli elbisesiyle ve naylon çantasıyla başka bir kadın “Başlama yine Mathilda,” dedi. “Daha önce de Koca Ayak görmüştün.”

Mathilda kaşlarını çatı. “Koca Ayak demedim. Sanırsam bu bir çeşit kuştur. Bahçem siyah tüylerle kaplıydı...”

Cam göbeği renginde pamuklu pantolon ve kürk işlemeli çizme giyen kadın araya girdi. “Benimki de.”

Resepsiyonist hasta kedileri muayenehaneye çağırırken sahipleri birbirlerine saldırıya uğrayan kedilerden ve garip seslerden bahsediyorlardı. Prens, Mephisto, Adams, Palacek? Fairwick ormanlarında garip seslerden ve hikayelerden bahseden kedili kadınların biri gidiyor biri geliyordu. Sonunda resepsiyonist Ralph McFay’i çağırdı ve yerimden kalktım.

Temiz ameliyat önlüğüyle ve laboratuvar önlüğüyle Abby Goodnough, Şükran Günü’nde tanıştığımızı hatırlayıp tokalaşmak için elini uzattı. “Ralph’ın şikayeti ne?”

Ralph’ı sepetten çıkarıp metal ameliyat masasına koydum. “Uyanmıyor, yaklaşık bir ay önce bir şeyin saldırısına uğradı ve o zamandan beri uykuda.”

Kafasını sallayıp, “Başka bir saldırı.” diye mırıldandı. “Bu aralar çok enteresan haberler alıyoruz.” Konuşurken Ralph’ın vücudunu kavradı ve steteskobuyla kalbini dinledi. Modern bir veterinerin bir fareyi muayene etmeye dudak bükeceğinden korkuyordum; ama Abby Goodnough tüm saygısı ve ciddiyetiyle Ralph’ı muayene ediyordu. Fikren, Dory Browne’un Goodnoughlar’ın iyi insanlar olduğu değerlendirilmesine katılıyordum.

“Kalbi ve ciğerleri iyi görünüyor ve iç zedelenmeye dair bir şey yok. Ne olduğunu öğrenmek için kan testi yapmamız gerek. Büyü sayesinde canlanmış bir demir farenin kan testinin nasıl görüneceğini merak ederek “Elbette,” dedim.

Abby kan almak için şırıngaları hazırlarken oldukça uzun ve yaksıklı genç bir adam kafasını içeri uzattı. “Duydum ki uyuklayan bir faremiz varmış,” dedi. “Bir bakayım istedim.”

“Russel, Dory Browne ile bize Şükran Günü yemeğine gelen Doktor McFay’i hatırlıyor musun?” İki metrete yakın leylek gibi uzun bedeniyle Ralph’a eğildi. “Fareleri çok sever,” dedi Abby, kocasına sevgiyle bakarak. “Sıçanları ve çinçillaları da. Küçükken evcil sıçanın yok muydu senin de?”

Sırttı ve parmağının ucuyla Ralph'ın kulağına vurdu. Ralph uyandı ve karnını kaşıtmak için sırtını çevirdi. "Biliyordum. Çinçil-lam David de buradan kaşınmaktan hoşlanıyor. Numara yapıyorsa şaşırmam."

"Numara mı yapıyor? Uyuyormuş gibi yaptığını mı düşünüyor-sun?"

"Olabilir. Küçük hayvanlar sahiplerini kandırmak için numara-dan uyuyabiliyorlar. Ralph da böyle yapmış olabilir, sonrasında da güvende kalmak için devam etmiştir. Evindeki bir şeyden mi rahat-sız? Kedi ya da köpeğin var mı?"

"Hayır." dedim Ralph'a bakarak. Gözkapığından yukarı doğru çıkan minik bir yarık gördüm. "Sıçan! Ralph, eğer beni duyuyorsan hemen uyan!"

Ralph gözlerini açmadı. Kafamı kaldırdım, Abby ve Russel Goodnough'un kaygılı bakışlarını gördüm.

"Hmm, Bayan McFay," diye söze girdi Russel Goodnough. Utan-dığı belliydi; ama konuşmaya kararlıydı. "Yanlış anlamayın ama siz de çok iyi görünmüyorsunuz. Solgun ve aşırı yorgun duruyorsunuz. Buralarda çok fazla mikrop var. Aile hekiminize görünseniz iyi eder-siniz."

"Biraz kuvvetten düşmüş hissediyorum..."

"Kansız olabilirsiniz." dedi Abby. "Bu günlerde çok sık karşılaş-ıyoruz. Şimdi hatırladım Russ. Dekanın köpeğinin iğne vakti gelmek üzere, onu sen alırsın. Çok şeker bir şey ama benden daha büyük."

Ralph'ın kan testi sonuçlarını alır almaz beni arayacağını söyle-yen Abby'e veda edip Russel Goodnough ile birlikte bekleme odasına yürüdüm.

"Az önce bahsettiğiniz köpek Dekan Book'un köpeği miydi? Bir köpeği olduğunu biliyordum..."

Bekleme odasına girdiğimde durup bakakaldım. Orada kedili hanımların ve ağlayan kedilerin içinde, Diana Hart, kocaman kah-verengi tüylü bir ayı görünüşüyle oturuyordu.

“İşte burada.” Russell Goodnough koca hayvanı sanki oyuncak finoymuş gibi sevdi.

“Hey, Ursuline, iğnelere hazır mısın?”

Dev yaratık koca tüylü kafasını kaldırıp Dr. Goodnough’a sırttı. Tüysüz kuyruğunu sallaya sallaya dolandı.

“Ursuline?” Diana’ya baktım. “Dekanın köpeği bu mu?”

Hayvanın tasmaını Dr. Goodnough’a verirken, “Evet.” dedi. “Onun köpeği. Zavallı şey rahatsızdı. Ama ihtiyacı olan tek şey B-12 aşısıymış. Onu veterinerine götürmemiz gerektiğini sen söylemiştin, unuttun mu?”

“Hayır ama...”

Ursuline’in büyük kat kat başını okşamak için ayaklarının üstüne çömelen Dr. Goodnough “Ne kırması demiştiniz?” diye sordu.

“Sanırım çin pandası, St. Bernard ve Rottweiller.”

“Ha!” dedi ayakları üstünde doğrulurken. “Tam bir ayıya benziyor.”

Ertesi gün Dr. Goodnough’ın sözünü dinlemeye karar verdim. Henüz bir aile doktorum yoktu. Bu yüzden dersten önce okul revirine gittim. Hafif karda yürüdükten sonra bekleme salonunda burnunu çeken gözleri kızarmış öğrenciler ve bitkin bir hemşire buldum.

“Neler oluyor?” diye sordum. Giriş yaptırırken, formun üzerinde öğrencilerimden bazılarının adını gördüm. Yaratıcı Yazarlık dersinden hatırladığım Flonia Rugova, Nicky Ballard ve hatta Richie Esposito. “Domuz gribi mi?”

Yaka kartından Lesley Fisk olduğu anlaşılan hemşire, hapsirirken beklemem için elini kaldırdı ve “Hayır,” dedi. “O geçti. Etrafa yayılan yeni bir şey var. Dr. Pollit Mono olduğunu düşünüyor; ama sonuçlar tersini gösteriyor.”

“Belirtileri ne?”

“Halsizlik, gece terlemeleri ve kansızlık.”

“Hah! Halsizlik var ama gece terlemesine rastlamadım” dedim ve gece çok terlediğimi hatırlayarak kızardığımı fark ettim; ama bu gece

yaptığım şey yüzündendi. Daha önce başıma gelmediği için kansız olup olmadığımı bilmiyordum.

Hemşire Fisk “Oturun.” dedi. “Doktor müsait olduğunda sizle ilgilenecek.”

Kalan tek rahatsız koltuğa oturduktan sonra not vermek için çantamdan bir yığın kağıt çıkardım. Oda işleri bitirmeye yetecek derecede oldukça sessizdi. Odadaki tek gürültü ısıtıcının ıslığı ve öğrencilerin çoğunun kulağındaki müzik çalarların kısık cızırtısıydı. Sessiz atmosfere kırmızı kalemimin tırmalayışını eklerken, iki kağıdı değerlendirdim ve garip bir şey fark ettim. Üniversite öğrencileriyle dolu bir odada oturuyordum ve hiçbirisi birbiriyle konuşmuyordu. Dün orta yaşlı kadınlarla dolu ve sohbetle canlanmış bir odada oturmuştum. 18-22 yaş grubu, aynı okula giden öğrencilerin birbirine söyleyecek bir şeyleri olması gerekmez miydi?

Başımı kaldırdım ve odada oturanları taradım. Tam karşımda küçücük bir sandalyeye yayılmış, kabarık saçlı, keçi sakallı ve hızlı bir çocuk vardı. Lian’in sınıfından tanıdım ama adını hatırlamadım. Wess? Will? Waylon? W ile başlayan bir şey. Belki de boynunda Weezer grubunun işareti olan W dövmesi olduğu için bana öyle gelmişti. Gözleri kapalıydı, plastik kulaklığından gelen müzikle başını yukarı aşağı sallıyordu ya da hayır, uyuduğu için başı öne düşmüştü. Başı her öne düştüğünde hızlıca kaldırıyor ve boğuk bir ses çıkarıyordu. İzlemek acı verici, biraz çocukça da olsa komikti. Kafa sallama gösterisini izleyen başka biri daha var mı diye etrafa bakındım; ama herkes ya uyuyor, ya boşluğa dalmış bakıyor ya da yoğun kar yağışını izliyordu. Konuşmadıkları gibi bir şey okumuyor, yazmıyor, çizmiyorlardı. Kucağında kitap olan tek kişi Flonia Rugova’ydı, ama o da tek konforlu koltuğa kıvrılmıştı. Kalkıp yanına gittim. Elimi omzuna koyduğumda irkildi.

“Profesör McFay! Nereden geldiniz? Orada olduğunuzu fark etmedim.”

“On beş dakikadır burada oturuyorum ama ben de seni fark etmedim. Kağıtları okuyordum. Kitabına gömüldüğün için beni gör-

mediğini söyledim ama Çekçe’de uzman olmamama rağmen tersten okumadığına eminim.”

Flonia kucağındaki kitaba bir bakış attı—Czeslaw Milosz’un Tüm Şiirleri.

“Ah,” dedi. “Bunu, Bay Doyle ve Dr Demisovski ile yaptığım serbest çalışma için okuyorum. Gerçekten iyi ama nasıl oluyorsa iki satır okuduktan sonra kendimi boşluğa bakarken buluyorum.” Esnedi. “Neyim var bilmiyorum. Sürekli uyuyorum ve çok garip rüyalar görüyorum.”

“Flonia Rugova?”

Hemşire Fisk Flonia’yı çağırdığı için cümlesi yarım kaldı sanmıştım; ama Flonia kalkmak için herhangi bir girişimde bulunmadı ve adının söylenmesine tepki vermedi. Onun yerine, süt beyazı teni pembeleşirken boşluğa bakıyordu.

“Flonia?” elimi alnına koydum. Teni buz gibiydi. “Sanırım sıran geldi.”

“Ah!” Onu çimdiklemişim gibi çılgılık attı. Yanaklarının rengi koyulaştı ve bana tanıımıyormuş gibi baktı. “Profesör McFay? Nereden geldiniz? Sizi fark etmedim.”

“Bayan Rugova.” Hemşire karşımızda duruyordu. “Doktor Pollitt sizi şimdi alabilir.”

Flonia bana gülümseyip kalktı. Şiir kitabı yere düştü. Yerden alıp kendisine uzattım. “

“Czeslaw Milosz!” kitabı daha önce görmemiş gibi çılgılık attı. “Baylırım! Teşekkürler.”

Dr Kathy Pollitt uzun boyu, kısacık kesilmiş saçları ve iri gözleriyle, kalbimi ve ciğerlerimi dinlediği kadar dikkatle hastalık belirtilerimi de dinliyordu. Boğazıma ve kulaklarıma dikkatlice baktı, salgı bezlerimi yokladı ve kan aldı. Standart soruları sordu.

“Nefes darlığı var mı?”

Liam’la sevişirken soluğumun kesilmesini hatırlayıp “Hayır,” dedim.

“Çarpıntı?”

“Sanmıyorum.” Liam’ı düşününce kalbim çarpmaya başladı.

“Baş dönmesi?”

“Pek sayılmaz.” Liam’ın gözlerine baktığımda bayılacakmış gibi hissettiğimi katmadım.

“Kilo kaybı?”

“Keşke. Kamyon şoförü gibi yiyorum.”

“Gerçekten mi? Pantolonunuzun bol geldiğini gördüm. Son zamanlarda tartıldınız mı?

Tartılmadığımı söyledim. Benden tartıya çıkmamı istedi. Son tartıldığımdan beri iki buçuk kilo vermiştim—Noel’den hemen önce.

“Kafeteryada mı yiyorsunuz?”

“Hayır.” dedim. “Neden? Gıda zehirlenmesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır, mideyle ilgili bir şey değil; ama kansızlık olduğunu düşünüyorum. Kafeteryadaki bazı yiyeceklerin kandaki demir oranını azalttığını düşünüyorum. Demir emilimini önleyici bazı gıdalar var. Şarap, kahve, çay, ıspanak, pazı, tüm tahıllar ve soya. Bu yiyeceklerden yeterli miktarda tüketiyor musunuz?”

“Hayır sanmıyorum,” dedim.

Baktı. “Kansız olanların yaptığı gibi.” dedi. “Biraz garip bir fikir. Kendi kendine güldü. “Ama ilk düşündüğüm şey kadar garip değil.”

“Ne düşünmüştünüz?”

“Vampirler...” dedi, yalandan korkmuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Açıkgası bu kadar kansızlıkla karşılaşınca bu çocuklarının kanının emildiğini düşünmedim değil.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Geldiğimden daha kötü hissederek revirden ayrıldım. Dr Pollitt şaka yapıyor olsa da -belli ki Fairwick'te olan bitenden haberi yoktu- haklı olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Rus Araştırma görevlileri öğrencileri mi avlıyordu? Kanlarını mı boşaltıyordu? İmkansız değildi.

Elbette güvenilirmez olsalar kampüse alınmazlardı; ama Frank okulla ilgili şikayetler de olduğunu söylemişti. Şüphelerimden birilerine söz etmeliydim. Ama kime? Liz Book'un bir şey yapacak hali yoktu. Belki de Dekan Book bir şey yapamayacak kadar zayıf olduğu için vampirler bu kadar rahat öğrencilerin kanını emebiliyordu.

Derste o kadar dağılmıştım ki dikkatimi zor topluyordum. Neyse ki 1931 yapımı Bella Lugosi'nin oynadığı orijinal Dracula'yı izletiyordum. Korkutucu karlı sabah için iyi bir seçim değildi. Kont İngiltere'ye gidene kadar tüm sınıf uyumuştı ve onları dürtmeye kıyamıyordum. Filmi seyretmektense, siyah beyaz filmin titrek ışığında, Viktorya tarzı yatağına uzanmış Kont Dracula tarafından kanı emilen zavallı Lucy Westenra kadar bitik ve cansız olan öğrencilerinin uykulu yüzlerini inceliyordum. Boyunlarında ısırık izi görmedim ama zaten çoğu ya balıkçı yaka giymişti ya da atkı takıyordu. Öte yandan okuduğum vampir hikayelerinden boynun kan emmek için ısırılan tek yer olmadığını biliyordum.

Ders bitmeden beş dakika önce, tam da Van Helsing ve Jonathan Harker Mina'yı kurtarmadan evvel, filmi durdurdum ve ışıkları yaktım. Öğrencilerimin gözleri kamaştı ve güneş ışığına maruz kalan vampirlerin yaptığı gibi gözlerini kapattılar. Ama çıtır çıtır yanımtansa, esneyip gizlice bilgisayarlarını ve cep telefonu mesajlarını kontrol ettiler.

En azından kitabı okumuş olan öğrencilerin cevaplayacağını umarak sordum. "Sizce Mina'yı kurtarabildiler mi?"

Kitabı okuduğundan emin olduğum Nicky Ballard "Ne fark eder ki? Dracula tarafından çoktan kirletildi. Eskisi gibi olmayacak." diye cevapladı.

Nicky'nin sesindeki hüzünden o kadar etkilendim ki dersten sonra kalmasını istedim. İsmi revir giriş kağıdında görmüştüm ve çok solgun ve yorgun olduğunu fark ettim; ama yakından bakınca ne kadar kötü görüldüğünü anladım. Teni, bozulmuş süt gibi mavimsi beyazdı. Gözleri mor halkalarla çevriliydi. Koyu saçları yüzünün etrafında yağlı ipler gibi sarkıyordu. Birkaç hafta önce gayet iyi ve mutlu görünüyordu.

"Nicky neyin var? Hasta mısın?"

Titredi. "Revirde bir sürü test yaptılar ama B-12 eksikliğinden başka bir şey bulamadılar. Aşılar için gidiyorum ama işe yaramıyor." Esnedi.

"Uykunu alabiliyor musun?"

Kafasını salladı. "Hayır. Yine yurttan kalıyorum." Belli belirsiz pembe bir kızarıklık yanaklarını sardı; ama bu kızarıklık yüzüne canlılık getirmedi. Sadece ateşi varmış gibi gösterdi ve alnındaki ve ağzının çevresindeki sivilceleri belirginleştirdi. "Odamız biraz kalabalık çünkü ben her zaman Benjamin'le olduğum için Mara geçen dönem Floniadan yanımıza taşınmasını istedi; ama sonra Benjamin'le çok kötü bir kavga ettik ve ayrıldık, sonrasında tekrar yurda dönmek zorunda kaldım."

"Çok üzüldüm Nicky. Ne kadar zor olduğunu bilirim."

"Siz de erkek arkadaşınızdan ayrıldınız, değil mi?"

Öğrencilerimle özel hayatımla ilgili konuşmayı sevmem; ama Nicky öyle hüzünlü bakıyordu ki sorusunu cevapsız bırakmak istemedim.

“Evet. Çok acı vericiydi ; ama sonra beraber olmamamız gerektiğini anladım.”

Nicky başını salladı ve dudağını ısırıldı. “Sonra da Profesör Doyle ile biraraya geldiniz. Gerçekten de içlerinde en iyisi. Flonia, yeni birinin kırık bir kalp için en iyi ilaç olacağını söylüyor.”

“Aslında durum bundan biraz daha karışık...” diye başladım; ama Nicky’nin yüzündeki bakışı görünce durdum. Karşımdaki, yardımımı isteyen 17, neredeyse 18 yaşında bir genç kızdı. Bu zamana kadar bir ilişkiden diğerine göz açıp kapayıncaya kadar atlayan bir kadın imajı çizmiştim. Nicky’nin de böyle mi yapmasını istiyordum? Bir sonraki çocukla yatağa atladığını hayal ettim. Kim bilebilir? Belki de böylelikle hamile kalacak ve hayatını mahvedecekti. Laneti def etmek yerine, lanetin amacına ulaşmasını sağlardı.

“Hala eskisi için üzülürken, yeni bir ilişkiye bu kadar erken atlamak iyi bir fikir değil. Karar almak için iyi bir durumda değilsin ve bu seni ve karşındaki insanı incitmekle sonuçlanabilir.”

“Ama Profesör Doyle ve siz...”

“Daha olgunuz ve durumlarımız farklı...Yine de, hayatın neler getireceğini kimse bilemez. Neyse ki hatalarımızın sonuçlarıyla başa çıkabilecek kadar olgunuz. Sen şu anda okuluna odaklanmalısın ve hayallerin üzerinde çalışmalısın...”

“Ama işte bu kadar!” Nicky bağırdı, yüzü şimdi kırmızı olmuştu. “Berbat rüyalar görüyorum. Donmuş bir ormanda kayboluyorum ve ağaçlara asılı buzullar görüyorum. Buradaki insanların yaptıkları süslemelere benziyorlar. Her birinde daha önce hayalini kurduğum şeyler var—yazar olmak, aşık olmak, seyahat etmek ve dünyadaki yerimi bulmak. Hepsi birer birer eriyor. Eriyip ormanın yüzeyine damlamadan hayallerimi yakalamak için birinden diğerine doğru koşuyorum; fakat hepsi ellerimden kaçıp gidiyor. Uyandığımda, asla

hayallerimi gerçekleştiremeyeceğimi biliyorum. Annem ve büyük annem gibi olacağım. O eski evde ölene kadar yalnız yaşayacağım.”

Teyzemin, hiçbir yere varamayacağım konusunda haklı olduğunu düşündüğüm okul yıllarımı hatırlayıp “Hepimiz hayallerimizi gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimizi merak ederiz.” dedim. “Fakat bu konuşan korkudur. Yorgun ve üzgün olduğun zamanlarda içine sızıp kulağına kötü hikayeler fısıldar.”

Nicky şaşırmış bir şekilde yüzüme baktı. “Benim de hissettiğim tam olarak bu Bayan McFay. Sabah kalkıyorum ve biri bütün gece kulağıma berbat şeyler fısıldamış gibi hissediyorum. Bu yüzden bu kadar yorgunum. Bu fısıltı uykularımı kaçırıyor.”

Şaka yollu “Belki de kulak tıpası kullanmalısın.” dedim. Nicky’ye gece fısıldayan şeyin, gece odasına sızan vampirlerden biri olabileceğini düşünüp “Ve gece kapını kilitlemelisin.” diye ekledim.

Nicky, gözlerini silip zoraki gülümsedi. “Kulak tıpası gerçekten iyi fikir. Mara ve Flonia sabaha kadar konuşuyorlar. Onların sesini duyarken uyumak gerçekten zor.” Saatine baktı. “Ah, Bay Doyle’in dersine geç kaldım. Gitsem iyi olur. Aptalca problemlerimi dinlediğiniz için teşekkür ederim Bayan McFay. Konuşabileceğim birinin olması benim için çok önemli.”

“Ne zaman istersen Nicky. Gerçekten. Endişe ettiğin bir şey olursa... ya da seni korkutan bir şey...”

“Teşekkürler. Bir şey daha. Başka bir adamla hemen yatağa atlamama konusunda sözünüzü dinleyeceğim; ama Bay Doyle ile beraber olmakla yanlış bir şey yaptığınızı düşünmüyorum. Bence birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Nicky gittikten sonra birkaç dakika boyunca ne yapacağıma karar vermeye çalışarak boş sınıfta ayakta durdum. Normalde bir saatliğine kütüphaneye gider, sonrasında da okuduğu kağıtların üstünden geçmek için Mara’yla ofisimde buluşurdum. Son zamanlarda, Dahlia LaMotte yazılarını kataloglama üzerinde çalışması için onu öğleden sonra Hanımeli Evi’ne getiriyordum. Mara çalışkan ve

düzenli bir araştırma asistanı çıkmıştı ve LaMotte mektuplarını ve el yazmalarını indekslemek için yeni bir sistem bulmuştu. Yazılar, Hanımeli Evi'nden çıkarılamadığı için onu evde çalışmaya davet etmiştim. İçgüdüsel olarak Liam evdeyken onu eve getirmekten korkuyordum. İkisi arasında, Mara'nın Phoenix'in ilgisini kaybetmesine dair hayal kırıklığı ve Liam'in Yaratıcı Yazarlık dersini aldığı zaman suratında gördüğüm mutsuz ifadeye bağladığım bir antipati vardı. Mara'yı eve çağırmak için Liam'in öğleden sonra dersi olduğu saatleri saatleri seçiyordum—çoğunlukla ona bıraktığım serbest çalışmayı, Nicky ile idare ediyordum—ve onları birbirinde uzak tutmak artık yorucu olmaya başlamıştı. Yani öğleden sonra kendime hiç vakit ayıramıyordum. Frank Delmarco'yla konuşmak istiyorsam bunu şimdi yapmalıyım.

Liam'in sınıfının önünden geçmemek için arka merdivenleri kullanıyordum. Liam beni görse bile ofisime gittiğimi düşüneneceği için bu çok aptalcaydı; ama Frank Delmarco'yu kıskanacağını bildiğim için öyle yapmak zorundaydım. Niye böyle düşündüğümü bilmiyordum. Liam'ı kıskanan Frank'ti. Sonra utanarak Liam'la tanıştığımız zamanı hatırladım. Ne çabuk iki buçuk ay olmuştu! Frank'la Liam'in kazancı üzerine yaptığımız küçümseyici şakaları duymuştu. Sonrasında ondan özür dilediğimde gülerek, "Zaten böyle olması gerekmiyor mu? Romantik hikayedeki kadın ve erkek kahramanlar önce birbirlerinden hoşlanmazlar—Darcy'nin, hakkında atıp tutan Elizabeth Bennet'in dediklerini tesadüfen duyması gibi."

Beni affettiğine sevinmişim ama Frank'i affetmediğini biliyordum.

Frank, ayakları masada, gazetesi önünde açık şekilde, ofiste her zamanki pozisyonundaydı. Fakat haftalar önce AFC şampiyonluğunda yenildiği için, Jets eşyaları kaldırılmıştı.

Teorimi ona söylemeden önce, onu yumuşatmak için, "Jets'in kaybettiğine üzüldüm."dedim.

Omuz silkti. “Başka bir sonuç beklemiyordum zaten.” dedi. “Önümüzdeki günlerde ona uğursuzluk getiren kişiyi bulacağım ve dikkat edeceğim—art arda üç şampiyonluk kazanacaklar.”

“Gerçekten mi? Maç uğursuzlukları...”

“Sakin söyleme!” Elini havaya kaldırdı, avucunu açtı. “Ne zaman biri uğursuzluğu inkar etse daha da yayılıyor. Ne yani? Bill Belichick’in bir saatliğine takım koçu olması sence şans mıydı?”

“Hmm...” mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım; ama buraya maç uğursuzluklarını konuşmaya gelmemiştim. “Bu aralar birçok öğrencinin hastalandığı dikkatini çekti mi?”

Masadan ayaklarını indirdi, öne yaslandı. “Evet, fark ettim; ama okullar mikrop yuvasıdır. Kuzeydoğudaki okulların revirleri büyük ihtimalle şimdi dolup taşıyordur.”

“Bunların hepsi açıklanamayan halsizlik, kansızlık ve kilo kaybı mıdır sence?”

“Açıktası bunların çoğu gece uyumamaktan, kafeteryadaki kötü yemekleri yemekten ve spor yapmamaktan kaynaklanıyor; ama bir dakika...” Beni baştan aşağı süzdü, yüzüm kızardı. “Sen de kilo vermişsin ve çok yorgun görünüyorsun.”

“Sürekli uyumama rağmen yorgunum. Birinin...” yine kızardım, “Birinin vampir tarafından ısırılması ve bunu fark etmemesi mümkün mü sence?”

Frank masadan fırladığı gibi yanıma geldi. Ben engel olmadan saçlarımı bir tarafa topladı ve boynuma baktı. Küfretti, kulağımın arkasındaki nefesi tenimi gıdıkladı. “Bu ışıktaki göremiyorum...” Beni kolumdan çekip sandalyeden kaldırdı. Masasının kenarına oturttu, masa lambasını boynuma tuttu. Üzerimde vampir yöntemine dair bir şey ararken, başımı sağa ve sola çevirdi, kalın nasırlı parmak uçları tenimi yokluyordu, sesi iş başındaymış gibi hızlı ve netti.

“Vampirin kurbanına fark ettirmeden kanını içmesi mümkün. Ama daha önceden içeri davet edilmiş olması lazım. Rus Araştırma profesörlerinden kimse evine geldi mi?”

“Hayır,” dedim ve Frank elini gömleğimden içeri soktuğunda ci-yakladım.

“Affedersin, sadece emin olmaya çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Ama ne yazık ki uyluk atardamarlarına baktırmak zorundasın. Uyluk atardamarlarının nerede olduğunu biliyor musun?”

Daha da kızarak “Evet,” dedim.

“Yalnız mı uyuyorsun?” diye sordu.

“Aaa... hayır...” göğsümdeki tüm kan akışını hissedebiliyordum. Umarım kendi dokunuşuna bir tepki olarak anlamamıştır diye düşündüm. Çünkü değildi.

“O zaman vampir saldırısı değil. Hala bakıyorum.”

Şimdi baktığı tek yer göğüslerimin arasındı.

“Heey,” diye cırladım. “Vampirlerin orayı ısırdığını sanmıyorum.”

Gömleğimi düzeltirken Frank imalı imalı sırtarak “Öyle mi?” diye sordu. Kendini geri çekerken arkamdan gelen bir adım sesi duydum. Frank’in omzundan yukarı baktığımda, gözleri açılmış, suratı bembeyaz olmuş Liam’ın koridorda durduğunu gördüm.

Ona seslenmek için ağzımı açtığımda çoktan gitmişti. Öyle hızlı gözden kaybolmuştu ki bir an hayal gördüm sandım. Ama öyle olmadığını biliyordum.

Frank’i ittim. Göğsü sert bir engel gibiydi. “Liam ha?” sırtıttığını gizlemeye çalışıyordu. “Tüh, onun açısından bakınca hiç iyi olmadı.”

“Ona yetişmem lazım.” Frank’i yine itmeye çalıştım; ama bu sefer kendi geri çekildi.

“Eminim elimin neden gömleğinin altında olduğunu sebebi ni açıklayacak bir şey bulursun.” Ne kadar keyif aldığını saklama gereği duymadan sırtıttı. “Bulduğun fikri bana da söyle. Sana arka çıkarım.”

Cevap vermeye yeltendim; ama Frank Delmarco’yla ağız dalaşı yapacak vaktim yoktu. “Sen sadece öğrencilerin neden hastalandığını araştır. Liam’ı ben hallederim.” deyip kapıyı çarparak çıktım.

Arkama bakmadım ama Frank’in dört kat yukarıdan duyulan kahkahasını işitebiliyordum.

Dersinin bitmesine yirmi dakika kaldığı için Liam'ın sınıfa geri dönmüş olduğunu ümit ediyordum. Yukarıda ne işi vardı? Belki ofisinden kitap almak için yukarı çıkmıştı. Sınıfa geldiğimde kollarını başına yastık yapmış uyuyan bir çocuktan başka bir şey bulamadım.

Çocuğun omzunu dürttüm. "Hey!" Bana şaşkın şaşkın bakınca, revirde horlayan Weezer dövmeli çocuğu tanıdım. "Burada yapılan Yaratıcı Yazarlık dersine ne oldu?"

"Evet, benim dersim adamım. Burada. Derse geldim."

"İyi iyi, ne güzel. Peki sınıfın kalanı nerede? Bay Doyle nerede?"

"Liam mı? Çok karizmatik adam." Çocuk gözlerini ovuşturup bomboş sınıfa bakındı. "Herkes nereye gitti?"

Yıkılmış bir şekilde baktım ve geri döndüm ama çocuk kolumdan çekiştirip tahtadaki yazıyı işaret etti. "Bak. Not bırakmışlar. Ne güzel değil mi?"

Liam'm zarif, eski moda el yazısında ki bu durumu Katolik okulunun eğitimine bağlıyordu, şunlar yazılıydı. "Wilder, çok az katılım olduğu için dersi iptal ettim. Odana dön ve biraz uyu."

Alaycı, eğlenceli notu okurken, boğazımda bir yumru hissettim. Liam bu notu yukarı çıkmadan ve beni Frank'le görmeden önce yazmış olmalıydı. "Ne kadar old...?" diye Wilder'a soracaktım ki arkamı döndüğümde çoktan uykuya dalmıştı.

Fraser Hall'den ayrılıp bahçeye çıktım. Yolda Liam'ı aradım: ama yoğun kar altında sarıp sarmalanmış insanlar içinde onu ayırmak zordu. Kütüphaneye gitmiştir diye oraya uğradım ama her zaman oturduğu oda, çalışan uyuyan öğrencilerle boş gibiydi. Nicky'le serbest çalışmasına daha bir saat vardı. Evden başka bakılacak ver kalmamıştı.

Hızla yola çıkıp Güneydoğu kapısından aşağı doğru ilerledim. Bir iz gördüğümde yavaşladım. Karda, balkon merdivenlerine giden ayak izleri gördüm. Geri çıkıldığına dair iz yoktu. Liam'ın çalışma odasına çevirdiği ön taraftaki yatak odasında ışık yanıyordu. Demek ki evdeydi. Gitmiş olduğundan ne kadar korktuğumu ve kalbimin bu denli hızlı atışını ilk defa fark ederek elimi göğsüme koydum. Ama

rahatlayışım, yerini bir belirsizliğe bıraktı. Ona ne söyleyecektim? Frank'in otisinde gördüklerini ona nasıl açıklayacaktım? Frank'in saçında bit aradığını söyleyebilirdim ama ya gömleğimin altındaki eli? Havır, gözünün içine baka baka ona bu yalanı söyleyemezdim.

... Ya da ona gerçeği söyledim—okuldaki stajyer ya da kadrolu (!) vampirlerin öğrencilerin, tabii benim de, kanını emdiğinden şüphelendiğim için Frank'in yanına gittiğimi. Neden olmasın? Karşıdan karşıya geçerken muhalif bir şekilde bunu düşünüyordum. Kimse bana okulun bu sırrını saklamamı söylememişti. Beni doğrulamaları için onu Liz ve Soheila'ya götürebilirdim. Liam'ı Fairwick'te periler ve cadılar olduğuna ikna etsem bile, ofiste olanları, önce Liam'a sonra da beni doğrulamasını istediğim herkese, sadece Frank'in sırrını açığa çıkararak açıklayabilirdim. Ve eğer Frank'in maskesi düşerse, beni ve öğrencileri hasta eden şeyin ne olduğunu araştıramazdı. Ayrıca Frank'i kibirli ve itici bulsam da onun bu işin üstesinden gelecek en yetenekli ve etkileyici kişi olduğunu biliyordum. Bu yeteneğini göz ardı edemezdim.

Kalan yol boyunca ve girişteki merdivenlerde daha da yavaşladım. Hala Liam'a ne söyleyeceğime dair bir bilgin yokken kapıyı açtım ve girişte bir şeye takıldım. Yere baktığımda içinde çatlamış mavi bir yumurta olan bir kuş kafesi gördüm. Bunun girişe nasıl geldiğini düşünerek bakarken birden Liam'ın şiir yürüyüşlerinde bulduğu şeylerden biri olduğunu ve girişteki masanın üstüne koymuş olduğunu hatırladım. Masaya baktım ve her zaman orda duran anahtarlarımızı koyduğumuz tahta kasenin, bozuk paraların, eve servis menülerinin olduğu sepetin yere saçılmış olduğunu gördüm. Bu karışıklığın içinde nereye koyacağımı bilemediğim anahtar elimdeyken, merdivenlere doğru enkazı takip ettim. Daha önce pencere pervazında duran şişenin, kapı girişinden Liam'ın odasına kadar saçılmış parçaları üzerinde sekiyordum. Masasında boş boş bakarak yağın karı seyrediyordu. Gri, mat bir ışık yüzündeki bütün rengi almış, beti benzi, kendim yıkayıp ütülediğim beyaz gömleği kadar atmıştı. Çukuru-na batmış gözleri ve siyah saçları, öğleden sonra toplanan gölgeleri

andırıyordu. Zayıf kış güneşinin ışığında, gözlerimi kapasam sanki kaybolacaktım gibiydi.

“Liam.” dedim.

Bana bakmadan elini kaldırdı ve “Sakin.” dedi. “Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Yavaşça odaya doğru yürüdüm ve Bovine Corners’tan aldığımız sandalyenin köşesine oturdum.

“Evet. Çok hızlı gittiğimizi ve Paul’dan ayrıldıktan sonra sana zaman vermediğimi biliyorum. Aklında başka birilerinin de olması normal.”

Ayağa kalkıp “Ama yok!” diye bağırdım. “Gördüklerin...düşündüğün gibi değil. Frank...”

Frank’in adını duyunca yüzünü buruşturdu ve elini tekrar kaldırdı. Bu sefer elinin titrediğini fark ettim. “Önemli değil, Frank’le ne yapmış ya da yapmamış olduğunla ilgilenmiyorum. Beni üzen şey Nicky Ballard’a söylediklerin.”

Ne demek istediğini anlamak için sandalyeye oturdum, “Nicky’ye ne söylemişim?” diye sordum. “Nicky ile erkek arkadaşından ayrılması hakkında konuştuk.” Sonra hatırladım. “Nicky birini unutmanın en iyi yolunun başka birini bulmak olduğunu düşünüyor ve benim de öyle yaptığımı sanıyordu.”

Bu sefer yüzünü dönüp “Peki öyle mi yaptın?” dedi. Gözleri, yüzündeki tek renge, kırmızıya bulanmıştı. “Benimle de bu yüzden mi berabersin? Kalp kırıklığına çare olarak mı?”

“Hayır,” dedim “Dışarıdan bakıldığında öyle görüldüğünün farkındayım. Ama senin ve benim bir araya gelişimizin... Paul’le hiç ilgisi yok.”

“Ama bunun bir hata olabileceğini söylemişsin.”

“Bunu sana Nicky mi söyledi?”

“Bugün teslim ettiği ödevde yazmış.”

Nicky’ye tam olarak ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak, “Aaa,” dedim. “Aslında ona, hatalarımızın sonuçlarıyla başa çıkabilecek ka-

dar büyüdüğümüzü söyledim. Hata derken bizim birlikte oluşumuzu kastetmedim.”

Liam başını eğip gözlerini kıstı. “Ama öyle olmadığını da söylememişsin. Ayrıca bugün Frank’ın ofisinde gördüklerimden, aklında başka birilerinin de olduğunu görüyorum.”

“Heey! Az önce bunla ilgilenmediğini söylemiştin. Her neyse, görüldüğü gibi değil.”

Liam güldü. Sesi beni ürküttü. “Filmlerde sadakatsiz sevgililer de yakalandıkları zaman tam olarak böyle söylüyor.”

“Ah, Liam, lütfen, bu film değil.” Sinirlenmeye başlamıştım. “Bazen aşk hakkında bildiğin her şeyi filmlerden öğrendiğini düşünüyorum.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı an Jeannie’yi ve Liam’ın Moria zamanından öğrendiği şeyleri hatırladım, ama artık çok geçti. Liam çoktan ayağa kalkmış, o ana kadar fark etmediğim sırt çantasına uzanmıştı bile.

“Liam!” diye bağırıp elimi uzattım. “Öyle demek istemedim.” Ama elimi uzattığım anda, dokunuşum onu yakmış gibi kolunu çekti. Elini yüzüne doğru kaldırdı, parmakları yumruk şeklini almış, solgun yüzünde gözleri karanlık ve vahşiydi. Sonra o kadar hızlı döndü ki, çıkıp giderken montundan gelen havayı hissettim. Öylece durdum ve elimde sıkıttığım anahtarın keskin acısını fark edinceye kadar arkasından bakakaldım. Elime baktım ve Annie’nin biri beni takip ederse diye öğrettiği yöntemle, anahtarın dişli tarafını çevirdim. Aklımın bir kısmı Liam’ın dokunuşuma verdiği tepkiye o kadar kızmıştı ki ona saldırayırdım.

Ötüz Beşinci Bölüm

Liam'ın gözlerinde gördüğüm şiddet patlamasından, kavga üzerine düşünecek zamanım olmadı çünkü Liam gittikten on beş dakika sonra Mara geldi. Ofise gitmeyişimden faydalanacak bir sürü yeni yetme vardı; ama Mara onlardan biri değildi.

“Dahlia Motte yazıları üzerine biraz daha fazla çalışma görmek istersiniz diye düşündüm. Harika şeyler getirdim.”

Aslında öyleydi; ama o öğleden sonra yapmak istediğim son şey, toplumdan uzaklaşmış bir kız kurusunun romantik fantezilerini kataloglamaktı—özellikle LaMotte'nin kitabındaki erotik bölümleri bir şekilde sıfırlayan Mara ile. Niyetim gerçekten Mara'ya açık saçık şeyler okutmak değildi. Ondan sadece LaMotte'nin günde kaç sayfa yazdığını kayda geçirmesini istedim. LaMotte yazdıkça kitap ilerliyordu, yazmanın kesintiye uğradığı oluyor mu, diğer kitabı yazması ne kadar alıyor, bunları bilmek istiyordum. Fakat Mara'nın yazıları okumasını engellemek imkansızdı ve yüksek sesle okumak için en ırkçı bölümleri seçip, cinsel tabirlerin utanç verici açıklamalarını istiyordu. Ne zaman bilmediği bir kelime ile karşılaşsa, yanıma çok yakın oturuyor ve kelimeyi işaret ediyordu. Bazen bunları kasten, beni rahatsız etmek için yaptığını ya da cinsel açıdan yaklaşmaya çalıştığını düşünüyordum. Bu garip öğleden sonraları bir müddet sürdü. Ta ki o öğleden sonra ilginç bir şey keşfedene kadar...

Sayfa sayılarını yazdığı sarı not defterinden kafasını kaldırıp “Bir şey dikkatimi çekti.” dedi. “LaMotte'nin verimi ile kitaptaki cinsel sahneler arasında bir bağlantı var.”

Kendimi halsiz hissetmeme rağmen “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet, bakın.”

Yerde oturuyordum. Yanıma gelip diz çöktü. Uzanıp sarı not defterini dizime koydu. Kolu omzuma değiyordu. “Romantik etkileşimlerin olduğu kısımlara yıldız işareti koydum, anlamlı bakışlara bir, öpüşmelere iki, birlikteliklere üç tane. Tabii bu işaretler yetersiz, anatomik detaylar arttığını gösteren yeni bir işaret sistemi bulabilirim...”

“Buna gerek yok,” dedim. “Olayı anladım. Tam olarak nasıl bir bağlantı var?”

“Sayfa sayılarına bakın. Anlamlı bakışmalar ve öpüşme sahneleri arası günde 10-15 sayfa yazıyor. Bugün listelediğim kitapların hepsi bu şekilde.” Defterin sayfalarını çevirdi ve bir sürü yıldız işareti gördüm. Liam’m beni öptüğü en son anı düşündüm. Son öpüşü mü olacaktı? “İlk öpüşme ve sevişme arasında da günde 20-30 sayfa yazıyor. Sevişmeye yaklaştıkça rakam yükseliyor.”

Mara’nın keşfiyle Liam’in öpücüklerinden kurtulup “Gerçekten mi?” diye sordum. Defteri aldım ve Mara fazla yaklaşmasın diye yan tarafa kaydım. “Bu çok ilginç.”

“Asıl ilginç olan, sevişme sahnelerinden sonra sayfa sayılarının azalması. Bir kaç gün boyunca bile yazmadığı olmuş. Sanki bıkmış gibi.”

Dahlia LaMotte’nin romanlarının yazılı olduğu sayfaları çevirdim. Mara haklıydı. Belirlenmiş bir şablon vardı. Sanki Dahlia LaMotte, karakterlerin arasındaki cinsel çekimden heyecanlanıyor sonrasın da da bir çeşit sevişme sonrası gevşeme yaşıyordu.

“Mara, bu gerçekten kayda değer bir buluş. Çok teşekkürler.”

Mara hafifçe gülümsedi. Yanakları pembeleşti. Neredeyse güzelleşmişti. Zavallı kız çok az cesaretlendiriliyor. Onun için biraz daha çaba göstermeliyim, diğer öğrencilerle birlikte onu bir ara akşam yemeğine davet etmeliyim diye düşündüm. Ama bu akşam değil dedim esneyerek. Bu akşam istediğim tek şey yatıp uyumaktı.

“Şunları gözden geçirmek ve bulduklarına bakmak istiyorum.” Ayağa kalkarken, “Ne zaman buluşalım?” dedim.

Mara, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonra canlı. “Yarın da çalışabilir miyiz?” diye sordu.

Yarının, planladığımız günlere dahil olmadığını bilsem de “Tabii,” dedim. Liam’ın yokluğunu düşünmemek için kendimi işe verebilirdim.

Mara gittikten sonra kendime bir çorba yapıp yatakta okurken içmek için yukarı çıkardım. Liam olmadan ev bomboştı. Çalışma odasına gittim ve penceresinden, eski odasında hala ışık var mı diye misafirhanenin olduğu caddeye baktım. Yoktu. Başka bir yere mi gitmişti. Başka bir oda mı tutmuştu? Yoksa aynı yerde rahatça, kavgamızı hiç sallamadan uyuyor muydu?

Ne kadar yorgun olsam da, gece uyuyamadım. Liam’ın yattığı taraf, hareket edersem düşebileceğim bir yarık gibi uzanıyordu. Nasıl bu kadar çabuk bitirebilmiştik? Tartışmamızı tekrar tekrar gözden geçirip, farklı sonuçlara ulaşabileceğim yollar arayarak ama yine aynı yere vararak, yatakta gergin gergin yattım. Birlikte olmamızın iyi bir karar olduğundan şüphe etmiş, Nicky’e bir hata olabileceğimizi söylemiş, sonra da Frank’in ofisinde eli gömleğimin altında yakalanmışım. Beni hasta eden ve zayıflatan şeyin ne olduğunu öğrenmek için Frank’in ofisine gittiğimi söyleyebilirdim; ama sonra tüm bunların sebebi bizim bir hata olmamız olamaz mı diye düşündüm. Belki de Liam’la çok hızlı gitmiştik. Onun hakkında ne biliyordum ki? Her zaman kendine sakladığı bir şeyleri vardı—ilk başta bunun Jeannie’nin ölümünden kaynaklanan üzüntüsü ya da onun şairane tarafı yüzünden olduğunu düşündüm; ama bugün kolunu çektiğinde bana vuracağını düşünmüştüm. Şiddet potansiyeli hep var mıydı? İlişkiyi bitirmek için bahane mi arıyordum? Vampirlerle ilgili konuyu konuşmak için Frank’in ofisine de bu yüzden mi gitmişim. Çünkü aslında saldırı izlerine bakmak için kendi gömleğimi kendim çıkarabilirdim.

Düşüncelerim kadar birbirine geçmiş olan kağıtları savurdum. Yere düşüp ayışığında dökülen karlar gibi dağıldılar. Hala yağıyor mu diye merak ettim. Kalkıp pencereye yürüdüm. Hayır. Kar durmuştu ve ay çıkmıştı, ağaçları karla kaplı kuru iskelete çevirmiş, gölgeleri, geniş beyaz arka bahçeden eve kadar uzanmıştı.

Gölgelerden biri kendini ormandan kurtarıp, bahçeye doğru hızla ilerlemeye başladı. Yengeç gölge. Aşağı koştum, geceliğimin üzerine montumu geçirip koyun derisi botlarımı giydim. Soheila'nın verdiği balıkçı sepeti mutfakta, arka kapıdaki askıdaydı.

Gölgenin en ufak bir hareketini bekleyerek, yavaşça kapıyı açtım. Ralph'ın icabına bakmak için bir yol arayarak, kapının etrafında dolaşıyor olabilirdi. Kapıyı açtığımda mutfak zeminine doğru yayılan kama biçimli gölgenin içine saklanmış olabilirdi. Hasır küfeyi karanlığa doğru salladım ve bir şey yakalamadığımdan emin olduğumda kapıyı arkamdan kapatarak mehtaplı geceye doğru ilerledim.

Arka bahçenin her yanı, ayak basılmamış, ayışığında şeker gibi parlayan kar tortusuyla kaplıydı. Ama gölgelerde hiçbir şey yoktu. Çimenliğin girişindeki ağaçların gölgelerinden biri, bahçenin ortasındaki kuş çeşmesine uzanmıştı. Bir diğeri, uzunca mutfak kapısına birkaç adım mesafedeki eski taş duvarın korumalığındaydı. Duvarın üzerinde yaşlı bir leylak dalıyla düğümlenmiş gölgeler vardı. Herhangi bir hareket ya da kıpırtı arayarak her bir gölgeyi ayrı ayrı inceledim. Hiçbir şey yoktu.

Sonra bahçeye doğru, karları buzlu bir tortuya çevirerek eleyen, dalları sallayan bir rüzgar esmeye başladı. Yaşlı leylağa düğümlenmiş gölge dallardan birinin kabardığını gördüm. Taş duvardaki gölgeyi geçerek ona doğru yürüdüm ve bir şeyin bileğine dokunduğunu hissettim. Aşağı baktım ve yengeç gölgenin arka kapıya doğru hızla gelmekte olduğunu gördüm.

Elimdeki balıkçı küfesiyle üzerine atıldım ama kaçırdım. Yengeç gölge aniden fırladı ve ormana doğru yöneldi. Karda tökezleyerek, güçlükle peşinden ilerledim. Yengeç gölge karda gidebilecek kadar hafifti; ama benim ayaklarım aksi gibi kar yığınının içine girdi. Or-

mana gitmeyi başarabilirse onu bir daha asla yakalayamazdım ve Ralph zayıf düşüp ölürdü. Varmak üzereydi ki adam şeklinde iri bir gölgeye dönüştü.

Daha büyük bir gölge üzerime gelirken geriye doğru eğildim.

Korkunç bir canavar gölge olduğundan korkarak kafamı kaldırdım; ama onun yerine Liam'm gölgede solgun ve loş görünen yüzüyle karşılaştım.

"Liam! Ne yapıyorsun burada?"

"Sen olmadan uyuyamadım. Ben de ormanda yürüyüşe geldim. Sonra evden bir ses duydum ve birinin eve girmeye çalıştığını düşündüm. Sen ne yapıyordun?"

Sorusunu görmezden gelerek "Bensiz uyuyamıyor musun?" dedim. "Ben de sensiz uyuyamıyorum."

Gölgeden öne bir adım daha yaklaştı. Ayışığı tepeden saçlarına omuzlarına ve krem rengi süveterine değiyordu. Yüzü hala gölgedeydi ve su altındaymış ya da boğuluyormuş gibi dalgalı bir görünümü vardı. Sonra gözlerim dolu olduğu için öyle göründüğünü fark ettim.

"Liam, çok üzgünüm. Frank Delmarco'yu ya da bir başkasını istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Bana doğru adım attı. Vücudu ayışığında, tamamen ışığın şeklini almıştı. Beni buz gibi soğuk kollarının arasına aldı, elimi süveterinden içeri soktuğumda ve onu öptüğümde, beni bulmak için harekete geçen bir kıvılcım hissettim. Her yerimi tutuşturan bir kıvılcım.

Paul ve ben hiç kavga etmemiştik ve insanların barışma seksinin ne kadar harika olduğunu söyleyip durmasını o zamana kadar anlayamamıştım. Artık anlayabiliyordum. O geceki sevişmemizde, daha önce hissetmediğim bir şehvet vardı. Birbirimizi kaybetmenin ucuna gelmiştik. Sevişmeden sonra bile ellerimi ve gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum. Sanki onun gerçek olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyor gibiydim. Gözlerimi kapadığımda, onun gölgelerinde kaybolduğunu görüyordum ve karanlığın içine düşen sanki benmişim gibi sıçrayarak uyanıyordum.

Her yerim ağrı içinde uyanmıştım; ama Liam kalçalarını arkama değdirdiği zaman arzulu bir şekilde ona döndüm ve tekrar seviştik ki bu da okula geç kalmama ve bacaklarımın hamlamasına sebep oldu. Eminim çok komik yürüyordum.

Ofisinin önünden topallayarak geçerken Frank “Sen ve Şiir Adam’ın barıştınız mı?” diye sordu.

Cevap vermeden önce Liam’ın oralarda olmadığından emin olmak için endişeli gözlerle yukarı ve aşağı baktım. Beni yine Frank’le görmesini istemiyordum.

“İyiiz. Sadece kıskanç bir anına denk geldi; ama kıskanılacak bir şey olmadığını açıkladığımda barıştık.” Çekindiğimi gizleyerek gülümsedim. Liam’ın öpüşlerinden dudaklarım bile hamlamış ve çatlamıştı.

“Harika,” dedi. “O zaman içeri gelmene ve birkaç dakika oturmana bir şey demez. Seninle konuşmam gereken meseleler var.”

Tekrar arkama baktım ve döndüğümde Frank’in güldüğünü gördüm. Ofise doğru dümdüz yürüyüp masanın önündeki sandalyeye, biraz daha nazik inmiş olmayı umarak oturdum.

Frank ayağa kalktı ve kapıyı kapattı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” diyerek karşı çıktım.

Frank masanın kenarına oturup, “Birinin buna kulak misafiri olmasını göze alamayız. Burada söz konusu olan, erkek arkadaşının hassas duygularından fazlası.”

Ağzımı açacak oldum; ama eğer tartışmazsam, buradan daha çabuk çıkabileceğimi fark ettim.

“Konu nedir?”

“Dün gece şu bizim stajyer vampirleri kontrol ettim ve bence bizim öğrencileri avlayan onlar değil.”

“Neden? Sana öyle olmadıklarını söyledikleri için mi?”

“Hayır, bütün gece onları izlediğim ve içtikleri kan ithal olduğu için.”

“İthal mi?”

“Yani yerel değil. Dün gece evlerine 21 yaşlarında pek de hoş olmayan üç kişi geldi ve gönüllü olarak onlara hizmet ettiler.”

“İyy, kim yapar böyle bir şeyi?”

“Bir tanesi, Woodstocklı, olağan dışı aşk hikayeleri yazan ve yaşayan ya da gerçekte ölmemiş bir vampir bulduğu için gezegenin en şanslı insanı olduğunu düşünen orta yaşlarda bir kadındı. Sabaha karşı evden çıkarken onu durdurduğumda bunları söyledi. Diğer ikisi evliliklerine renk katmaya çalışan Manhattanlı bir çiftti.”

“Tamam, galiba daha fazlasını bilmek istemiyorum.”

Frank gülümsedi. “Yerinde bir istek. Benim de hatırlamak istemediğim bazı görüntüler var.”

“Ama dün gece öğrencilerin peşinde değillerdi diye genelde olmadıkları sonucuna varamayız.”

“Hayır, ama ayrıca revire gidip hemşireyle de konuştum. Öğrencilerin hiçbirinde ısırık izi yok, hem Flonia Rugova ile görüştüm. Bilinçli ya da bilinçsiz herhangi bir vampir saldırısı hatırlamıyor.”

“Flonia nasıl bu arada?”

“Zayıf ama iyileşiyor gibi görünüyor. Hemşireye içeri ziyaretçi alınmamasını söyledim.”

“Ama öğrencileri tüketen şey vampirler değilse...”

“Bilmiyorum, Flonia’nın ilerlemesini izleyeceğim. Sen nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, herhalde sadece bir virüstü, ama şimdi geçti.” Ayağa kalktım ve Frank bacaklarımın hamladığını görmesin diye ona kocaman gülümsedim. “Daha iyi olmamıştım.”

Otuz Altıncı Bölüm

Flonia iyileşti ve bir hafta sonra revirden çıktı. Birkaç gündür derslerden tükenmiş olan Nicky, toparlanmak için büyükannesinin evine gitti. Şubat ayının kalanından Mart'a kadar bu böyle devam etti. Bir öğrenci iyileşti diğer iki öğrenci hastalandı. Scott Wilder izin alıp eve gitmek zorunda kaldı.

Mart'ın ikinci haftasında ofisine uğradığım Dekan Book, "Çok kötü." dedi. "En iyi konuşmacımızdı."

"Gerçekten mi? Biraz tembel gibi görünüyordu."

"Görüntü aldatıcı olabilir canım. Bunu hiç unutma." Beni çabucak azarladı. Neyse ki Dekan Book tamamen iyileşmişti. Gözleri tekrardan canlı, teni pürüzsüz ve pembe, gümüş rengi saçları topuz şeklinde dolanmıştı. Baharın gelişini kutlamak için çimen yeşili tüvit takım ve pembe bluz giymişti; ama kürk montu oturduğu koltuğun arkasında serili duruyor ve ara sıra parlak postu okşamak için uzanıyordu.

Sıkıntılı bir şekilde montu süzerek "Ursuline iyileşti mi?" dedim.

"Ah, evet. Goodnoughlar'ın köpeğiymiş gibi yaparak oldukça eğlendi. Haftada birkaç saatini köpek parkında geçirmesine karar verdim. Böylece Abby, Russell ve köpekleri Roxy ile vakit geçirebilir—tabii uslu durursa." Sesinde bir sertlik gizliydi ama ceketini nazikçe okşadı. Ursuline'in kürk görevini gördüğü zamanları sevip sevmediğini merak ettim; ama sormak çok kaba olurdu.

“Sen nasılsın Callieach? Rengin düzelmiş ama hala biraz zayıfsın.”

“Ah, çok iyiyim,” biraz fazla coşkulu söylemiştim. “Sadece biraz fazla hareket ediyorum.” Dekan Book ölçülü bir bakış attı ve ben kızdım.

“Yani koşuyorum.” diye ekledim. Bu durumu daha da berbat etti. “Liam ve ben açılan caddelerde koşmaya başladık.”

Dekan Book dudağını büzerek “Anlıyorum,” dedi. “Belki şu ‘koşu’nuzu biraz azaltmalısınız. Daha da zayıflamak istemezsin. Grip salgını hala geçmedi. Kış da öyle. Direncini yüksek tutmak istersin.”

Dekan Book’a, öyle yapacağıma dair söz verdim. Gerçek şuydu ki, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Haftada bir kez B-12 aşıları için revire gidiyordum çünkü kan testlerinde B-12 eksikliği çıkmıştı ve Liam demir içeren yemekler yapıp duruyordu: yeşil mercimek çorbası, pekmezli ekmek—hatta dana ciğeri—önce yememekte direttiler; ama sonrasında silip süpürdüm. Önceki gece iki düzine istiridye getirdi. Nereden ve hangi parayla aldığını sormadım ve buz gibi lokmaları boğazıma tıkarak bana yedirdi. Denizi yutuyormuşum gibi hissettim ve çok geçmeden hepsini akşam yemeğinde yedik. Sevişirken dahi tadını Liam’in dudaklarından alabiliyordum. Hala biraz yorgun ve zayıf olmamın sebebi Liam’la her gece yarısı seviştiğimiz için uyanık olmamızdı. Duracakmışız gibi görünmüyordu. Bir yerlerimiz ağrıdığı zaman bile birbirimizi tatmin etmenin daha az sürtünme içeren bir yolunu buluyorduk. Kavgaya ettiğimiz günden beri, sevişmek bizim için bir öncelikti. Sanki bir daha vaktimizin olmayacağından korkuyorduk. Onunla bu konuda konuşmaya kararlıyım; ama ne zaman ciddi bir şey konuşmak için yanına otursam kendimizi yere uzanmış buluyorduk ve “Bu harika!” “Evet!” ve “Tanrım evet!” leri saymazsak konuşmuyorduk. Bahar tatilinden önce onunla konuşacağıma dair kendi kendime söz verdim. Tüm haftayı yatakta beraber geçirirsek birbirimizi öldüreceğimizden korkuyordum.

Derslerin son günü Mara Marinca bir virüse yakalandı ve derse gelemedi. Revirden bana üzgün olduğunu ve o gün Dahlia LaMotte yazıları üzerine çalışmak için eve glemeyeceğini söyleyen bir mesaj çekti. İlk tepkim rahatlatma oldu. Eve gidebilir ve kestirebilirdim. Sonra böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim ve dersten sonra onu revirde ziyaret ettim. Odasında Lesley Fisk vardı. Yastığını kabartıyor, battaniyesini seriyordu.

Anaç elini Mara'nın solgun alnına koyan Hemşire Fisk "Zavalılık." dedi. "Dün gece hastaneye geldiğinde bir kedi yavrusu kadar savunmasızdı. Daha erken gelmeliydi."

Mara, morarmış dudaklarıyla "Dersi ve işi kaçırmaktan nefret ediyorum." dedi. "Bursumu kaybedip okuldan atılabilirim."

Hemşire Fisk gıdıkladı. "Saçmalama canım, kimsenin sırf hasta olduğun için bursunu elinden almayacağından eminim. Öyle değil mi Profesör McFay?"

Mara'nın elini okşayarak "Elbette." dedim.

"Ama Dahlia LaMotte'nin kitapları listelemekte iyi aşama kaydediyorduk..."

"Saçmalama Mara. O el yazmaları tatilden sonra da orada olacak. Zamanını dinlenmek için kullanmalısın."

Lesley Fisk, beni odadan çıkarırken, "Tatilde benim de yapacağım şey bu. Tüm haftayı küvette geçireceğim." dedi.

"Eminim bu kadar çok öğrencinizin hasta olması sizi zorluyordur."

Hemşire Fisk arkasına doğru gerindi ve bir eliyle kuyruk sokumuna masaj yaptı. Bu hareketi benim de sırtımda ağrı hissettirdi.

"En azından mide rahatsızlığı değil. Çoğu öğrenci daha kısa istirahatle iyileşiyor. Gerçi Nicky Ballard'ın hala çok kötü olduğunu duydum. O aptal annesi eminim kızı dinleneceği yerde, yaşlı Miz Ballard'ı baktırıyordur."

Öğleden sonra kestirme şansımın uçup gittiğini fark ederek "Hmm, belki de uğrayıp nasıl olduğuna bakmalıyım." dedim.

“Eğer giderseniz, bu demir ilaçlarını da götürebilir misiniz? Nicky için sipariş etmiştim, JayCee’yi gelip alması için çağırdım; ama çok meşgul olduğunu söyledi.” Homurdandı. “Düşünebiliyor musunuz? Hasta kızının vitaminlerini almak için çok meşgulumuş. JayCee ile aynı okula gittim, o zamanlar iyi bir kızdı, bu yüzden hakkında kötü bir şey söylemekten nefret ediyorum ama...”

Lesley Fisk kafasını salladı ve JayCee Ballard’a yapacağı eleştiriyi engellemek ister gibi dudaklarını büzdü. Vitaminleri götürmeyi önerdim ve ona iyi tatiller diledim.

“Sen de...” dedi. “Biraz dinlen ve kemiklerini güçlendir. Hala çok zayıf görünüyorsun.

Kampüsten ayrılmadan önce Liam’a mesaj atıp onunla evde buluşacağımızı söyledim. O da Dekan’la randevusu olduğunu ve beş gibi döneceğini söyledi. Güneydoğu kapısından çıktım. Evimi, özleyen bakışlarla geçtim ve Elm Sokağına döndüm. Ballardlar’ın evi güneş ışığında daha bir çökmüş göründü. Yine de bahçede kirli kardan yereşeren hoş çiğdemler vardı. Onları kimin ektiğini merak ettim. Birisi evi neşeli göstermeyi daha çok önemsemişti belli ki. Aynı zamanda, geri dönüşüm kutusunda duran birbirine bağlanmış gazete yığını da dikkatimi çekti. Belki de Nicky evdeyken temizlik yapıyordu. Takdir edilesi bir çabaydı; ama iyileşmek için en doğru yöntem değil.

Kapıya vurdum ve bekledim. İçeride çalan radyonun sesini duyabiliyordum—WFAI, üniversite radyosu—ve ara sıra yumruk sesleri. Tekrar vurdum, küfürlü homurdanmalar işittim ve sonra kapı aralandı. Ağzında yarım sigarayla, JayCee Ballard beni görünce kaşlarını çatı.

“Dur tahmin edeyim. Nicky’i görmeye geldin. Okulda ilgilenmeniz gereken başka öğrencileriniz yok mu sizin?”

“Niye? Başka biri daha mı geldi?”

JayCee, gözlerini kısarak sigarasından çekti ve sinsice güldü. Kolunu, dar kolsuz gömleğinin üstündeki silinmiş Phil logosuna kapattı. “Yani bu sabah erkek arkadaşının buraya geldiğini bilmiyorsun... İçeride oturuyordu... kek bile getirmiş. Buna inanabiliyor musun?”

Pasta yapan bir adam! Göğüslerime o kadar sert bakmasaydı, eşcinsel olduğunu söylerdim.”

“Liam burda mıydı?” umutsuzca, şaşırmamış gibi yapmaya çalıştım. “Bir ara uğrayacağını söylemişti; ama vakit ayırabildiğini düşünmedim. Nicky’i de görmek isterim. Ona vitamin getirdim.” Şişeyi cebimden çıkardım anda JayCee elimden kaptı.

“Ben ona veririm. Şimdi uyuyor. Sevgilinin ziyareti onu çok yordu. Aralarında bir şey olduğunu görürsem, yemin ederim okula cinsel taciz davası açarım.”

“Liam asla öğrencilerinden faydalanmaz.” konuşurken tükürük saçıyordum. “Onları çok fazla önemser...”

“Fazla önemsediği kesin. Yarım saat boyunca Nicky’nin odasına kapandı. Nicky, şiir hakkında konuştuklarını söyledi ama gözlerindeki bakışı gördüm. Yatak odası bakışı... Ne demek istediğimi anladın sanırım.”

Dehşet içinde, kızardım.

JayCee kıs kıs güldü, “Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun. Sana tavsiyem canım, erkeğini tatmin et ki daha genç et aramak için buralarda avlanmasın.”

Bu bilgece tavsiyeden sonra kapıyı suratıma çarptı. Neredeyse tekrar vuracaktım ama değmeyeceğine karar verdim. Merdivenlerden aşağı indim ve kürekle karılmamış yerde Liam’ın ayak numarasına uyan ayak izleri olduğunu fark ettim. Bean kar botları. Yani JayCee Liam’ın ziyaret ettiğine dair yalan söylemiyordu. Bu çok önemli değildi. Liam’ın yapacağı türden düşünceli bir hareketti—pasta kısmı bile. Sadece neden bana söylemediğini merak ettim.

Göçmen bir su kuşuna da ait olabilecek olan ses, Elm Sokağı’ndan yukarı ağır ağır yürürken, bilincimi delip geçti. Döndüm ve ufak tefek, orta yaşlarda, vişne kırmızısı süveterli ve kot pantolonlu bir kadının Craftsman bungalovundan bana el salladığını gördüm. Şükran Gününde Dory’le birlikte, sahibi kışı Florida’da geçirdiği için, borularını kontrol etmeye gittiğimiz ev olduğunu hatırladım. Yolda duran karavandaki ışık, döndüklerini gösteriyordu.

“Merhaba,” dedim, gelen ışığa gölgelemesi için elimi yüzüme kaldırdım.

“Bana mı dediniz?”

Kadın basamakları indi, temizlenmemiş yola ve ayağındaki terliklere dehşet içinde baktı. Kendine karda dikkatli bir şekilde yol açarken “Aman Tanrım!” dedi. “Erken döndük ve Brock’a yolları temizlemesini söylemeyi unuttuk. Ve ısıtıcıyı açmayı da. Şimdi de içeri hırsız girdiğini öğreniyoruz. Harald, şerifle telefonda. İnanabiliyor musunuz? Hem de Fairwick’te. Ben Cheryl Lindisfarne. Ama herkes bana Cherry der.” Yolun ortasında birbirimize ulaştığımızda elini uzattı.

“Callie McFay. Üniversitede çalışıyorum. Aslında Şükran Gü-nü’ndeki buz fırtınasından sonra Dory Browne ile evinizdeki boru-ları kontrol etmek için gelmiştik. O zaman her şey normaldi. Çok fazla şey çalınmış mı?”

Başını salladı, düzgünce kesilmiş sarı saçları, arkadan bantla tutturulmuş, bluzunun beyaz yakasından aşağı sarkıyordu. Yakından bakınca süveterinin vişne şeklinde düğmelerini, kalp şeklindeki yü-zünü ve adının nereden geldiğini gösteren pembe yanaklarını görebiliyordum.

“Biraz yemek ve elbise. Ama en kötüsü dosyalarımıza girmiş ve kredi kartı numaralarımızı çalmış. Harald Amerikan Ekspress’in Aralık faturalarında bir gariplik fark etti ve kartlarımızı iptal ettirdik. Ama kim bilir başka hangi bilgileri de aldı. Kimliklerimizi çalmış olabilir!”

Cheryl ve Harald Lindisfarne’in kopyaları sanki güpegündüz, yüzünüzce Elm Sokağı’nda dolaşıyorlarmış gibi sokağın bir aşağısına bir yukarısına sinirli bir şekilde bakındı.

“Gerçekten can sıkıcı,” diyerek onayladım, benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. “Ama eğer başka garip faturayla karşılaşma-dıysanız, belki de ısınmaya çalışan bir berduştu.”

Elini kolumun üstüne koyup, “Öyle mi düşünüyorsunuz?” dedi. “Hormel jambonunun tamamını ve geçen yaz kurduğum turşuların

hepsini yemiş. Ama oldukça titiz biriymiş. Turşu kavanozlarını yıka-mış ve Harold'ın DVD koleksiyonunu eski sırasına koymuş. Harold biraz sinema düşkünüdür...”

“Eski sırasına mı koymuş? Sırayı bozduğunu nasıl anlamış ki?”

“Çünkü alfabetik sırada değildi. Ah canım, belki de okuma yaz-ması olmayan bir berduştı. Belki düzgün bir eğitim alamadığı için suça karıştı. Okuryazarlık gönüllüsüyüm ayrıca.” diye ekledi. “Yazın tam burada, Florida'dan yeni göçenlerle ve göçmen işçilerle çalıştım. Sizce hocalık ettiklerimden biri yapmış olabilir mi?”

Çok şükür ki yeni varsayım, kısa boylu, kel, haki şortunun içinde aşırı şişman, üzerinde sahibini öven “ Kar kuşu emekli oldu ve bu-nunla gurur duyuyor” yazılı bir tişört giyen bir adamın kapıda belir-mesiyle yarıda kaldı. “Şerif yolda Cherry, bebeğim. Çalınan her şeyin listesini yapmamız gerektiğini söyledi. Büfedekileri sen yazmalısın.”

Cherry, kolumu sıkarak, “Ah,” dedi. “Gitsem iyi olacak. Beni din-lediğin için teşekkür ederim. Biriyle paylaşmak zorundaydım. Ay-rıca tanıştığımıza memnun oldum. Dory okula yeni bir profesörün geldiğini söylemişti. Kitap kulübümüze katılmalısınız...”

On dakika sonra, Cherry'ye, kitap kulüplerine katılacağıma dair söz verdikten ve Harald'la tanıştıktan ve ona da Cuma Ge-cesi sineması kulübüne katılacağıma dair söz verdikten sonra, Lindisfarneler'in elinden anca kurtulabildim. Harald'ın 'ev istilas'ı olarak adlandırdığı olayın ayrıntılarını düşünerek eve yürüdüm. Fa-irwick'teki, anahtarları saksının ya da bahçedeki biblonun altına sak-lama geleneğinin ne derece güvenilir olduğundan her zaman şüphe duymuştum. Dory'nin anahtarları girişteki basamakların yanında bulunan bahçe süsünün altında bulduğunu hatırladım. İçeri girmeye çalışan herkes bunu kullanabilirdi... Dory'nin, pembe boyalı yanak-ları Cherry'ninkilere benzeyen biblosunu kaldırmak için eğildiğini gözümün önüne getirdim. Dory anahtarı almak için hemen bibloya eğildi; ama önceki gece kar fırtınası olmuştu. Biblo zeminin altına gömülmüş olmalıydı. Sonra evdeyken Dory bir şey dinliyormuş gibi baktı...ve yatak odasındaki ıslak havluyu bulduk.

Demek ki 'ev istilacı' biz evdeyken bile oradaydı. Bu düşünce beni o kadar ürküttü ki sürpriz bir şekilde hırsızla karşı karşıya gelmenin o an ne kadar mümkün olduğunu fark edip durdum.. Ne yapmış olabilirdi kim bilir?

Bir an geri dönüp Lindisfarneler'e ve şu anda varmış olduğunu tahmin ettiğim şerife bu bilgiyi vermeyi düşündüm; ama daha sonra telefon etmeye karar verdim. Olay dört ay önce yaşandığı için çok acil değildi. Üstelik hala biraz kestirebilmek için zaman istiyordum.

Gerçi sokağın köşesini döndüğümde, uyku hayallerim suya düşmüştü. Üç kadın, girişteki koltuğa oturmuşlardı. Onlara yaklaşırken, bu üçlünün kar fırtınasının olduğu gece kapıma geldiğini hatırladım. Gerçi sadece ikisi aynı kişilerdi: Diana Hart ve Sohelia Lily. Üçüncü kadın Fiona Eldritch'ti. Yola yaklaştıkça (harika temizlemişsin, teşekkürler Brock!) neşeli görünmeye çalıştım; ama içten içe rahatsızdım. Şimdi hiç uyuyamayacaktım.

Basamaklara yaklaşınca "Merhaba." dedim. "Bu şerefi neye borçluyuz? Yeni bir müdahaleye değil umarım."

Bu üç kadından ikisinin geçen sefer kapıma davetsiz gelişini hatırlayarak espri yapmıştım; ama sadece bir tanesi güldü. Gülen kişi Fiona'ydı ve bu hiç de iyi bir gülüş değildi. Soheila utanmış, Diana ise üzgün görünüyordu. Elini koluma uzatıp sıktı ve "Evet canım. Korkarım tam olarak öyle."

Otuz Yedinci Bölüm

“Ne için müdahale?” diye sordum. “Ne alkol sorunu var ne de uyuşturucu.”

Fiona, güzel dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle “Ama senin de bir bağımlılığın var.” dedi.

Yanaklarım kızardı. “Bu sizi ilgilendirmez. Biz rıza gösteren yetişkinleriz.”

Diana “Hayır, Callie,” dedi. “Sen rıza göstermiyorsun; sen büyülendin. Liam ise... bir yetişkin değil, bir iblis.”

Bir süre ona baktım ve gülmeye başladım. “Bu çok saçma. İblisi hatırlıyorum. O bedenden kurtulmuş bir ruhtu. Ay ışığı ve rüyalar-dan yapılmış bir şeydi. Liam ise et ve kan. İnan bana, o çok somut ve gerçek.”

Fiona “Evet,” dedi. Gün dönümünde onu fark ettiğim zaman bunu ben de hissettim. Sen onu canlandırdın, Cailleach. Aslında bu çok etkileyici. Bir iblisin ete bürünmesi için onun aşk nesnesinin çok güçlü bir zekaya ve güçlü arzulara sahip olması gerekir. Onun ete bürünmeyi istemesine neden oldun.”

“Hayır! Onu mağlup ettim. Bunu yaptığımı gördünüz!” Soheila ile Diana’ya döndüm. Tek kelime etmeyen Soheila sessiz kalmaya devam etti. Diana da mutsuz gözüküyordu ama cevap verdi. “Töreni tamamladığını gördük, Callie ve iyi niyetli olduğuna eminim; ama kalbinde neler olduğunu göremeyiz. Hiç kimse göremez...” Fiona’ya

gergin ama kararlı bir bakış attı. “Hiç kimse onu bilerek canlandırığını söylemiyor.”

Fiona Diana’ya dik dik bakarak burnundan soludu. “Hayır, sanırım bilerek yapmadı.”

Fiona’nın onaylamaz hareketleri yüzünden yüzü solan ve sivilceleri belirginleşen Diana devam etti: “Ama ayini gerçekleştirirken tereddüt eder gibi oldun. Eğer birazcık da olsa iblisin kalmasını istediysen, bu onun ete bürünmesine yetmiştir.”

Şükran Günü’nden önce iblisi mağlup ettiğimiz geceyi anımsayarak Diana’ya baktım. İblisin benimle kalmasını azıcık da olsa arzulamış mıydım? Sonunda “Bu doğru olsa bile...” dedim ve Fiona’nın yüzüne bir zafer ifadesinin, Soheila’nın yüzüne ise daha büyük bir üzüntü ifadesinin yerleştiğini fark ettim. “O şey o gece ete bürünmüş olsa bile, o Liam olamazdı. Liam hayatı ve geçmiş olan gerçek bir insan. Onun profesyonel referansları, Trinity ve Oxford’dan dereceleri, dergilerde yayınları ve bir Facebook sayfası var, Tanrı aşkına. Adını Google’a bir yazsanız!”

Diana ve Soheila birbirlerine baktılar. Fiona sadece güldü.

Fiona “Ben yazdım!” diye çılgık attı. “Çok zekice yapılmış, değil mi? Dereceler ve yazar konferanslarına katılmalar... Hiçbirini aramak aklına geldi mi? Bir de şiirleri var. Ne hoş, değil mi? Kelimelerle arası hep iyiydi.”

Diana “Sanal bir hayat yarattı. Bir kimlik hırsız gibi...” diye ekledi. “Evet, Lindisfarneler’le da konuştum. Dory ve ben ete büründükten sonra bir şekilde onların evlerine girdiğini ve kimliğini yaratmak için onların bilgisayarlarını ve kredi kartlarını kullandığını düşünüyoruz.”

“Ama tüm kimliği sadece *sanal* olamaz...”

Fiona kibirli bir şekilde “Onun şiirlerinden birine yer vermiş gerçek bir dergi buldun mu hiç?” diye sordu. “Hayır, sanmıyorum. Dekan Book da bulamadı korkarım.”

Diana onu savunurcasına “O hastaydı.” dedim. “Liam, referanslarına dikkatli bir şekilde bakmaması için onu büyüledi ve değerkendirmesini etkiledi.”

“Referanslarından hiçbirine telefon etmediğini mi söylüyor-sun?” dedim.

Diana iç geçirdi. “Özgeçmişini, tavsiye mektuplarını okudu ve onunla tanıştı. Daha önce çalıştığı üniversitelerden birindeki bir profesöre e-posta attı, başka bir profesöre telefonla ulaşmaya çalıştı; ama ikisine de ulaşamadı. Sonradan dedi ki bütün referansları dijital olduğu için sahte olabirmiş. Bunu daha önce fark edebilirdi tabii ki ama ondan etkilenmiş ve Phoenix’in yerini dolduracağı için mutluydu. Bu yüzden normaldekinden daha az araştırma yaptı.

Fiona’ya dönerek “Sen de...” dedim. “Liam’ın yüzyıllar öncesinde tanıdığın iblis olduğunu öne sürüyorsun. Onu tanımadın mı?”

“O olduğundan şüphelenmiştim; ama emin olamıyordum. Emin olmak için onunla fiziksel bir temas kurmam gerekiyordu ama onu öpmek için vestiyere çektiğimde sen araya girdin.”

“Ama seni öpmek istemedi, değil mi?”

“Hayır... Muhtemelen bunun kendisini ele vereceğini biliyordu.”

“Ya da beni daha çok beğendiği için seni öpmek istemedi.”

Fiona’nın gözleri parladı ve boyu 7 cm uzamış gibi gözüksü.

Diana Fiona’ya kısık bir sesle “Unutma ki hala onun etkisi altında,” dedi. “Söylediklerinin sorumlusu o değil.”

“Söylediklerimin tam olarak farkındayım. Liam’ın bir iblis olduğunu kanıtlayamazsınız, kanıtlayabilir misiniz?”

Fiana ve Diana öfke patlamam karşısında sessiz kaldılar; ama Soheila sonunda konuştu. “Hayır, Cailleach, kanıtlayamayız; ama kampüsteki öğrencilerin hayatını emen iblis benzeri bir yaratık olduğunu kanıtlayabiliriz. Tüm kurbanlarında; Dekan Book, Flonia Rugova, Scott Wilder, Nicky Ballard ve Mara Marincada aynı semptomlar görüldü: Yorgunluk, rahatsız eden rüyalar ve kansızlık.”

“Bunların nedeni herhangi bir şey olabilir...”

Soheila ısrar etti. “Ama değil. Bunu daha önce fark etmem gerekirdi ama kendi türümden birinin bu kadar... bu kadar dikkatsizce davranabileceğini düşünemedim. Genç insanları avlamak mı!” Suratını astı. “Kız kardeşlerim bile daha prensip sahibiydiler. Sonra Nicky Ballard’ı ziyaret ettim ve elini tuttum. Dokunuşunda iblisin izini hissedebiliyordum.”

“Daha önce iblis *benzeri* demiştin,” diye dikkat çektim.

“İnsanların hayatlarını avlayan bir sürü yaratık var: İblisler, şeytanlar, gönül hırsızları, vampirler, liderler, su perileri... Hepsi uzaktan akraba. Birinin hayatının bir yaratık tarafından emildiğini anlayabilirim...” Elini uzatıp elimi sıktı. Geriye doğru, tam Fiona’nın üzerine doğru bir adım attım. Buzdan bir duvara toslamış gibi hissettirdim.

“Ama bunları Liam’ın yaptığından emin olamazsın.” Sesim daha zayıf çıkıyordu. Bana söylenenleri kabul etmemek de ısrar etsem de peri kraliçesinin yakınlığı ürkütücüydü. Fiona beni kısıkanıyordu çünkü onun kuklası olan iblis önce beni ziyaret etmişti. Diana hala Liz’in hastalığı için bir açıklama düşünüyordu ve Soheila... Soheila da öğrencilerin hastalıklarında bir iblisin parmağının olduğunu fark etmekte isteksizdi; ama bunu fark ettiği anda o iblisin peşine düşmeyi kendine sorumluluk bilirdi. Ayrıca, kendi gerçek aşğını kaybetmişti. Belki de benim Liam’la mutluluğumu kısıkanıyordu.

Soheila uzanıp elimi tuttu. Elimi çekmeye çalıştım ama Fiona hafifçe ama güçlü bir şekilde kolumdan tutarak geri çekilmemi engelledi. Soheila elimi iki elinin arasına aldı. Gözlerini kapattı ve elimi okşadı. Gözleri hayal görüyormuş gibi göz kapaklarının altında hızla ileri geri hareket ediyordu. Sonra birden gözlerini açınca yanağından aşağı bir gözyaşı damlasının süzldüğünü gördüm.

“Onu hissedebiliyorum, Cailleach. Onun varlığını sende güçlü bir şekilde hissediyorum. Onun aşkını hissedebiliyorum...”

Macar toplumunda genellikle yalnız kadınlara musallat olduğuna inanılan bir iblis.

Fiona tıslayarak “İblisler aşık olamazlar.” dedi. “Hem onu seviyorsa, nasıl oluyor da tüm öğrencileri avlıyor? Onları da mı seviyor?”

Fiona’ya bakmak için başımı Soheila’nın üzüntü dolu gözlerinden yana doğru çevirdim. Fiona hatalıydı. Bir iblis kesinlikle aşkı hissedebilirdi. “Liam öğrencilerine *asla* zarar vermez.”

“Onu tatmin edemeseydin verirdi.”

Farkında olmadan elimi Fiona’nın yapmacık gülümseyen yüzünün önüne doğru kaldırıp ona bir tokat atmak üzereyken Soheila ile Diana beni tuttular. Bir rüzgar eserek üçümüzü evin duvarına doğru savurdu ve beyaz bir ışık gözlerimi aldı. Kafamın içinde Fiona’nın başımı buz kıracağı gibi delen sesini duydum. *Sakın bana bir daha meydan okuyayım deme, küçük kapı tutucu. Yoksa seni toz duman ederim. Seni bu seferlik şeytanım Sınır’a geri göndermen için bağışlıyorum. Arzuladığı biri tarafından reddedilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamasını istiyorum.*

Tiz bir çığlık kulaklarımı tırmaladı Başımın patlayacağından emindim; ama çığlık kulaklarımda zonklayan bir ağrı ve ağzımda bakırımsı bir tat bırakarak kesildi. Dizlerimin üzerine çöküp kustum. Hayal meyal Diana’nın beni saçımdan tuttuğunu, Soheila’nın mırıldadığını duydum.

“Tamam, o gitti. Sana kızgın çünkü Liam onun yerine seni seçti; ama sana zarar veremeyeceğini biliyor. Periler Kraliçesi’nin bile Periler Ülkesi’nin kapısını açmak için bir kapı tutucuya ihtiyacı var.”

“Bana onu geri göndermem için beni bağışladığını, böylece sevdiği biri tarafından reddedilmenin nasıl bir his olduğunu anlayacağım söyledi; ama bir iblisin aşık olamayacağını söyleyen de kendisiydi ve Liam gerçekten bir iblis ise...” Onların gerçeği anlattığı düşüncesiyle midem yeniden bulandı. Bedenini yakından tanıdığım Liam etten ve kandan değil, gölgeden ve ay ışığından yaratılmış, kendi şehvetimden oluşmuş bir Gollum’du. “O bir iblis ise, bana yalan söylediye ve öğrencilerinin üzerinden beslendiyse... beni sevmiyor demektir. O hiç kimseyi sevemez.”

Soheila hiçbir şey söylemeden ürperdi. Diana nemli alnının üzerine düşen saçlarını kibarca geriye aldı.

Diana “Bence seni elinden geldiği kadar seviyor; ama bu fark etmez. Onu geri göndermelisin. Göndermezsen senin yaşamını emer.”

Soheila başını sallayarak ona katıldı. “Diana haklı. Buna engel olamaz. Böyle yaratılmış.”

“O zaman onu nasıl geri döndürebilirim ki?”

Soheila ve Diana birbirlerine baktılar ve bir an için hiçbir fikirleri olmadığını söyleyeceklerini düşündüm –umdum. *Üzgünüm, bir iblis ete kemiğe büründükten sonra onu geri döndürmenin hiçbir yolu yok. Hiçbir şey yapamazsın. Bu durum karşısında ancak elinden gelen en iyisini yapabilirsin.* Ancak Soheila başını salladı ve Diana cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

Telefondakiyle selamlaşmadan “O hazır.” dedi ve vedalaşmadan telefonu kapattı.

Sokağın karşısındaki Hart Brake Otel’inin kapısı açıldı ve içeriden elinde bir kutuyla Brock çıktı. Restoranda çay taşıyan bir garson gibi kutuyu taşıyarak sokağın karşısına geçti.

“Bu konuda sana ne Soheila yardımcı olabilir ne de ben, Callie çünkü biz demiri tutamayız. Brock ne yapacağını sana anlatacak.”

İki kadın da ayağa kalkarken “Bir dakika.” dedim. “İblisler demiri sevmiyorlarsa, neden bütün kurbanları demir kaybına uğrar?”

Diana başını salladı. “İyi soru. Bunun sebebi tam olarak anlaşılamadı; ama görünüşe göre iblis ile kurbanı arasında bir çeşit karar ortaklığı geliyor ve iblisin ondan beslenmeye devam edebilmesi için kurban demir kaybetmeye başlıyor. Kurbanın sonunda zayıflayarak ölmesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyoruz. Bunu daha iyi anlasaydık, iblislerin ve şeytanların insanlarla normal ilişkileri olabilirdi.”

Soheila Diana’ya gülümsedi; ama başını salladı. “Caspar van Aart onlarca yıldır bu sorun üzerinde çalışıyor. Korkarım çözüm umudu çok zayıf. Bu arada...” Başını geri çevirip bana doğru gelirken varı yolda duran Brock’a baktı. “Gitmemiz gerekiyor. Brock’un işlediği

denur özellikle çok güçlü. Diana ve ben ona yaklaşamayız.” Elimi ellerinin arasına aldı. “Bol şans, Callie ve unutma ki o doğasına engel olamaz; ama seni gerçekten seviyorsa sana zarar vermek istemez. Senin ölmendense Sınır’da yaşamakla cezalandırılmayı tercih eder.” Elimi son bir kez daha sıktıktan sonra gitmek için bıraktı. Diana omzuma hafifçe vurdu ve Soheila’nın peşinden gitti. Ben de kustuğum yerden uzaklaşmak için ayağa kalktım ve basamaklarda Brock’la karşılaştım.

“Üzgünüm, Cailleach. Seni daha iyi korumalıyım. Onu tanımalıyım; ama onun ete kemiğe bürünebileceğini hiç düşünmemiştim. Dahlia’yı ziyaret ettiği yıllarda böyle bir şeyi hiç olmamıştı.”

Mara’nın Dahlia’nın el yazımı taslaklarında fark ettiği kalıbı hatırlayarak “Sanırım onu yazarak uzakta tutuyordu.” dedim. “İblisin etkisi çok güçlü olduğunda onu yazılarında bir çeşit ete dönüştürüyordu. Onu uzakta tutması için önemli bir nedeni olmalıydı. Kendisine yeten, etli kemikli bir adam...”

Brock’un gözleri büyüdü ve zor tuttuğu gözyaşlarıyla parladı. “Bu çok hoş bir düşünce, Cailleach. Teşekkür ederim. Bence Dolly iblisin ona ilham verdiğini, onun yazmasını sağladığını düşünüyordu; ama bence yanılıyordu. İblisin ona ilgi duymasının sebebi onun yazmasıydı; ama iblisin onu seni sevdiği şekilde sevdiğini sanmıyorum. Yine de...” Kutuyu açtı. İşlenmiş beyaz bir keten kumaş parçasının üzerinde karışık şekillerde düğümlenmiş dökme demirden iki bilezik ve her düğümün ortasında bir anahtar deliği vardı. İki bilezik arasında demir bir anahtar yerleştirilmişti.

“Bunları onun bileğine geçirmen gerekecek.” Anahtarların nasıl açıldığını ve kapandığını gösterdi. “Sonra da iki anahtar deliğini kilitlemelisin. Anahtarı boynunda taşırsan sana dokunamaz.”

“Ben bunları yaparken onun kımıldamadan duracağını mı sanıyorsun?”

“Demir bileklerine geçtiği an kımıldayamaz hale gelecek. Anahtarı sağa doğru çevirdiğinden emin ol yeter. Sola doğru çevirirsen bi-

lezikleri açarsın ve iblis özgür kalır. Sonra... Büyük ihtimalle kızgın olacaktır ve en son kızgın olduğunda neler yaptığını gördün.”

Buz fırtınasının yol açtığı zararı; yerle bir olmuş ağaçları ve Paul’un uçağının düşüşünü hatırlayarak ürperttim. Bunları yapan gerçekten Liam olabilir miydi? Buna gerçekten inanabilir miydim? Aklımın ve kalbimin bir parçası bu fikre karşı koyuyordu ama Diana, Soheila ya da Brock ile tartışmanın bir faydası olmazdı. Bunu iyice düşünmek için yalnız kalmalıyım.

“O nerede?” diye sordum.

“Dekan ben ona telefon edene kadar onu ofisinde tutmaya karar verdi. Hazırsan onu arayabilirim.”

“Bekle. Bir şey daha var. Bunu yaparsam... bu şeyleri ona takarsam, ona ne olur?”

“Bu dünya ile Periler Ülkesi arasındaki sınıra sürülür. Demir onun bu dünyada canlanmasına ve demirli hiçbir şey kapıdan geçemediği için Periler Ülkesi’ne girmesine engel olur.”

“Canını yakar mı?” diye sordum.

Brock hemen cevap vermedi. Nasıl bir yalan söyleyeceğini düşündüğünü fark ettim; ama gözlerine bakarak beklemeye devam ettim ve sonunda başını salladı. “Evet, canını yakar. Ebediyen acı çeker; ama başka bir seçenek yok. Onu sınıra sürmezsen senin yaşamını emecek.” Kutuyu ellerime koydu ve arkasına dönüp tek kelime etmeden dışarı çıkarak beni aşkıma ebediyen işkence edecek olan araçla baş başa bıraktı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Kutuyu içeri alıp mutfak masasının üzerine koydum. Birkaç dakika düşündükten sonra kutuyu temizleme malzemeleri ve alıp da hiç kullanmadığım fare kapanlarıyla dolu raftaki bir boşluğa sıkıştırdım. Harika. Fare kapanı bile kullanamamıştım. İblis kapanını nasıl kullanacaktım bu adamın üzerinde?

Sevdiğim adamın üzerinde?

Liam'i seviyor muydum? Bunu ona hiç söylememiştim. Ona onu istediğimi söylemiştim ama hiç "Seni seviyorum." dememişim.

Demiş miydim?

Birlikte geçirdiğimiz son üç ayı düşündüm: Harika seks, mum ışığında akşam yemekleri, kütüphanede film izleyerek geçirdiğimiz huzurlu akşamlar...

Filmler. Cherry Lindisfarne'nin dediklerini hatırladım. Kocasını bir film hastasıydı. Adam evlerine gelenin filmlerini izlediğini biliyordu çünkü Dvdlerin alfabetik sırası bozuluyordu.

"Selam, Cherry? Ben Callie McFay. Polis amiriyle işler yolunda gitti mi diye merak ettim."

"Ah evet. Amir Cale iyiydi ve insanlardan öyle büyük bir destek aldı ki! Dory Browne güveçte yemek getirdi ve Diana Hart çörek gönderdi. Hepsi onun yaşayacak sıcak bir yere ihtiyacı olan ve kıyafet siparişi etmek için bizim kartlarımızı kullanan bir berduş olduğunu düşünüyor..."

“Bu arada,” diye lafını kestim. “Hangi kataloglardan sipariş veriyormuş?”

“L.L. Bean, Lands End, Eddie Bauer, J. Peterman... Harald'ın kullandıklarının tümü. Bu yüzden ilk bakışta fark edemedik. Ancak siparişleri daha yakından incelediğimizde pantolonların bilek kısımlarının biraz daha dar olduğunu ve ayakkabıların daha büyük olduğunu fark ettik...”

“Ayak numarası kaçmış?” diye sordum.

“Kırk yedi.”

“Anladım. Peki... Bazı filmlerin yerlerinin değiştiğini söylemiş-tin. Hangi filmleri izlediğini söyler misin?”

“Evet, Harald bir liste yapmıştı. Bekle...”

Bir süreliğine telefonun başından ayrıldı. Mutfak penceresinden dışarı bakarak bekledim. Bahar güneşine rağmen hava hala soğuktu. Liam'ın pencerenin dışına yerleştirdiği termometre 32 dereceyi gösteriyordu ve bahçe hala karla kaplıydı. Evin diğer tarafında güneş batıyordu ve gölgeler çimenliğin kenarındaki ağaçların altında toplanıyordu. Liam yakında dönecekti. Ne yapacağıma karar vermek zorundaydım...

“Callie? Orada mısın? Listeyi okuyorum: *Güzel ve Çirkin*'in Disney versiyonu değil de eski Fransızca bir versiyonu, *Bir Gecede Oldu*, *Philadelphia Hikayesi*, *Mesajınız Var* ve *Harry Sally ile Tanışınca*. Görünüşe göre romantik komedileri seviyor! Herhalde aşkta hayalkırıklığı yaşamış ve eski kız arkadaşıyla yeniden bir araya gelmenin bir yolunu arıyormuş. Bu filmler aşk sanatının öncüleri!”

“Evet, bu filmler çok şey öğretir.” diye katıldım. Tıpkı kız arkadaşına yalan söyleyip onun bu durumu kabul edebileceğini düşünmek gibi... “Teşekkürler, Cherry. Evdeyken Dory ile onun orada olduğunu fark edemediğimiz için üzgünüm. Senin başını birçok beladan kurtarabilirdik.”

“Ah, sorun değil. Onunla karşılaşmadığın için memnunum. Nasıl bir dehşete düşerdin düşünsene! İşin aslı, o zavallı ruhun bize daha fazla bela olacağını sanmıyorum.”

“Hayır,” diyerek ona katıldım. “Ben de sanmıyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra kilere girdim ve bir koca, plastik eldiven ve bir şişe amonyak aldım. Kovayı sıcak sabunlu suyla doldurdum ve verandaya çıktım. Düşünmeyi o kadar istemiyordum ki kusmuk temizlemeyi tercih ediyordum.

Verandanın duvar boyası akana kadar ovalamaya devam ettim ve kirli suyun içine birkaç damla gözyaşı düşürdüm. Sonra kovayı ve süngeri mutfaka taşıdım, mutfak lavabosunda yıkadım ve kilere geri koydum. Brock’un bana verdiği kutuyu aldım, mutfak masasının üzerine koydum ve içini açtım. İki demir bilekliği pantolonumun ön ceplerine koydum ve anahtarlı zinciri başımın üzerinden geçirip penyemin altına geçirdim. Anahtar kalbim kadar soğuk ve ağır bir şekilde göğsümün üzerine denk geldi. Sonra Liam ile film izleyip seviştiğimiz kütüphanede değil oturma odasındaki kanepede oturdum ve Liam’ın eve gelmesini bekledim.

Hareket etmediğim an, zihnim yine eyleme geçmişti. Kafamın içindeki çaresiz bir ses “Ya her şey bir yanlışlıktan ibaretse?” diyordu. Ortada bir iblis olsa da, bu iblisin Liam olduğunun kesin bir kanıtı yoktu. Kırk yedi numara ayakkabı ve J. Peterman gömleği giyen başka bir film hastası olabilir. Benim Liam’ım *değil*.

Anahtar deliğinde dönen anahtarın sesini duydum. *İşte!* Demir bir anahtar deliği ve demir bir anahtar... Liam bir iblis olsaydı kilidi açamazdı, değil mi? Bunu fark edince o kadar heyecanlandım ki ayağa fırlayıp onu karşılamak için kapıya gittim. Fuayede başı öne eğik şekilde kapıyı arkasından kapatırken gözlerinin üzerine siyah bir tutam saç düşüyordu. Anahtarı dışında Eddie Bauer damgası olan deri cüzdanının içine koydu ve kaşmir çizgili Lands’ End deri eldivenlerini çıkardı, dikkatlice katlayıp L.L. Bean ceketinin cebine koydu. Parmakları demir anahtara veya kapı kilidine hiç değmemiştir.

Başını kaldırdı. Saç tutamı hala gölge yapan siyah bir kuşun kanatları gibi gözlerinin üzerine düşüyordu. Kapıdan içeri süzülen öğleden sonrası güneşi yanaklarının üzerinde kan lekesi gibi bir iz

bırakıyordu. Kanlı bir şey yemiş de kanı ağızından silmiş gibi gözüküyordu.

“Callie! Seni görmedim. Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin.”

Bir adım öne geldi. Bir adım geri gittim. Boğuk bir ses tonuyla “Hey,” dedi. “Geç kaldığım için mi üzgünsün? Mesajımı almadın mı?”

Ellerimi ceplerime sokarak “Evet,” diye cevapladım. “Dekan ne istiyormuş?”

“Hiçbir fikrim yok. Açıkçası, bence o bunuyor ya da hastalığını henüz atlatamamış. Önce bir şiir okuma serisi başlatmak hakkında benimle konuşmak istedi. Şairlerden oluşan bir listesi vardı ve onların çalışmaları ve karakterleri hakkındaki fikirlerimi sordu. Çok fazla Amerikalı şairi yakından tanımadığımı açıkladım. Sonra ona bir telefon geldi ve ben beklerken o telefon görüşmesi yaptı. Sonra benden bu şairlerden bazılarını onunla görüştürmemi istedi. Tuhafı ama senin şu an bana baktığından daha tuhaf değildi.” Üzerine korutucu şekilde gölge düşüren vitrayın mavi ışığından bir adım daha öne gelerek bana uzandı. Bana dokunmasına izin verirsem her şeyi başa sarmış olacağımı biliyordum. Gözlerinin içine bakarken çoktan eridiğimi hissedebiliyordum. Beni öpmesine ve hemen oracıkta, antrenin zemininde benimle sevişmesine izin verirdim. Peki ya o iblis-se? O benim iblisimdi.

Ellerimi ceplerimden çıkardım ve o gözlerinde arzu ile endişe karışık bir ifadeyle bana doğru uzanırken bileklikleri bileklerine taktım.

Bilekler hemen etkisini gösterdi. İpleri kesilmiş bir kukla gibi dizlerinin üzerine düşerken demirli bilekleri tahta zemine çarparak yüksek bir ses çıkardı. Acı içinde benim adımları haykırdı.

Soğuk bir ses tonuyla “İyi,” dedim. “Hala konuşabiliyorsun. Konuşup konuşamayacağından emin değildim. Sanırım bana bir açık lama borçlusun.”

Yavaşça ve acı içinde başını kaldırdı ve küçülüp noktacık haline gelmiş gözleriyle bana baktı. Her zaman solgun olan cildi neredeyse

saydamlaşmıştı ve yüzündeki tek renk etrafına sahne ışığı gibi düşen vitrayın ışığından bir şeritti.

Sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese bir şekilde “Ne olduğumu... biliyorsun... Başka... ne anlatmamı... bekliyorsun?”

Doğrudan gözlerinin içine bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. “Neden beni seçtiğini ve benimle ne yapmayı amaçladığını öğrenmek istiyorum. Beni kurutunca başka bir kurbana mı geçecektin?”

Başını yavaşça, yaralı bir hayvan gibi salladı. “Seni... seçmedim. Sen... beni seçtin. Sen... beni istedin.” Uzun, titrek bir nefes aldı ve daha rahat konuşmaya başladı. “Beni ete bürüyecek kadar çok istiyordun... Bana gitmemi söylerken bile bana olanlar için üzüldüğünü hissettim. Sorumu cevapladığını da duydum.”

“Ne sorusu?”

“Başka ne istediğini sordum ve ayın sözcüklerinin arasında bana anlayış, ilgi ve tahrik etmeye çalıştığı şeyi görmek için gerçekten çabalayan bir adam istediğini söyledin.” Bana baktı. “Ben sana bunları vermedim mi, Cailleach? Seni önemsiyorum. Seni tanımak... *gerçekten* tanımak ve... sana aşık olmak için üç ay geçirdim.”

Başımı salladım. “Bana yalan söyledin. Hayatınla ilgili bana anlattığın her şey yalandı. Jeannie ve Moira ile ilgili tüm o hikayen yalandı... Hepsi yalandı!”

“Seni daha iyi tanımak için başkası gibi davranmak zorundaydım. Jeannie ile ilgili hikayeye gelince... Bunlar sadece ayrıntılarını günümüze uyarladığım gerçek tecrübelerimdi. Köyden bir kızı sevmiştim ve baştan çıkarıcı bir peri beni yoldan çıkarmıştı. Onu tanıyorsun. Onun ne kadar güçlü olduğunu gördün.”

“Fiona mı? Periler Kraliçesi?”

“Eveet. O beni köyden uzaklaştırdı. Onun esiri olmuştum. Beni Periler Ülkesi’nde o kadar uzun süre tuttu ki insanlığımı unuttum... Bir gölgeye dönüştüm... Sadece bir insanın arzusu beni ete bürüyebilirdi ve sadece bir insanın aşkı bana ruh verebilirdi. Yine de kaç-

tım... Periler eski ülkelerinden sürüldüğünde, kapıya doğru yürürken kaçtım ve *senin* için geldim, Cailleach...”

Rüyamı tekrar anımsadım: Uzun yürüyüş, etrafımda gözden kaybolan yol arkadaşlarım, bana doğru gelen beyaz atın üzerindeki karanlık kişi, bana uzanan elleri... Liam'a baktım. Aynı koyu gözler, aynı eller... Şimdi çıplak tenimi yakan demir anahtarı hissettim. *Onu Sınır'a göndermek için sağa çevir, serbest bırakmak için sola çevir.*

“Yani diyorsun ki... Ben *senin* yüzyıllar önce sevdiğin kızın renkarnasyondan sonraki haliyim, öyle mi? Beni bu yüzden mi istiyorsun? Sana onu hatırlattığım için mi?”

Başını salladı. “Onun ruhu *senin* içinde yaşıyor... Evet, başta bu yüzden *seninle* ilgilenmiştim; ama sonra *seni* tanımaya, şu anki halini tanımaya başladım... Callie McFay. İçinde eski Cailleach'lardan bir parça var; ama sen daha fazlasısın. Seni şimdi olduğun gibi seviyorum. Sen de beni sevseydin, yeniden ölümlü olurum.”

Kelepçeli ellerine bakarak “O zaman *seni* sevmemeliyim.” dedim. “Yoksa bunlar *seni* rahatsız etmezdi.”

Gözünden bir yaş yanağından aşağı süzülüyordu. “Hayır. Beni sevmiyorsun... henüz... ama beni sevmeye çok yaklaştın. Bunu hissedebiliyorum.” Bir elini havaya kaldırdı. Bunun onun için çok zor olduğunu görebiliyordum ama yine de elini kaldırdı ve elini yüzüme doğru uzattı.

Brock “*Kımldayamayacak.*” demişti. Yani hareket edebildiğine göre demir onun üzerinde sadece biraz etki gösteriyordu... ve belki bunun sebebi onu sevmeye yaklaşmış olmamdı. Onu gerçekten sevmiş olsaydım ne olurdu? O zaman tamamen insan olurdu ve birlikte olabilirdik.

“Ama ban yalan söyledin,” dedim. Sesimdeki kararsızlığı duvabiliyordum, bocaladığımı hissedebiliyordum. “*Senin* söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?”

“Mesajınız Var'da Tom Hanks Meg Ryan'a yalan söyledi,” dedi “Beni neden Meg'in Tom Hanks'ı affettiği gibi affedemiyorsun? Aşk için söylenen bir yalan gerçekten çok mu kötüdür?”

Güldüm ve eline dokundum. Demirin cildini yaktığını gördüm. Kemik değil, sadece karanlık vardı... Çabucak bir şey yapmazsam karanlıktan geldiği gibi karanlığa geri dönecekti. Gömleğimin altındaki anahtarı çıkardım. Onu serbest bırakırsam hala birlikte olabilirdik ve onu sevdiğimde ölümlüye dönüşebilirdi. O beni kurutmadan birlikte olabilirdik...

Anahtarı çoktan sol bilekliğe takmıştım ama birden durdum ve gözlerindeki küçücük noktalara baktım. “Öğrenciler,” dedim. “Bir de Liz. Onlardan besleniyordun.”

Titredi. “Hayır!” diye bağırdı. “Asla...”

“O zaman onlar neden hasta oluyorlardı? Her gün gördüğün Flonia? Ziyaret ettiğin Nicky? Hatta zavallı Scott Wilder?” Revire gittiğim günü hatırlayarak buz kesildim. “Hastalanan tüm öğrenciler *senin* sınıfındaydı. Onlarla özel görüşmeler yapmıştın. Onlardan besleniyordun.” Midem bulandı. Yanıldığıma ikna olmak için gözlerinde baktım; ama gözlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu ve karşı çıkmaya çalıştığı zaman sesi rüzgarda titreşen kuru dallar gibi çıkıyordu.

“Ben yapmadım, Callie, yemin ederim. Öğrencilerimden beslenmedim.”

Ama ona nasıl güvenebilirdim? Çok fazla yalan söylemişti.

Anahtarı sağa çevirdim. Çığlık attı. Sesi içimi yaktı ama cesaretimi toplayarak anahtarı sağ elindeki bilekliğe taktım ama elimi yakaladı ve bileklerimi sıkıca kavradı. Parmaklarının tenimi sıkışı bana saldıran gölge-yengecin soğuk ısırığına benziyordu. Aynı şeyden yapılmışlardı sonuçta, değil mi? Yüzüne baktım ve gölgelerin gözlerinden yayıldığını, etini yemeye başladığını gördüm. Gözümün önünde kayboluyordu. Bana geldiği gece onun ay ışığından yapıldığını ve kendisinin karanlığı yok ettiğini düşünmüştüm. Şimdi ise onun karanlıktan yapıldığını ve ay ışığını yok ettiğini görüyordum. O karanlığı nasıl sevebilirdim?

Ama onu gözümün önünde kaybolurken izlerken bile onda ilgi mi çekenin bu karanlık olduğunu biliyordum. Onu hala istiyordum.

Bileğimi sıkın parmaklarına baktım. Kendi tenim onunla birleşiyor, dokunuşuyla kayboluyordu. Beni denize çeken bir dalga gibi kendisine doğru çektiğini hissettim. Onu belki sevmiyordum ama herhangi birini veya herhangi bir kişiyi istediğimden daha çok istiyordum. Belki bu birlikte ışıktaki kalmamıza yetmezdi; ama sonsuza dek birlikte karanlıkta kalmamıza yetebilirdi.

Yapmam gereken tek şey ise... hiçbir şeydi. İkinci kilitteki anahtarı çevirmediğim sürece onunla birlikte kaybolurdum.

Elimi indirdim ve onun gözlerinin içine bakarak bekledim. Verdiğim kararı anladı. Artık gözlerinde şaşkınlık vardı. Bir nefes verdi ve bileğimdeki tutuşunu gevşettiğini hissettim. Kollarını bana doladı. Gözlerimi kapattım, ona sarılmak için anahtarı bıraktım... ve boynumdaki zinciri hissettim. Gözlerimi açtığımda kaybolmak üzere olan karanlık elinin sağ elindeki bilekliğe anahtarı yerleştirdiğini gördüm. Anahtarı yerleştirdi... ve kilidi sağa çevirdi.

"Neden?" diye bağırdım.

"Benim için kendini yok etmene izin veremem."

Dudakları kaybolmadan önce söylediği son sözler bunlardı. Ona uzanmaya çalıştım ama çoktan ortadan kaybolmuştu; hemen önümdeki renkli ışıkların düştüğü zeminin üzerinde bir gölgeye dönüşmüştü.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Brock ve Dory beni merak edip gelmeselerdi kaç saat boyunca orada durup tahta zeminin üzerine düşen ışıkları izlerdim bilmiyorum. Hayal meyal Brock'un kapıyı açışını duydum ama ses çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Bir an için bu sesin Liam'ın bilekliğinde dönen anahtarın sesinin yansıması olduğunu düşündüm ve onun elini tutmak için elimi karanlığa doğru uzattım.

Beni o şekilde bulduklarında Brock ve Dory'ye "Hala burada olabilir. Karanlıkta..." diye açıklama yaptım.

Brock bana orada hiçbir şeyin olmadığını göstermek için karanlığın içinde elini salladı. Dory evin ışığını açtı. Karanlık yok oldu. Ona ışığı kapatması için bağırdım. Brock beni yukarı taşımaya kalktığında ona da bağırdım.

"Oraya değil." diye yalvardım. "O yatakta yatamam."

Beni birinci kattaki Phoenix'in ve ondan önce Matilda'nın eski odası olan yatak odasına taşıdılar. Liam oraya hiç girmemişti. Ondan Phoenix'in yatağından bir battaniye daha getirmesini istediğim zaman bile... Şimdi bunun nedenini biliyordum. Oda demir kokuyordu. Liam'ın parmak uçlarının tenimi sıktığı yerde soğukluk hissediyordum. Etimi delen buz parçası... Dory kıyafetlerimi çıkarıp beni yatağa yatırırken Brock yaralarım için bana bir merhem hazırladı. Dory defalarca "Endişelenme, canım. Çabucak kendine geleceksin,"

dedi. Ama Brock kolumu sarıp acı bir çayı bana kaşıkla içirdikten sonra ikisinin mutfakta fısıldadıklarını duydum.

Brock “Gölgenin onun teninin altına girdiğinden korkuyorum.” dedi.

Dory “Yayılır mı?” diye sordu.

“Bilemeyiz. Onu izlememiz gerekiyor.” diye cevapladı.

Damarlarıma bir ilaç yayılıyormuş gibi hissettiğim kımıl kımıl hissin sebebi demek ki buydu. O sırada uyuyakaldım. Karanlığın beni kendine çekmek için üzerime geldiğini hissediyordum. Ben küçükken, annem ve babam beni Montauk’taki bir sahile götürürlerdi ve hangi yönün yukarısı olduğunu anlayamayacak hale gelene kadar dalgaların içinde çamaşır makinesindeki bir çorap gibi döner dururdum. Şimdi beni içine çeken karanlık da o okyanusa benziyordu ama daha derindi. Liam bu karanlıkta bir yerde onu uzaklaştırdığım için beni boğmak için mi bekliyordu? Boğulmuş yüzücülerin, göz yuvarlarından yengeçler çıkan yarısı yenmiş yüzler ve eskiden dillerinin olduğu yerde kıpırdayan yılan balıkları arasından geçerek daha derinlere ilerliyordum ama Liam yoktu.

Sonra Pheonix’in odasındaki büyük demir yatağın çevresine geri çekilen bir dalga gibi toplanmış gölgelerde karaya çıktım. Dory bana çay veya çorba içirmeye çalışıyordu. Liz Book geldi ve bana hastalanan herkesin, Flonia ve Nicky’nin ve Liam’in sınıfındaki tüm diğer öğrencilerin iyileşmeye başladığını söyledi. Hala iyileşmeye çalışan bir tek Mara kalmıştı.

“Mara buraya LaMotte’nin yazıları üzerinde çalışmaya geldiğinde onu kurutmuş olmalı.” dedi. “Zavallı kız. Tüm bu yaşadıklarından sonra... Bu yaşında bir aşk hırsızına inandığım için kendimi çok sorumlu hissediyorum!” Elimi okşadı ve odada yalnız olmama rağmen kulağıma fısıldadı. Belki de gölgelerin bizi dinlediğini hissediyordu. “O çok çekici bir adamdı, canını. Hiç kimse seni ona kendini kaptırdığın için suçlamıyor. Hiç kimse seni hiçbir şey için suçlamıyor.”

Ama yanıliyordu. Gölgelele beni suçluyordu. Onların fısıldadıklarımı, tuzlu nefeslele kulaklarıma kedi dili gibi sert bir şekilde çarparken ve tenimi etimden ayırırken seslerinin giderek yükseldiğini duyabiliyordum. *Ona can verdin...* diye fısıldıyorlardı. *Sen karanlıktan geliyorsun. Sen karanlığa aitsin. Bize...*

Göz kapaklarımanın altında boğulmuş yüzücülerin beni kucaklamak için bekledikleri karanlık sularda batmaya başlarken “Hayır,” diye karşı çıktım. *Biz senin şeytan sevgilileriniz,* diye fısıldadılar.

Bir seferinde karanlıkta kaybolmak yerine kendimi doğan güneşin ışıklarının yeni vurduğu nemli, yeşil bir çimenlikte buldum. Önümde, güneşin henüz sisi ortadan kaldırmadığı yerde bir adam duruyordu. Adamın ince bacakları sudan çıkan kamışlar gibi sisin içinden çıkıyor, bol beyaz gömleği sisi yaran bir kuğu kanadına benziyordu. Bana döndü, yüzü sisin içinde buğulu gözüküyordu; ama sonra doğan güneş üzerine düştü ve beyaz sisin içinde Liam’ın yüzünü gördüm. Elini bana doğru uzatıyordu; ama ben elini tutarsam onun beni sise çekeceğinden korkarak olduğum yerde donakalmıştım. Sonunda yataktan kalkıp arka bahçeye doğru koştum. Çıplak ayakları eriyen karlara batıyordu. Bahçe ve gerisindeki orman eriyen kardan yükselen beyaz bir sisle örtülmüştü. Dünya uzun zamandır tuttuğu nefesini soğuk havaya doğru veriyormuş gibiydi. Artık Liam’ın karanlıkta değil, ormanın içinde olduğunu, sınırın yakınında dolaştığını biliyordum. Ormana doğru koşacaktım; ama Brock beni yakalayıp geri çekti. Mücadele verecek gücüm yoktu. Gücümü toplayana kadar beklemek zorundaydım.

Dory’nin bana getirdiği çayı ve çorbayı içmeye ve Diana’nın benim için pişirdiği ekmek ve çörekleri kemirmeye başladım. Demir yatağın Diana’yı huzursuz ettiğini bildiğim için ona mutfakta ve sonra oturma odasında oturmamızı önerdim. Oturma odasında oturabilmeye başladıktan sonra daha fazla ziyaretçim oldu. Hala kütüphaneye girmek istemiyordum. Soheila yılın bu ilk ılık gününde, bahar ekinoksunda Nevruz için hazırladığı bademli ve gül sulu ku-

rabiyelerle geldi. Geldiği için memnundum çünkü ona soracak bazı sorularım vardı.

Dory bizi baş başa bırakınca konuşmaya başladım: “Liam bana onu seversem insana dönüşeceğini söyledi.” dedim. “Bu doğru muydu?”

Soheila bana biraz şahin sesini andıran ve onun bir zamanlar rüzgardan yapılmış olduğunu hatırlatan derin bir nefes verdi. “Evet, kısmen doğrudu. Ben bu şekilde insan oldum. Ama sana anlatmadığı bir şey var. Onu sevseydin, Angus gibi senin de hayatın kuruyacaktı. Angus’u öldürdüğümü fark ettiğimde artık çok geçti. Ama iblis Li, Angus’a ne olduğunu biliyor. O oradaydı. Yani seni gerçekten sevseydi senden onun hayatı için kendi hayatını feda etmeni istemezdi.

Soheila çayını içip kurabiye kemirirken bir süre bunun hakkında düşündüm. Pencereden dışarı baktım. Buz parçaları saçıktan erirken yağmur gibi düzenli, ritmik bir ses çıkarıyordu.

“Ama o anahtarı benden aldı ve kendi eliyle bileklikteki kilidi çevirdi. Sağa doğru çevirdi. Sola doğru çevirseydi özgür kalacaktı.” *Ya da ben de onunla karanlığa gidecektim...* diye düşündüm ama bunu dile getirmedi. Kendimi yok etmeye hazır olduğumu itiraf etmekten utanıyordum. “Bunu neden yaptı?”

Soheila parmak uçlarındaki kırıntıları süpürürken “Bilmiyorum,” dedi. Birden huzursuz gözüktü. “Belki anahtarı yanlışlıkla sağa çevirmiştir. Bizim yön duygumuz genellikle çok zayıftır. GPS olmadan kardeşlerim kuaföre veya tenis derslerine gidemezlerdi.”

Kaşlarımı çattım. “Ama siz rüzgardan geliyorsunuz...”

Parlayan gözlerle “Rüzgarın hangi yöne eseceğini bildiğini mi sanıyorsun?” diye sordu. “Ya da hangi yöne doğru estiğini? Ya da eserken ne zararlar verdiğini? Bana güven, Cailleach, ondan tamamen kaçtığın için şanslısın. O öğrencilere ne yaptığına baksana. Çocuklardan beslenen bir yaratığı sevebilir miydin?”

“Kim çocuklardan besleniyormuş?” Ses antreden gelmişti. Frank Delmarco arkasından öfkeli Dory Browne ile odaya girdi. Yankes

şapkasını başından çıkardı ve kanepeye oturdu. Swift'in zamanından beri bunun yasak olduğuna emin sayılırım.

"Frank." Soheila gergin bir şekilde gülümsedi. "Tatil için şehre gideceğini sanıyordum."

"Gitmiştim ama sonra buradaki çocuk katlini duydum ve hemen geri döndüm. Sorun ne, McFay? Midene yumruk yemiştin gibi gözüküyorsun."

Dory yüksek sesli bir fısıltıyla "Zavalı Callie." diye cevapladı. "Liam Doyle vergi kaçakçılığından İrlanda'ya sınır dışı edildi."

Frank başını bana doğru uzatarak "Gerçekten mi?" diye sordu. "Onun dolandırıcı olduğunu tahmin edemezdim; ama o zaman birçok erkek züppe kıyafet sevgisiyle mali zarar görmüştür."

"Frank, çok kabasın!" Soheila onu azarladı. "Bu Callie için bir şoktu."

İnsanların ben görünmezmişim gibi hakkımda konuşmalarından yorularak kendimi gösterdim. "Ben hemen buradayım." Belki de görünmez olmaktan yorulmaya başlamıştım.

Frank yüzü ışık saçarak "Evet, buradasın." dedi. "Senin de İrlanda'ya gitmediğine sevindim. Onsuz daha iyi olursun, McFay. Sen düzinelerce Liam Doyle'a bedelsin."

Soheila meraklı bir ifadeyle bir Frank'e, bir bana bakarak "Evet, bu kesinlikle doğru." dedi. Ayağa kalkarak konuştu: "İyi ellerde olduğunu görüyorum, Cailleach ve ziyaret etmem gereken başka evler var. Nevruz'da tüm iyi arkadaşları ziyaret etmek bir gelenektir." Soheila poz veriyormuş gibi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle Frank'e baktı ve sonra Dory'ye birkaç dakikalığına Diana'ya uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Frank yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle onun gidişini izledi.

"Onu hiç anlamıyorum. Bozuk bir musluk gibi bir soğuk bir sıcağ davranıyor. Onun türü ne?"

Frank'in zekasının Soheila'yı çözememiş olmasına şaşırarak "Bilmiyor musun?" diye sordum.

“Hayır. Patronlarım onun eski tanrıçalardan olduğunu ama kesin kimliğinin özenle saklandığını düşünüyorlar. Fairwick’i incelememin sebeplerinden biri bu. Nelerle uğraştığını bilmen için doğaüstü yaratıkları açıkça etiketlemen gerekir. Etiketlemediğinde olanlara bak... Liam ne acaba? Vampir mi? Kurt adam mı? Bana her zaman biraz kıllı gözük müştür.”

Utanarak “İblis...” diye cevapladım ama en azından onu Soheila hakkında daha fazla soru sormaktan alıkoymuştum. Zavallı Soheila besbelli ki Frank’in benimle ilgilendiğini düşünmüştü ve ona sahip olamayacağı için zarıfçe aramızdan çekilmişti. Aramızda hiçbir şey olmadığını ona söylemeliydim; ama Frank’e Soheila’nın bir şeytan olduğunu söylemem gerekmiyordu.

“Vaaay, bir iblis mi? Bu şaşırtıcı işte. Hep yorgun gözükmenin sebebi de anlaşıldı. Öğrencilerinin de... Ah! Yani onların peşinden gidiyordun.”

“Buraya zevk duymaya geldiysen...”

“Hayır, aslında Justin Carter’dan bir mesaj getirdim. Şehirdeki kütüphanede araştırma yapıyordum. Karışık Karşılaştırmacı’nın Angeli-que Dubois’nun kimliğini çözmek için çok çalıştığını sana söylememi istedi. Bugünlerde bir yanıt almayı umuyormuş.”

“İyi,” dedim. “Nicky’nin doğum gününe sadece altı hafta kaldı.” Evine gittiğimden beri Nicky hakkında düşünmemiştim. “Bak, ben... burada olmazsam... Justin’den bu bilgiyi sen alırmısın? Bu bilgiyle kehanete son verir misin?”

Öne doğru eğilip gözlerini kısarak bana baktı. “Nerede olacaksın ki, McFay? Bir yere mi gidiyorsun?”

Omuz silktim. “Sadece biraz izin kullanırım diye düşünüyordum.” diye yalan söyledim. “Belki sıcak bir yere giderim. Bu iklim için yaratılmamışım.” Sesim titredi ve utanç içinde gözlerimin dolduğunu fark ettim.

“Evet, gerçekten donarak ölecekmisin gibi gözüküyorsun.” dedi

Aşağı bakınca kazağımın kollarını ellerimdeki yaraları kapatmak için çekmiş olduğumu gördüm.

Ayağa kalkarak “Neden çay yapmıyorum?” dedi. “Planların hakkında biraz daha konuşuruz.”

Ben karşı çıkamadan mutfağa girmişti. Suyun sesini ve buzdolabının kapısının sesini duydum ve Frank’in ayrıca bana kendimi biraz toparlamam için zaman verdiğini düşündüm. O sırada ön kapı açılmasaydı çok da iyi olurdu.

“Merhaba? Profesör McFay?” Mara’nın antreden gelen tereddütlü sesini işittim.

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru hızla yürürken “Buradayım, Mara,” dedim. Onun yolunu keserek ziyaret için fazla hasta olduğumu ona gösterebilmeyi umuyordum. Kucağında bir demet solgun pembe karanfile verandada duruyordu. Bana çiçek alma zahmetine girmiş birinin ziyaretini istemediğim için anında kendimi suçlu hissettim. Yine de... onu içeri alırsam aşağı yukarı bir saat kalabilirdi.

Onu karşılamak için verandaya çıktım. “Bunlar çok hoş, Mara,” dedim ve derin bir nefes alarak “Dışarıda bahar havası varmış! Ben yatağa dönmeden biraz teknede oturalım. Günlerdir içeriye tıklıp kaldım.”

Tekneyi gösterdim ve Mara ortaya oturup çiçekleri sağ tarafına koyarak bana oturacak ufacak bir yer bıraktı. Onun yanma sıkışmak yerine verandanın direğine yaslandım. “Beni ziyaret etmen çok düşünceli bir davranış, Mara ama senin hala iyileşme sürecinde olduğunu duydum. Dinlenmen gerekmiyor mu?” Aslında Mara çok kötü gözüküyordu. İki yanağındaki karanfillerle aynı derecede solgun pembelikler hariç yüzünde renk kalmamıştı. Teknenin kenarına oturdu ve hareket eden tekne yüzünden midesinin bulanmasından korkuyormuş gibi kasıldı.

Resmi bir sesle “Daha iyiyim.” dedi. “Kötü olduğunuzu ve Bay Doyle’ın birden ülkeden gitmesi gerektiğini duydum. Üzgün olabileceğinizi düşündüm.”

Herkesi geçtim Mara Marınca’nın bile bana acıması çok fazlaydı. Sağ gözüme keskin bir acı saplandı. Şakağımı ovuşturdum. “Çok tatlısın, Mara, ama oldukça iyiyim...”

Mara dinlemiyordu bile. Gözlerini elime dikmişti. Kazağımın kolu düştüğünden Liam'ın yol açtığı yaraları görebiliyordu. Ayağa kalkıp bileğimi tuttu. Geri gitmeye çalıştım ama verandanın direği engel oluyordu.

Kısık bir sesle, sıcak ve bakırımsı nefesini yüzüme üfleyerek “Bunu o mu yaptı?” diye sordu.

“Bir şey değil bu, Mara; kazayla oldu.”

Başını salladı. Gözleri hala bileğimdeydi. Parmak uçlarını teker teker Liam'ın bıraktığı izlerin üzerine yerleştirdi. Parmak uçları nemliydi ve garip şekilde süngerimsiydi; cildime vakum ağızları gibi yapışıyordu. Çarpık sarı dişlerinin arasından dilinin ucunu gösterek “Hayır,” dedi. “Bu bir kaza değildi. Seni onunla birlikte Sınır'a çekiyordu. Sen de...” Bana baktı. Gözleri kükürt sarısına dönmüştü ve bana garip şekilde tanıdık geliyordu. “Onunla gitmeye hazırdın. Ne bağlılık! Hala kokusunu alabiliyorum.” Havayı kokladı ve pembe kadifemsi dilini çıkarıp bileğimi yalayarak beni dehşete soktu.

Bağırdım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım; ama bu çabam süngeri itmeye benziyordu. Sol elim süngerimsi etine gömülüyordu. Elimi gitgide genişleyen ağzına götürüyordu. Dudakları lastik kanatlar gibi açılırken ilk sıranın arkasındaki ikinci sarı diş serisini ortaya çıkarıyordu. Cildinden siyah tüyler çıkıyordu. Dili cildime yapışan ve çekmeye başlayan vakum ağızlarıyla kaplıydı.

“Nesin sen?” diye bağırdım ama onu zaten tanımıştım. Bana daha önce üç kez saldırmaya çalışan o büyük kara karga... Bu onun gerçek yüzüydü: Kurbanlarının hayatını emen tüylü canavar... Nicky, Flonia ve Liz Book'tan beslendiği gibi...

Hayatımı almadan ondan kurtulmam gerekiyordu. Hayatımın sona ermek üzere olduğunu hissetmeye başlamıştım. Onu itemediğim için bu sefer ayaklarımı alttaki veranda direğine dolayıp kalçalarımı yukarıdaki direğe kaldırdım ve kendimi geriye bıraktım. Aşağı yukarı 180 cm aşağı düştüm. Kar düşüşümü yumuşatmasaydı sırtımı kırardım. Mara yukarıda kollarını, yani artık siyah tüylü kanatlarını açmış, örkeyle gaklayarak beni yutmaya hazırlanıyordu.

O aşağı inmeden hemen önce yana doğru yuvarlandım. Dizlerimin üzerinde sendeleyip ayağa doğru kalkarken avuç avuç kar ve başka bir şeye tutundum. İçinde delik olan bir taş... Kasım ayında buzdan süslerin arasına yerleştiğim peri taşı düşmüştü ve şimdi avucumun içindeydi. Yaratık bana saldırmak için yaklaşıırken bu taşı ona karşı kullanmanın bir yolunun olup olmadığını merak ettim; ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Yaratık kanatlarını çırpıyor, bana saldırmaya hazırlanıyordu.

Dönüp hızla koşmaya başladım. Kayganlaşmış ayaklarım karın üzerinde kayıyordu. Arkamdan gelen *devasa* kanat seslerini duyuyordum. Şimdi dönüştüğü yaratık daha önce gördüğüm kuştan çok daha büyüktü. Belki de dönüştüğü yaratığın büyüklüğü açlığına bağlıydı ve bu durumda açlıktan ölüyordu! Bileğimi emerken ne kadar aç olduğunu hissetmiştim. Beni yakaladığında duracağını sanmıyordum. Ondan nasıl kaçabilirdim? Sokağın karşısındaki hanı görebiliyordum; ama oraya koşarsam Mara beni açık yolun ortasında yakalardı. Bir akbabanın yolda yatan cesetten et koparması gibi beni parçalara ayırdığını gözümün önüne getirdim. Sağımda ormanın kenarındaki çam ağaçları vardı. Oraya gidersem beni izlerdi; ama ağaçların arasındaki dar boşluklardan geçmekten zorlanırdı. En azından bu onu yavaşlatırdı.

Kararımı verdim ve iki ağacın arasına doğru koşarken bir dal omzumu sıyırdı. Yaratığın öfkeli gıklamasını duydum. Arkama döndüğümde ağaçlara tosladığını, siyah tüylerinin her yere saçıldığını gördüm. Karın üzerine düştü ve kısa bir an için sersemlediğini düşündüm; ama kendine geldi ve kanatlarını toplayıp ağaçların arasına daldı.

Koştum. Ormanın daha derinlerine doğru ilerlerken kocaman kanatlarını açamaması için patikadan değil zor yollardan geçiyordum. Kanatlarının genişliği 180 cm civarındaydı! Noel Günü bana saldırdığında bu kadar büyük olmadığına emindim... ve Gün Dönümü'nde bana saldırdığı zaman da bu kadar büyük değildi... ve Bates Salonu'nun dışındaki yolda onu ilk kez gördüğüm gün de bu

kadar büyük değildi... ama onu ilk kez orada mı görmüştüm? O sarı gözler, o dertli *gaklaması* çalılıkta bulduğum ve serbest bıraktığım küçük kuşa aitti. Bu canavarı Fairwick'te serbest bırakmıştım! Şimdi onun icabına bakmak zorundaydım.

Ağaçların arasında izimi kaybettiğini umarak arkama baktım ama hemen arkamda ağaçların arasında dimdik yükseliyordu. O kadar büyümüştü ki gölge yapıyordu. Bana saldırmak için açık bir alan arıyordu. Kapana kısılması için aşırı büyümüş çalılıkların olduğu yere doğru gitmeliydim. Onu geldiği gibi Sınır'a göndermeliydim.

Ağaçların arasından zar zor ilerlemeye devam ederken patikadan saptığım için doğru yönde gidip gitmediğime emin bile değildim. Son baktığımda güneş arkamdaydı. Sola dönersem kuzeye gidiyor olacaktım; çalılığı ilk bulduğumda kuzeye gitmiştim. Bir ağacın etrafından yönümü değiştirdim... ve yukarıdan gelen kanat seslerini işittim. Sivri bir şey yanağıma sıyrıp geçti. Beni yakalamak için pençelerini uzatıyordu. Önümde çalılığın başlangıcını gördüm. Birbirine geçmiş hanımeli çalıları yükselti oluşturuyordu. Alçak bir dalın altına geçtim ve kuşun kızgın bir sesle çalılığa çarptığını duydum. Siyah tüyleri cehennemde gerçekleşmiş bir patlamanın isleri gibi etrafıma yağıyordu. Arkama bakınca kırık bir kanadını sürüyerek sendelediğini gördüm. Korkunç sarı gagası ayak tabanlarımı kapmaya çalışıyordu. Başımı korumaya alıp önümdeki çalılıkları iterek çalılığın daha derinlerine doğru ilerledim.

Çalılığı bulmuştum; ama planımın ilerisini görememiştim. Ben yaratıktan büyük olmadığım sürece onun bu kadar küçük bir yere girmesini sağlayamazdım. Onun yerine örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi kapana kısıldım ve yaratık kemiklerimi yavaş yavaş koparabilirdi. Yine de çalılığın altına doğru ilerlemeye devam ediyordum. Buranın daha önce gördüğüm küçük kuşlar ve fareler gibi diğer yaratıkların mezarı olduğu gibi benim de mezarım olacağını düşünmeye başlamıştım. İlerlemeye devam ettikçe daha büyük ve değişik yaratıklara da rastladım: Tavşana benzeyen ama uzun azı dişleri olan bir hayvan, küçük insan başları olan vampir iskeletleri

ve insan bedeninin altındaki uzun kıvrımlı bir balık kuyruğu. Deniz kızı olabilir miydi? Bir deniz kızı böyle bir ormanda nasıl kapana kısılabilirdi ki? Kapının diğer tarafında sulak bir alan olmalıydı ki bu kapıya yaklaştığım anlamına geliyordu. Mara'yı kapıya yaklaştırırsam onun kapıdan geçmesini sağlayabilirdim. Bugün ekinokstu. Kapı gün dönümünde açıldığına göre ekinoksta da açık olabilir miydi? Üstelik ben cebinde bir peri taşı bulunan kapı tutucuydum. Denemeye değerdi. Mara tarafından öldürülmekten kurtulmam için bu tek şansım olabilirdi; ama öncelikle kapıyı bulmam gerekiyordu.

Sesleri dinlemek için bir süre durdum ve arkamdan gelen yaratığın sesini bir süredir duymadığımı fark ettim. Onu kaybetmiş miydim? Yoksa önüme çıkmak için etrafımdan mı dolaşmıştı? Çalılıktan kısa kısa sesler geliyordu: İnce dalların hışırtısı, eriyen kar sularının sesi ve uzaktan gelen dalga sesi, bir deniz kabuğunun helezonlarında hapsolmuş gibi bu çalılıkta hapsolmuş karayla çevrili okyanusun sesi... Orada bir kaçış ihtimalinin bulunmasının yanı sıra duyduğum garip merak yüzünden emeklemeye devam ettim. Emekledikçe karın inceldiğini, toprağın yumuşadığını ve ellerimin toprağa gömüldüğünü fark ettim. Etrafımdaki çalılar arasında rüzgar çanları gibi sallanan ve tangırdayan deniz kabukları ve balık kılçıkları vardı. Ormanın içinde bir açık alana ulaşmıştım.

Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Burası Yeni Yıl Arifesi'nde Liam'la geldiğim açıklıktı. Karşımda yüksek kapı boşluğu vardı. Yalnızca bu kez kapı boşluğu ay ışığı ile değil; denizin renginin yansması mavi yeşil bir sisle doluydu. Kapıya doğru bir adım attım... ve arkamdan bir adım atıldığını duydum.

Arkama döndüm ve en kötü kabuslarımdan bir yarattığı karşımda gördüm. Kuş benzeri yaratık insana dönüşmeye başlamıştı ama kuş ile insan arasında kalmıştı. İki bacağının üzerinde duruyordu ama bu iki bacak pullu pençelerle sonlanıyordu. Vücudu siyah tüylerle kaplıydı. Bir kolu etli ve kırıktı; diğer kolu tüylüydü ve öfkeli bir şekilde yana doğru açıktı. Yüzü Mara olarak tanıdığım kızın yüzüydü; ama çirkin sarı bir gagası vardı ve o korkunç ağzını şimdi bana

bağırarak için açmıştı. Uzun emici dili öfkeli bir kedinin kuyruğu gibi sallanıyordu.

Sesimin sakın çıkmasını dileyerek "Mara," dedim. "Bu dünya senin için doğru yer değil. Geri dönmek istemez misin?"

Gakladı ve kanadını çarptı. "Sen ne bilirsin?" dedi. "O dünyada açlıktan ölüyoruz. Orada yiyebileceğimiz hiçbir şey yok. Burada..." Bana doğru bir adım atarken korkunç dilini ağzının üzerinde gezdirdi. "Burada sizin ziyan ettiğiniz bir bolluk var. Bu genç insanlar kendi hayatlarını ele geçiren haplar kullanıyorlar. Alkolden yarı körleşmiş şekilde hızla araba sürüyorlar. Eğlence için ilişkiye giriyorlar ve çalışıyormuş gibi yaparak tüm gece uyumuyorlar. Onlar kendi hayatlarını bu kadar ucuz görürken ben onların hayatlarını neden emmeyeyim?"

Kapıya doğru bir adım atarak "Öyle değiller." dedim. Tuzlu havadan gelen hanımeli kokusunu alabiliyordum. Periler Ülkesi'nde mevsim her zaman yaz mıydı diye merak ediyordum. Arkama dönüp bakmak istiyordum; ama gözlerimi Mara'nın üzerinden ayırma cesaretini gösteremiyordum. "Ben de kesinlikle öyle değilim. Uyuşturucu kullanmam veya sarhoşken araba sürmem..."

"Hah! Sen hepsinden kötüsün! O iblisin senin canını almasına istekliydin. Onunla gitmeye bile istekliydin. Bunun kokusunu alabiliyorum." Dilini uzattı ve cebime soktuğum sağ elimin üzerindeki yaraları yaladı. "Etin onun etiyle karışmaya başladığı için bu izler oldu ve bu sadece onunla gitmeye istekli olursan olabilirdi. Sana ne diyeceğim, biliyor musun?" Dudaklarını yanlara doğru uzattı. Sanırım gülümsüyordu. "Senin hayatını aldıktan sonra senden geriye kalanları Sınır'da bırakacağım. Sevgilinle sonsuza kadar o cehennemde yaşayabilirsin."

Kapıya bakmak için hafifçe arkama dönerek "Orası gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordum. Arkama döndüğüm anda, tam tahmin ettiğim gibi Mara üzerime atıldı. Peri taşını tuttuğum elimi cebimden çıkardım. Elimi kapıya doğru salladım ve deniz yeşili sisin ortadan kalktığını gördüm. Denize bakan çimenli bir uçurumun ke

narında duruyordum. O kadar güzel bir görüntüydü ki bir an için ne yapmaya çalıştığımı unuttum. Sonra arkamdan gelen kanat seslerini duydum. Ben sağa dönerken Mara'nın sağ kanadı yüzüme çarptı. Kapıdan geçmesi gerekirdi ama onun yerine önümde yere yığıldı.

Şaşırmış bir şekilde başımı kaldırıncı Frank'ın bir beyzbol sopasıyla yığılmış bedeninin arkasında durduğunu gördüm.

"Tanrım. Frank, burada ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum, McFay. Rica ederim." Yığılmış bedeninin üzerinden atlayarak yanıma geldi; ama Mara'nın kanadı onun göğsüne vurarak kemik kırıcı bir darbeye bir ağaca çarpması-na sebep oldu. Sonra Mara bana atıldı.

Bu sefer kaçacak vaktim yoktu. Açık kapının hemen önünde duruyordu. Üzerime çömeldi, bir eliyle boğazımı tuttu. Kanadım çırpıyordu ve korkunç ağzını kocaman açmıştı. Sarı gagası oyun hamuru gibi açılmıştı ve sivri, keskin dişleri ortaya çıkmıştı. İğrenç kokan tükürüğünden birkaç damla yüzüme düştü. Gözlerimi kapattım ve bunun yakında bitmesi için dua ettim.

Yaratığın ağırlığı üzerimden o kadar ani bir şekilde kalktı ki göğsümde bir hafiflik hissettim. Ölüm böyle bir şey miydi? Gözlerimi açtım ve Mara'nın üzerimde, havada sallandığını gördüm. Mara'nın etrafı yanıyormuş gibi bir çeşit siyah dumanla çevriliydi. Sonra tepetaklak oldu, döne döne kapıya yaklaşmaya başladı. Tam zamanında yuvarlanıp onun kapıdan geçtiğini gördüm. Kapı eşiği dumanlandı; etrafa küller saçıldı.

"Çabuk, kapat kapıyı!" Frank yanımda duruyor, kulağıma doğru bağıırıyordu. Elimdeki peri taşına baktım ve çekip çıkardım.

Bir rüzgar eserek tüm havayı kapının gerisine çekmeye başladı. Frank kapının gerisine çekilmememiz için beni yakalayıp bir ağaç gövdesine çekti. Kapının hemen önünde bir girdap oluştu. Mara'nın külleri havada uçtu ve şekil aldı. Bir an için Liam'ın yüzünü gördüm. Dudaklarıma dudaklarının değdiğini hissettim, havadaki hanımeli kokusunu aldım... ve sonra küller eridi ve yüksek bir çatırdama ve ılık sesiyle kapı kapandı.

Kırkınıc Bölüm

O gün oradan çıkmamız uzun zaman aldı. Frank sağ bacağının üzerinde duramıyordu. İki yerden kırılmıştı ve beyzbol sopasını bırakmıyordu.

“Şaka mı yapıyorsun? Üzerinde Bucky Dent imzası var!”

Sağ elimle ona destek olurken sol elimle sopayı tutarak “Tamam,” dedim. “Nasıl aldın bu sopayı?”

Mara ile beni ormana kadar izlemeden önce sopayı nasıl aldığını sormak istemiştım; ama o bana 1978 sezonunu bitiren rövanş maçında Red Sox’u yenmelerini sağlayan meşhur 3’lük vuruşunu vurduktan sonra Fenway Park’ının dışında Bucky Dent’ten nasıl imza aldığını anlattı uzun uzun. Red Sox taraftarları o zamandan itibaren oyuncuyu “Kahrolası” Bucky Dent olarak çağırmağa başlamışlar... Frank sopayı bir Cooperstown koleksiyon dükkanının sahibiyle oynadığı bilardoda kazanmıştı. Bazı ayrıntılar daha vardı. Frank’in dükkan sahibine borcu ve 60 Saniye filminde kullanılan 1967 Shelby Mustang borcu vardı ve Frank sopaya karşı bunları koymuştu. Hikayenin tamamını takip edemedim. Aklımı az önce olanlardan uzaklaştırırken kendi acısını da unuttuğu için memnundum. Ancak ev görüş açımıza girince ve Brock, Dory ve Diana bize doğru koşarken ekledi: “Bucky Dent’in sopası bagajımda duruyordu. Yolda kime denk geleceğimi bilmediğim için taşıyorum. O koca kuşun seni ormana doğru takip ettiğini görünce sopayı kaptım.

O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki dediklerini diğerleri de duymuştu. Diana bizi hastaneye götürürken dediklerini tekrarladı. O kadar çok tekrarladı ki onun şoka girdiğini düşündüm; ama sonra doğaüstü bir şeyle karşılaştığını inatla inkar etmek için bunu yaptığını fark ettim. Ameliyat odasına alınırken bana göz kırptı ve Bucky Dent imzalı sopasının güvende olmasını sağlamam için benim sözümü aldı

Soheila gelene kadar hastanede kaldım. Hastaneden çıkmak için kalkarak “Frank’e Bucky Dent’ini emniyete almak için geri döndüğümü söylersin.” dedim.

Bana garip bir ifadeyle baktı ama Frank’in bilincinin açılmasını beklemek için oturdu.

...Sonraki birkaç gün boyunca herkes bana tuhaf bir şekilde baktı. Sınırım benim şokta olmamdan ve bu şokun Liam’ı Sınır’a gönderdikten sonra girdiğim depresyona dönüşeceğinden korkuyorlardı. Liz ve Diana’ya olanları anlattığımda ikisi de kendini suçlu hissetti. Diana “Yani öğrencilerden beslenen Liam değildi.” dedi. “Ya da Liz’den beslenen...”

Liz “Ne zaman Mara’nın yanından ayrılısam daha yorgun hissettiğimi fark etmeliydim.” dedi. “Onun ne olduğunu fark etmeliydim.”

Özellikle Soheila Mara’yı tanıyamadığı için kendini kötü hissetti.

Tatil bittikten sonra ofisine uğradığımda “Mara tam olarak neymiş?” diye sordum.

Raftaki Demonoloji’yi alıp kadın başlı bir tavuk görselini açarak “Bir Liderc,” dedi. “Biz lilituların uzaktan akrabası olan Macar asıllı dişi bir şeytandır. Kurbanlarını avlamak ve yakın mesafeden onların hayatlarıyla beslenmek için kuş, genellikle tavuk, bazen de karga formuna bürünürler. Kural olarak cinsel ilişkiye girmezler.”

“Bu iyi.” Mara’nın tüm kurbanlarıyla cinsel ilişkiye girmesi fikrinden hoşlanmamıştım. “O zaman beni güçsüzleştiren Liam değil, o.”

“Olabilir ama Liam hala bir şeytan ve sen onunla seks yapıyordun. Er ya da geç seni kuruturdu.”

Ne zaman kuruturdu? diye merak ettim ama sormadım. Soheila’nın yanı sıra Diana’nın, Brock’un, Dory’nin ve Liz’in Liam’ı bir hiç uğruna Sınır’a gönderdiğimi düşünürsem bir çeşit sinir krizi geçirmemden korktuklarını biliyordu; ama sinir krizi geçirmeyecektim. Aslında birkaç ay içinde kendimi daha iyi hissettim.

Günler uzayıp havalar ısınınca Hanımeli Evi’nde bahar temizliğine başladım. Liam’m kıyafetlerini ve kitaplarını toplayıp tavan arasına kaldırdım. Tüm pencereleri tozdan arındırdım, ovaladım ve yıkadım. Kileri temizlerken paspasla gölge gibi bir şişliği yerinden oynattım ve hemen onun gölge-yengeç olduğunu fark ettim. Yengecin üzerinde bir kova çamaşır suyu döktüm ve yengeç gri bir şeride dönüşünce yeri

hızlı bir şekilde paspasladım. Sonra üst kata koştum. Ralph sepetinin içinde kendini temizliyordu.

“Demek sen numara yapmıyordun!” Aşağı koşup onun için yeni bir küçük Bonbel getirdim. Ben gittiğimde laptopuma çıkmış “İblis gitti mi?” yazmıştı.

Yani Ralph başından beri biliyordu. Klavye kullanmasını da biliyordu! Sürekli laptopumun üzerine çıkmaya çalışmasının sebebini anladım. O midesini şişirene kadar peynir yerken tüm olanları ona anlattım. Sonra ekrana tek bir sözcük yazdı.

Üzgünüm!

Küçük şişmiş göbeğini ovdu. “Sorun yok, dostum, en azından sana kavuştum. Evi bir iblisle paylaşmaktan hoşlanacağını sanmıyorum.” Ralph çoktan uyuyakalmıştı; yüksek sesle horladığı için yeniden komaya girmediğini anladım.

Evi temizleyip yazın halletmek istediğim en önemli dış tamir işlerinin bir listesini yaptıktan sonra dikkatimi öğrencilerime verdim. Yeniden yaratıcı yazarlık sınıfını devraldığım için kendimi meşgul edecek bir sürü işim vardı. Öğrencilerimin uzun süre Liam’ın yokluğuna üzüleceğinden korkuyordum ama iyileşip derslere dönen ve her zamanki gibi uyuşuk gözükken Scott Wilder Liam’ın adını ilk kez andığında Nicky ona buz gibi bir bakış attı ve bir daha hiç kimse onun hakkında konuşmadı. Yine de öğrencilerimin yazılarında Liam’ın etkisini görüyordum; yazılarında güz döneminde ben onlara ders verirken görmediğim bir açıklık ve hassasiyet vardı. Liam onlara deneyerek kendi seslerini bulmaları için cesaret vermişti. Özellikle de Nicky’ye.

Nicky, buzdan gardiyanlarla dolu buzdan bir saraya mahkum genç kızın hikayesini genişleterek güzel bir şiir dizisi yazmıştı. Hepsinin anlatacak bir hikayesi vardı. Her bir öyküde Nicky’nin aile geçmişinden, sınıfta okuduğumuz Romantik kadın kahramanlardan ve daha çok Nicky’nin geleceğiyle ilgili korkularından bir parça görüyordum.

“Gördükçe onların rüyalarının tersine döndüğünü... Düşünüyorum kendi kaderimi nasıl teskin edeceğim...” yazmıştı.

Nicky’nin doğumgünü 2 Mayıs hızla yaklaşıyordu ama ben Bal-lard kehanetini çözmeye yaklaşamıyordum. Nicky’yi gözümünden ayırmamak için onu Mara’nın yerine asistanım olarak işe aldım. Ona

Mara'nın Dahlia'nın defterleriyle ilgili tuttuğu çizelgeleri gösterdim. Mara'nın asterisk sistemini ona açıkladığımda Nicky güldü.

Nicky başını sallayarak "Tuhaf biriydi." dedi. "Tam bir iffet abidesiydi. Ne zaman Ben'in evinde kalsam şaşkına dönerdi; ama hep de insanlara yakın oturmayı tercih ederdi ve en utanç verici soruları sorardı. Anlıyor musunuz? Kültürümüzü anlamaya çalıştığını anladım; ama bazen bütün deneyimlerimi içine çekmek istiyor gibi gözüküyordu. Her neyse, vizesinin süresinin dolması onun için kötü olmuş. Sizce geri döner mi?"

Söylediğimin doğru olduğunu umarak "Hayır," dedim. "Sanırım Fairwick'ten alacağını aldı."

Nicky Mara'nın çizelgelerini tamamladı ve defterlerden kendi keşiflerini de yaptı.

Nisan'ın son haftası bana "Sanırım Dahlia LaMotte kitaplarından birinde ailesini temel almış." dedi. "Bu kitabı hiç yayınlamamış. Kitabın adı *Bellefleur'lerin Laneti*."

Kitabı okuyunca neden hiç yayınlanmadığını anladım. LaMotte'nin klasik romantik gerilimine çok az yer vermiş ve kitap iyi bir sonla bitmiyor. Marie Antoinette'in sarayından Terör sırasında Fransa'ya kaçan iki üyesinin hikayesini anlatıyordu: Pelerininin içine dikilmiş değerli mücevherlerle kaçan zengin ve etkili Andre Bellefleur ile güzelliği Andre Bellefleur'u gemide bir aşka çeken kızı Emmeline ile seyahat eden gizemli dul Adele De Ville... Andre Bellefleur Adele'nin Bellefleur mirasını ele geçirmek için plan yaptığını öğrenince hamile Emmeline'i terk eder. Anne ve kızı beş parasız ve yapayalnız New York'ta kalırlar. Annesinin entrikalarından usanan Emmeline intihar eder. Adele De Ville kendi kızının başına gelenin gelecekteki tüm Bellefleur kadınlarının başına gelmesi için Bellefleur'lere bir lanet salar.

Nicky "Tıpkı benim ailem gibi." dedi. "İntiharlar hariç... Biz Ballard'lar yavaşça çürümeyi tercih ederiz. Ben küçükken büyükanmem bir lanet yüzünden annemin o şekilde davrandığım söylemişti. Buna hiç inanmamıştım... ama son zamanlarda bu kasabada bir sürü tuhaf şey oldu. Tüm bunların yanından bir lanet çok da tuhaf sayılmaz. Sadece bu lanetten nasıl kurtulabileceğimi bilmek isterdim.

Nicky, Bellefleur'ler ile Ballard'lar arasında birtakım bağlılıklar da fark etti: Andre Bellefleur'ün kurt başlı değneği ile büyük annesinin

rehine verdiği değnek aynıydı. Üzerinde edepsiz tanrı desenleri olan antik pembe Sevr yazı masası büyük annesinin odasındakiyle aynıydı ve ikisinin açık mavi gözlerinde aynı kahverengi leke vardı. Ben de el yazıları içinde aile yadigarı buldum. Adele DeVille siyah damarlı, bir ağaçtan oyulmuş akik taştan bir broş takıyordu ve dalları arasında isminin baş harfleri, A.D. yazıyordu.

Adele DeVille, Angelique DuBois...

Adelaide Danbury.

Justin Carter'dan aldığım mektup olmasa broşu ve isimler arasındaki benzerlikleri fark etmezdim. Kalın kenarlı bir zarfın içinde iki kağıt arasına sıkıştırılmış bir dizin kartı vardı. Kartın üzerinde iki isim yazılıydı: Angelique DuBois ve Adelaide Danbury. Justin'in karaladığı not da Ralph'm yazdığının aynısı yazılıydı: *Üzgünüm!*

Ballard'ları lanetleyen cadı teyzemdi. Bu, onun laneti ortadan kaldıracı olduğu anlamına geliyordu. Onu son gördüğümde azarladıktan sonra buna ikna edebilirsem tabii ki... Kulirikon ne demişti? Dileğim gerçekleşecekti; ama bunun gerçekleşme şekline hoşlanmayabilirdim. O an konuşmak istediğim son insan teyzemdi. Muhbirleri ona kampüsteki şeytan istilasından bahsettillerse beni utandırmak için sorgulamaktan veya "Demiştin," diye böbürlenmekten kaçınmazdı. Ama başka ne seçeneğim vardı? Evren bana Fairwick cadılarının on yıllardır yapmadığını yapmam, Ballard lanetini ortadan kaldırmam için bir fırsat sunuyordu. Gururumu bir yana bırakmak zorundaydım.

Teyzemin bir Grove yönetim kurulu toplantısı için genellikle Mayıs'm 1'inde şehre geldiğini hatırladım. Bütün Grove toplantılarının geleneksel pagan tatillerine denk geldiğini fark ettim. Ona e-posta göndererek şehre geldiğinde görüşüp görüşemeyeceğimizi sordum. Cevabını o kadar geç verdi ki hiç cevap alamayacağımı düşünmeye başladım; ama ayın bitimine birkaç gün kala e-postayla 30 Nisan akşamı Grove'daki "Beltane Kokteylleri"ne resmi bir davet aldım. Adelaide Danbury'nin talebi üzerinde gece konaklamaları ve tüm yemekler Grove tarafından karşılanacaktı. Teyzem e-postanın sonuna bir not yazmıştı. "Kokteylden önce kütüphanede yarım saatliğine görüşebiliriz." Grove'da bir gece geçirmek istediğim son şeydi ama reddetme şansımın olmadığını anladım. Tabii teyzemin Ballard lanetini ortadan kaldırmasını istiyorsam...

Şehre doğru giderken Adelaide'nin laneti kaldırmanın karşılığında başka ne isteyebileceğini ve ne kadarını verebileceğini düşünüyordum. Adelaide'nin "talebi" muhtemelen benim Fairwick'ten gitmem olurdu.

Bovine Corners'ın dışındaki büyük heks işaretini geçerken bununla yaşayabileceğimi düşündüm. Aslında bu en iyisi olurdu. Artık Liam'ı hatırlatan herhangi bir şey, en sevdiği kahve fincanı, İrlanda viskisinin kokusu, alışveriş merkezindeki bir J. Peterman kataloğu gördüğümde ağlamayı geçmiş olsam da hala alt kattaki odada uyuyordum ve gece yarısı ona uzanmak için uyanıyordum. Peynir aldığımız marketin veya onun bana yüzük aldığı Glen Burnie'deki antik dükkanının yanından arabayla geçerken arabayı yoldan çıkarmaya yaklaşıyordum. Onu hatırlatan her şeyden uzaklaşmak iyi olmaz mıydı? Ormana, dünyalar arasındaki geçide gitmeme ve onu kurtarmama sebep olabilecek her şeyden uzaklaşmak? İnsanların hayatlarına son veren yaratıkların bulunmadığı bir üniversitede öğretmenlik yapmam daha iyi olmaz mıydı? Liz Book'a Mara Marınca'nın bir Liderc olduğunu veya Liam'm bir şeytan olduğunu fark edemediği için kendisini suçlamaması gerektiğini söylemiş olsam da, okulun akademisyenlerini ve öğrencilerini daha iyi gözlemlemesi daha iyi olmaz mıydı? Adelaide haklıydı; insanlara neyle uğraştıklarını söylememek sorumsuzca bir davranıştı. Böylece Interstate 17'ye vardığımda kararımı vermiştim. Teyzem, Nicky'nin lanetini ortadan kaldırmak için Fairwick'ten gitmemi şart koşarsa kabul edecektim.

Artık kararımı verdiğim için yeni Charlaïne Harris romanının sesli versiyonunu taktım ve Manhattan'a varana kadar Sookie Stackhouse'un başına gelenlerden başka bir şey düşünmedim. En azından bir vampire aşık olmamıştım! Anton Volkov'la anlaşma yapmamın üzerinden dört ay geçtiğini ve adamın beni bir kere bile rahatsız etmediğini fark ederek kendimi tebrik ettim. Sonra tüm dikkatimi iş çıkışı akşam trafiğine vererek 43. Sokak'taki bir kapalı garaja arabımı park ettim.

Valizimi lobiye çektim, giriş yaptım ve yaşlıca bir belboy bana mavi duvar kağıdıyla kaplı ve su mavisi harelî bir kumaşla süslenmiş küçük; ama şık bir odaya kadar eşlik etti. Camlar eski ve lekeliydi; renkleri artık soluk gümüş rengine dönmüştü. Aynalardaki yansımam gözümme bir yabancı, hayal meyal hatırladığım biri gibi gözüküyordu. Boğulan

bir kurban gibi ayakta zor duran pas rengi saçlı o solgun ve zayıf kadın gerçekten ben miydim? Güneş ışığında solmuş eski bir fotoğrafa benziyordum. Bu ne zaman olmuştu? En son ne zaman aynaya bakmıştım? Kendi yansımama bakmayalı o kadar uzun olmuştu ki sanki yansımam kullanılmadığı için kaybolmaya başlamıştı.

Saatime baktım ve Adelaide ile buluşmama birkaç saat kaldığını gördüm. Sonra eski kuaförümü aradım ve her zaman birkaç ay önceden randevu alarak çalıştığını bilsem de benim için bir şeyler yapabilir mi diye sordum.

“Ne komik,” dedi. “Az önce bir randevu iptal oldu.”

Nedense ben bunun komik olduğunu düşünmedim. Kulirikon Ballard lanetini ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacağımı ama bunun nasıl olacağından hoşlanmayabileceğimi söylemişti.

Endişeyle “Kimse hasta değildir, kimsenin başına bir iş gelmemiştir umarım,” dedim.

“Hayır, hayır. Müşterimin eşi ona 50. yıldönümleri için Bermuda seyahati sürprizi yaptı.”

Talihimin başka birinin iyi şansını çalmadığını öğrendiğim için memnun bir şekilde “Ne hoş,” dedim. “Ne zaman benimle ilgilenebilirsiniz?”

“Sen buraya varır varmaz,” dedi.

İki buçuk saat sonra saçıma yeniden hayat veren bir saç kesimi ve birkaç Bergdorf poşetiyle Grove'daydım. Kütüphanede Adelaide ile buluşmadan önce lila renkli Jil Sander elbisemi giyecek, Christian Louboutin ayakkabımı ayağıma geçirecek ve makyajımı tazeleyecek vaktim vardı. Hatta kendimi Adelaide'nin emirlerini yerine getirmek için atılıyormuşum gibi hissetmemek için beş dakika geç gidebilirdim.

Adelaide tam *altı* dakika geç kalarak küçük mücadelede üstün geldi ve beni kütüphane duvarlarındaki üç sıra rafa şaşkın gözlerle bakarken yakaladı. Bu kadar büyük bir kütüphaneyi daha önce J.P. Morgan'da görmüştüm.

Öpmem için yanağını uzatarak “Kurucu komite tutunca biraz geciktim,” dedi. “Yeni nesil kendi kararlarını veremiyor.”

Kendime bunu yapmayacağıma dair söz vermiş olsam da soğuk yanağını alışkanlıktan öptüm. Gülümsedi ve çıtır çıtır yanan ateşin arkasındaki ipekle döşenmiş sandalyeye oturdu. Adelaide'nin vaka

sına yerleştirilmiş akik oyma taş ile krem rengi yün elbisesi ortama tam uyarken Bergdorf's'da muhteşem gözükten lila rengi elbisem biraz abartılı gözüküyordu.

Fincanıma çini bir çaydanlıktan çay doldururken "Hasta mısın?" diye sordu. "Kilo vermiş gibi gözüküyorsun?"

Güçlü, dumanı üstünde çaydan bir yudum alarak "Böcek ısırılmıştı," dedim. "Şimdi iyiyim. Seninle konuşmamız gereken bir şey..."

Cevabımı duymamış gibi "Umarım oralarda kendine dikkat ediyorsundur," diye devam etti. "Okullar çeşit çeşit virüsün üreme yeridir. Özellikle de Liz Book'un kabul ettiği *yabancılarla*... Duydum ki göçmenlerden biriyle ufak bir tartışman olmuş."

Liam'dan mı Mara'dan mı söz ettiğini ve muhbirinin kim olduğunu merak ettim ama oltasına gelmeyecektim. "Sanırım on sekizinci yüzyılda Fransa'dan çıktığın seyahat yüzünden kalabalık göç koşulları hakkında bilgi sahibisindir," dedim. "Kızına olanlar için üzgünüm."

Yüz kaslarını kontrol etmeye çabalarken dudakları bembeyaz kesilen Adelaide "Caroline'i nereden biliyorsun?" diye sordu. Gözyaşlarını mı durdurmaya çalışıyordu, bana hırlamamak için kendini zor mu tutuyordu; emin değildim.

"Dahlia LaMotte yayınlanmamış bir romanında olanları yazmış ve senin takma adını Karşılaştırmacı buldu."

Adelaide iç geçirdi. "O cehennemlik makine yok mu! Semen Korsakov'un ailesini bunun yüzünden lanetlemeliydim... Bir saniye..." Ağzında kanarya olan bir kedi gibi gülümsedi. "Yaptım."

"Canım sıkın herkesi lanetliyor musun? Beni hiç lanetlemediğine şaşıyorum."

"Ama canım, sen ailedensin. Yarı McFay de olsan bir Danbury'yi asla lanetlemem. Aile benim için ve Grove'daki herkes için çok önemlidir. Artık bunu anlamalısın."

"Anlıyorum. Eğer aile sorumluluklarımı üstlenirsem Ballard ailesinin üzerindeki laneti kaldırır mıydın?"

Adelaide elini broşuna götürdü ve parmak uçlarını ağacın oyulmuş kıvrımlarında gezdirdi. "O adam benim kızımı intihara sürükledi," diye tısladı. Yüzü birden öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bu laneti kaldırmak benim için çok zor."

Dahlia LaMotte'nin versiyonunda kızın intihar etmesinin sebebi kısmen de annesiydi ama Dahlia LaMotte olaylardan yüzyıllar sonra yazmıştı ve onun kaynaklarını öğrenmemin bir yolu yoktu. Olsaydı bile Adelaide'ye kendi kızının ölümüne sebep olduğunu söyleyecek değildim.

"Ama bunların hiçbirinin suçu Nicky'nin değil. Senin Caroline'in ne kadar suçsuzsa o da o kadar suçsuz bir kız."

Adelaide'nin yüzüne hüznü bir ifade yerleşti. Gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler kırıştı ve alt dudağı titredi. Ağlayacak mıydı? Teyzemin bir damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim. Ağlamaya yaklaşırsa da kendini çabucak toparlamıştı.

"Peki sana Ballard lanetinin gizemini anlatırsam, hala... ne diyordun? Aile sorumluluklarını yerine getirir misin?"

"Bu sorumlulukların şartlarını bana söylemen gerekir. Her şeyi kabul etmiyorum... ve hiç kimseye zarar vermiyorum."

"Hiç kimse senden birine zarar vermeni istemiyor, canım. Tüm beklentim Grove'a katılman biraz katılımcı ücreti ödemen."

"Grove'a katılmamı mı istiyorsun?"

Adelaide gülünce az önceki hüznü ifadesi kayboldu. "Sanki mafyaya katılmanı istedim! Grove onurlu ve saygıdeğer bir topluluktur. Etrafına bak..." Elmaslı elini pirinç demirin şöminenin ışığıyla parladığı, deri kaplı kitapların dizili olduğu üç katlı raflara doğru salladı. "Üyelik beraberinde birçok imkan da getirir: Şehirdeyken kalabileceğin güzel bir yer, iş dünyasından ve akademiden başarılı kadınlarla bağlantılar ve en iyisi de kütüphaneye erişim... Bu kitapların arasında bulabildiklerine şaşıracaksın."

Deri kaplı ciltlere baktım. Sırtlarındaki yıldız kaplamalar bana kitapların içindeki gizemleri ima ederek göz kırıyor gibi gözüküyorlardı. "Katılmak için zararlı bir şey yapmam; birini kurban etmek gibi?"

Adelaide güldü. "On sekizinci yüzyıldan beri hayvan bile kurban etmedik."

"Bildiğim iyi oldu." dedim. "Ama benim üyelik sorumluluklarım tam olarak neleri içerecek?"

Hızla "Aidat yılda bin dolar." dedi. "Samhain'da, Beltane ve Lughnasadh'da, Ağustos'un başında üç ayda bir düzenlenen toplantılara katılman gerekir. Birtakım kamu hizmeti de gerçekleştirmen gerekecek."

Şüphyle "Ne tür bir kamu hizmeti?" diye sordum. İçimden bir ses huzurevi ziyaretinden veya körlere kitap okumaktan bahsetmediğini söylüyordu.

"Her üyenin görevleri farklıdır. Seni ben üye yaptığım için uygun olana ben karar veririm. Senin için mükemmel bir iş buldum."

Neden bahsettiğini düşünerek titredim; ama kendime gelip sordum:

"Senin Fairwick Üniversitesi'ndeki Grove muhbiri olmanı istiyorum."

"Yani bir casus..."

"Nasıl adlandırırsan adlandır. Kampüsün ne kadar korunaksız olduğunu ve üniversitenin Periler Ülkesi'nin kapısına yakın olmasının nasıl tehlikelere yol açtığını gördün. Grove'da uzun süredir dünyalar arasındaki trafiği daha aktif bir şekilde denetlememiz gerektiğini düşünüyorduk. Birinin bunu yapması gerekiyor."

"Zaten ajanların yok mu orada?"

"Evet ama bu muhbirin güvenilirliğinden artık emin değiliz. Ajanlar Fairwick'e uyum sağlamaya başlıyorlar. Tabii senin de uyum sağlayıp sağlamadığın tartışılır; ama kurula 'kötü yabancıları' bizzat gördüğün için seni önerdim. Sanırım Fairwick'te olanlarla ilgili dürüst bir rapor sunabilirsin."

"Kurul da senin önerini kabul etti, öyle mi?"

"Kurul benim aday gösterdiğim hiçbir üyeyi geri çevirmedi."

"Benim sağladığım bilgiler nasıl kullanılacak?" diye sordum. "Benim söylediklerim yüzünden hiç kimsenin zarar görmesine izin vermem."

Kışın başlangıcının kutlandığı Kelt festivali

Baharın başlangıcının kutlandığı Galik festivali

"Bir insana zarar vermemiş hiç kimse zarar görmeyecek. Grove'da ne kadar adil olduğumuzu göreceksin. E ne diyorsun?"

Düşündüm. Arkadaşlarımı ve meslektaşlarımı onlara ispiyonlama fikrinden hiç hoşlanmıyordum; ama Nicky Ballard'ın eski bir lanetin kurbanı olması fikrinden daha çok nefret ediyordum. Ayrıca, Adelaide bir noktada haklıydı. Fairwick'te işler çığırından çıkmıştı. Belki de üniversitenin bir rehber ihtiyacı vardı. Kararımı bana Liam'ı hatırlatan Fairwick'te kalmam gerektiği düşüncesiyle vereceksem, bunun için yapacak bir şeyim yoktu, değil mi?

"Tamam," dedim. "Bunu yapacağım; ama laneti ortadan nasıl kaldıracağımızı bana şimdi söyleyeceksin."

"Tabii. Elini bu kitabın üstüne koy ve dediklerimi tekrarla."

Masanın üzerindeki ince bir kitabı gösterdi. Elimi kitabın üzerine koydum. Kitabın yıpranmış derisi sıcacıktı.

"Ben Cailleach McFay Grove'un kurallarına ve yönetmeliğine uyaçağıma yemin ederim. Karşılığında Ballard lanetini ortadan kaldırmanın yolunu öğreneceğim."

Dediklerini tekrarladım. Ben konuşurken deri git gide ısınıyordu ve kitabın kapağındaki yaldız parlamaya başlamıştı. Altın rengi ağacın dalları sallanmaya başladı ve yaprakları çıtırdayıp ateşe doğru tutuştu-lar. Elimi kitaptan çekince küçük altın taneleri cildime yapıştı. Onları üzerimden süpürmeye çalıştıkça cildime daha çok gömüldüler. Yüzü-ğümdeki zümrütler ve elmaslar ekstra ateşle parıldamaya başladı.

Elimi havada sallarken teyzem "Hoş bir yüzük," diye yorum yaptı.

"Teşekkürler," dedim. "Şimdi, söyle..."

Adelaide çayından bir yudum alarak "Lanet filan yok." dedi. "Bu bir gizem."

"Ne? Ama..." dedim heyecanla.

"Bertrand-Louis'ye onun ailesini ve ondan sonra gelecekleri lanet-lediğimi söyledim. O bunu eşine anlattı, eşi kızına ve kızı da kendi kızı-na anlattı. Sanırım bu psikiyatristlerin kendini gerçekleştiren kehanet adını verdikleri şey. Fairwick'teki meslektaşların da benim deyimimle bu lanet olmayan laneti beslemekte çok yardımcı oldular. Ne zaman bir cadı bir Ballard kızını proje olarak ele alsın, bu proje kız için daha kötü oldu. Dur tahmin edeyim... Nicky Ballarda patlamak üzere olan bir saatli bombaymış gibi kızın etrafında dolanıp duruyordun. Peki, saatli bomba senden kurtulmak için patlamasın da ne yapsın?" Güldü.

"Ama..." diye ona karşı çıkacaktım ama Adelaide ayağa kalktı.

"Gel, toplantıya geç kalıyoruz. Herkes seninle tanışmak için sabır-sızlanıyor."

Adelaide doğru söylemişti. Kurula katıldığım toplantıda öldürül-müş hayvan veya şeytani ayinler yoktu. Onların yerine bol bol şam panya ve hoş kadınlardan oluşan bir grupla iyi bir sohbet vardı. Bu kadınlardan bazıları yayın, televizyon ve gazetecilik dünyasından ünlü kişilerdi. Biri de Jen Davies'ti. Onun klübe son gelişimde Meşe Bar'ın

önünde gözüme ilişen koyu saçlı kadın olduğunu fark ettim. Kokteylin sonuna doğru biraz laflamak için yanıma gelmeyi başardı.

“Arkadaşının başına gelenleri basına sızdırdığım için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Bu benim kurula katılırken yerine getirmem gereken sosyal hizmetimdi ve ben de üst sınıf bir yalancıyı neden ifşa etmeyeyim ki diye düşünmüştüm. Ama onu tanımaya başladıkça...”

“Onu tanımak mı?” diye sordum.

“Zaman zaman onu McClean’de ziyaret ediyorum. İyi gözüküyor ve orada bir yazarlık atölyesine katılmış. Şimdi cadılarla ve perilerle ilgili bir kurgu roman üzerinde çalışıyor. Geçenlerde harika bir sözleşme aldı. Komik olan ise her kelimesi doğru olan bu kitabı kurgu olarak satacak.”

Phoenix’i ziyaret etmeyi düşünmediğim için kendimi suçlu hissettim. Onu çıldırtan benim iblisim değildi; onu zayıf düşürene kadar yem olarak kullanan Mara’ydı. Phoenix’in McClean’e götürüldüğü gün dışarıda gördüğü şeytan da muhtemelen Mara’ydı.

Jen konuşmaya devam etti: “Her neyse. İşkencenin bir aracı haline gelmekten memnun değildim. Genç üyelerden birçoğu buradaki eski yöntemlerden memnun değil: Perilere ve şeytanlara karşı duyulan katı önyargılar, göçmenlik karşıtı duruş... Değişiklik başlatmak amacıyla küçük bir grup kurduk. Katılmak istersen...”

Akşamın sonunda Jen’in “Acorn” adını verdiği grupla resmi olmayan (gizli) bir toplantıya katılmayı kabul ettim. Sallana sallana odama doğru merdivenlerden çıkarken şampanyadan ve gelecek aylarda dengelemem gereken karşıt bağılılıkların düşüncesiyle başım dönüyordu. Hayatım çok karmaşık bir hal alacaktı. Odamın kapısını açınca ne kadar karmaşık olacağını fark ettim. Pencerenin yanındaki mavi harili sandalyede Anton Volkov oturmuş, elindeki kadehten şampanya yudumluyordu.

Bağırarak için ağzımı açtım; ama hemen kapattım. Grove’da kim yardımına gelirdi ki? Sonra Anton Volkov’un Grove sembollü bir kravat iğnesi taktığını fark ettim.

Odaya girip “Sen de mi üyesin?” diye sordum. “Ama Grove’un doğa üstü yaratıkları kabul etmediğini sanıyordum.”

“Perileri ve şeytanları kabul etmezler. Biz gececiler ‘Büyük Ayrılık’ sırasında tarafsız kaldık. Sonuç olarak iki grup için de yararlı hizmetler sunma hakkı kazandık.”

Yatağın dibinde diz üstü çökerek “Sen muhbirsin!” dedim.

“Kendimi Grove ile Fairwick arasındaki bir iletişimci olarak düşünmeyi tercih ederim.”

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak “A ha. O zaman burada ne yapıyorsun? Anlaşmamızın karşılığını almaya mı geldin?” diye sordum. Anton o kadar yakın duruyordu ki varlığının çekimini hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki bir dakika içinde bana saldırıp hayatımı alabilirdi. Hayatımın son bulmasını istemediğimi fark ettim. Yaşamak istiyordum. Liam’ı gönderdikten sonra içine girdiğim umutsuzluk ve nihilizm kaybolmuştu.

“Bak,” dedim, “istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağını söylemiştin ve beni ısırmanı... veya bir vampir olmayı istemiyorum.”

Anton gülümsedi ve sandalyesinde öne doğru eğildi. Bir parmağını boynumda gezdirdi. Kulağımın altından köprücük kemiğime doğru bir çizgi çizdi. Titredim.

“Yazık... ama benim istediğim şey bu değil. İstedğim şey... Fairt-davranışlarımızdan’ söz edecek bir muhalif. Fairwick’te olanlar hakkında Grove’a rapor vereceksin. Senden sadece Grove’un yönetmeliğine uygun hareket ettiğimizi raporlamayı istiyoruz. Sadece yetişkin, istekli gönüllülerden içtiğimizi ve hiç kimseyi vampire dönüştürmediğimizi raporlamayı...”

“Ama tüm bu kurallara uyuyorsanız neden gerçeği söylemem için benimle özel bir anlaşma yapma ihtiyacı duyuyorsunuz?”

Omuz silkti ve boş şampanya kadehini bıraktı. Kadehin kenarında kırmızı ruj izleri gördüm ama bunun aslında rujdan kaynaklanmadığını düşündüm.

“Şöyle diyelim... Bizim lehimize bir kapı tutucudan duyulacak ekstra bir sözün gelecekte işimize yarayacağını söyleyelim. Grove ile Fairwick’in arasındaki ilişkilerin bir krize doğru gittiğinden şüpheleniyoruz. Fairwick’in gücü tükenirken Grove’un gücünün artmasından korkuyoruz. İki ateş arasında kalmak istemeyiz.”

Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Ne diyorsun? Anlaştık mı?”

Buz gibi elini tuttum. Bunu isteyip istemediğimi düşündüm. Sonra bunun teyzemi ne kadar kızdıracağını fark ettim.

“Evet.” dedim. “Anlaştık.”

Ertesi gün yağmur altında Fairwick'e doğru arabamı sürerken gelecek aylarda tutmak zorunda olduğum tüm sırları düşündüm: Frank'in sırrı, Soheila'nın şeytan oluşu, Grove üyeliğim, vampirlerle yaptığım anlaşma... Her zaman gerçeklere önem vermiş bir kız için bir sürü yalan söyleyecektim. Hepsinden önemlisi, Nicky ile ilgili ne yapacağımı merak ediyordum. Ona ortada bir lanetin olmadığını söylemeli miydim? Ama bütün ailesinin nesilden nesle kendi kendilerini lanetleyen çatlaklar olduğunu öğrenmesi onun için ne kadar üzücü olurdu...

Arabayı Glen Burnie'ye doğru sürerken ona aileyi lanetleyen cadıyı bulduğumu ve onu laneti ortadan kaldırmaya ikna ettiğimi söyleyecektim. Fairwick'teki herkese aynı hikayeyi anlatacaktım. Sonra Nicky'ye gerçekleşmek üzere olan bir kazaymış gibi davranmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bu bir yalansa ne olmuş? İyi niyetle söylenmiş bir yalandı bu.

Bir yalanın her zaman en kötü şey olmadığını düşünerek Hanımeli Ev'ine ulaştım. Önemli olan yalanın altındaki niyetti.

Arabadan çıkmadan önce bir süre evime baktım. Uzun kışın ardından yıprandığı için biraz daha kötü gözüküyordu: Çatıdaki kiremitlerin bazıları çıkmıştı ve saçakların boyanması gerekiyordu. Pencere kanadını da kesinlikle değiştirmem gerekiyordu. Ön taraftan çıkan tırtıllar da vardı ve hanımeli fundaları narin yeşil tomurcuklarla doluydu. Burası şimdi benim evimdi. Daha iyisi veya daha kötüsü için.

Arabadan dışarı çıktım ama eve girmek yerine çimenlikte karşıya geçtim ve ağaçların arasındaki bir boşluktan patıkaya çıktım. Zemin yağmurdan nemliydi; ama en azından kar yoktu. Hanımeli çalılığın ortasındaki açıklığa doğru gittim. Birbirine geçmiş dalların rengi yağmurdan koyulaşmıştı. Yeni yeni çıkan yeşilliklerin karşısında vitray pencere gibi gözüküyorlardı. Yerden yüksek kapı girişini dolduran ince bir sis yükseliyordu. Biraz daha ilerledim ve sis benim için yolu açtı, etrafımı sardı ve yüzümü okşadı.

Gözlerimi kapadım ve deniz havası ile hanımeli kokusunu içime çektim.

Liam'ın bana sorduğu son soruyu cevapladım: "Hayır. Aşk için söylenen bir yalan en kötü şey değil." Yüzüm sisten nemlenmişti. Sonra geri dönüp eve gittim.